

လရောင်ကျွန်းရင်

မျက်လုံးရိုင်း

ရွှေသမင်

စာပေ

မှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁- ၂၉၆၁၁၀၊ ၀၁- ၃၉၈၅၅၇

၀၁-၈၆၁၀၀၈၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာစာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနတူသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်နိး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပတ် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေဖျက်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

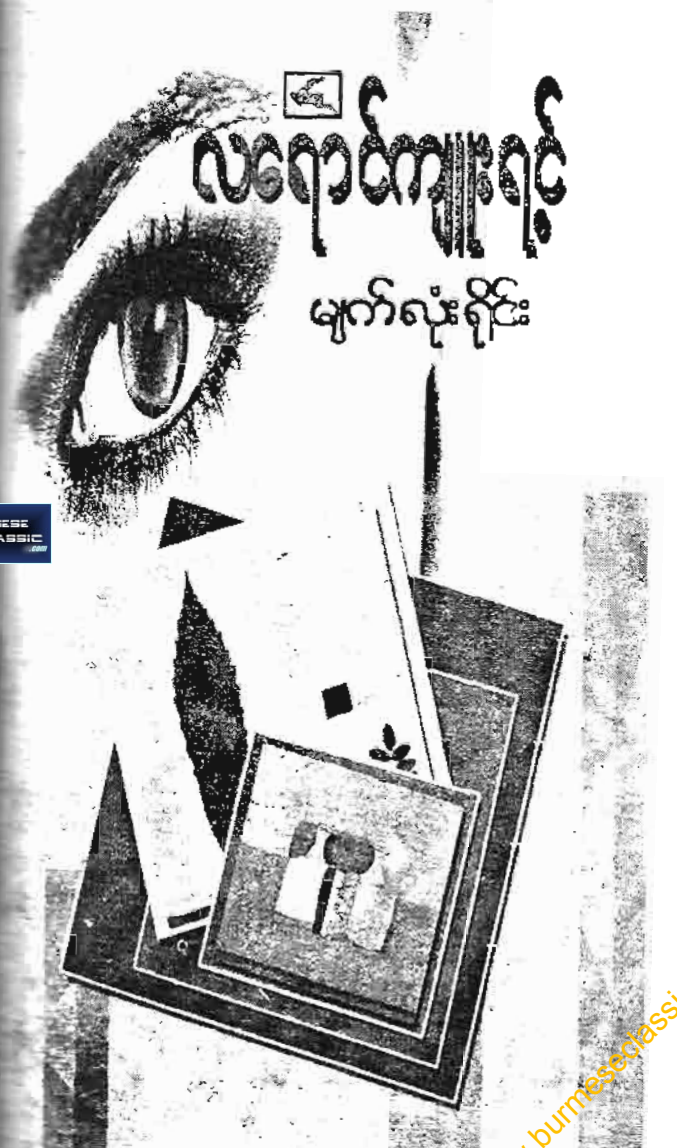
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ❖ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ ဇိုက်ဖို့အောင်ကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပညာ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်ရွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်ပွဂွင်းတားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် မြင့်မားရေး။

လရောင်ကျားရင့်
မျက်လုံးရိုင်း

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်လုံးရိုင်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း (၁)

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၄

လရောင်ကျူးရုံး

မျက်လုံးရိုင်း/ လရောင်ကျူးရုံး၊ ရန်ကုန်။ ရွှေသမင်စာပေ

၂၀၁၂။

၄၄၀- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မျက်လုံးရိုင်း

မိုးစက်တို့ အင်အားကောင်းလွန်းသဖြင့် အမြန်နှုန်းနှင့် ဖယ်ရှား
တတ်ခါပေးနေသည့် ဝိုက်ဘာကလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာခဲ့ပြီ
... ဝင်သည်။ လေနှင့်ရောသော မိုးသံက တဝေါဝေါ ပြင်းထန်နေလျက်
... ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထုနှင့် မိုးရေတွေသာ ကြီးစိုးနေခဲ့
... သည်။

“ကျွတ်!.. ဒုက္ခပဲကွာ ..”
ကားကို ရပ်ထားလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာမို့ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။
ရွှေ့ရွှေ့ တိုးသွားနေလို့ရပေမယ့် မီးရောင်က ရှေ့ကို တိုးမပေါက်
... သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အန္တရာယ်ကြီးလာမှာ ဖြစ်သည်။
ဒီတိုင်းရပ်နေပြန်ရင်လည်း ဒီနေရာဟာ လမ်းကျွတ်စစ် ဖြစ်နေ
... မလွယ် ...။
“တောက် ..”
နာရီ မြောက်ကြည့်တော့ ည ကိုးနာရီ ...။

ရွှေသမင်စာပေ

မိုးစရွာကတည်းက လမ်းဘေးက မိုင်တိုင်တွေကို ကြည့်လို့မတွေ့တာမို့ မိုးရွာချိန် ညနေ ခြောက်နာရီကနေ တွက်ကြည့်လိုက်လျှင် ကားရဲ့ပြေးနှုန်းနဲ့ ခရီးကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရတော့ပေ ...။

အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီလား၊ မလွန်မြောက်ခဲ့သေးဘူးလား ဒါလည်း မသိ ...။ မိုးစသည်းလာတုန်းက ကားကို အရှိန်နဲ့မောင်းလို့ ရသေးသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေဖြစ်ကုန်လျက် ဖွေးခနဲ ဝေါခနဲ ခုန်တက်သွားသည့် ရေပန်းတွေက ကားကို ထုထောင်း ဝါးမျိုးတော့မလို တောက်လျှောက် ပါလာကာ အရှိန်မတင်နိုင်တော့သည့်ကားက လိပ်တစ်ကောင်လို ...။

ကောင်းကင်ကနေ တဝေါဝေါဆင်းနေသည့် မိုးစက်များနှင့် လမ်းပေါ်ကနေ မြောက်တက် စင်ထွက်နေသည့် ရေတွေကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။

ဘယ်လိုအပြိုးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ရွာနေရတာလဲ ဒီမိုး ...။

“ဒုန်း ..”
“ဟာ!...”

ရုတ်တရက် အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ခုန်သွားကာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မို့ သူ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်မိလိုက်သလားဟု တွေးမိကာ ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးသည်းသည်းနှင့် ဒီအတိုင်း ...။

ကားချင်းဆောင့်မိရင်တော့ ထိခတ်မိသည့်အကွာအဝေးမှာ ကားတစ်စီးလုံး ပျောက်ကွယ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အသင့်ပါလာသည့် မိုးကာအင်္ကျီကို ထုတ်ယူပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝတ်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးထုတ်၍ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် မိုးစက်တွေက လူကိုသာမကဘဲ ကားထဲထိ ခုန်ပေါက်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလာကြ၏။

မိုးကာခေါင်းစွပ်ကို မျက်နှာလုံတဲ့အထိ ထပ်ဆွဲချလိုက်ပြီး ကားဘီးတွေအောက်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ လိုက်ထိုးကြည့်မိသည်။ ၎င်းတုတ်ထိုင်ပြီး ဟိုဘက်အထိ ကုန်းကွ လိုက်ရှာပေမယ့် ဘာမှမရှိ ...။

သို့သော် နောက်ပိုင်းကို လျှောက်သွားပြီး ထိုးကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမအစပ်မှာ ဆန်ကောလောက်ရှိသည့် စက်ပိုင်းခြမ်းပုံ ကျင်းချိုင့်ကြီးတစ်ခုက နည်းနည်းနောနော နက်တာမဟုတ်...။ ဓာတ်မီးနဲ့သေချာလိုက်ထိုးကြည့်ပြီးမှ စိတ်ချသွားခဲ့၏။

အကယ်၍ ကားက ချိုင့်ကျတာမဟုတ်ဘဲ တရားခံလည်း ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူ ဘယ်လိုမှ ဘဝင်ကျနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ခုတော့ စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပြီမို့ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက်လျှင် ...။

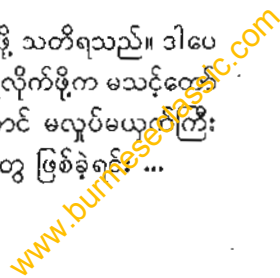
“ဟ!...”

ဖြူဖွေးသည့်မျက်နှာတစ်ခုက ကိုယ့်ဘေးမှာ လက်တစ်ကမ်း လောက်ပဲ ကွာသည်။ မိုးတွေသည်းနေသဖြင့် ဘာမှ သေချာမမြင်ရမီ ထိုမျက်နှာကပဲ လူကို ထိတ်လန့်စေကာ အရိပ် နောက်ပြန် တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ပြေးနေသည့်လူ တဲ့ခနဲ ရပ်လိုက်သလို ဆူညံအော်ဟစ်နေသည့် မိုးစက်တွေ ချက်ချင်း လျော့ကျသွားသည်။ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ရောက်သွားသလို ဒီနေရာမှာ လျော့ကျသွားကာ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ ဆူညံသံတွေ ဖြစ်နေတာ ကြားရင်း မိုးတိတ်သွားပုံက ချက်ချင်းကြီး ...။

“ဘယ်သူလဲ ..”

လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်ပြီးမှ ဓာတ်မီးပြန်ဖွင့်ဖို့ သတိရသည်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်ဖို့က မသင့်တော်ပေ။ လူမှန်းဘာမှန်း ခွဲခြားရခက်လောက်အောင် မလှုပ်မယူဘဲကြီးရပ်ကြည့်နေပုံကြောင့်လည်း ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရင် ...။

“ဘယ်သူလဲလို့ ပြောပြပါလား။”

ထပ်မေးလိုက်မိကာ ဓာတ်မီးကို ကိုင်ထားလျက်အတိုင်း မီးဖွင့်လိုက်သည်။ မီးရောင်က ခပ်စိုက်စိုက်ထိုးကျသွားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မိုးစက်မှုန်လောက်ကို မီးရောင်က အောင်နိုင်စွာ ဖြိုခွင်း၏။

လူလား .. သရဲလား ..။

မြင့်လိုက်ကာမှ ပိုလန့်သွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်ရှည်တွေက ရေစိုရွက်ပုပ်လျက် ရင်ဘတ်ပေါ်ပြန်ကျနေတော့ ခါးလောက်နီးနီး ရှည်သည်။

ဆံမြိတ်ချထားတာလား .. ရေနဲ့ ပြိုကျတာလား မသိဘဲ နဖူးကနေ အစုလိုက် ခပ်ကျဲကျဲပြန်ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကလည်း ကလေးတွေ သရဲခြောက်တမ်းကစားတဲ့အခါ မျက်နှာပေါ်ကို တမင်ဆွဲချပြီး ကြောက်အောင် လုပ်ပြတာမျိုး ..၊ တကယ့်ကို ဖရိုဖရဲ ..။

မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း သေချာ စိုက်ကြည့်လေ ပိုပြီး ပြူးပြဲပိုင်းစက်လာလေ ..။ သူ စိုက်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်း မမှိတ်မသုန် ပြန်ကြည့်နေတာ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်ပေ။ ထို့ပြင် လူနဲ့မတူအောင် ရှည်လျားကျော့နက်နေသည့် မျက်တောင်တွေက မျက်လုံးတွေပိုင်းနေတော့ ကျော့ချမ်းစရာ ..။

“မင်း .. မင်းက ဘာလဲ ..”

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြောက်သံပါနေပြီလား မသိ၊ ကြောက်နေတာထက် ဘာမှန်းမသိနိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတာဆို ပိုမှန်လိမ့်မည်။

သူမက အနက်ရောင်ဂါဝန် ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက် အရှည်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက်ကို ထပ်ဝတ်ထား၏။ ရေနဲ့ အင်္ကျီ ကပ်နေသဖြင့် ပိန်ညောင်းညောင်းကိုယ်လုံးက သေချာကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ ထင်းနေသည်။ အသက်တော့ သိပ်မကြီးနိုင်ပါ။ အထွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ငါး ဆယ့်

ခြောက် ..။

“ဟေ့ .. မေးနေတာ ကြားလား။”

အော်ငေါက်သလို ထပ်မေးလိုက်မှ သူမ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်အနည်းငယ် လှုပ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ကြားပါတယ်”

လို့ ပြေသံက ရိုကျိုးဟန် နည်းပါးလျက် ‘မဖြေချင်လို့ မဖြေတာ’ လို့ များ ထပ်ပြောလာမလား တွေးလိုက်မိတဲ့အထိ ..။

မိုးစက်တိုက် တဖြောက်ဖြောက်နှင့် အားရကျေနပ်သွားလို့ လက်ပြန့်တ်ဆက်နေသလို ဝုန်းဒိုင်းကြခြင်းကို စွန့်လွှတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ အရိပ်က သူမကို အကဲခတ်ကာ လူတော့ လူစစ်စစ်ပဲလို့ တွက်နိုင်ပြီမို့ ရှေ့ထပ်တိုး၏။

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ .. မင်း ဘယ်ကလဲ”

မေးလိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသေးသည်။ အမြန်လမ်းမကြီး မဟုတ်တော့ပေမယ့် မြင်ရသလောက်မှာ သူမအိမ်ခြေလည်း မရှိ၊ ဒီအချိန် မဟုတ်ရင်တော့ ဒီလမ်းတွေပေါ်မှာ အားအသွားအလာတောင် ကျပါးတတ်တာ သူ သိသည်။

သူမက တစ်ယောက်တည်း ဘာလဲ ..။

ပြောရမယ်ဆို ရှည်မျောမျော ပိန်ကပ်ကပ်လေးနှင့် ပါးရိုးလေးတွေပါ ပေါ်တဲ့အထိ ပိန်တာက သိသာသည်။ မျက်တောင်တွေ လွန်စွာရှည်လျက် မျက်လုံးပြူးနေတာက ပြည့်ဖြိုးမှုမရှိသည့်မျက်နှာနှင့် တော်တော်ကြည့်ရဆိုးနေတာ ဖြစ်သည်။

လူစင်စစ်ဖြစ်နိုင်တာသိလျက်နှင့် လူနဲ့ကို မတူသည်မို့ ..။

“မင်း စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်မို့လား .. ပြောချင်တာ၊ မပြောပြဘူးဆိုလည်း ရှေ့က ဖယ်၊ ငါ သွားစရာရှိတယ်”

“ကျွန်မ လိုက်ချင်လို့”

“ဘာ!...”

သူ ခြေလှမ်းလိုက်ကာမှ သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ လှေသေကောင်လို ပြူးပြူးပြဲပြဲ ကြောင်စိစိမျက်လုံးတွေက အသက်ဝင်လာသည်။

“ဘယ်ကို လိုက်ချင်တာလဲ .. မင်းက ..”

သူမ မဖြေပါ။ လူကို မျက်လုံးပြူးနင်းကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ပြင်၍ လက်လေးပိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဖြူဖတ်ဖတ် အပြာရောင်သမ်းချင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သူမ ချမ်းနေပြီဆိုတာတိုသတိထားမိလိုက်၏။

“ဟေ့ .. မေးနေတာ ဖြေလေ။ မင်းက ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ အခု ဘယ်ကို လိုက်မှာလဲ”

သူမ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်နှာငုံ့သွား၏။ အရိပ် မျက်နှာ ခပ်ခဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာလုပ်နေမှန်း သိရဲ့လား.. မင်း သူမ ပြန်မော့ကြည့်ပေမယ့် တစ်လုံးမှ ပြန်မပြော ..”

“ကဲ .. ဖယ် .. ငါ့မှာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်၊ မင်းသွားမယ့်နေရာကို ဝိုင်းစဉ်းစားပေးဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

ဖယ် .. ဆိုတော့လည်း သူမက ဖယ်ပေးသည်။ သူ ကားပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် သူမ လှုပ်ရှားသွားတာကို သိသော်လည်း လှည့်မကြည့်မိပေ။ သို့သော် စက်နှိုးပြီးကာမှ သေချာ ပြန်ဝဲကြည့်လိုက်တော့ အံ့ဩသွားမိ၏။

သူမက လမ်းဘေးက ချုံပုတ်တစ်ခုနားမှာ ထိုင်စရာတစ်ခုခုပေးမှာ ထိုင်နေတာမျိုး ..

ကြည့်စမ်း ..၊ သူ မိုးကာချွတ်တာ၊ ဖြစ်သလို လိတ်ပတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်၍ နောက်ခန်းထဲ လှမ်းထည့်ရင်း ကားထဲဝင်လိုက်တာ

အလွန်ဆုံး နှစ်မိနစ်ပေါ့ ..။

ဒီအချိန်မှာ ဒီကနေ ထိုနေရာထိ ခုလို နေသားတကျထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေဖို့က ဝီစီမူတ်သံကို နားစွင့်နေသော နေရာလူကစားနည်းအတွက် အသင့်ပြင်ထားကြသည့် ကလေးတွေပဲ ဖြစ်နိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

သူမပုံစံက ဒီတိုင်းဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် လိုက်ပါရစေလို့ လှာပြောတာက ဘာလဲ ..။

ကားကြုံလိုက်ချင်တာက အဓိကလား ..၊ ဒီနေရာမှာ အချိန်မီ ပြေးထိုင်ဖို့က အဓိကလား ..၊ ဒါမှမဟုတ် ပြောကြည့်ရုံပဲဖြစ်ပြီး မရနိုင်မှာကို သိပြီးသားဖြစ်တာမျိုးလား ..။

ရုတ်တရက် ကားထွက်သွားဖို့ စိတ်က ဒုတိယဖြစ်သွားကာ ဘိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည့် သူမဆီကိုပဲ အရိပ် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားသည်။

လိုက်ပါရစေ .. ဇွတ်ပြောရင်တောင် ဒီနေရာမျိုးမှာ သူ ကူညီဖို့ စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားမှာဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိသည့် သူမကို ဆော့ တော်တော် အံ့ဩသွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာဆိုင်လို့လဲ ..။

စက်နှိုးပြီးသည့်ကားကို သာသာလေး လှိမ့်ထွက်လိုက်ရင်း မျက်လုံးက နောက်ထပ် ရောက်သွားပြန်၏။ ကားမီးရောင် ဖြာနေသဖြင့် မီးခက်တွေပါ ကင်းရှင်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပီပြင် ရှင်းလင်းနေသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာကို ထပ်စောင့်မှာလဲ ..၊ အကြောက်အလန့် ခံရုံ ပေကပ်ကပ်ပုံက လူသားစစ်စစ်လို့ ထင်ပြီးသားကိုတောင် ဇေဇေဝါ ပြန်တွေးမိရတဲ့အဖြစ် ..၊ ထိုစဉ် ...

“ဟင်!...”

ဘီးလှိမ့်စပြုနေသည့် ကားကို ချက်ချင်းပြန်ရပ်လိုက်မိ၏။ အယ်နောက်သွားပြန်ပြီလဲ ..၊ မတင်ရသေးသည့် မှန်တံခါးကနေ ခေါင်း

ထွက်ကြည့်လိုက်ရင်း ကားကို အလိုလို နောက်ပြန်ဆုတ်မိသည်။
ဒီအနီးအနားမှာ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြေးပုန်း
စရာ နေရာမရှိသလို ဒီအကွာအဝေးလောက်နဲ့ လူလုံးပျောက်သွားဖို့
လည်း မဖြစ်နိုင် ...။

တကယ်ကို ပြန်မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒါ မရိုးသားတော့
တာ သေချာပါပြီ။ ကားကို တအိအိ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရင်း စောစောက
ချိုင့်နေရာအစပ်ကို ရောက်မှ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ကောင်မလေး
ထိုင်နေခဲ့သည့်နေရာက ကားရှေ့ကိုရောက်ကာ မြင်ကွင်းကို ရှင်းလင်း
စွာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

သူမသည် လက်ပိုက်ထားလျက်နှင့် ထိုနေရာမှာပဲ ခွေခေါက်
ပုံကျနေ၏။ အရိပ် စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း နေရာယူသွားခဲ့တာက သနား
ကရုဏာ ဖြစ်မိခြင်း ...။

“ကျွတ်!... သေတော့မှာပဲ”

ရေစပ်စပ်နှင့် ချိုင့်ထဲမှာ အကွေးလိုက်လေး ကျနေတာမို့ မြင်
ကွင်းကို သူ လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့ပေ။ ထို့ပြင် ဒါဟာ မရိုးသားမှု
တစ်စုံတစ်ရာ မပါနိုင်တာကို စိတ်က ယုံကြည်နေကာ ...

“ဟေ့ .. ချာတိတ် .. ဟေ့ .. ထစမ်း”

ရေစပ်ထဲ ရောက်နေသည့် မျက်နှာကိုပဲ အရင်ဆွဲမော့လိုက်ကာ
နှိုးနေရင်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲထူလိုက်မိသည်။

“အား!...”

ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် သူမ လှုပ်ရှားလာ၏။ သတိရလာတာ
မဟုတ်ဘဲ လက်ပိုက်လေးကို ပိုကျစ်နေအောင်လုပ်ကာ ပုစွန်တုပ်လို
ကွေးဖို့ အတင်းကြိုးစား၏။

“ဟေ့ .. ဒီမှာကြည့်စမ်း .. အတင်း ကုပ်ကွေးမနေနဲ့၊ ဟား!...
ပြဿနာပဲကွာ”

အေးစက် တောင့်တင်းနေသည့်ကိုယ်ကို သူ ဒီတိုင်းပဲ မပါပါ
အောင် ပွေ့ယူလိုက်ကာ ...

“ဒီနားမှာ ခဏထိုင် .. ဟိတ် .. ကြားလား၊ လဲသွားဦးမယ်”

ရေထဲကလွတ်သည့်နေရာ သူမ ထိုင်ခဲ့သည့် သစ်တုံးမှာပဲ မှီပေး
ထားခဲ့ပြီး ကားဆီ ပြန်ပြေးရသည်။ ပြီးတော့ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၊
နေရာလုပ်ပြီးမှ သူမကို ပြန်ခေါ်၍ ကားထဲ ထည့်သည်။ မပြီးသေး
သည့်တာဝန်က ကားထဲမှာ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပါသည့် ဆေးဝါး
ဖစ္စည်းတို့နှင့် ဆေးတိုက် ပြုစုပြီးမှ ကားထွက်ရသည်။ ဒါပေမယ့်
သူ သိနေသည်။

မသေတူးဆိုရင်တောင် အအေးပတ်သည့်ရောဂါကို သူမ အသေ
အချာ ခံစားရတော့မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေစိုအဝတ်တွေ
လဲပေးဖို့အထိတော့ သူ မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ ...။

ဒါတောင် ခရီးဝေးသွားတော့မည်ဆို စားသောက်စရာ ဆေးဝါး
ကအစ အဝတ်အထည် အသုံးအဆောင်တွေ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ
အောင် တတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေးတတ်သည့် အဘွားတို့ ကျေးဇူးကြောင့်
ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီအဝတ်အစား အပိုတွေ ပါပေမယ့် သူမကို ပေးဝတ်ဖို့က...။

အခန်း (၂)

ဝေးကွာခဲ့ကြသည့် ရာသီစက်ဝန်းက အဖန်တလဲလဲ ပြောင်းနေ ခဲ့ပြီး တွေ့ဖို့မလွယ်တော့ဘူးလို့ ထင်လာခဲ့သည့် လျော့ရဲသော မျှော် လင့်ချက်တွေလည်း တစ်စစ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်သော ပြန်လည် ဆုံစည်းခြင်းက မထူး ဆန်းသော အဖြစ်လေးတစ်ခုမှာ အသက်ရှူမှားခဲ့ရတဲ့အထိ ..။

“မမကြီး အောက်မှာ အစ်ကိုလေး ရောက်နေတယ်”

“ဘာ!...”

အလုပ်လုပ်မလို့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်မိရုံရှိသေးသည်။ ကောင်မ လေးတစ်ယောက် လာပြောတာကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဒီအချိန်ဟာ သားငယ် ရောက်လာတတ်သည့်အချိန် မဟုတ်...။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လား မနီ ..”

“မဟုတ်ဘူး မမကြီး .. ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ပါ တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ကားနဲ့ပဲ လာတာ .. အစ်ကိုလေးရဲ့ကား မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာ ထင်တယ်”

“ဟင်!...”

ပန်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ ဒီလိုမဖြစ်ဘဲ ဒီအချိန် ရောက်လာ တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မတွေးမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း ဆောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

“ကျွန်တော်က အဆောင်မှာနေတာ အစ်ကိုရ .. ကျောင်းပိတ်ရင် ဆောင် အိမ်ကို မပြန်ဖြစ်တာ များတယ်။ ခုလို အကြောင်းကိစ္စတွေ ဆိုလာရင်တော့ ခလုတ်ထိမှ အမိ'ငါ'တာလေ .. အဟွန်း ..”

ဧည့်ခန်းက ထွက်ပေါ်လာသည့် သားငယ်ရဲ့စကားသံကြောင့် မြဲလှမ်းတွေ ပိုမြန်သွားသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာပုံပေါ်သည့် အသံ မဟုတ်ပေမယ့် ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြင့် လှေကား နောက်ဆုံးတစ်ကွေ့ကို အမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုအခါ ပန်း ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

သားငယ် က လှေကားဘက်ကို နောက်ခိုင်းမကျတကျ ထိုင်နေ ထိုသူကတော့ ဘေးတစောင်းပုံ ..။

“သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး တစ်မြို့တည်းမှာ တစ်နေရာ ခြံနေကြတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကို တချို့က အံ့သြကြတယ်။ ကိုယ့်အတွေး မှန်နေပေမယ့် ဒီလောက် ခြံကြီးဝင်းကြီးရှိရက်နဲ့ တခြားသွား တာဆိုတော့ အံ့သြစရာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သိထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဪ .. ဪ ..”

ခေါင်းညိတ်၍ မထိတထိ ပြုံးလိုက်သော မျက်နှာကို ငေးသွားမိ သည်။ ပြီးတော့ ပန်း သိလိုက်၏။

ဆိုသူဟာ တစ်ချိန်က သူမနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျား ..။ သူ့နာမည်က ..။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကရော ..”

“အရိပ်ထင်”

“မိုက်သားပဲ”

ပန်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန် ခုန်ပေါက်လာကြ၏။ လူကို မြင်လိုက်တာနှင့် သူ့ပဲဆိုတာ သိလိုက်ခြင်းသည် အရိပ်ထင် ဆိုသော နာမည်ကြောင့် ပို သေချာသွားခဲ့ပြီး ...

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရာ .. ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကူညီပေးသေးတယ်။ အိမ်ထဲ လိုက်ပို့ရတော့လည်း အစ်ကိုပဲ။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မန္တလေးဇာတိဆိုတော့ အခု ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေတာလား”

“ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ခုမှ အခြေချတည်ဆောက်လည်း မြေစမ်းခရမ်းပျိုးတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လုပ်ငန်း အခြေစိုက်ခဲ့တာက ကြာပြီလေ။ လူတခြား အလုပ်တခြား ဖြစ်နေလို့ အခြေအပြီးရွှေ့လာတာ”

“ဪ .. ဒါဆို ဝှတ်ဒ်တာပေါ့။ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် အတူတွေ့လို့ရပြီ။ တကယ်ပါ .. ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာရော နောက်အစ်ကိုကို မြင်တည်းက ခင်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာရော၊ နောက်ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက် တတ်နိုင်တဲ့အကူအညီမျိုး လိုလာရင် အချိန်မရွေး ပြော .. ဖုန်းတစ်ချက်ပဲ ဆက်။ ရှေ့ရောက်နေစေရမယ်”

ရယ်သံကို နားထောင်ရှင်း သူ့ပဲဆိုတာလည်း သေချာနေပေမယ့် ပန်း မယုံနိုင်စွာ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်နေဆဲ ...

ဟိုတုန်းကနဲ့ အခု ပုံစံချင်း အများကြီး ကွာသွားပေမယ့် ကြည်ညိုမှုမျက်နှာထက်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်နဲ့ တန်းစင်းသည်နှာတံဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲနိုင် ...

ထိုနာတံနဲ့ မျက်ခုံးတွေဟာ ဖြူဝင်းသည်မျက်နှာမှာ မဟာ...

အောင် ချောသည်။ အနီးအဝေး ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထိုလူဟာ ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေသည်ဟုသာ သတ်မှတ်သွားမှာ ဖြစ်၏။

ထိုယောက်ျားကိုသာ ပန်း ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခုချိန်ထိ နောင် ဘယ်သောအခါဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်သော ...

“ဟော .. မေမေ ဆင်းလာပြီ”

စိတ်ကူးတို့သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံလိုက်သည့်ခဏမှာပဲ ခိုကိုးရာမဲ့သွားခဲ့သလို ...

“မေမေ ..”

သားငယ်က ပန်း နားထိ လျှောက်လာကာ လက်ကို ဆွဲယူခေါ်ရင်း ...

“သား လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်လာခဲ့တာ မေမေ .. ဟိုကောင်တွေက ခင်စုတောင့်တော့ သားပဲ နာတာပေါ့။ အဲဒါ အစ်ကိုက ဝင်ကူညီခဲ့တာ”

သားငယ် မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အညိုကွက်တချို့ ထင်သက် နှုတ်ခမ်းအစပ်မှာလည်း ရောင်နေ၏။ ပန်း ကြည့်လိုက်ကာမှ သားငယ် က နှုတ်ခမ်းကို လက်ခုံနဲ့ကပ်ကွယ်ထားလိုက်ပြီး ရယ်ကာ...

“အပေါ်ယံပါ မေမေကလည်း .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ပြောပြီး ဧည့်သည်ရှေ့မှာ နေရာပေး ထိုင်စေလျက် ...

“သားဧည့်သည်ကို မေမေ ခဏ ဧည့်ခံပေးထား။ သား ရေ ပြေးနဲ့လိုက်ဦးမယ်”

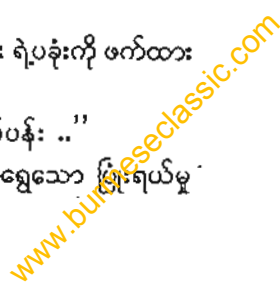
“သား ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရမှာလေ ..”

“ဟာ .. မလိုပါဘူးဆို မေမေကလည်း ..”

သားငယ် က မတ်တတ်ကနေ မထိုင်ဘဲ ပန်း ရဲ့ပုခုံးကို ဖက်ထားပြီး ခါးညှုတ်လျက်နှင့် ...

“အစ်ကို .. ဒါ ကျွန်တော့်မေမေ ဒေါ်လျှပ်ပန်း ..”

လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော မြူးရယ်မှု

လရောင်ကျားရင့်

တွေဟာ လူကြီးနှစ်ယောက်၏ အံ့ဖွဲ့ ပူဇွန်သော မဲ့ပြုံးတွေကို အမှတ်တမဲ့ ကျော်လွှားသွားခဲ့ပြီး ...

“ခုပ် ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်နော် အစ်ကို .. ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့မှာ” သားငယ် ထွက်သွားသည်နှင့် အရိပ် ၏ စူးရဲအေးစက်နေသည့် မျက်လုံးတွေက ကြော့ကွဲရိပ်ထင်လျက် ပြုံးယောင်သမ်းသော မျက်ဝန်းအစုံကို ထွင်းဖောက် လွှမ်းမိုးလျက် ...

“မင်းပဲကိုး ..”

မျက်နှာပြင်မှ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ထွန်းသွားသည့် ကောက်ကြောင်းတို့နှင့် လေသံကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့် ငေးမောနေခဲ့သော ပန်း ရဲ့မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သူမ တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်လာခဲ့ရသော ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်းက ဤသို့မဟုတ် ...။

“လျှပ်ပန်း ဟုတ်လား .. နောက်ထပ်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။ မင်းပြောပြမထားဘူးလား”

“ကိုကို ..”

“မီးစနေ”

နားထဲမှာ တကယ့် မီးစကြီးတစ်စ တိုးဝင်သွားသလိုပင် ...။ ဖန်မျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားသည်။ ကော့နက်ရည်လျားသည့် မျက်တောတို့သည် ဖျတ်ခနဲ ခတ်ပစ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ချက်လေ တုန်ခါသွားခြင်းသာဖြစ်လျက် မျက်ရည်ပူတို့ကြောင့် ပြုံးပြက်လက်စွာ

“မင်း ..”

မပြောမဆိုနိုင်လောက်အောင် မချီမဆုံ ဖြစ်နေသည့် ဒေါသထက် ပန်း မြင်နေရပေမယ့် မယုံနိုင် ...။ ကိုကို ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်စရာ ပန်း ဘာလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ ...။

တကယ်ဆို ကိုကိုအတွက် ပန်း ကသာ ...။

“မင်း လုပ်ရက်တယ် မီးစနေ .. မင်းရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် မင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပတ်ပြီး ရှာနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ ရောက်တတ်လေရာအရပ်မှာ မင်းရပ် မင်းအသံမျိုး မြင်ရအားရမလားဆိုပြီး အမြဲတမ်း နားစွင့် ရှာဖွေနေခဲ့တာ .. အဲဒါ မင်းအတွက် ငါ ပြန်ပေးမလို့ စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်တွေကြောင့် ငါ ခံစား စုဆောင်းလာခဲ့ရတဲ့ မင်းရဲ့အမုန်းတွေနဲ့ အံ့ဖွဲ့မှုကို အလကား ဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ကိုကိုကို .. ကိုကိုကို ဟုတ်လား .. ပန်း ကိုကိုကို ဘယ်တုန်းက ခွင့်ပေးလို့လဲ ..”

တုန်ခါ တိုးသဲ့သည့် မျက်ဝန်းတို့က ငွေ့ရှည်ဖွဲ့ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းကြားမှ စကားသံက မသိတဲ့လူအတွက်ဆိုရင်တော့ နားထောင် နှစ်ဖွယ် မရှိပါ။

အလွန်လှပ၍ သနားစဖွယ် သည်မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိနှင့် လက်နက်ချ ခူးထောက်ပြီးသား ဖြစ်ဖွယ်အတိ ...။

ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ကြည့်နေရင်း အမုန်းတွေသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ခံစားရသည်က နာကျင်ခြင်း ...။

ဟိုတုန်းက ပိန်ခြောက်ခြောက် ဖြူဖပ်ဖပ်နှင့် မျက်လုံးကြီးတဝင်းအထင်းသားရှိကာ လူပြောစရာဖြစ်လောက်အောင် ကြည့်ရဆိုးသူမလေးကို သူတစ်ယောက်သာ ကြင်နာခဲ့သည်။ သူမအတွက် အရာရာအတွက် အားလုံး အကုန် .. ကာကွယ် ဖြည့်ဆည်းပေးထားလည်း သူပဲ ...။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝ လုံးဝ ပျက်စီး ပြာကျသွားအောင် မွှေနှောက် ခြိမ်းခဲ့သော သူမကတော့ ...။

“မင်းက တကယ့် မီးစပဲ မီးစနေ .. မင်းနဲ့ ငါ ဒီနေ့ ပြန်ဆုံရတာ မိမိခမ်းသာတယ်”

သူ စကားပြန်စလိုက်ရင်း တစ်ဆို့ နာကျင်နေသည့် ရင်ဘတ်က ဖွင့်ကာ ပင့်သက်ရွိုက်၍ ရှင်းသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးရိုင်းတို့မှ မျက်ရည်စတွေကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ကြည့်၍ ကျောခိုင်းရပ်မိရင်း ...

“မင်း မကြောက်တတ်မှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထပ်ဖြေမယ် .. မင်း ဒီနေရာကနေ နောက်ထပ် ရှောင်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ပန်း ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာ သူကချည်း နာကြည်းမှန်းတီးမှုတွေကို ပြသကာ ...

“မင်းနဲ့ငါ ထပ်ပြီး ဆုံစည်းရဦးမှာ .. ဟွန်. .”

သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ချက်ချင်း ထပြန်သွားသည့် မတိုတတ်ခဲ့သော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တွေ ဆီထုတ် သိမ်းဆည်းရင်း ပန်း စိတ်တွေကို ပြန်တင်းမိသည်။

ကိုကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲ ..!

မုန်းရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မသိသော်လည်း မုန်းရက်တာကိုသာ ရင်နာမိသည်။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ရှင်ထဲက ဘယ်သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်သော တွယ်တာတတ်လွန်းသည့် အမြဲတမ်း ဒါတွေကို ကိုကို တစ်ယောက်သာ နားလည်တတ်သည်။ ကိုယ့်သည်သာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ နားလည်နိုင်ဆုံးလို့ ယုံကြည် မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ..!

ပန်း ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံ နာကျင်လာသည့် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဓါးသီးမှုဟာ ကိုကိုအမုန်းတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့သလဲ။ တာကို နားလည်ဖို့ မကြိုးစားချင်တော့တဲ့အထိ အစွန်းရောက် နာကျင်ခဲ့လျက် ..!

“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ပဲ ကိုကို

အခန်း (၃)

“ဒီမှာ လာတက်ရင် ဒီက သင်ပေးသမျှ ခေါင်းထဲရောက်ရမယ်။ အောင်လက်မှတ် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရတဲ့သူက တကယ် အောင်မြင်စွာ တတ်မြောက်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောပေါက် နေသလောက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ .. အားလုံး ဒီတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်နေကြပါဦး”

“ဒီမှာ အောင်မြင်လာတဲ့သူကို ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်ပြီး ခန့်အပ်မှာ။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့သူဟာ အောင်လက်မှတ် မိတ္တူခွက် ကိုင်လာတဲ့သူ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာကို တကယ် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေရမှာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. စိတ်ချပါ သူဌေး၊ ကုမ္ပဏီက ဖွင့်ထားတဲ့ သင်တန်း တချို့သင်တန်းတွေလို မဖြစ်စေရပါဘူး .. အထူး ဂရုစိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ .. အားလုံး သွားလို့ရပြီ”

သူ နာရီကြည့်လိုက်ပြီး အတွင်းရေးမှူးကို မှာစရာရှိတာ နှစ်သက်ပါ။ ထိုစဉ် ဧည့်သည်ရောက်နေကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ...

“လွတ်လိုက် ..”

သူ ခွင့်ပြုလိုက်တာနှင့် ရှေ့ကို ရောက်လာသူက သားငယ်ဟော ..

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ..”

သားငယ် မျက်နှာက အားတုံ့အားနာ အပြုံးတို့ မရဲတရဲနှင့် ..

“ကျွန်တော် အပြင်ကနေ စောင့်နေသင့်တာနော် .. ဟို အစ်ကိုတွေဖို့ ဒီလောက်ထိ ကျော်ဖြတ်ရမယ်မှန်း သိရင် ..”

“ဪ .. ရပါတယ် .. ဒါက ကုမ္ပဏီကိစ္စ ဆွေးနွေးတဲ့အခါ မို့လို့ပါ။ ထိုင်လေကွာ ..”

သားငယ် က ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားသော့ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်နှင့် လက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ...

“အစ်ကိုကို အားနာလို့ပါ .. ကျွန်တော်က အထူးအထွေထွေ မရှိဘဲနဲ့ တမင်ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုရင်တော့ မင်း စောင့်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်ကိုယ် ထွက်သွားလို့ မရဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ .. နောက်မှပဲ ဖုန်းနဲ့ ကွန်တက် လုပ်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာ ဟိုနေ့ပြီးကတည်းကပဲ”

“အဟွန်း ..”

အရိပ် က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ သားငယ် က ထိုနှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးကိုကြည့်၍ လိုက်ပြုံးသည်။

အရိပ်ထင် ဆိုသူကို သူ ဘာဖြစ်လို့ မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်ခဲ့နိမ့်

မသိ ...။

‘မင်း မေမေက အရမ်းလှတာပဲကွ’ လို့ ပြောသံတွေအပေါ်မှာ စိတ်တိုရလွန်းလို့ အမေတစ်ယောက်ကို စောင့်ထုပ်ထဲမှာ ထည့်ဝှက်သလို ဝှက်ထားချင်ခဲ့၏။

မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမား၊ သူငယ်ချင်းတွေကအစ မေမေကို မမြင်ဘူးကြတာပဲ များသည်။

အဆောင်မှာ သွားနေဖို့ အကြောင်းပြကောင်းနှင့် ခွဲထွက်လိုက်တာကိုက မေမေကို ဝစီက မနောက်တွေနဲ့ ပြစ်မှားနေကြတာကို မလိုချင်၍ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အရိပ်ထင် ဆိုသူကိုတော့ မေမေရှေ့ ရောက်အောင် သူကိုယ်တိုင် လိုလားစွာ ခေါ်သွားမိခဲ့၏။ မေမေကနေ သူ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောပေးစေချင်ခဲ့သည်။

ဒီထဲမှာ မေမေနဲ့ ဒီလူ ရင်းနှီးသွားနိုင်မလားဆိုသော တခြားလူတွေအပေါ် မလိုလားခဲ့ဖူးသည့်စိတ်ကူးမျိုး စိုးစိမျှ မပါခဲ့ပေ ...။

တကယ်ကို ယုံကြည်လေးစားခြင်းအတိုင်း ခင်မင်သွားခဲ့တာ သေချာပါသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် လစ်တော့မယ် .. ညကျ ဖုန်းဆက်လို့တော့ ချပါတယ်နော်”

“ရတယ်လေ .. မင်း တစ်ခုခု သောက်သွားပါလား။”

“နေပစေ အစ်ကို .. အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ ဆောရီးပါ။ ခွင့်ပြုဦးနော် ..”

သားငယ် ထွက်သွားတော့ ကျောပြင်ကို စူးခနဲကြည့်၍ အရိပ်နှုတ်ခမ်း မသိမသာ မှဲသွားသည်။ လျှပ်ပန်း ရဲ့သား ...။

မင်းက လျှပ်ပန်း ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသားလေးပေါ့။

ပြုံးစေနှုတ်ခမ်းတို့ တင်းခနဲ စေ့သွားသည်။

လုပ်ကိုင်စရာရှိသမျှ အရာရာကို မေ့လျော့ကာ စိတ်မျက်ဝန်း ထဲမှာ ထင်လာတာက လျှပ်ပန်း ဆိုသည့် မီးစနေမလေး ..။

မီးစနေ ဆိုတဲ့နာမည်ကို သိထားတာ သူတစ်ယောက်တည်း ..။ ဒီနာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက်တော့ဆိုတာလည်း သူပဲ ပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမဘဝရဲ့ မကောင်းခြင်း အရာရာကို ဖယ်ရှားပေးချင်ခဲ့သည်။ စရိုက်ဆန်ဆန် လေလွင့်ချင်နေသည့်စိတ်ဓာတ်လေးကို တတ်နိုင်သမျှ တည်မတ်ပေးခဲ့၏။

သူမအတွက် ဘာမဆို သူသာလျှင် ရှေ့ကနေ ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်း ခဲ့တာပေါ့။

ဒါတောင် သူ့ဘဝ အသိုက်ပျက်အောင် သူမ လုပ်ရက်ခဲ့သည်။

ဘဝမှာ အထီးကျန်စွာ ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ အရိပ်ထင် ဖြစ်သွား အောင် သူမ ကောက်ကျစ်ခဲ့၏။ ဒါတွေကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်ခဲ့သော နေ့ရက်များမှာ သူ အကြိတ် ဆုတောင်းနေခဲ့တာက တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံခဲ့လျှင် ..။

အခန်း (၄)

“အမလေး .. လေး .. မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ပြောချင် ဆိုချင်တဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ထော်လန်လို့ မဖြစ်ပါဘူး .. သူ့ကို မင်း ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ သား ..”

“နေပါဦး မေမေရယ် .. ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး။”

“အို .. မပြောနဲ့ .. မပြောနဲ့ .. ငါက အိမ်တွင်းအောင်းပြီး ဆုတွေကို ရှောင်ပုန်းနေရတယ်။ အတင်းအဖျင်းပြောမှာတွေကို မကြား ခဲ့တော့လို့လေ .. မင်းကတော့ ပြောမယ့်လူစိမ်းကို ငါ့ရှေ့ထိ ခေါ်လာ ဘယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် .. ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို ခဏ လေး နားထောင်ပါ”

“မထောင်ဘူး .. သွား .. အခု ပြန်ပို့လိုက်။ အခု နော် ..”

ခေါင်းခါ အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်သည်။ တံခါးပိတ်သံ နှိမ်းခနဲ မြည်ဟီးကျန်ရစ်သည်အထိ သူတို့ မတ်တတ်ရပ်နေကြသံ ဖြစ်ကာ ...

“အစ်ကိုလေး .. ဧည့်သည်အတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ပြီးပါပြီရှင်”
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အရိပ် ရှေ့မှာ လက်
ချင်းဆုပ် ခေါင်းငုံ့ရှပ်ပြီး အကြောင်းကြားသည်။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး
နေပေမယ့် မပြောလည်း ပြီးမှာမဟုတ်တာမို့ ဧည့်ခန်းဆီကို တစ်ချက်
ကြည့်ကာ ...

“သူက ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး... ဒီမှာ နေမှာ”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့”

“အခု သူ ရှိနေတဲ့အခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကျော်အခန်းမှာ ပြောင်းထား
လိုက်၊ နေကောင်းလာတဲ့အထိ လိုအပ်တာ အားလုံး လုပ်ပေး၊ ဒီအိမ်က
အကြောင်း၊ စည်းကမ်း လိုအပ်သမျှတွေ ပြောပြ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အဓိကက ဒီရက်ပိုင်းမှာ မေမေ သူ့ကို မတွေ့စေနဲ့၊ တွေ့သွား
ရင်လည်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းပေး ..”

“နေပါဦး အရိပ် .. မင်း လုပ်နေတာတွေ ငါတို့လည်း ဘာမှ
မသိရပါလား”

သူ ပြောဆို မှာကြားနေတုန်း ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သည့် ဦးမြတ်
ထွန်း နဲ့ သားဖြစ်သူ ထွန်းမင်းဦး တို့ အနားရောက်လာကြ၏။

တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသလို ဖြစ်နေတာက ဦးမြတ်ထွန်း
တို့ရဲ့ နေရာတကာ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်တတ်ခြင်းနှင့်
အပြောအဆို မညင်သာမှုတွေကြောင့်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ ...။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဝင်ပါလာတာကို အရိပ် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။

“မနေ့ကတည်းက ရောက်လာတာတောင် ဧည့်သည် ပါလာတာ
ကို ပြောဖော်မရဘူး .. ဆရာဝန် ဝင်ထွက်နေတာမြင်လို့ မေးကြည့်မှပဲ
သိရတော့တယ်”

“သူက ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး လေးလေး .. အဲ့ဒါကြောင့်”

နေထိုင်ကောင်းမှပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့မယ်ဆိုပြီး မပြော
ဖြစ်သေးတာပါ”

လျှပ်ပန်း ဒီမှာနေတော့မယ်ဆိုတာကို ဦးမြတ်ထွန်း ကလည်း
သိပြီးသား ဖြစ်သည့်ပုံနှင့် ..

“သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ
တာ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်သွားမလဲ
မင်း တွေးမိရဲ့လား”

“ဘာကို တွေးမိရမှာလဲ လေးလေး .. သူ့အသက် ခုမှ ဆယ်
ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“မင်းအသက်ကရော ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့လဲ”

ဦးမြတ်ထွန်း က ကောက်ခနဲ ပြန်မေးသည်။ မဖြေနိုင်သည့်
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း အောင်နိုင်သူ၏မဲ့ပြုံးနှင့် ...

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ကယ်တင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်
ဒုက္ခကို ကိုယ် ရှင်းနိုင်သေးရဲ့လားဆိုတာ ပြန်တွေးဦး အရိပ် .. မင်းမှာ
စိတ်မမှန်တဲ့မအေက တစ်ဖက်၊ ကလေးပေါက်စလေး တစ်ဖက်၊ ဒီ
ကောင်မလေးရဲ့ဒုက္ခကို မင်း ဘယ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖေးမနိုင်မှာလဲ၊ လက်
နှစ်ဖက်ပဲရှိတာကို သုံးဖက်တွဲချင်လို့ မရဘူးဆိုတာလည်း စဉ်းစား
ဦးမှပေါ့”

“မေမေက ဒုက္ခတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး .. ညီလေးကလည်း ..”

“အရိပ် .. မင်းကို လေးလေး ပြောနေတာ ထည့်တွေးဖို့ တစ်ခု
တည်းပါ၊ သူတို့ကို ဒုက္ခသုက္ခတွေလို့ ညွှန်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက မင်းတစ်ယောက်ရဲ့ပုခုံးပေါ်မှာပဲ မှီတွဲနေကြတာ
မဟုတ်ဘူးလား .. ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အစ
က အဆုံးထိ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူတဲ့ဘဝပေါ့
မင်း တွေးကြည့် .. လုံးဝ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တာ”

“ပြောမနေပါနဲ့၊ ဖေဖေရာ .. ဘယ်တုန်းကများ ဖေဖေ ပြောတာကို နားထောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ရှိလို့လဲ။ ကိုကြီးက ငါ့အိမ် ငါ့ပစ္စည်းဆိုတဲ့ မာန အရမ်းထားတာပဲ။ ဖေဖေကိုလည်း ..”

“ထွန်းမင်းဦး ..”

ဖြတ်တောက်သည့် တားဆီးသံကြောင့် ထွန်းမင်းဦး စကားမဆုံးလိုက်ပေ ...။

“လူကြီးတွေ စကားပြောနေရင် နားထောင် .. ဝင်မပါပါနဲ့။”

“ဒါကတော့ ကိုကြီး တမင်သက်သက် ဟောက်တာပဲ။ ကျွန်တော်က လူကြီးတွေစကားပိုင်းထဲမှာ မျက်လုံး ပေကလက်ပေကလက်နဲ့ မော့ငေး နားထောင်ရုံပဲရှိရအောင် နှပ်ချေးတွဲလွဲနဲ့ လက်တောက်လောက်အရွယ်လား ..”

“ဟေ့ .. မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဦးမြတ်ထွန်း က သားဖြစ်သူကိုပဲ လှည့်၍ မာန်မဲလိုက်ကာ ...

“ငယ်တဲ့သူကို မင်းက နားလည်ပေးပါ”

ဟု အရိပ် ကိုပါ လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ...

“ဒီကောင်မလေးက မိဘမဲ့လား ..”

အရိပ် က မဖြေ ...။

“ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာတာလဲ .. မင်း ဒီလောက် အလွယ်တကူ ယုံကြည်ပြီး မွေးစားဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ရတယ်ဆိုတော့ မွေးစားလောက်စရာ သူ့ဘက်မှာ ခိုင်မာတဲ့ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခု ဘာရှိလို့လဲ”

အရိပ် မျက်လုံးအကြည့် သူ့ဆီ ရောက်လာပေမယ့် ဖြေကြားခြင်းမရှိ ...။ ဦးမြတ်ထွန်း မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာစပြုလာခဲ့ပြီး ...

“ငါတို့ရဲ့ ‘ဇမ္ဗူတစ်လူ’ စံအိမ်မှာ ဒီအခြေအနေ ရောက်တဲ့အထိ ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘာမသိ ညာမသိ ..”

“မသိတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး လေးလေး .. သူ့ကို မွေးစားဖို့ ဖြစ်လာတာလဲ တမင် ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အခြေအနေပေါ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ခံစားချက်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ”

“အဲဒါကို ငါလုပ်တာ အမှန်တရားပဲလို့ မင်း မထင်သင့်ဘူးလေ။ ချဲ့ရေးနောက်ရေးဆိုတာ ရှိတယ်။ ခုပဲ မင်းအမေနဲ့ မင်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရပြီ”

သားအမိ ဘာတွေ ပြောဆို ဖြစ်ပျက်နေသလဲဆိုတာတောင် သိလိုက်ပြီးပြီဆိုတော့ အရိပ် မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ဦးမြတ်ထွန်း ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“အဆင်မပြေ ဖြစ်ရခြင်းတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်လေထဲက မိုင်းရပ်စ်က သယ်လာတာပါ။ ဒါကို အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားဖို့ ဘယ်လေတိုက်မှာလဲ”

ဦးမြတ်ထွန်း မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက် ကုတ်ကျသွားတော့ အရိပ်က နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ...

“မမြင်ရတဲ့အရပ်မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ပဲ”

နောက်ကျောကနေ ပြေးဝင်ပစ်စိုက်လာမည့် မျက်စောင်းတွေကို ဥပေက္ခာထားခဲ့လိုက်သည်။ လျှပ်ပန်း ဆိုသော မိန်းကလေးကို အသေအကြေ ကာကွယ်ပေးချင်စိတ်တွေနဲ့ အတိုက်အခံပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။။

မှားပြီဆိုရင်တောင် မှားမှန်းသိဖို့သာ လိုသည်။ နောင်တတွေနဲ့ နှင့်သည်းနေဖို့ မလို ...။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အပေါ် ဝေဖန်လာတာကို သူ မကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဦးမြတ်ထွန်း တို့ သားအဖလို လူတွေ ...။

မခေါ်ချင်လည်း မရ၊ မတော်ချင်လည်း မရ ...။

အခန်း (၅)

“မီးစနေ ဟုတ်လား .. နာမည်က ဘာကြီးလဲ၊ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မိန်းကလေးနာမည်လို့တောင် ထင်စရာ မရှိဘူး။ အားလုံးက ဒီနာမည်ပဲ ခေါ်ကြတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ..”

သူမက ခေါင်းပဲညိတ်နေကာ ‘ဟုတ်တယ်’ ချည်းပဲ ပြော၏။ ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲက ဒီတိုင်းပဲရှိနေလျက် ထမင်းချက် ဒေါ်နု လဲပေးထားသည့် အင်္ကျီရင်စေ့ပွပွနှင့် လည်ပင်းရိုးတွေ ထောင်နေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

လက်ကောက်ဝတ် အရိုးဆစ်လေးတွေသာမက ပါးရိုးတွေပေါ် အောင် ပိန်လို့နေပုံကြောင့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့တောင် မတူတော့ပေ ...။

သူမကို သေချာကြည့်လိုက်မိတိုင်း သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ၏။ နှိုင်းယှဉ်သောကမ္ဘာ ပူလောင်လှသည် ထင်ခဲ့ပေမယ့် သူမနဲ့တွေ့မှပဲ ငါ့အထံဆိုးတဲ့လူတွေ ရှိသေးပါလားလို့ ဖြေစရာ ရှာတွေ့၏။

ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထုတ်ခဲ့သည့် မိဘတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် ထောက်ဆိုင်သည့်လူတစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းရဲ့ရင်သွေးလေးဆိုသည့် သံသရာဇဉ်လေးထားကာ သူမ တစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ထံ တစ်ဆင့် အပ်နှံခဲ့၏။

ထို မိသားစုလက်ထဲမှာလည်း လျှပ်ပန်း ဆိုသည့် နာမည်လေး မျက်က ‘မီးစနေ’ လို့တောင် မခေါ်ကြတော့ဘဲ ‘မီးစ’ မဟုတ်ဘဲ ‘မီးစ’ မဟုတ်ဘဲ ခေါ်ကြသည်။

“မီးစနေ လို့ ခေါ်ရလောက်အောင် မင်းက ဘာတွေ ဒုက္ခပေးခဲ့လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ..”

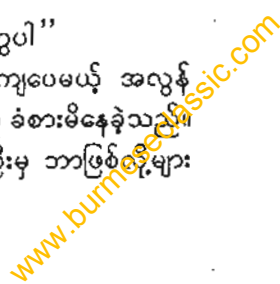
သူမက ခေါင်းခါရင်း မျက်နှာမော့သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေ မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်စုစု နှစ်စုစု ပုံပန်းမကျစွာ ဖြာဆင်းနေတာကို မည်း ပွတ်သပ် ဖယ်ရှားရမှန်း မသိဘဲ သူ့ကို ကြည့်၍ ...

“ကျွန်မ မွေးလာတာနဲ့ အမေက မီးတွင်းမှာ ဆုံးသွားတယ်။ မျက်က သုံးလမှာ အဖေက သင်္ဘောနစ်ပြီး အစပျောက်သွားတယ်။ မျက်ကထပ် ခြောက်လကြာတော့ အဘွား လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ပျက်ချင်းပြီး ဆုံးသွားတယ်တဲ့ ..”

“ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“အဖေစိုး အမြဲတမ်း ပြောနေတဲ့စကားတွေပါ”

ပြောပြနေသူက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျပေမယ့် အလွန်ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်တစ်ခုဆိုတာ သူ ခံစားမိနေခဲ့သည်။ ဒီကလေးကို မသေစေလို၍ ကယ်တင်ခဲ့ပြီးမှ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့များ

မကောင်းသည့်အတိတ်အကြောင်းတွေနဲ့အတူ မီးစနေ ဆိုသည့်နာမည်နဲ့တကွ ဖော်ပြအပ်နဲ့ခဲ့တာလဲ ...။

ဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ သူ့နာမည်က လျှပ်ပန်း' ရင် မပြီးဘူးလား ...။

တွေးလိုက်မိရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

သူမလေးရဲ့ဘဝ ဤသို့ အစချီခဲ့ရသည့် အဓိကတရားခံဟု လက်လွှဲအပ်နဲ့ခဲ့သူသာ ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုကို ကယ်ဆယ်ချင်တာလား .. တမင် ညှဉ်းပန်းခဲ့တာလား ...။

“ကျွန်မ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်အထိ ဦးလေးသက် ဆီငွေပို့နေသေးတယ်”

“ဦးလေးသက် ဆိုတာ ..”

“ဦးသက်လွင် လေ .. ကျွန်မကို အမေစိုး တို့ဆီ ပို့ခဲ့တဲ့လူ ခြေ ..”

လစဉ် နှစ်စဉ် ငွေပို့နေသည်ဆိုတာကလည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ ဆယ်တန်းတက်နေကာမှ ပုံပိုးမှုတွေ ပြတ်တောက်ကာ ဒေါ်စိုးစိုး ဆိုသည့် မွေးစားသည့် မိသားစုကလည်း ရဲတံ့မိုက်ရိုင်းစွာ တိုက်ထုတ်လာခဲ့ကြသည်။

“တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်လာပြီဆို မီးစ'မ'ကြောင့် .. အိမ်မှာ မရှိတယ်လေ .. စနေမ'စုံနေတာပါပဲ။ ကျောင်းက ပြန်ရောက်လာလျှင် ထမင်းမစားရတာပဲ များပါတယ်”

“ဘာ!...”

အရိပ် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့ သူမက ပြုံးရှာသေးသလို ဒေါပေမယ့် မငိုသောမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ငွေ့ရှည်ဖွဲ့နေလျက် နှုတ်ထောင်လေးတွေ ဆတ်ခနဲ မဲ့ခနဲ ညွတ်ကျသွားတတ်ပြီး ...

“တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်ကိုတောင် နေ့တိုင်း မမှန်ပါဘူး”

နားထဲမှာ ပူလောင်လာကာ အရိပ် မျက်နှာလွှဲရင်း ဆံပင်တွေထဲထိက်က အလိုလိုရောက်၏။ မပြောနဲ့တော့လို့ တားလိုက်ချင်သော်လည်း သူမရဲ့ဘဝကို သူ သိမထားလို့ မဖြစ် ...။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိလာရတာနဲ့အမျှ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဘူးတာလည်း ခိုင်မာခဲ့၏။ အရိပ် နားထောင်နေရင်း အခန်းတံခါးကို ခုတ်လိုက်သည်။ နာလံထစ လူမမာမို့ ခြံထဲဆင်းပြီး အေးဆေးခြင်းပြောဆိုဖို့က မဖြစ်နိုင် ...။

အခန်းထဲမှာပဲ ပြောနေရပေမယ့်လည်း ဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးသည့်အဖြစ်တွေကိုတော့ တခြားလူ မသိစေချင်တာမို့ ...

“ကဲ .. ပြောပါဦး၊ ခုနက မင်းစကားထဲမှာပါတဲ့ တစ်ခုခု ဘာဖြစ်ရင်ဆိုတာ အဲဒါ ဘာတွေလဲ ..”

လျှပ်ပန်း သည် မေးတာကို မဖြေသေးဘဲ မတိုမရှည်နှင့် ညစ်ညမ်းနေသည့် လက်သည်းတွေကိုငုံကြည့်ရင်း လက်သည်းချင်း ထိခတ်ခြင်းဖြစ်နေ၏။

ခဏကြာမှ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လာကာ ...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလားဟင် ..”

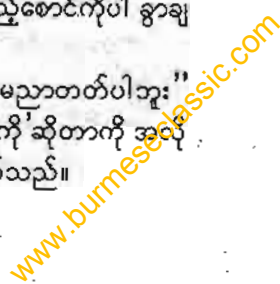
“မင်းက ငါ့ကို ညာလို့ရမယ်များ ထင်လို့လား၊ လုပ်လေ ..”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး ..”

သူ စိတ်တိုသွားတော့လည်း ပျာပျာသံလဲ တောင်းပန်ရှာ၏။ လေးထိုင်ရင်း ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်ထားသည့်စောင်ကိုပါ ခွာချပြီး လက်လေးပိုက်၍ ...

“ညာပါဘူး ကိုကို .. ကျွန်မ ညာလည်း မညာတတ်ပါဘူး”

“ရင်းနီး မသင်ပြရဘဲ သူမ နှုတ်ဖျားမှ 'ကိုကို'ဆိုတာကို အလိုချာထဲ ချောမောစွာ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

လရောင်ကျားရင့်

ဒီလိုခေါ်လိုက်ခြင်းအတွက် တုံ့နေ့ရှက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်၊ မျက်နှာထက်မှာလည်း မည်သို့သော ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မတွေ့ခဲ့ပါ ...။

သူ့အတွက်ကတော့ သူမ ဤသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အိမ်မှာ အနေခက်ရမှာ သေချာသွားခဲ့သည်။

ညီလေးရဲ့ 'ကိုကို' လို့ မပို့တပီ ခေါ်သံလေးကို ကြားပြီး သူ့ဒီတိုင်း လိုက်ခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ ထားလိုက်ရတော့သည်။

"ကိုကိုကို ညာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝ အမှန်အတိုင်း မပြောရတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"ကျွန်မအကြောင်းသိတဲ့ လူတိုင်းက ကျွန်မကို လက်မခံတော့ဘူး .. ကျွန်မနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ပဲ ကြိုးစားကြတယ်"

"ဘာလဲ .. စနေသမီး ဂြိုဟ်မွှေတယ်ဘာသာ ဆိုတာတွေလား"

"အဲဒါတွေရော .. နောက်ပြီး .."

ပန်း ဘာမှ ထပ်မပြောတာကို အရိပ် ကလည်း မမေးဘဲ ဒီတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေခဲ့သည်။ အခန်းလေးထဲမှာ ကြာရှည်စွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီး ...

"ကျွန်မကို စုန်းမ ဆိုပြီးတော့ .."

"ဘာ!... ဘယ်လို .."

သူ နားကြားလွှဲသွားသလိုလို မယုံနိုင်တာလိုလို ...။

ထပ်မေးလိုက်မိကာမှ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာသည့် မျက်နှာရှည်တွေအောက်က မျက်နှာဝန်းတို့ကို အနီးကပ် စိုက်ကြည့်လိုမိသည်။

ထူပိတ်ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တွေက အတုတပ်သလား ထင်ရအောင် သဘာဝလွန်နေသည်။ မျက်ဝန်းတို့သည် အ

ောင်ဖြစ်နိုင်သော်လည်း နက်ရွန်းလက်တောက်သည့် မျက်နှာဝန်းမျက်နှာ မျက်ဝန်းအိမ်နဲ့ ပြည့်နေသလို ထူးခြားနေ၏။

မျက်ဝန်းမျက်တောင်တွေဟာ ကဗျာဖွဲ့မမှီနိုင်အောင် လှတာမျိုးပေမယ့် ပိန်လိုခြောက်ကပ်နေသော မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ကြည့်ရဆိုးနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီအချိန်မှာ သူမကို မြင်တဲ့လူတိုင်းက ပြူးပြူးပြဲပြဲနဲ့ နေလိုပဲဟုသာ ကဲ့ရဲ့ကြမှာဖြစ်ကာ မေမေကိုယ်တိုင် လက်ညှိုးထိုးပြီး

.. လို့ အော်ခဲ့သေးတာ ပြန်တွေးမိသည်။

ဒီမျက်လုံးတွေကြောင့် သူမကို ဤသို့ ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြတာလား ...။

"ကိုကို လန့်သွားတာလားဟင်"

ကုတ်ချီထားသည့် မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက် ချက်ချင်း ပြေကျသွား

အရိပ် က ခေါင်းခါသည်။

"ဘာလို့ လန့်ရမှာလဲ .. ပြောပါဦး၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောကြ

လဲ"

"ကျွန်မမျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ယောက်ယောက်က နှုတ်ခွဲ ခု ခု ကွဲတွေတာပဲတဲ့ .."

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ .."

"ကိုကို ယုံလားဟင် .."

"ဘာလို့ ယုံရမှာလဲကွ .. လူတစ်ယောက်က .."

"ကျွန်မ အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်ရော .."

မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားပေမယ့် ဘယ်သူမှ ရှေ့ဆက်မပြောဖြစ်ကြ

ကားပြောတိုင်း လေးလေးမှန်မှန်နဲ့ တွေးဆနေတတ်သည့်

မျက်နှာပန်တွေအရ မဟုတ်သည့်စကားတစ်ခွန်းကို နောက်ပြောင်

သက်သက်တော့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ တွေးမိသည်။

ဒါပေမယ့် ဒါက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ..။

မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်လို့ သူမက ပြောနေပြီမို့ ..
“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒေါသနဲ့ နာကြည်းစိတ် တစ်ခုခု အပြင်
အထန် ရုန်းကန်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ခင် ..”
“ဆက်ပြောလေ ..”

“တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားတတ်တယ် .. အဲဒီလူက
ကျွန်မရဲ့ရှေ့မှာပဲ ကျွန်မ ဘာမှ ကိုယ်ထိလက် .. ရောက် မလုပ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ..”
“သေသွားတာလား ..”

“နှစ်ယောက် သေဖူးတယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်မ အဲဒီလို ဖြစ်
တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိသေးဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာမျိုးလဲ .. ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြောလို့ မရ
လား”

ပန်း က သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မဆုံဖြစ်အောင် ရှောင်သည်။ သူ
တော့ ထိုမျက်လုံးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား လိုက်ငုံ့ကြည့်ရင်း
ပြောသမျှကို နားထောင်၍ ..

“အဲဒါတွေ မင်း တကယ်ဖြစ်နေတာလို့ ဘာကြောင့် လ
လိုက်တာလဲ ..”

“ကိုယ့်ကြောင့်လို့ လက်ညှိုးထိုးကြလွန်းတော့လည်း အမှတ်
တွေကို ပြန်ပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့ရတာပေါ့ ကိုကို၊ ကျွန်မ အရမ်း စိတ်
လာပြီဆိုရင် အဲဒီလူကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ထိန်း
မရတော့ဘူး၊ သူ တစ်ခုခု မဖြစ်မချင်း .. ကျွန်မ လဲကျ မေ့မြောသွား
အထိ မဖြစ်သရွေ့ ..”

ကြားနေရတာက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် မိန်းမငယ်
တစ်ယောက်အကြောင်း မဟုတ်ဘဲ ရှိခဲ့ပြီးသော ဒါမှမဟုတ် ကို
အလှမ်းကွာသည့် ဒေသတစ်ခုခုက ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို နားထောင်
နေရသလို ယုံရမှာလား .. ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူးလား ..။

အရိပ် ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားလို့ မရနိုင်သေး ..။

“မင်း .. မင်းရဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် .. ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. ကြည့်လိုက်တာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ

ဒေါသစိတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာ၊ ပြီးတော့ သူများ တစ်ခုခုဖြစ်အောင်

ဖြစ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မမြင်ကွယ်ရာထိ မုန်းသမ်း ကြံစည်လို့

လည်း မရဘူး၊ ဟုန်းခနဲဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသစိတ်နဲ့ ခဏလေးပဲ မျက်စိ

စိတ်ဆုံးထိ သက်ရောက်သွားတာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးရင် ကျွန်မ သတိလစ်

သွားရော .. သတိရလာတဲ့အခါ ခုနစ်ရက်လောက် ငတ်ပြတ်နေတဲ့

သူတစ်ယောက်လို့ ကိုယ့်လက်ဝါးကို ပြန်မဆုပ်နိုင်တဲ့အထိ ချိသွား

တယ်။ ဒါပေမယ့် သနားပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့ ဆာလောင်မှုကို

ထိသမျှ ကျွေးမွေးဖို့ စေတနာမရှိကြပါဘူး၊ ကျွန်မ အဲဒီလို မဖြစ်

အောင် အရမ်းကို ဆင်ခြင်ပါတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လာတိုင်း ငတ်ရလွန်းလို့

ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

ဒီချင်လာပြီဆို စကားလက်စလေး ပြတ်တောက်သွားတတ်ကာ

အင်္ဂါတွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်လာသည်မှလွဲ၍ ရှိုက်ငိုခြင်း ကင်း

လျှပ်ပန်း ပဲ ဖြစ်၏။

ဒီလောက် ကြေကွဲဖွယ်တွေကို ရေရွတ် ပြောဆိုနေတာတောင်

မလုပ်ဘဲတော့ မကြေ၊ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေတာမျိုး မရှိ..။

ထော်လန်ကောက်ချိတ်နေတာပဲလို့ ကဲ့ရဲ့ခံနေရသည့် နှုတ်ခမ်း

တို့ ကတုန်ကယင်လေး ဖိကိုက်ရင်း ကော့နက်သည့် မျက်တောင်

တို့သည် လေဟုန်စီးနေသော ငှက်တောင်ပံတို့ကဲ့သို့ ညှတ်ခနဲ

ခနဲ လှုပ်ခတ်နေသည်သာရှိလျက် ..

“ဒါပေမယ့်လေ သူတို့ ပြောလာတိုင်း မျိုသိပ်နေရတဲ့ဒေါသက
ချက်တစ်ချက်တော့ လွတ်သွားခဲ့မိတယ်၊ ‘မီးစ’ ဆိုတဲ့ နာမည်
ပိုင် ဝန်းမလို့ တွင်တွင်ပြောပြီး သရဲမ .. ကဝေမ .. ‘မိမစစ် ဖမစစ် ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ မင်း ပြောချင်တာကို ငါ နားလည်ပြီ ဒါပေမယ့် ဒါကြောင့် အသက်တစ်ချောင်း သေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရင် ..”

“မရလို့ပါ ကိုကို .. တကယ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ စားချိန်သောက်ချိန် လွန်သွားတာလေးတောင်မှ လူတွေ့ လက်တုံ့ ခြေတုန်ဖြစ်အောင် ဆာလောင်ကြတာ၊ တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်တော့ မှန်မှန်မစားရတဲ့ ကျွန်မ နှစ်ရက်လောက်ထိ မစားရလို့ ခွေလဲနေတဲ့ အထိ ဖြစ်ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ..”

“ကျွတ်!...”

အရိပ် ခေါင်းခါပစ်လိုက်တော့ ပန်း စကားမဆုံးဘဲ ရပ်သွားသည်။ ဆက်လက် နားထောင်လိုစိတ်မရှိအောင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောက်သည့် ကိုယ့်ရဲ့အဖြစ်ဆိုးတွေကို ဘယ်သူကရော အားပါးတရ ပြန်ပြောချင်မှာလဲ ...။

“ဒီမှာ .. မင်းကို ပြောမယ်”

“ငါ လက်မခံနိုင်တော့ဘူးလို့တော့ မပြောဘူးမို့လားဟင် ကျွန်မ ..”

“နေဦး .. မင်းရဲ့ဒေါသအဆောက်အအုံ ဘယ်လို ဖွဲ့တည်တယ်၊ ဘယ်လိုရာသီဥတုမှာ ပြုလဲနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေကို ငါ မသိနဲ့ သရွေတော့ မင်းကို ဒီမှာ အေးချမ်းစွာနေပါတော့လို့ ခွင့်ပြုလို့မဖြစ်ဘူး”

“ကိုကိုရယ် .. ကျွန်မလေ ..”

“မင်းကို လူသူမနီးတဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ထိ မဟုတ်ဘဲ လုပ်ဇာတ်တွေ ခင်းပြီး ခေါ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ လိမ်ညာထားခဲ့တယ်”

“သူတို့ ညာနေကြတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဟင်!...”

“သူတို့ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်း၊ မပစ်ခြင်းအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လို

ပြောကံရွံ့စိတ် မဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီတိုင်းပဲ မသိသလို လိုက်လာခဲ့တာ၊ သူတို့ အားလုံးနဲ့ စကားမပြောချင်တော့တဲ့အထိ နာကျင်နေခဲ့တဲ့စိတ်က နှိပ်ကွပ်ကိုယ်ကိုယ် စကားပြောတတ်သေးရဲ့လားလို့တောင် ထင်လာ ခဲ့မိတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နေလေ ဖယ်ကြည့်ခံရ သူ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပြီ၊ လူတွေနဲ့ အဲလို မဖြစ်တော့ဘူး .. အမျိုးမျိုးပါပဲ”

“မင်း အဲဒါတွေ ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘက်က အများကြီး စဉ်းစားရတော့မယ် လျှပ်ပန်း .. ဘာဖြစ် ခဲ့လဲဆိုတော့ မေမေကလည်း မင်းကို မြင်လိုက်ကံတည်းက မလိုလား တာတွေပဲ ထိုင်ရွတ်နေတာ၊ အဲဒီပေါ်မှာ မင်းရဲ့ဒေါသ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ပန်း က အိပ်ရာပေါ်ကနေ ရှေ့တိုးကာ သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ခြေချထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မဖြစ်စေရပါဘူး .. ကျွန်မ ဒီထက်အများကြီး ရင့်သီးပက်စက် တာတွေ ကြားလာခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် ကိုကိုရယ်.. ကိုကိုကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်မှာဖြစ်သလို ဒီမိသားစုအားလုံးကို တစ်ကိုဏ်းတည်းထားပြီး ရိုသေမှာပါ။ တကယ်လို့ ပြဿနာ တစ်စုံ တစ်ရာဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မကို ကိုကို နှင်ချစရာ မလိုပါဘူး”

သူမ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အရိပ် က မရယ်ချင်ဘဲ ပခုံးတွန့် ရယ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ ရိုလာခဲ့ရင် မေမေ ဘာ ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားပြီလဲ လျှပ်ပန်း .. ငါက အဲဒီအထိ ထိုင် ဆာင့်နေရမှာလား ..”

“ကိုကို ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိနေပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်ဆုံးစကား သ ကျွန်မ

မမြင်ချင်ဆုံးမျက်နှာတွေ မဟုတ်ခဲ့ရင် အားလုံးကို ကျွန်မ နားလည်နိုင် တယ်။ အဲဒီစကားမျိုးနဲ့ အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ ကွဲကွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမို့လို့ နောက်ထပ် ဆိုးဝါးတာ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

မဟုတ်သေးဘူး...။

အရိပ် ခေါင်းခါမိမလို ဖြစ်သွားရင်း သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ ကြားနေရသမျှကို မယုံချင်သော်လည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြောပြနေတာက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်သည်နှင့် သူမဒေါသ၏ ဆတိုးနှုန်း ကို ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်လို့ မရတော့ပေ...။

“လျှပ်ပန်း...”

“ရှင်...”

“မင်း ငါနဲ့တွေ့တဲ့ ညကတော့ လိုက်ပါရစေလို့ ပြောပေမယ့် မခေါ်ဘူးဆိုတော့လည်း ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီနေရာ မှာ အကူအညီ အကမ်းအလှမ်း ဘာမှ မမြင်ဘဲနဲ့ မင်း...”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုကိုအိမ်ပေါ်မှာ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လာခဲ့ရတဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ အရိပ်တစ်ခုခု ကျွန်မအတွက် ရနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်လာခဲ့တာပါ။ မီးစနေ ဆိုရင် ချေးထုပ်တစ်ထုပ်လို ရွံရွံရှာရှာ မဲ့ရွဲ့ ရှောင်ရှားသွားခဲ့တာတွေ ခံရလွန်းလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငါတစ် ယောက်တည်းလို့ ထင်လာခဲ့တဲ့ အထီးကျန်ဆန်မှုတွေ၊ လူတွေဆီက အကြင်နာကို မပြောနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ လူသားတွေ ရှိနေပါလားလို့တောင် မထင်မိတော့အောင် နွေးထွေးခြင်းကင်းမဲ့စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဥပေက္ခာ တွေအပြည့်နဲ့ နေ့ရက်တွေ .. အားလုံးက ကျွန်မကို မပြောမဆိုချင် တော့အောင်၊ မစားရတာကို မစားရလို့ မတမ်းတတတ်အောင် သင် ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကိုကိုကလည်း မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတော့ တွက်ထားပြီး တဲ့အတိုင်းပဲမို့လို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ ကိုကိုသာ

အားပေါ် တင်ခေါ်မလာခဲ့ရင် ..”

“နေဦး ..”

စိတ်ရှုပ်လွန်းသဖြင့် ဆံပင်တွေကိုပဲ ဖွပ်နေမိသည်။ သာယာ စေ့ဖျော်ဖွယ်မရှိသည့် ငိုညည်းသံတွေကိုလည်း မကြားချင်သလို ဥပေက္ခာ အားလိုက်ဖို့ကျတော့လည်း ...

“ကျွတ်!...”

မစားမသောက်ရရှာသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၏ မပြည့် စေ့ချောင်ချ ပိန်လို့နေသည့်မျက်နှာလေးကို မျက်နှာလွဲလိုက်ဖို့ ခက်ရ ခြင်းသည် ...။

“မင်းကို ဒီမှာထားဖို့အတွက်က ..”

ပြောဖို့ကြိုးစားရင်း မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် မျှော်လင့်ရင်း ချောက် ချနေရှာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ...

“ပြဿနာပဲ ..”

ဒီမျက်လုံးတွေကို သူများတွေကဲ့သို့ ‘ဟိုလိုဒီလို’ မဥပါဒ်နိုင်ဘဲ အနားကရုဏာတွေချည်း ဖြစ်နေသည့် စာနာစိတ်က နောက်ဆုံးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ချလိုက်မိတဲ့အထိ ...။

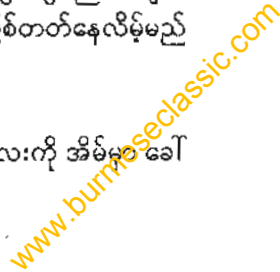
“အင်းလေ.. ဖြစ်မလာသေးတာကို ကြိုတွေးမနေဘဲ ငါတို့ ဘယ် သဘာဝထိ ရေစက်ဆုံနိုင်မလဲ .. ကံစမ်းမဲ နှိုက်ကြည့်တာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို .. ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

တွေ့ခဲ့တဲ့ညတုန်းက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသည့်မျက်နှာနှင့် မိန်း မလေးသည် ခုလို ပုတ်သင်ညိုရုံးအောင် ခေါင်းတွင်တွင်ညိတ်လျက် အပျော်လွန် မြူးထူးသွားသည့်ဟန်ပန်လေးတွေ ဖြစ်တတ်နေလိမ့်မည် မို့ ထင်နိုင်စရာတောင် မရှိ ...။

အရာရာဟာ ပြောင်းလဲတတ်သည်ပဲ ...။

ဒါဆိုရင် သူကိုယ်တိုင်ကရော ဒီကောင်မလေးကို အိမ်မှခေါ်

ထားလိုက်မည်လို့ တွေးပြီး လေးလေး တို့ကိုတောင် အချောအတင်
ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား ...။

ဘာဖြစ်လို့ သူမရဲ့မျက်လုံးရိုင်းတွေအကြောင်း သိလိုက်ရတာ
ထိတ်လန့် ငြို့ငြင်သွားခဲ့တာလဲ ..။ မကောင်းခြင်းအားလုံးက
ပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ သဘာဝထဲမှာ မပါနိုင်ဘူးလား ...။

သူ ဒီတိုင်းပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပေါ့။

“မင်းနာမည် မဟုတ်ဘဲ တွင်နေခဲ့တဲ့ ‘မီးစနေ’ဆိုတာကို ဒီမှာ
ပြောစရာ မလိုဘူး .. ငါကလည်း ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနာမည်
ဆုလိုက်တော့ ..”

“ဟုတ် ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပန်း လို့ပဲ ပြော .. မင်းနာမည်က လျှပ်ပန်း
ပဲ .. ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“နောက်တစ်ခု သိထားဖို့က မင်း ရှိနေကာမှ ဒီမှာ ဆိုးတာ
ကောင်းတာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေနေ ကောင်းကျိုးဖြစ်တယ်၊ ဆိုးကျိုး
ဖြစ်တယ် ငါ ဘာမှ မပြောဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မင်းကိုယ်တိုင်
ထိခိုက်စေတာမျိုး မဖြစ်သရွေ့ ..”

“ကျွန်မ .. ပန်း နားထောင်ပါ့မယ် ကိုကို ..”

“အရေးကြီးဆုံးက ငါ့ညီလေးနဲ့ မေမေ ..”

မျက်လုံးကြီးဆုံ၍ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ပန်း က ခေါင်းလေးညိတ်ပြ
ရင်း ပြုံးသည်။

အရိပ် က ကတိပေးမလွယ်နဲ့ဆိုသည့် သတိပေးသော အကြည့်
နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

“သူတို့ကို မင်း သည်းခံပါ။ ငါ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်
ဘာ အဲဒါပဲ”

ပန်း က ခေါင်းညိတ်ကာ သိလိုတာတစ်ခုကို မေးရကောင်းနိုး
ကောင်းနိုးနှင့် လည်ပင်းလေးပွတ်နေရင်း ပြီးမှ ...

“ဟို .. ကိုကိုနဲ့ မောင်လေးက အသက်ကွာတယ်နော်”

သူမ ကြားနေသည့် ‘လရိုင်လင်း’ဆိုသော ကလေးလေးကို မြင်
သည့် မြင်ဖူးလိုက်သည်။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်
မပါးလောက်ပင် ..။ အစ်ကိုက လူပျိုကြီးဖြစ်နေကာမှ ညီဖြစ်သူက
အရွယ်လေးနို့ ..။

“အဲဒါတွေ နောက်တော့ မင်း သိလာမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. ကိုကိုအမေကလည်း သတိလွတ်နေသလို
ပဲနော်”

မပြောချင်ပေမယ့် သူ ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း ...

“ဟုတ်တယ်.. ညှို့ကို မွေးပြီးတာနဲ့ မေမေ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာ”
ထပ်ရှိနေသေးသည့် မိသားစုအရေးအခင်း တချို့တလေကိုတော့..။

အခန်း (၆)

ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေမှာ ရွှေဝါရောင်လေးတွေ ရောနေသလို မျက်ခုံးရာလေးကလည်း ထင်ရုံ၊ နှာတံပေါ်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ရယ်လိုက်တိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည့် လရိပ်လင်းဆိုသည့် ကလေးငယ်လေး ..၊ အသားဖြူရုံမကဘဲ ပန်းရောင်ရဲနေသည့် ပါးလေးတွေကိုလည်း ပန်း တအား ချစ်မိသည်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်က ခင်တွယ်လာအောင် ပန်းမစည်းရုံးတတ်ပေ။ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို မဆိုတတ်သလို ဘယ်လိုခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ကြင်နာယုယမှု ပေးရမယ်ဆိုတာလည်း မသိ .. ထို့ပြင် ကလေးနားကို ကပ်တိုင်း မကြည်ဖြူခဲ့သော ဒေါ်နေခြည်၏ မောင်းထုတ် မာန်မိခြင်းများကြောင့် ...

“သားရေ .. သားလေးရော .. သားငယ် ..”

ကလေး မုန့်စားနေတာကို ထောင့်ကွယ်တစ်နေရာကနေ ငှုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး ကျကျနန ချောင်းကြည့်နေတုန်း ဒေါ်နေခြည် အသံကြောင့် ပန်း ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်မိသည်။

“သားရေ ..”
“မေမေ ..”

လရိပ်လေး ကလည်း မအော့အသံ ကြားလိုက်မှ ခေါင်းလေး ထောင်သွားပြီး အသံပြုသည်။ သို့သော် ...

ပန်း ထရပ်ပြီး ကွယ်လိုက်တာကိုလည်း မြင်သွားကာ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။ မကြာခင် ဒေါ်နေခြည် ကျောက်လာတော့မှာမို့ ပန်း နေရာကနေ ကမန်းကတန်း လှည့်ပြေးခဲ့ရင်း ကလေးနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလိုက်တာကို မျက်လုံးထဲမှာ စွဲလာသည်။

ကလေးက သူ ခေါ်လိုက်တိုင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ မတုံ့ပြန်တာပဲ နှိုသည်။ ခါးသီးသော ငြင်းဆန်မှုမျိုးတော့ မပြုခဲ့ပေ ...။

အိမ်မှာ လူရိပ်တွေမြင်နေရပြီး ကိုယ်ကလည်း မခေါ်ရုံ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်အနား မလာကြတာမို့ အရိပ် မရှိသောအချိန်တွေမှာ ပန်း တစ်ယောက်တည်း ချောင်ကပ်နေရသည့်ဒုက္ခက မလွန်မြောက်နိုင်သေး ...။

ထို့ကြောင့် ကလေးနဲ့ ရင်းနှီးချင်သည်။ ကလေးကိုထိန်းရင်း တစ်သက်လုံး ပိတ်ထားခဲ့မိသည့် ဒီပါးစပ်ကနေ စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောချင်၏။ ကိုယ့်ကို မချစ်ရင် နေပါ .. ကိုယ်က ချစ်နေတာကို ကျေနပ်ပေးမည်ဆိုရင်တောင် ..

“ဟေ့ ..”

မျက်နှာရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပိတ်ကာလာသည့် ရင်ဘတ်တစ်ခု ..၊ ပန်း ခြေလှမ်းတွေ အချိန်မီ ရပ်လိုက်တာတောင် ရင်ဘတ်ချင်း တိုက်မိတော့မို့ သိပ်မလိုတော့ပေ ...။

“ဟဲ .. ဟဲ ..”

ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ ရှပ်လက်တို ခါးရှည်ကို ခပ်နဲ့နဲ့ အမြင် ထုတ်ဝတ်ကာ ဆာမူရိုင်းဆံပင် ဂုတ်ထောက်နှင့် အရပ်ကရှည်ပြီး ပိန်

သည်။ မျက်လုံးမှေးသလို ရှိပေမယ့် လူငယ်ပုံစံဒီဇိုင်းနှင့် ခပ်ချောချော ဖြစ်သည်။

သူ့နာမည်ကို မသိပေမယ့် ကိုကိုက လေးလေးလို့ ခေါ်နေသည့် လူကြီးရဲ့သားဆိုတာတော့ ပန်း သိသည်။ ကိုယ်က မရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် သူ့မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူ ...။

“နင်က မလန့်ပါလား .. အဟဲ ..”

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်၍ ပခုံးတွေ တွန့်လိုက်။ ခါးကို ညှိတ်ခနဲ ကော့မလို ကုန်းမလိုလုပ်လိုက်နှင့် အက်ရှင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေပြီးမှ မျက်လုံးတွေ အုပ်မတတ်ချထားသည့် နဖူးထက်က ဆံပင်တွေကို ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ကိုယ် ဝေမှုတ်လိုက်သည်။

ဆံပင်တွေ လွင့်ခနဲ ကွဲထွက်သွားမှ ပေါ်လာသည့်မျက်လုံးနှင့် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြု၍ ...

“ဒါပေါ့ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်နေတော့ ဘာကို ကြောက်တော့မှာလဲ”

လူကို သရဲရုပ်လို့ ပြောလိုက်တာပေမယ့် ပန်း မျက်နှာက ကောက်ကြောင်းမဲ့နေ၏။ ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တို့သည် မျက်ခုံးစပ်တို့အောက်ထိ ပြန့်ကပ်နေရာမှ မလှုပ်သလို ထိုမျက်နှာကို ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကဝန်းတို့ကလည်း နည်းနည်းလေးမှ မရွေ့လျား ...

“လုပ်ပါ .. စကားလေးဘာလေး ပြောစမ်းပါ။ နင်က ငါ့ကို သိမှာ မဟုတ်ပေမယ့် ငါက နင့်ကို မြင်လိုက်တိုင်း သေချာကြည့်နေတာ။ အဟဲ .. ချောလို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြောသံကြားသလို တကယ် ကြောက်စရာကောင်းမကောင်း ကြည့်တာ”

ပန်း က ဘာစကားမှ မပြောဘဲ မျက်ဝန်းတို့ကို စတင် ရွေ့လျား၏။ ပြီးတော့ ထိုမျက်နှာကို ရှောင်ရှား၍ ...

“ဟား!... ဘာလဲ .. နေပါဦး”

ခြေလှမ်းချင်းအတူတူ ရှေ့က တစ်ထပ်တည်း လိုက်ပိတ်ထား နှိုက်ပြီး ...

“တင်းသွားတာလား .. ငါက ခင်ချင်လို့ စတာပါ။ နင့်မျက်နှာက ပီနဲနေလို့ ရုပ်ဆိုးနေတာ၊ ဝလာရင် မလှဘဲနေမလား .. မျက်တောင်တွေ ဒီလောက်လှတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာလဲ .. အစ်ကိုက ငါတို့ကို မခေါ်မပြောဘူး မှာထားလို့လား”

ပန်း က ခေါင်းခါသည်။ ဆံမြိတ်တို မရှိဘဲ နဖူးထိပ်ကနေ အလယ်ခွဲ ဆင်းကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွန့်တွန့်တွေက နောက်ဆံပင်တွေနဲ့အတူ ခါးစပ်ထိ မသေမသပ် ...။

အသံတိတ် ခေါင်းခါလိုက်တော့ ရင်ဘတ်နှစ်ဖက်ပေါ်ထိ ဆံစေ့ချို လှုပ်ခါသွားကြသည်။ ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသလို မျက်ဝန်းအစုံ လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ သူမပုံစံ ဘယ်လိုနေနေ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မှမဟုတ် လူသေကောင် လမ်းလျှောက်နေတာမျိုးလား ...။

စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့်မျက်နှာက မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ “ထွန်းမင်းဦး မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူ မြင်နေခဲ့သည်။ အရိပ် နဲ့ စကားပြောလျှင် သူမ ဒီပုံစံ မဟုတ် ...။

“လျှပ်ပန်း ဟုတ်လား .. ဒီမှာ ..”

“မကိုင်ပါနဲ့ ..”

လက်ကိုကိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် အသားချင်း မထိရသေးဘဲ ဆက်ချခံလိုက်ရတာ ဆတ်ခနဲ ...။

“ဪ .. နင် စကားပြောတတ်သားပဲ”

အလွန်အမင်း ချဉ်းသွားသည့်မျက်နှာနှင့် ထွန်းမင်းဦး မဲ့ရွဲ့နေသည်။

“ငါ့နာမည်က ထွန်းမင်းဦး .. မမှတ်ချင်လည်း မှတ်ထားနဲ့ နင်

မခေါ်ချင်လည်း ငါက ငါ လိုအပ်လာရင် ခေါ်မှာပဲ။ ခိုင်းဖို့ ဒါမှမဟုတ် အသုံးချဖို့ တစ်ခုခု .."

ရိုင်းစိုင်းသည်စကားကြောင့် ပန်း မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွားသည်။ ထွန်းမင်းဦး က ပန်း ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု ဖြစ်သွားတိုင်း သဘောကျသလို ပန်းတွန့်သွားလိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် ...

"နင် ပေးတဲ့အတိုင်း ငါ ပြန်ပေးမှာကို ကြိုပြောတာလေ၊ နင့်လိုပဲ ငါ့မှာလည်း အထာဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘဝင်ကိုင်သလို ခပ်ကျော့ကျော့ နေတာမျိုးပေါ့"

"ငါ ဒီလိုပဲ နေတတ်တာ"

စကားသံက မကျေညက်ပေမယ့် ထွန်းမင်းဦး ကတော့ ကျေနပ်သွားသည်။ ရုပ်ဆိုးမဆိုသည့် နာမည်နဲ့ ရောက်လာပေမယ့် ပါးရိုးထဲ ငေါ့နှင့် ဒီမျက်နှာပေါ်က မျက်လုံးတွေကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။

လှသည်လို့ ခံစားမရလောက်အောင် ကြည့်ရဆိုးပေမယ့် စူးစူးနဲ့ လှနေသည့်မျက်လုံးတွေ သူ ကြိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမနဲ့ ရင်းနှီးနိုင်ဖို့ ကောင်းခြင်းနဲ့ဖြစ်စေ ဆိုးခြင်းနဲ့ဖြစ်စေ အကြောင်းရှာဖို့က သူ့အလုပ် ...။

"ဒါဆို ပြီးတာပဲ .. ငါကလည်း အစအနောက်သန်တယ်ဆိုတော့ ငါတို့ချင်း နားလည်နေရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က စိတ်မဆိုးကြေးပေါ့"

သူတို့စကားပြောနေတုန်း ဒေါ်နေခြည် က ကလေးကိုလက်လေး တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ အနားကနေ တစ်လှမ်းချင်း ကပ်လျှောက်သွားသည်။

မျက်လုံးအစုံကတော့ လှုပ်ပန်း ကိုရော ထွန်းမင်းဦး ကိုပါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်းနှီးလိုလားဟန် မရှိ ...။ မဟာဆန်သည့် နဖူး၊ သေးမွှားသွယ်တန်းသည့် မျက်ခုံးတန်းနှင့် အသားက သိသာအောင် ဖြူသည့် အရိပ် နဲ့ သိပ်မတူပေမယ့် လရိပ်လင်း နဲ့တော့ တော်တော်ဆင်သည်။

ပုံမှန်မဟုတ်သော လူတစ်ယောက်လို့ ထင်စရာမရှိအောင် တစ်တစ်ခါ တည်ငြိမ်စူးရှနေတတ်သည့် ပျက်လုံးတွေက လူတစ်ယောက်မျှ မျက်လွှာချသွားရတဲ့အထိ တစိုက်မတ်မတ် ရှိနေတတ်၏။

လည်ပင်းလိမ်အောင် ကြည့်သွားသည့် ဒေါ်နေခြည် တို့ ပျောက်သွားမှ ထွန်းမင်းဦး က လိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကို ပန်းထံ လှည့်ကြည့်၍ ...

"အဲဒီအခေါ်တစ်ယောက်ကလည်း သူ့သားလိုပဲ သိလား၊ လူက ခုနဲ့နေတာ ဘဝင်မြင့်ဖို့ကျတော့ မမေ့ဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက်လည်း အတူတူပဲ"

အတင်းအဖျင်းစကားတွေ စလာသည်။ ပန်း အတွက်ကျတော့ အိမ်က လူတွေအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ သိမထားခဲ့တာမို့ ပြောလာသူက စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းသာ ...။

"ဒီမှာ နင် မှတ်ထားဖို့က ဒီအိမ်မှာ ငါ့အဖေက အုပ်ထိန်းသူပဲ။ နင်ရှင်ဟောင်းကတော့ အန်တီနေခြည် မှန်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူတောင် အမှန်းမသိတော့ဘူးလေ .. အစ်ကိုကလည်း ခုမှ ကျောင်းပြီးထားတာပဲ။

သူ့ကလေးကလေး လူကြီးဂိုက်စတိုင်လ်နဲ့ ဘယ်လိုပဲ လူရှိန်အောင်နေနေ လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းတွေ ရှိတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားကို မပြောနဲ့ မြန်မာပြည်က စီးပွားရေးအတွက်တောင် ဘာမှန်းမသိသေးလို့ ငါ့အဖေက ဦးဆောင် လမ်းပြပေးနေရတာ။ ဒါတောင် မာန်တက်ပြီး ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ချင်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်"

"ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား" လို့ မေးလိုက်တဲ့သော်လည်း နှုတ်လေးလာခဲ့သည့်အကျင့်က ပါနေပြီမို့ တကယ်တမ်း မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ ...။

ဒါပေမယ့် မနှစ်မြို့ခြင်း ဖြစ်သွားသည်။

သူမ မျက်နှာလေးကတော့ ပြေပြစ်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးသွားခဲ့ပြီး
“သွားမယ် ..”

“နေပါဦး .. ငါကပဲ ပြောနေရတာ၊ ဘာလဲ .. ငါ့ကို မခင်ချင်
ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

နောက်ထပ်လှမ်းသည့်ခြေလှမ်း တန်သွားရပြန်ကာ ပန်း သူ
စိုက်ခနဲ ကြည့်သည်။

“စကားပြောတာကို ဝါသနာ မပါဘူး။”

“ဝါသနာပါဖို့ မလိုပါဘူး .. ပြောချင်စိတ်ရှိဖို့ပဲ လိုတာ၊ ငါ
ခင်ရင် ..”

“ပြောချင်စိတ်ကို မရှိတာ ..”

သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ထွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သလို ဂရုမစိုက်စွာ လှ
ထွက်သွားသည့် ပန်း ရဲ့ခြေလှမ်းက နည်းနည်းလေးမှ ကွေ့
မသွားခဲ့သဖြင့် ပခုံးတစ်ဖက်ချင်း ကျကျနန ထပ်ချိတ်သွား၏။

တမင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူနဲ့ မထင်မှတ်စွာ ခံလိုက်ရတဲ့သူ
ထွန်းမင်းဦး ပက်ခနဲ လန်သွားကာ ခြေတစ်လှမ်းပါ ယိုင်ထွ
သွား၏။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ဗာဖြည်းဖြည်း ပြုံးထ
ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။

ကြည်နူးဝမ်းမြောက်၍တော့ မဟုတ်ပါ။ အေးစက်စက် မထေ
လည်သည့် အခြောက်တိုက် ရယ်လိုက်တာမျိုး ..၊ ပြီးတော့ ပြုံးနေရင်
မဲ့လာသည့် နှုတ်ခမ်းများမှ ...

“ကောင်းတယ် လျှပ်ပန်း .. အားနာဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။”

အခန်း (၇)

“ဒေါ်ကြီးညို .. ဟိုကောင်မလေးရော ..”

“ထွက်မလာဘူး သားရဲ့ .. ကောင်မလေးက အေးပါတယ် ..
ပေမယ့် အေးလွန်းတော့လည်း နွေးထွေးမှုကင်းမဲ့တာပေါ့၊ ဒေါ်ကြီး
ဘာကတော့ ဒီမှာနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဒီက မိသားစုအားလုံး
နွေးထွေးဖို့ ကြိုးစားရမှာလေ .. အထူးသဖြင့် ဒီအိမ်မျိုးမှာ သူ
တွေက နေရာယူဖို့ မခက်ပါဘူး။”

ဒေါ်ကြီးညို ပုံစံက မကောင်းပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း သိသာပါ
သည်။ သူ့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေရင်း မျက်နှာကလည်း မသာ
သာရှိလျက် ...

“ခုဆို ကောင်မလေးတွေလည်း အလုပ်ထွက်ကုန်ကြပြီ၊ ဒေါ်ကြီး
လည်း ..”
“ဗျာ!...”

နောက်ဆုံး ဟင်းပွဲတစ်ပွဲကို အသာလေးချပေးလိုက်ကာ ဒေါ်ကြီး
က စားပွဲစွန်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဖွဖွကိုင်၍ မျက်လွှာချထားလျက်...

“ဟုတ်တယ် သားရယ် .. ဒေါ်ကြီးလည်း တောပြန်ရတော့မယ်
“ဟာ!... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညို က ဒီမှာပဲ တစ်သက်
လုံး နေသွားမှာလို့ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. တော
အနောင်အဖွဲ့ သံယောဇဉ်လည်း မကျန်ခဲ့ဘူးဆို ..”

ထမင်းနဲ့ဟင်းကို သေချာနယ်ဖတ်ပြီးကာမှ ပါးစပ်ထဲ မသွင်းပြန်
ဘဲ ဇွန်းခက်ရင်းကို ပြန်ချမိသည်။ အိမ်မှာ မိန်းမငယ်လေးတွေ မ
တာက ထွန်းပွင့်ဦးဦး ရဲ့အစအနောက်သန်မှုကြောင့်ဖြစ်ကာ လူငယ်လေး
ပဲပီ မကြာခဏ မေမေ အော်ငေါက်မာန်မတတ်တာကို သည်းမခံနိုင်
ကြတာလည်း ပါသည်။

ဒေါ်နုယဉ် ဆိုသည် အိမ်အကူတစ်ယောက် မြဲနေခဲ့တာတော
လွန်ခဲ့သည့်အပတ်ကပဲ ခဏဆိုပြီး ခွင့်ယူသွားခဲ့တာ ပြန်မလာတော
ပေ ...။ ဒေါ်ကြီးညို ကတော့ မိဘနဲ့မခြား အဒေါ်သားရင်းလိုလည်း
ရင်းနှီးခင်တွယ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ အလယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တည်းက အတူနေလာ
ကြတာမို့ မေမေ ခုလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ တကယ်မိဘနဲ့မခြား ...။

“ပြောပါဦး ဒေါ်ကြီးညို .. ဘာအဆင်မပြေတာရှိလို့လဲ၊ တကယ်
ပြောနေတာလား .. ဟိုရက်က ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် တကယ် ရည်ရွယ်
ထားမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး လူလေးရယ် .. သမီး နေခြည့် ကို ပစ်ထား
ခဲ့ဖို့ မသင့်မှန်းလည်း ဒေါ်ကြီး သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ကိုယ်ကောင်
ဆန်တယ်ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရ
ဒေါ်ကြီး ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

ထမင်းပန်းကန် ရှေ့မှာထားရင်း အရိပ် ဝိုင်သွားမိသည်။ ဟုတ်
တော့ ဟုတ်ပါသည်။ အရင်တုန်းက ကိုယ့်ရဲ့အုပ်ထိန်းသူလို ဆက်ဆံ
ပေမယ့် စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သတိတစ်ချက်

တတ်သွားတာနှင့် မေမေက ထင်ရာတွေ ပြောတတ်လာသည်။ အော်
နဲ့ ကြိမ်းမောင်းတာတွေလည်း ပါသည်။

စိတ်ဝေဒနာသည်မို့ သည်းခံတဲ့လူက ခံနိုင်ပေမယ့် မေမေနားမှာ
ဒေါ်ကြီး ကပ်နေတိုင်း ရင့်သီးမောက်မာစွာ မောင်းထုတ်တတ်သည့်
လေးလေးရဲ့ စကားလုံးတွေက ခံနိုင်ဖွယ် မရှိ ...။

“ခင်ဗျားက ဒီအချိန်ထိ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ၊
ဒီ သူဌေးရဲ့အိပ်ခန်းဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား” ဆိုသည့် တိုက်ရိုက်
အော်ကားတာမျိုး ...။

“ရူးနေပေမယ့် ချောမော့ ညှာဝါးတောင်းတိုင်း မီးခံသေတ္တာ
သွား ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်လာမယ် ထင်လို့လား .. အဲဒီလို အရူးက
အေးပါး” ဆိုတာတွေ ...။

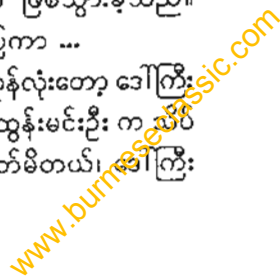
“ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေ .. စွပ်စွဲခံရတယ်ထင်ရင် စွပ်စွဲစရာ မဖြစ်
အောင် နေပေါ့”

“ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတာ ကြာပြီနော် .. မြင်လိုက်ရတိုင်း
နေခြည့် နားမှာချည်းပဲ”

စသဖြင့်သော စကားသံတွေဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြားလိုက်ရတာ
တွေလည်း ရှိသည်။ ကောင်မလေးတွေ မထွက်ကြခင်တုန်းက ‘နေ
ထယ်ကလေး အစ်ကိုလေး သီလား ..’ဟု အစချီ တိုင်တော့ခြင်းတွေ
ကြောင့် ပြန်ကြားရတာတွေလည်း ပါ၏။

ဒေါ်ကြီးညို ဘက်က သည်းခံခဲ့ရှာတာလည်း ကြာပါပြီ။ ပြန်
ထွေးကြည့်ပြီး အရိပ် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
ဒေါ်ကြီးညို က ပြောသင့်တာတချို့ကိုပါ ပြောပြကာ ...

“အဲဒီနေ့ကလည်း သူတို့ပြောတာတွေ အကုန်လုံးတော့ ဒေါ်ကြီး
ကြားလိုက်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ထွန်းမင်းဦး က သိပ်
ကျေနပ်ပုံ မရဘူးဆိုတာတော့ သေချာ အကဲခတ်မိတယ်၊ ဒေါ်ကြီး

ပြောချင်တာကလေး လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ ချစ်ရင် ချစ်တဲ့အတိုင်း မုန်းတဲ့အတိုင်း ပြောခွင့်မရှိဘူးဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက်တစ်ခုပဲမို့လား၊ မိန်းကလေး ဒါတွေကို နားလည်စေချင်တာ”

“သူကလည်း သိပ်ကိုကျဉ်းမြောင်းတဲ့ဘောင်တစ်ခုထဲမှာ ရှင်သာလှာခဲရတာ ဒေါ်ကြီးညို .. သူ့အကြောင်း ဒေါ်ကြီးညို ကို ကျွန်တော် ပြောဖူးပါတယ်”

“သိတယ်လေ .. အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးက မိန်းကလေးထံ နားလည်တယ်၊ ခက်တာက နားလည်နေကြတဲ့ တို့တွေ မျက်နှာအောက်မှာပဲ သူ တစ်သက်လုံး ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကလည်း ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်ပြီး ဘယ်ကိုတိမ်းပါး ညှာကိုယိမ်းပါလို့ တစ်သက်လုံး သင်ပြနေနိုင်မလား၊ မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ကြီးက သွားတော့မယ် လူလေးက မိဘာရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို နားလည်ဖို့ နေ့ည မနားတမ်း ပြေးလွှား လေ့လာနေရတယ်၊ သူ့ဘေးမှာ ဘယ်သူရှိမလဲ ..”

ပြောနေပြီးမှ အရိပ် ထမင်းမစားရသေးတာကို သတိထားမိကာ “ကဲ .. ကဲ .. လူလေး ထမင်းစားပျက်ပါပြီကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့ ညကျမှ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ရပါတယ် .. စကားပြောတယ်ဆိုတာလည်း ပြောဖို့ အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်နေတုန်းပဲ ကောင်းတာ၊ တမင်ပြောကြဖို့ စီစဉ်ထားရင် ပြောချင်သလောက် မပြောဖြစ်တော့ဘူး၊ ထမင်းစားဖို့ကလည်း ဝတ္တရားတစ်ခုလိုပဲပဲ ဒေါ်ကြီးညို ရယ် .. ပြောပါ ဒီစကားတွေက ထမင်းစားဖို့ထက် အရေးကြီးပါတယ်”

အရိပ် က ထမင်းပန်းကန်ကိုပါ ဘေးကို ရွှေ့ချထားလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တံတောင်ဆစ် ကွေးတင်ကာ ...

“ခုနပြောတာ ပြန်ပြောပါဦး .. ထွန်းမင်း နဲ့ လျှပ်ပန်း စကား အချေအတင်တွေ ဖြစ်ကြသလား”

“လျှပ်ပန်း က သိပ်မပြောဘူး ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

ဂရုမစိုက်စွာ တိုးတိုက်ထွက်သွားတာကိုတော့ မျက်လုံးထဲမှာ

ပြင်လာပေမယ့် ဒေါ်ကြီးညို က ဒါကို ချန်ထားခဲ့လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ် .. မောင်ထွန်းမင်းဦး ရဲ့စိတ်ကို မင်း ညည်း သိမှာပေါ့၊ သူ့လိုကလေးမျိုးကို ရန်သူဖြစ်တာထက် မိတ်ဆွေ နေတာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က မရင်းနှီးသေးတဲ့ မိန်းမိန်းကလေး ..”

အရိပ် ခေါင်းညိတ်ရင်း လည်ပင်းကို ဖိပွတ်နေမိသည်။

တော်တော် မလွယ်ပါလား ..

“ကလေးချင်း ပြန်ပြီး ထိန်းခိုင်းသလို ဖြစ်နေတာ သိပေမယ့် ဒေါ်ကြီးညို ဒီမှာ မနေချင်တော့လို့ပါ၊ လူလေးကို စိတ်မချသလို ခြည့် ကိုလည်း မထားခဲ့ချင်ပါဘူး၊ လျှပ်ပန်း ရောက်လာတော့ ညည်း ခိုးရိမ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

“ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးညို .. ဒေါ်ကြီးညို ခံစားနေရတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ တခြားလူတွေကိုလည်း နားလည်တာပဲ၊ ပါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ရုန်းထွက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး”

ရုန်းထွက်ဖို့ထက် ဒီသားအဖရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်ကို လုံးဝ ချက်မသွားဖို့တောင် မလွယ်ကူမှန်း ဒေါ်ကြီးညို သိသည်။

ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် သူဌေးကြီးက ညီဖြစ်သူကို ညှာတာခဲ သလောက် ညီဖြစ်သည့် ဦးမြတ်ထွန်း ကတော့ အစ်ကိုနဲ့ အတူတူ လုပ်တွဲပြီ ဆိုကတည်းက ..

ပြောရမယ်ဆို ဒီအိမ်ပေါ်ကို အပြီးအပိုင်နေဖို့ ရောက်လာ တာည်းက ခြေဖျားထောက် လက်မထောင်လျက် ဖြစ်၏။ စီးပွားရေး ဘာသာမှာ လူမှုရေးဘက်ကို ထည့်တွက်လွန်းသည့် ဦးထင်ပေါ်လင်း ၊ အားနည်းချက်ကြောင့် တချို့နေရာတွေမှာ ချို့ယွင်းချက်ဖြစ်ခဲ့လျှင်

ဦးမြတ်ထွန်း ၏ ပြတ်သားတတ်ခြင်းက ပြန်အဖတ်ဆယ်သလို ဖြစ်တာတွေ ရှိသည်။

ထိုအခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် 'ကိုင်းကျွန်းမှို ကျွန်းကိုင်း' သဘောနှင့် ရပ်တည်သလို ရှိခဲ့လျက် ဘာမှ အရင်းအနှီးမရှိပဲ ဦးမြတ်ထွန်း က သူဌေးကြီးဂိုက်ဆိုင်နှင့် ရုပ်လုံးကြွလာ၏။

'ငါ့ညီ တော်ပါပေ' ဆိုသည့် ပီတိနှင့် ဦးထင်ပေါ်လင်း ကျေနပ်နေလေ နောက်ရောက်သွားလေ ..

ဒါတွေဟာ မောက်မာခြင်း၏အစဖြစ်ကာ ကြာလာတော့ အိမ်နေရာတကာ စွက်ဖက် အမိန့်ပေးတာတွေလည်း ရှိလာခဲ့သည်။

ဒေါ်နေခြည် က နဂိုကတည်းက စိတ်ဆတ်သူဖို့ ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေခဲ့ပေ ..။ ထို့ကြောင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အတွင်းကျမှ ဒုတိယကိုယ်ဝန်ကို လွယ်လာရတော့ ဒေါ်နေခြည် ကို မျက်နှာမဖော်ရဲလောက်အောင် ကဲ့ရဲ့ခဲ့တာလည်း ဦးမြတ်ထွန်း ပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

အဆိုးဆုံးသည် ကိုယ်ဝန် ငါးလရသည့်အချိန်မှာပဲ ဦးထင်ပေါ်လင်း ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

"ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲပြီး အာရုံကြောပြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒါ မထင်မှတ်ဘဲ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူက ချစ်ချင်းကြီး ကောက်သေသွားတာလေ၊ အဲဒါ မနေ ရဲ့ကိုယ်ဝန်က ခိုထိတာ .."

"ကိုကြီး သေသွားတာလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် သေတော့ ဘာမှ မကြားရတော့ဘူးပေါ့၊ နို့ဖို့ဆို မိတ်ဆွေတွေ ဝိုင်းနေ့နောက်ပြောင်လို့ နေ့စဉ် အရှက်ရနေတဲ့သောကနဲ့ တပိန်ပိန်တလီလိန် ဖြစ်လာမှာပဲ"

"ခင်ဗျားက ပြောရင် ကြိုက်မှမကြိုက်ဘဲ .. ဒီလောက် ဆေးဝါး

တွေ တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ လူကလည်း သေခါနီးနေကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးကို လွယ်ရတာလဲ၊ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ်လို့ ညင်ညင်သာသာ ပြောပြီး နောက်တဲ့လူက တော်သေးတယ်၊ ကမြင်းတယ်၊ နန့်တယ်လို့ တစ်တစ်ခွခွ ပြောပြီး စသလိုပြောင်သလို တဲ့ရဲ့ကြတာတွေ ခင်ဗျား ကြားရဲ့လား ..၊ ကိုကြီးက အဲဒါတွေကို ခင်ဗျားမိုက်ကြီးကတည်းက လှိမ့်ခံနေရတာ ..

စသဖြင့် နေ့ရှိသရွေ့ ကြားနေရတာတွေကတော့ အများကြီးပါ။ ဦးမြတ်ထွန်း က မောက်မာသူဖြစ်သည့်ပြင် စကားပြောလည်း ရိုင်းစိုင်းသွန်း၏။ သူ့ကို ကဲ့ရဲ့တာ နားထဲရောက်သွားတော့ စိန်ခေါ်သည်။

"ရိုင်းတယ် ဘာဖြစ်လဲ .. မြတ်ထွန်း ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရိုင်းလိုက်တာဆိုပြီး ဘယ်သူမှ နှာခေါင်းမရှုံ့ရဲဘူး၊ မချစ်ဘဲနဲ့ အောင့်နမ်းတာ ဖြစ်ဖြစ် .. နှာခေါင်းပိတ် နမ်းတာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဘာပြောပြော ရှေ့မှာ ဘုရားထူးနေဖို့ပဲ လိုတာ" တဲ့ ..။

စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်တွေ တန်းစီတွေးရင်း နှစ်ယောက်စလုံး တော်တော်နဲ့ စကား ပြန်မစဖြစ်ကြ ..။

ပြောလာတော့ ဒေါ်ကြီးညို ကပဲ စ၍ ဖြစ်ကာ ..

"ကိုယ်ကလွဲရင် ကိုယ့်ဒူးတောင် မယုံနဲ့ ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားကို မမေ့နဲ့ပေါ့၊ လူလေးရယ် .. ယုံထိုက်တယ်၊ မယုံထိုက်ဘူးဆိုတာ ခွဲခြားဆုံးဖြတ်ဖို့ အခက်ဆုံးပဲ၊ တစ်ခါတလေ အကြောင်းတစ်ခုကိုဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ ကံကို ပုံချပြီး ယုံကြည်ပေးလိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိလာတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားပါ၊ အနေနော့အနန္တငါးပါး မမေ့နဲ့၊ သစ္စာသီလဆိုတာ ရေပြင်ကို မြေပြင်ဖြစ်စေတယ်၊ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဆီပူဟာ နဲ့သာရေလို အေးမြ သင်းပွံ့ဒီ သွားတယ်၊ ဒေါ်ကြီး တတ်နိုင်တာကတော့ ဒါပဲ သားရယ် ဒီလောက်ပဲ ဒေါ်ကြီး ဆုံးမလမ်းပြနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ"

တကယ်ပြောပြသွားချင်တဲ့ စကားကတော့ ဒီလောက်မကသေးပါ။ ဦးမြတ်ထွန်း တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဘယ်လို ခြေလှမ်းလှမ်းနေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တာမို့လို့ ဂရုစိုက်ပါ စသော သတိပေးစကားတွေ ရင်ထဲမှာ အပြည့် ...။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်က တစ်ခါ၊ လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာမှမဖြစ်လာသေးတာကို သွားသတိပေးလိုက်ရင် ဒါကို စေတနာအရင်းခံပါလို့ နားလည်ဖို့ မသေချာ ...။

ဒီအိမ်မှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေသလို ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ အမှန်ပင် ...။ ဘယ်သူကြောင့် ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကတော့ ကြိုတင်မှန်းဆဖို့ မလွယ်ပါ ...။

ဦးမြတ်ထွန်း၊ ထွန်းမင်းဦး နဲ့ လျှပ်ပန်း ...

ဘယ်သူက ပြုသူ၊ ဘယ်သူက ဖြစ်သူလဲ ...။

ဒီလောက် ပူနွေးအံ့ဖွဲ့နေသော 'ဓမ္မူတစ်လူ' စံအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တော့တာ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သေချာလာခဲ့သည်မို့ ဒေါ်ကြီးညို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရင်းနဲ့ပဲ နိုင်မာဗွား အုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိ၏။

စံအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင် မိသားစုတွေ အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ ...။

အခန်း (၈)

“အန္တရာယ်ကင်းစေချင်ရင် မေမေကိုချည်း မှာမနေနဲ့ သား .. ခု့ဟိုကောင်မလေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်၊ သူ့ကိုမြင်ရရင် သရဲတစ္ဆေ နှိပ်ရသလိုပဲ”

“မေမေရယ် ..”

စကားသံတွေနဲ့အတူ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် ဒေါ်ကြီးညို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဒေါ်ကြီးညို နဲ့အတူတူ ကူညီချက်ပြုတ်နေသည့် လျှပ်ပန်း ဘယ်ပြေးပုန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ရပါတယ် သမီးရယ် .. နေပါ”

“ဟင့်အင်း ..”

ဒေါ်ကြီးညို တားနေသည့်ကြားကနေ ပန်း က ပန်းကန်စင်ကြီးနဲ့ နောက်ဖေးထွက်သည့်တံခါးကြားထဲ ပြေးဝင်သွား၏။ သိပ်မကြာမှီပင် ဒေါ်နေခြည် နဲ့ အရိပ် တို့ အတူတူ ဝင်လာကြကာ

“မေမေက ဖိုက်ဆာလို့တဲ့ .. ကျက်ပြီလား ဒေါ်ကြီးညို”

"အေး .. ကျက်နေပြီ သား၊ ချည်ဟင်းအိုးလေး ချလိုက်ရုံပဲ စောစောတည်ထားရင် အေးသွားလိုက် .. ပြန်နွေးလိုက်နဲ့ ဟင်းရွယ်တွေ နူးကုန်မှာစိုးလို့"

"ဒါဆို လုပ်ပါ .. ကျွန်တော်တို့ နောက်ဖေး ခဏဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်"

အရိပ် က နောက်ဖေးထွက်သည့်တံခါးကို ခြေဦးလှည့်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်ကာ ...

"လျှပ်ပန်း မတွေ့မိပါလား .. ဒီထဲ ဝင်လာသေးလား ဒေါ်ကြီးညို" "လာတာပေါ့ လူလေးရဲ့ .. တစ်မနက်လုံး ဒေါ်ကြီးကို ဝိုင်းကုန်နေတာ"

"ဪ .."

"ဒုက္ခပါပဲ .. မကူခိုင်းပါနဲ့ ဒေါ်ညို ရယ် .."

ဒေါ်နေခြည် ရှုံ့မဲ့သွားသည့်မျက်နှာနှင့် တင်းတင်းရင်းရင်း ထုံးစံထားသည့် ဆံပင်တွေကို ဖွပ်စံတော့မလို လက်ရောက်သွားသေးသည့် အရိပ် က ဆွဲထားလိုက်မှ လက်ကို ပြန်ချ၍ ...

"အဲဒီကောင်မလေးကို ကြည့်လို့မရလွန်းလို့ပါ၊ ဘာမှလည်း ဝင်မချက်ခိုင်းနဲ့ .. ကျွန်မ မသတိဘူး"

အရိပ် နဲ့ ဒေါ်ကြီးညို မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးနောက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည့် ဒေါ်ကြီးညို မျက်လုံးတွေကြောင့် အရိပ် က လှမ်းကြည့်ပြီး လျှပ်ပန်း ပုန်းနေရတာကို ရိပ်မိသွား၏။

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိရင်း မေမေလက်ကို အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

"မေမေကလည်း အိမ်မှာ ဒေါ်နု တို့လည်း မရှိဘူး၊ ကောင်မလေးတွေလည်း ခဏ ပြန်တဲ့လူ ပြန်၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်တဲ့သူ လိုက်နဲ့ အိမ်မှာ ဒေါ်ကြီးညို တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းတာပေါ့"

ဆက်ကြာ ဒေါ်ကြီးညို သွားဖို့လာဖို့ကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်လာရင်ရော အိမ်မှာ ဘယ်သူ ချက်ပြုတ်မှာလဲ"

"ဘာ!... ဒေါ်ညို က ဘယ်တုန်းက ငါတို့ကိုထားပြီး သွားဖူးလို့လဲ"

အရှိုက်ထိသွားသည့်စကားမို့ ဒေါ်ညို မျက်လွှာချရှာသည်။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မေမေအတွက် အနီးကပ် အဖော်ရအောင်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ လျှပ်ပန်း ကို ခေါ်လာခဲ့တာ .."

"ဘာပြောတယ် .. အမလေး .. အမလေး .. ဒီကောင်မလေးနဲ့ မေမေကို .. ဟုတ်လား .."

"နေပါဦး မေမေရယ် .. ဟို အဲဒီလို မဟုတ်ရင်တောင် မီးဖိုချောင်မှာတော့ သူ ဝင်ကူပါစေ"

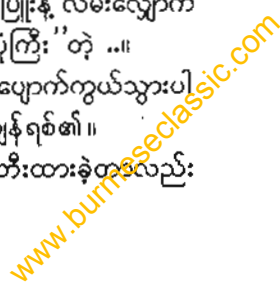
"အို .. မကူစေနဲ့ .. မကူရဘူး၊ ငါ့သားငယ်လေးကို လိုက်လိုက်ချောင်းနေတာတောင် ငါ့မှာ ညဘက်အိပ်မက်ထဲထဲ လိုက်ပြီး ပြေးလွှားဆက်ဟစ်နေရတာ၊ ကလေးကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ မသိဘူး၊ သရဲမသေး ငါ ကြောက်တယ်နော် .. မင်း သူ့ကို နှင်မလွှတ်ချင်လည်း ငါ့အဖေ့ကို လုံးဝ မလာစေနဲ့"

ဒေါ်နေခြည် ထံမှ စိတ်မသက်သာဖွယ် စကားတွေကို စူးနှင့်ထကျင့်စွာ နားဆင်နေခဲ့ရရင်း မျက်နှာငုံ့ထားသဖြင့် တေးနှစ်ဖက်နေ ပြိုဆင်းကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

"ဆံပင်တွေ ဖို့ယိုဖားလျား မျက်လုံးကြီးဖြူးဖြူးနဲ့ လမ်းလျှောက်နေရင် သရိုင်းကနေ လူသေကောင် ထလာတဲ့ပုံကြီး" တဲ့ ...။

ဒီတိုင်းပြောရင်း စကားသံတွေက ဝေးကွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြစွာ နာကျင် ကျန်ရစ်၏။

ဆံပင်တွေ ဒီတိုင်း ဖြစ်နေတာက သူမ ဖန်တီးထားခဲ့တာပဲလည်း

မဟုတ်၊ ဒီလို ပြောဆိုတဲ့ရဲ့ခံနေရတာကိုရော ကြိုက်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ ...။

ဒါပေမယ့် အလှအပနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အရာအားလုံး ဘာကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆံပင်လည်း ဆံပင်လို နေ၊ လူသည်လည်း ရှင်ရင်ရှင် သေချင်သေ ...။

ပစ်စလက်ခတ် ရှင်သန်လာခဲ့ခြင်းဟာ လူတွေ ခုလို ပက်ပတ်စက်စက် ရွံ့မှန်းလာဖို့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဒါကိုလည်း သူမ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူးထင်သလို သော် ...

‘ဓမ္မုတစ်လူ’ စံအိမ်ကြီးမှာတော့ သူမ ဒီလိုဘဝနှင့် ပစ်စလက်ခတ် ရှင်သန်ရခြင်းကို ခါးသီးတတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အရိပ် ဆိုသည့် ကိုကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ သူမဘဝမှာ မိဘဆိုတာ ဖြူသည်မည်းသည်တောင် မမြင်လိုက်ရသည့်နောက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ သို့မဟုတ် သူမရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော နူးညံ့နွေးထွေးသည့် အကြင်နာတရားကို စတင် ခံစားမိခဲ့ခြင်းသည် ကိုကိုနဲ့ ဆုံစည်းခြင်းမှ စတင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုနဲ့တကွသော ဒီမိသားစုတစ်ခုလုံးကို ခင်မင်နွေးထွေးချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

“လျှပ်ပန်းအ...”

“ရှင် ..”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်တံခါးရွက်က ရှပ်ခနဲ ရွေ့လျားသွားကာ သူမ ရှေ့မှာ ဒေါ်ကြီးညို ...။

“ထ .. ထ .. ရေလေးဘာလေး သွားချိုး၊ ပြီးရင် ထမင်းလာစား”

“ဒေါ်ကြီးညို ..”

“ဟင် ..”

ထမင်းစားပွဲဆီ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဒေါ်ကြီးညို လက်ကို ဖွင့်

ထမ်းကိုင်ကာ ဘေးကနေ အတူလိုက်ခဲ့ရင်း ...

“ဒေါ်ကြီးညို က တကယ် အလုပ်ထွက်တော့မှာလားဟင်၊ ခုနက အန်တီနေခြည် ပြောသွားတာလည်း ကြားတယ်မို့လား ဒေါ်ကြီးညို ခယ် .. ဘယ်သူမှ ဒေါ်ကြီးညို ကို မသွားစေချင်ကြတာကို ..”

“လျှပ်ပန်း ..”

ဒေါ်ကြီးညို က စားပွဲနားမှာပဲ ရပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် စားပွဲမှာတင်ကာ လျှပ်ပန်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်၏။

“တခြားကောင်မလေးတွေ ခေါ်သလို သူ့ဌေးကတော်ကို ‘မေမေညို’ လို့ပဲ ခေါ် .. ခုန ခေါ်သလို မခေါ်နဲ့”

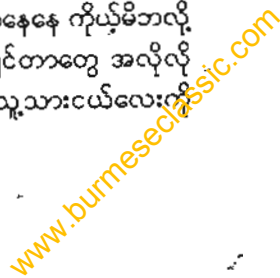
“ရှင် ..”

“ဒေါ်ကြီးက တခြားအမိပွယ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဌေးရဲ့ စိတ်က အပြောင်းအလဲမြန်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်မိရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ လူကို ဥပဒ်ပေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် ပြောဖူးတဲ့ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ ပြောတာမျိုးပေါ့၊ မိဘလို တရိုက်သေနေလာခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြီးကိုတောင် စိတ်လွတ်သွားတဲ့အခါ ပြောရင် ရာ ပြောတာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကိုကိုလည်း မှာထားပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးညို က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး ထမင်းပွဲတွေပြင်ဖို့ စားချက်စင်ဘက် လှည့်ထွက်သွားရင်း ...

“လူလေးက သမီးကို ဒုက္ခသည်လေးဆိုပြီး အားလုံးနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ခံပြီး ကူညီခဲ့တာ ..၊ အဲဒါကို နားလည်တယ်ဆိုရင် သမီးက ခုတ်နိုင်သမျှ သည်းခံပါကွယ် .. သူ ဘာတွေပြောနေနေ ကိုယ့်မိဘလို အဘောထားလိုက်ရင် ဒေါသဖြစ်တာ၊ တုံ့ပြန်ချင်တာတွေ အလိုလို သွားပါးသွားမှာပါ၊ သူ့ဌေးကို သည်းခံပြုစုပြီး သူ့သားငယ်လေးကို အိန်းခွင့်ရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါလား”

“ဒေါ်ကြီးညို ရယ် .. ခုတောင်မှ ..”
လျှပ်ပန်း အသံလေး တိမ်ကျသွားကာ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို ရှိလျက် ...

“ပန်း ရဲ့မျက်လုံးတွေက တကယ်ကို သရဲမနဲ့ တူနေတာလားဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ပန်း အဲဒီလောက် ရုပ်ဆိုးရတာလဲ။ ဖို့ယိုဖားလျှာဆိုတဲ့ ဒီဆံပင်တွေကို ဖြတ်လိုက်ရင်တောင် တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စင်လေးမှ ကြည့်ပျော်ပျော် မရှိတဲ့ ..”

“ကြည့်ပျော်ပျော် မဟုတ်ဘူး။ သမီးက မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီး ပြောရဲတယ်”

“မဟုတ်တာ ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. လျှပ်ပန်း မျက်တောင်ကော့ကော့မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုတဲ့မျက်နှာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ..”

ပန်း မယုံပေမယ့် ဒီစကားကြောင့် အတိုင်းအဆမရှိ ကြည့်နဲ့ သွားတာကို ဟန်မဆောင်နိုင် ..။ သို့သော် မှန်ပြေးကြည့်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ ..။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် တကယ် လိုချင်နေသည်က လှချင်သည် ဆန္ဒမဟုတ်ဘဲ ‘သရဲမ .. စုန်းမ’ လို့ အမျိုးမျိုး ကဲ့ရဲ့ခံနေရသည့်ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုသာ ..။

“လေလျော့နေတဲ့ ရော်ဘာပူပေါင်းလိုပေါ့ .. လှပတဲ့ ရှုခင်းကွက်။ ပန်းပုံလှပုံလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ လှအောင် ရေးထားတာလေလျော့နေမှတော့ ဘယ်မှာ အလှက ပေါ်တော့မှာလဲ။ သမီးက ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ချည်းပဲ လုံးထွေး ရှင်သန်ရတဲ့အတွက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြူဖျော့နေတာ၊ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာရင် သမီး ဒီလိုလုံးဝ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကို ယုံကြည်ထား ..”

“တကယ့်တကယ် အဲဒီလို ဖြစ်လာမှာလားဟင် ..”
ပြင်ဆင်ပြီးသည့် ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲတွေကို ပြည့်စုံရဲ့လား ပြန်နဲ့ ညှိရင်း ဒေါ်ကြီးညို က အပြုံးလက်စနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

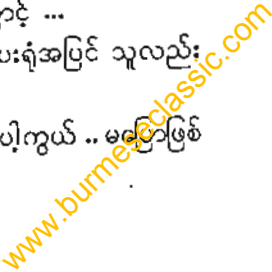
“တကယ်ပေါ့ကွယ်.. နောက်ပြီး တက်လူဆိုတာ သမီးတို့အရွယ်တွေကို ပြောတာပဲ။ ဒေါ်ကြီးတို့အရွယ်ဆိုရင်တော့ ကျလူပေါ့။ ဘာထောင်းလို့ ပါးရေနားရေ ရွတ်ရွလာတဲ့အရွယ်လေ .. လူငယ်တွေဆိုတာ အပြောင်းအလဲ အတက်အကျ မြန်တယ်။ သမီး မကြာခင် ညှိပြည့်ဖြိုးဖြိုး လှလှပပလေး ဖြစ်လာမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော သည်းခံပါ။ ဒီနေရာမှာ သည်းခံတယ်ဆိုတာ မဖြစ်တုန်းတော့ ခံရဦးမှာပေါ့’ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါက ခြင်္သေ့ဖို့အတွက် တေးမှတ်ထားခြင်းပဲ။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ နားလည်ခြင်းနဲ့ယှဉ်တဲ့ ဥပေက္ခာစိတ်ကို ခေါ်တာ။ တို့လို ပုထုဇဉ်တွေအတွက် သည်းပေမယ့် သမီး ကြီးစားရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးကိုက ချွေးနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားတဲ့လူ ဖြစ်နေလို့”

ဒေါ်ကြီးညို က ရှင်းပြနေရင်း လျှပ်ပန်း ရဲ့ဆံပင်တွန့်တွန့်တွေကို မြင်ကနေ ဆံဖျားထိ သေချာကြည့်နေ၏။ လျှပ်ပန်း အကြောင်းကို ဘာမဲ့လေး ဆွေမျိုးတွေကလည်း ရက်စက်လို့ အတိဒုက္ခရောက်နေရှာသည်ဆိုတာထက် ပို၍ ဒေါ်ကြီးညို မသိပါ။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားနေသည့် ရုပ်သွင်လက္ခဏာကို သတိထားမိနေသည်။ ခုချိန်မှာတော့ အားလုံးက အကောင်း ဘာမှမရှိတာမို့ ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲမေးလျှင် သူများတွေ ကဲ့ရဲ့ကြသလိုပဲ သူမပုံစံ သရုပ်ပေါ်နေတာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

လူကြီးပီပီ ခန့်မှန်းတွက်ချင်၍ နှစ်သိမ့်ပေးရုံအပြင် သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ ..။

“အဲဒီတော့ ‘စကားနည်း ရန်စဲ’ဆိုတာလိုပေါ့ကွယ် .. မပြောဖြစ်

ရင် အမှားလည်း နည်းတာပေါ့၊ ပညာရှိတို့ရဲ့ နှုတ်မှတ်စကားက စည်းကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့ .. မတီးရင် မမြည်ဘူး၊ အမေးရှိမှ အဖြေရှိတာမို့ အဲဒီလောက် မဖြစ်နိုင်ရင်တောင် ကောင်းတဲ့အကုန်အကြံဆိုတာ အယူရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြီးညို .. ပန်း မှတ်ထားပါ့မယ်”

“အေး .. ဒါတွေ ပြောပြနေရတာ သူဌေးတို့မိသားစုအပေါ်မှာ ကြာရှည် သည်းခံ စည်းလုံးသွားစေချင်လို့ပဲ၊ အထူးသဖြင့် သူဌေးတို့စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတာကို သမီး နားလည်ပေးပါ”

“ကလေးရပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်သွားတာဆိုတော့ မီးတွင်းထဲမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်သွားလို့လားဟင် ..”

“ဟင်!...”

မီးဖိုခန်းတံခါးဝမှာ အရိပ် က လရိပ်လင်း လေးကို ချထားရင် ရပ်နေ၏။ ပန်း ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာမှ ကလေးကို အသာလေး ချလိုက်ပြီး လက်လေးဆွဲ၍ ဝင်လာကာ ...

“ပြင်ပြီးသားတွေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ဦး ဒေါ်ကြီးညို၊ မေမေက လမ်းလျှောက်နေရင်း အိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြန်ဝင်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား .. သူ နေ့လယ်ကတည်းက အိပ်ချင်နေတာ သားရဲ့ .. ကလေးကို သိပ်တာ မအိပ်တော့လေ ဒေါ်ကြီးကိုလည်း ပေးမခိုဘူး၊ သူလည်း မအိပ်ရတော့ဘူး”

တကယ့်အပြစ်ကတော့ ကလေးကို ပန်း ခေါ်ပြီး ပွေ့ပိုက်မှာ စိုးနေခြင်းပင်။ ဒေါ်ကြီးညို က ပြောနေရှင်းကနေ ပန်း ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်၍ ...

“နောက်တော့ နားလည်သွားကြမှာပါ”

ဟု အဆက်အစပ်မရှိဘဲ နှစ်သိမ့်စကား ဆို၏။ ပြီးမှ ...

“သားတို့ အရင် စားနှင့်လိုက်မလား”

“မစားသေးဘူး .. ချာတိတ်ကို နည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့ လာ.. နံနံ”

ပန်း ကို တစ်ခါတည်း လှည့်ပြောပြီး ထွက်လာတော့ နောက်ဖေး သေည့် တံခါးကနေပဲဖြစ်ကာ ခြံထဲကို ခြေချမိတာနှင့် လရိပ်လင်း

ကို ကောက်ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ...

“ခေါ်ကြည့်မလား ..”

“ဟင်!...”

“ခေါ်ပါ ..”

ထိတ်လန့်ခြင်း နည်းပါးခဲ့သည့် ရင်ဘတ်က ကလေးကို မျက်နှာ တိုးပေးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားလိုက်၊ ခြေတစ် ခလည်း ဆုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ညီလေးကို ကိုယ် ပြောပြပြီးပြီ .. ခေါ်ကြည့်”

“ကိုကို .. ဟို .. မေမေကြီး ..”

“အိပ်နေပါတယ်ဆိုကွာ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကလေးက ပန်း ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက် နှစ်၊ တယုတယ ပိုက်ပွေ့ထားရမယ့်အရွယ်လေး မဟုတ်တော့ပေ ကလေးက အိမ်တွင်းပုန်းလေးလို ဖြစ်နေလို့ ထင်သည်။ ပျော့ ခပ်သေးသေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီအရွယ်မှာ ထွားသင့်သလောက် များတာမျိုး ..။ သို့သော် ...

ဖြူဖြူပြည့်ပြည့်လေးမို့ ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ မျက်ခုံးဖျော့ဖျော့ နှမ်းပါးလေးတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ မှု - ချစ်ဖို့ကောင်းလေမို့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတာနှင့် ပါးလေး ကိုကို ဖိကပ် နှမ်းလိုက်မိ၏။

လရိပ်လင်း က နှမ်းလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာလေးငဲ့သွားပြီး ပန်း ကို ကိုကိုစိုက်လေး ကြည့်သည်။

“မောင်လေးကို မမ ချစ်လို့နော် .. မငိုပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ် မေမေကြီးကိုလည်း ပြန်မတိုင်နဲ့နော် သိလား၊ မမက မောင်လေး ရေချိုးပေးမယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးမယ်၊ စကားတွေလည်း အများပြောချင်တယ်၊ ပြီးတော့ တူတူဆော့ကြမယ်လေ .. မမနဲ့ ဆော့မယ်လားဟင် ..”

“ဆော့မယ် ..”

ကလေးက ချက်ချင်း ပြုံးရယ်သွားတော့ ပန်း ပျော်သွားသလို ခြံထဲမှာ အရိပ်ရသစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ ဓမ္မာသော လှသော ပန်းရောင်နံ့ရောင်ကို အကွက်ကျကျ လှပစွာ စိစဉ်စိုက်ပျိုးထားတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ပန်း ဘာကိုမှ ဂရုမထားမိဘဲ သူမ မြင်နေတာက လရိပ်လင်း ရဲ့မျက်နှာလေး တစ်ခုတည်း ..။

နောက်ထပ် ကလေးကို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေတာလည်း အရိပ် က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ဒီတိုင်း ကြည့်နေလိုက်တာပဲ။

ပိတောက်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားက ကျောက်ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်တို့ ထိုင်ကြတော့ အရိပ် က လက်ပိုက်ထားလျက်နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။ ကြည့်နေရင်း မနက်ပိုင်းက သူ့ကားပေါ်မှာ ပါထင်ခဲ့သော ထွန်းမင်းဦး ရဲ့စကားတွေကို ပြန်တွေးလိုက်မိ၏။

“အစ်ကို့ရဲ့ မိုးကြိုးမကတော့ အလန်ပဲနော်.. နာမည်က လျှပ်ပစ်ဆိုပေမယ့် ပုံစံကတော့ တကယ့် မိုးကြိုးသွားပဲ ..”

စကားပြောတိုင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၊ လက်ခါလိုက်နှင့် ထွန်းမင်းဦးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက်နေတဲ့နေရာ ရှားပါးနေ၏။

“ပြောရင်း သူကပဲ ဒေါကန်သေးတယ်၊ မြင်လိုက်တဲ့လူတွေက သရဲမ လို့ ထင်တာပဲ နာစရာလား .. သူ့ကိုယ်သူရော မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်မိရဲ့လား မသိဘူး၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်နဲ့ မျက်လုံးပဲ ရှိတာ၊ စကားကလည်း မပြော .. သွားမိရင် ခြေလှမ်းကလည်း ခလုတ်ပဲတိုက်တိုက်

ထဲကျွဲကျွဲ ဟီး .. ဟီး .. စုန်း သရဲ လူသေကောင် ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် အဆင်ပြေနေတာကို ..”

ပြောချင်တိုင်း ပြောပြီး ဗိုက်နှိပ်ရယ်သေးသည်။ မလှမပ ရှိနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သူမကျမှ ဒီလောက် စာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်လိုသူတွေ များနေတာလဲ ..။

သူ သတိထားမိတော့ ပန်း နဲ့ ကလေးက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်နေကြတဲ့ သူ့မျက်နှာပါ ပြုံးယောင်သမ်းသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ...

“အစ်ကိုလေး .. မေမေကြီးက ကလေးကို မေးနေတယ်” မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကလေးကို လာခေါ်သည်။ ပန်း မျက်နှာမှာ ခိုးရိမ်ဟန်တွေ ဖြစ်သွား၏။

“ကိုကို .. သူက မောင်လေး ပန်း နဲ့ ရှိနေတာ သွားပြောလိုက်တာပဲ မသိဘူး”

“ရပါတယ် .. အားလုံးကို မှာထားပြီးသား၊ မင်းလည်း အမြဲ ပန်း ရှောင်ပုန်းနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညို ပြောခဲ့သလိုပေါ့ ..”

လည်းခံနားလည်တတ်လာရင် မင်းကို သူတို့က ပြန်ပြီး နားလည်လာပါ။ ငါတို့ မော့ကြည့်လိုက်ရင် မိုးကောင်းကင်က တစ်ခုပဲရှိတာ.. အမယ် ပူလိုက်အေးလိုက် စိုစွတ်လိုက်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကို အမျိုးမျိုး ခြင်းလဲနေတာလေ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ စိုတာ၊ ခြောက်တာတွေရော အက် ပဲ့ကြွေတာတွေ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လက်ခံနေတာပဲ၊ မနီးသလို ရန်လည်း မဖြစ်ကြဘူး”

သူ ပြောပြတဲ့ ဥပမာကို နားထောင်ပြီး ဘာကို သဘောကျသွားသည် မသိ .. ပန်း က ဆံပင်တွေကို မျက်နှာလေးမော့၍ ခါလိုက်ရင်း သွား၏။

“မဟုတ်ဘူးလား တွေးကြည့်လေ .. မိုးကောင်းကင်က ဖန်သင်းကမ္ဘာမြေက လက်ခံနေရတယ်၊ ဥပမာ ပြောပြတာ .. မင်းကို

ဖြစ်လာသမျှကို သည်းခံနေပါလို့ ငါ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် မတူစေချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ပန်း မျက်နှာလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်သွားပြီး သူ့ငေးလာသည်။

“ကိုကိုကို ပန်း ကတိပေးခဲ့တာ လွယ်လွယ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အဲဒါကို တည်စေရပါ့မယ်၊ ကိုကို ကျေးကိုရော .. ဒီကိုရောက်မှ ပန်း စိတ်ချမ်းသာရတာကိုရော ဘယ်တော့မှ မဟုတ်သလို စော်ကားမိတဲ့အလုပ်မျိုးကို တတ်နိုင်ဆုံး မလုပ်အောင် ကြိုးစား စောင့်ထိန်းမှာပါ။ ပန်း က မယဉ်ကျေးပေမယ့် အဲဒါအစိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. မင်း နားလည်ရင် ဝမ်းသာတယ်၊ မေမေကလေးဟိုတုန်းကစိတ်မျိုးနဲ့ဆိုရင် မင်းကို သူ့ အလွယ်တကူ လက်ခံမှာပါ”

ဒေါ်နေခြည် အကြောင်း ပါလာတော့ မျက်နှာညိုသွားကာ အသက်ကျောက်ခုံလေးရဲ့အစွန်းတစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အထူးသဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်ကြည့်လျှင် ပိုချောနေတတ်သလို ကိုကိုမျက်နှာကို ပန်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိပိတ်သက်ပြင်းချ .. မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်တိုင်း မေးဖျားမှာ အချိန်မသိသာစွာ ထင်သွားသဖြင့် မေးနှစ်ခွနှင့် လိုက်ဖက်သည့်မျက်နှာမျိုး ပြီးတော့ လူကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလိုက်တာမျိုး ..။

အရိပ်ထင် ဆိုသည်အတိုင်း ကိုကို အမူအရာ လှုပ်ရှားမှုအားကို ပန်း ရဲ့အာရုံမှာ အရိပ်ထင်နေလောက်အောင် သဘောကျနေမိတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မို့ စိတ်ကစားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား ခင်တွယ်တာလို့ပဲ အမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ကိုကိုကတော့ ဘာသဘောမှ မရှိခဲ့ဘဲ ပန်း ကို မောင်းချနှင့်ထုတ်သင့်မသင့်ကိုပဲ ခုချိန်ထိ ချိတ်ချတုတ် ..။

“မေမေအပေါ်မှာ ငါ ဖြစ်စေချင်တဲ့ နားလည်မှုမျိုး ထားပေးရအထက် မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ရင်းနဲ့ နွေးထွေးစေချင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ဒီမှာ အတူနေကြတော့မှာဆိုရင် ရှေ့လျှောက် မေမေနားမှာ သိရှိတော့မှာ၊ ငါ လိုချင်တာ မေမေအပေါ်မှာ မင်း ဝတ္တရားကျေဖို့ ထုတ်ဘူး .. စေတနာထားဖို့ ..”

အရိပ် က မျက်နှာခပ်စောင်းစောင်းနဲ့ ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“မင်း သိချင်နေတဲ့ မေမေဝေဒနာအကြောင်း ငါ ပြောပြမယ်”

“ဟုတ် ..”

“ညီလေးကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း သိကတည်းက ပျော်ခဲ့တဲ့လူက ဖေဖေစိတ်ယောက်ပဲရှိတာ ..”

“ဟင်!... ဟို .. ကိုကိုကရော ..”

“ကိုယ်က ကျောင်းသားလေ .. အရှင်ဆုံး ဝန်ခံရရင် သားနဲ့ မိန်းကွာတာမျိုးလား မသိဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြားနည်းနည်းရှက်မိတယ်၊ ဖေဖေဆိုရင် မေမေထက် အသက်ကိုးနှစ်ကြီးတယ်လေ .. မေမေ ကိုယ်ဝန်ထပ်ရှိတော့ ဖေဖေက ဆံပင်ဖြူချိန်တောင် မြင်နေရပြီ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကိုကိုရယ် .. လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်တာတွေ ဖြစ်တာပဲ .. ပန်း ဝဲ့ အိမ်နားက ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါးယောက်ထက်ကလေးကို မွေးပြီးတာနဲ့ သွေးဆုံးတာပဲတဲ့၊ အသက် လေးဆယ်လေးဆိုလား .. လေးဆယ်ငါးဆိုလား၊ သူတို့ဆိုရင် ကလေးတွေ မွေးပြီး ရှိထားတာတောင်မှ အဲဒီ အငယ်ဆုံးသားလေး ထပ်ရတာ အရမ်း ပျော်နေကြတာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြမပေးနိုင်ရင်တောင် မေမေ

စိတ်ဆင်းရဲသွားအောင် ကိုယ် စကားမမှားသင့်ဘူး .. အဲဒီမှာ ကိုယ်ရယ် .. လေးလေးတို့သားအဖရယ် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေတဲ့ မေမေရဲ့ကို ပိုဆင်းရဲအောင် မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို ပြောခဲ့မိတယ်။ အတည်းက လေးလေးက စကားပြောရင် နည်းနည်း ရိုင်းချင်တာကိုယ်က နည်းနည်းဟလိုက်မိတယ်ဆို မေမေကို သူပဲ ကောင်းကောင်းကဲ့ရဲ့တော့တာပဲ။ အဲဒါတွေကြောင့် မေမေက ..

အရိပ် စကားသံ တီခနဲ တိတ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာခပ်လွှဲ ဖြစ်သွားကာ ခဏ တိတ်နေပြီးမှ ...

“ကိုယ်ဝန်ကို မယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မေမေက ထင်စိုင်းဖို့ ကြိုးစားလာတယ်”

“ဟင်!...”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်ဝန် လေးလမှာပဲ အဲဒီပြဿနာနဲ့ ဖေဖေမေမေ အကြီးအကျယ် စကားများကြတာ .. လေးလေးတို့ကပါ ဝင်တော့ ..”

“ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲဟင် ..”

“မေမေ ဆုံးဖြတ်တာလည်း မှန်တာပဲ ဘာညာပေါ့ကွာ .. အပေးမယ့်သူရှိတော့ မေမေကလည်း မလျော့ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း တယောက်တည်းပေးမယ့် လက်မခံနိုင်တာကို မလျော့ဘူး .. အဲဒီနည်းအစ်ကိုချင်းပါ ဆက်ဖြစ်ကြပြီး ဖေဖေ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘူး၊ အရက်သောက်လိုက် .. ပြန်လာလိုက်နဲ့ မေမေ ကိုယ်ဝန်တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှာစိုးပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ မေမေကမှပဲ ပုလဲထောင်ရင်း အလုပ်ကို လုံးဝ မသွားတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုတောင် နေမကြည့်တော့တဲ့အထိပဲ။ နောက် သိပ်မကြာပါဘူး .. အရက်တစ်ထိုင်တည်း အလွန်အကျွံသောက်လွန်းလို့ ရုတ်တရက်ကြီး ဆဲသွားတယ်”

တချို့တလေတော့ သိထားခဲ့တာမို့ အေးဆေးပဲ နားထောင်နေခဲ့ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း အံ့ဩရင်း အရိပ် အတွက် ပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လာခဲ့မိသည်။

လူတိုင်းမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရှိနေကြသည့် သောကအမျိုးမျိုးဆိုလည်း ပိုနားလည်လာမိ၏။

“မေမေမုရာ ဖေဖေစိတ်နဲ့ ကိုယ်ဝန်က တစ်ဖက်နဲ့ပေါ့၊ ပြီးတော့လေးလေးက ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာရဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီး မေမေစိတ်ကို အစွန်ဆုံးထိရောက်အောင် တွန်းပို့တဲ့စကားတွေ ဆိုလည်း ပြောလာခဲ့တာ ..”

“ဘာတွေ ပြောတာလဲဟင် ..”

“ဖေဖေက မေမေကို အရှက်ပြေအောင် ကလေးလိုချင်တဲ့ပုံစံ အန်ဆောင်နေရတာ .. တကယ်တော့ မိတ်ဆွေတွေ လျှောင်ရယ်ကြလို့ ချွတ်လွန်းပြီး အရက်တွေ ဖိသောက်လာတာ၊ ဒီစိတ်နဲ့ပဲ သေရတာ ဘာညာ စုံနေတာပဲကွာ ..”

“ဟယ်!...”

တိုးတိုးလေး ပြောမိရင်း ပန်း မျက်လုံးထဲမှာ ဦးမြတ်ထွန်း ဆိုသည့် မျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်နေမိသည်။ ဒါနဲ့တောင် ဒီလူကြီးကို ခုချိန်ထိ ငြိုငြင်ဟန်မပြဘဲ အတူနေနေတာကို အံ့ဩလို့ မဆုံး ..။

“ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားပြီး ကြိုခိုင်မှုနည်းလာတဲ့အပြင် ဖေဖေစိတ်နဲ့ပဲ မေမေ မီးဖွားတော့ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြောတော့တာပဲ။ သူ့ကြောင့် ဖေဖေ ဆုံးတာလို့ အသေစွဲပြီး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်လေးလို့မှ မရတော့ဘူး ..။ ညီလေးကို မွေးပြီးတာနဲ့ သတိကောင်းကောင်း ပြန်မရတာ နှစ်ဆယ့်ကိုးနာရီတိတိပဲ။ လူပြန်ကောင်းလာတော့လည်း စိတ်ကတော့ ခုအတိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို လေးလေးဆိုတဲ့လူကြီးက ကိုကိုတို့နဲ့ နေလာတာ ကြာပြီ”

လရောင်ကျားရင့်

ပေါ့နော် ..”

“အင်း .. ဆိုပါတော့၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ - လေးလေးက သူ ရသင့်တဲ့အမွေကိုယူပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချပြီး ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ထွန်းမင်းဦး က ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ ပြန်ရောက်လာတာ ဘာမှ ပါမလာတော့ဘူး။ ဖေဖေက လေးလေးကို ချစ်ပါတယ် .. အလိုလည်း လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဦးစားပေးမယ်။ လေးလေးကို အားမငယ်ရအောင် အလုပ်ထဲမှာ ဦးဆောင်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အထိပဲ။ မေမေ့ကိုယ်ဝန်ကိုစွဲ ဖြစ်မလာခင်ထိပေါ့”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဌေးကြီးက ကိုယ်ဝန်ကို တကယ် လိုချင်ခဲ့တာပေါ့နော် .. ကိုကိုလေးလေးက ..”

ဆက်ပြောဖို့ မသင့်ဘူးဆိုတာ အချိန်မီ တွေးမိလိုက်ကာ ပန်းချက်ချင်း ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သည်။ အရိပ် က ပန်း မျက်နှာလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့မှ ...

“ကောက်ကွေ့မှုတော့ ပါချင်မှ ပါမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စကားဆိုတာ ပြောလိုရတိုင်း မပြောရဘူး။ လူတစ်ကိုယ်မှာ ပါးစပ်တစ်ခုပဲ ရှိနေတာမှ မဟုတ်တာ .. နားတွေ မျက်လုံးတွေ ရှိနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. မင်း စဉ်းစားလေ ..”

“ဒါပေမယ့် ပန်း ကိုကျတော့ စကားမပြောပြန်ရင်လည်း အပြစ်ပါပဲ ကိုကိုရယ် ..”

“ဘယ်အရာဖြစ်ဖြစ် အစွန်းရောက်ရင်တော့ မကောင်းဘူးလေ- တကယ်တော့ ဒီစကားတွေကို ပြောဖြစ်နေပေမယ့် ငါကိုယ်တိုင်တော့ ဒီလောက် မဟုတ်သေးပါဘူး။ မိဘတွေ မရှိကြတော့မှ ချက်ချင်းကြီးဖုတ်ဖက်ခါ ထသလို လောကအတတ်ပညာတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကြိုးစားနေရတာ၊ ဘယ်သူ ဘယ်လိုပုံစံပဲ ဆက်ဆံနေနေ ကိုယ်က နောက်မှ ရောက်လာတဲ့သူမို့လား .. လောလောဆယ်မှာ ဧည့်သည်

ဆိုလည်း ဟုတ်တယ် .. ကိုယ့်ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ အမှားမဖြစ်အောင် ..”

“ထွန်းမင်းဦး နဲ့ ပတ်သက်လို့လားဟင်”
ပန်း မေးလိုက်တာကို အရိပ် က လူကြီးဆန်သည့်အပြုံးနှင့် ခပ်ချက် ခိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာနိုင်တာ အားလုံးပေါ့”
တိုတိုပဲဖြေပြီး နေရာမှ ထရပ်သည်။ ပြီးမှ ...
“မင်းက ဆယ်တန်း ဖြေပြီးပြီလား”
“ဟင့်အင်း ..”

ခေါင်းခါလိုက်ပေမယ့် ပန်း က ထိုမေးခွန်းကို ဖြေလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ...

“ကျောင်းစာတွေ ပန်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”
အရိပ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မသိမသာ မြင့်တက်သွားသည်။ သူမ တွက် စိတ်ကူးထဲမှာ စီစဉ်ပေးဖို့ တွေးထားတာလေးတွေတောင် နှိပ်စေရ ပျောက်ရှုကုန်၏။
ပြောချပစ်လိုက်တာ တစ်ဆုံး ...။

အခန်း (၉)

ရက်မှ လ သို့သာ ခြောင်းလဲသွားခဲ့ပေမယ့် အရိပ် မျှော်လင့်ထားခဲ့သလို မေမေနဲ့ ပန်း တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ကောင်းမွန်သည့် ပြောင်းလဲခြင်းမျိုး ဖြစ်မလာခဲ့ပေ ...။

ကလေးနဲ့ ပန်း က ရင်းနှီးခင်တွယ်လာကြပေမယ့် မေမေက နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံ၊ ရင်းနှီးခွင့်ပြုဖို့ နေနေသာသာ စိုက်ကြည့်လိုက်တာတောင် စွေစွေခုန် ထအော်တဲ့အထိ ...။

တစ်ခါကတော့ ဖြစ်နေကြတာ သူ့ရှေ့မှာတင် ...။

“ဖယ် .. ဖယ်စမ်း .. သွား၊ ညည်းကများ ငါ့သားလေးကို ..”

“အား!...”

“မေ့ .. မေ့ .. ဟီး .. ဟီး .. ဟီး”

သူ့ကား ပေါ်တီကိုအောက်ကို ရပ်လိုက်တာနှင့် ကလေးငိုသံ၊ အော်ဟစ်သံတွေနှင့်အတူ မေမေ တွန်းချပစ်လိုက်သဖြင့် ပန်း က စားပွဲနဲ့ဆိုဖာတွေကြားမှာ လဲပြိုသွားလျက် ...

“ပန်း ဘာလုပ်လို့လဲ ..”

“အံ့မာ .. ညည်းက ငါ့ကို ခံအော်တယ်ပေါ့”

“မေမေကြီး အထင်လွဲနေတာကို ပြောပြတာလေ”

“မပြောနဲ့ ..”

“ပြောမှာပဲ .. မောင်လေးကို ပန်း က ဓားကိုင်ထားတာမြင်လို့

တောင်နေတာ၊ တောင်းနေရင်းနဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ .. အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

“တပ်အပ်မြင်ပေမယ့် ဟုတ်တာကိုကျတော့ မြင်မှ မမြင်တာ”

“ဟိတ် .. တော်စမ်း”

ဦးမြတ်ထွန်း တို့ ပြေးထွက်လာကြပြီး ထွန်းမင်းဦး က ခပ်လှမ်းလှမ်း ရပ်ကျန်ရစ်၏။ ဘာတွေဖြစ်နေကြမှန်း မသိဘဲ ဒီလောက်ထိ ရင်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကြတာကို အံ့ဩကာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သောင်နုနု တုံ့နေနေဆဲ ...

“မင်းက ဘာလဲဟာ .. အရိပ်ခို အခက်ချဖို့နဲ့ မင်း အဆင့်အတန်း ဒါပဲလား”

“ဦးက မမြင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မကို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့”

“အံ့မာ .. မြင်လို့ ပြောနေတဲ့သူကျတော့ရော မင်းက တစ်ခွန်းခံလို့လား”

“ပန်း က ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်ရမှာလဲ”

“ဟေ့ .. တိတ်စမ်း”

“ဦး နော် ..”

ဦးမြတ်ထွန်း က လက်ပါသည်။ ပန်း ရဲ့ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဆာင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဒုတိယတစ်ခါ ဆိုဖာပေါ် နောက်ပြန် ဖြိုလဲခဲ့၏။

ပန်း ဒေါသတွေ ဆင့်ပွားတိုးဆောင်လျက် လဲကျနေရာမှာ ဟုတ်

တုတ်မလှုပ်ဘဲ ဦးမြတ်ထွန်း ကို စူးစူးရဲရဲ မော့ကြည့်၏။

“နေဦး .. နေကြဦး”

အခြေအနေကို တွက်ဆလိုက်မိကာ အရိပ် က ပန်း နဲ့ ဦးမြတ်ထွန်း တို့အလယ်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“လေးလေးကလည်း ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေရင်း နှစ်ဖက်စလုံးကို ထိန်းပေးရမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ..”

“ဪ .. အရိပ် .. မင်းကလည်း ကိုယ့်မိဘကိုပဲ မှားတယ်လို့ အပြစ်ခွဲတမ်းချချင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လောလောဆယ် နှစ်ဖက်စလုံးကို ထိန်းပေးဖို့ပါ”

ပန်း စိတ်တိုနေသည့်ဘက်မှာ ဒီထက်ပို၍ ဖိအားမဖြစ်စေချင်တာ က ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ... ဦးမြတ်ထွန်း က ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သည့် အမမ္မမာနများနှင့် ...

“မင်းရဲ့ညီကို ဓားနဲ့ လိုက်ထိုးနေတာ မင်း သိလား ..”

“အဲဒါက ..”

“ဘာပြောမလို့လဲ သား .. ငါကိုယ်တိုင် မြင်တာ၊ ကလေးရဲ့ လက်မှာ ကြည့်ဦး”

လရိပ်လင်း ကို ချီထားရင်း ဒေါ်နေခြည် က ကလေးလက်ဖဝါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြန့်ပြသသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြီး ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရေရွတ်ကာ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွား၏။

“လျှပ်ပန်း .. သွား .. အထဝင် ..”

ပန်း ကိုတော့ သူပဲ လှည့်ပြောလိုက်ကာ ...

“စဖြစ်တာကို မမြင်လိုက်မေမယ့် ကျွန်တော် သိပါတယ် လေးလေးရယ် .. မေမေ တစ်ခုခုကို စိတ်စွဲပြီဆိုရင် အစွန်းရောက်

နေတတ်တာ လေးလေးလည်း သိသားနဲ့ .. ပြီးတော့ လျှပ်ပန်း အမေ့ရဲ့ လိုလားမှုကိုရဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ကလေးကို ဒီလိုလုပ်ရော .. သူ့မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ”

“ဟ .. အဲဒါ မင်း သူ့ကို သွားမေးလေ .. မင့်အမေ ငါ့မရီးက နဲ့ တဲ့သူ၊ လမ်းပေါ်က မင်းကောက်လာတဲ့ ချေးထုပ်က လူလိုလို လိုလို .. အဲဒီနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မှ ပုံစံမမှန်တာကို မင်းက သဘက်က လိုက်ချင်သေးလို့လဲ”

လေးလေးကို သူ ဘယ်လိုပဲ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ဒီကောင်မလေးကို နှင်ထုတ်လိုက်လို့တောင် ရာဇသံ သွားခဲ့သေး၏။

ဆိုဆုံးမမှု လျော့နည်းသည့် ဆိုးဝါးသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ မြင်းခဲရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သည်းခံဖို့ .. မေတ္တာနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ သူ ဘယ်လောက်ထိ သင်ပေးနိုင်မှာလဲ ..။

အသိဉာဏ်မကြွယ်သေးသည့် လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ စိတ် နှာရှင်တို့ရဲ့ကြားက ပဋိပက္ခအတွက် ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားသူက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

လူမမာတစ်ဖက် .. လူမမယ်ကလေးက တစ်ဖက်နှင့် အလုပ်တွေ လုပ်လို့ ကြိုးစားရင်း ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သူ ထပ်ကြိုးစားရဖို့ ပြီးဆိုလျှင် ...

“တကယ်ပါ ကိုကို .. ပန်း မောင်လေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ဓားနဲ့ နှော့လို့ လိုက်ချော့တောင်းနေတာပါ၊ ပန်း က ဆွဲဖို့ပြင်တော့ သားက ရှောင်နဲ့ .. ဓားနဲ့ ထိရုဏ်တော့”

သူ တစ်နေကုန် အခန်းအောင်းနေကာ ညနေစောင်းမှ အပြင် လာတော့ ပန်း က အတင်း လိုက်ရှင်းပြသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ဖက်တကာလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို တွေးမိပြီးသားဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမယ့် မကြည်လင်နေသည့်အချိန်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ
ရှင်းရလင်းရ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မှန်တာရော .. မှားတာရော ဘာ
ကို မပြောချင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့ပြင် သူမထံမှ နောက်ထပ် ထွန်း
မင်းဦး နဲ့ မပြေလည်တာတွေပါ ကြားလာရတော့ ပိုညစ်သွားမိသည်။

ဒေါ်ကြီးညို အလုပ်မထွက်ခင်ကလည်း ဆုံးမသွားခဲ့တာ ကြား
သည်။ သူလည်း စကားစပ်မိတိုင်း ပြောမိတာ သည်းခံဖို့ပဲ ဖြစ်၏။
သူမကပြောတော့ 'အဲဒီလူကို သည်းခံလို့ကို မရလို့ပါ' တဲ့။

အလုပ်ရယ်၊ မေမေနဲ့အတူ ရှိနေပေးရတာရယ် ဒါကလွဲပြီး ပါ
ကို သူ သေချာ ဂရုစိုက်မကြည့်မိတာတော့ မှန်သည်။ ပန်း ရောက်လာ
တဲ့အချိန်ကိုက မိသားစုအခြေအနေတွေ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်
တုန်းအချိန်နို့ သူမဘက်ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့သလို လို
ပါ။ ယဉ်ကျေးပါလို့ တကွတ်တွတ် ဆုံးမနေဖို့လည်း သူ့မှာ အချိန်
သိပ်မရှိခဲ့ပေ။

စိတ်ညစ်စရာတွေပါလားလို့ သတိထားမိလာတဲ့အခါ ကျတော်
သူမနဲ့ ရင်းနှီးနေခဲ့တာဟာ ညီလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး တခြား
ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမ သည်းခံခဲ့တာ မရှိ ..။

ထိုကာလများဟာ 'စိတ်ညစ်ခြင်းရာသီ' ပဲ ဖြစ်မယ် ထင်၏။

အခန်း (၁၀)

“ကိုကိုရေ .. ကိုကို လုပ်ပါဦး”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

အလုပ်စားပွဲကနေ ခဏလေးထပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်ရုံပဲ
သွေးသည်။ အရေးတကြီးခေါ်သံနှင့် တံခါးကို ထုလိုက်ခြင်းကြောင့်
ရိပ် တံခါးနားကို ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။

“ကိုကို .. ဟိုမှာ ..”

တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် ပန်း က သူ့နောက်ကို တိုးဝင်ထွက်လိုက်
လက်ညှိုးလေးထိုးပြ၍ ..

“မေမေကြီးရယ် .. ဟိုမှာ ..”

“အဲမယ် နင်က ဘာလုပ်တာလဲ .. ထွက်ခဲ့စမ်းပါ။ သား ဖယ်ပေး
နဲ့ ..”

“မေမေရယ် ည အချိန်မတော်ကြီးကျမှ ..”

အမြဲတမ်း တင်းတင်းရင်းရင်း ထုံးဖွဲ့ထားတတ်သည့် ဆံပင်ရှည်
က လျော့ရိလျော့ရဲ ပြိုလုလုဖြစ်နေကာ ဒေါ်နေခြည် က အလုပ်
အခင်း ဒေါသထွက်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ..

“ည အချိန်မတော်ကြီးကမှ သူကရော ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အခန်းမှာ လာချောင်းနေတာလဲ။ ဟိုနေ့ကလည်း ကလေးကိုသတ်ဖို့ လုပ်ပြီ။ မှုသတ်လိုက်ရလို့ အဲဒီကောင်မလေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတံခါးကို တစ်ဖက်လက်နဲ့ ကိုင်ထားပြီး အခန်းဝမှာပဲ ရပ်နေဖို့ နောက်မှာ ကွယ်ကပ်နေသည့် ပန်း ကို အရိပ် က ကာကွယ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်နေခြည် က အထဲ ဝင်ဆွဲတော့မလိုလို လက်တပြင်ပြင်နှုတ်ကာ “အဲဒီဟာလေးကို ပြန်ဖို့လိုက်စမ်းပါ သားရယ် .. မဟုတ်မေမေက ရိုက်သတ်မှာနော် ..”

လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် စားပွဲတင်ပန်းအိုးလေးကို တဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် မေမေ ကြိမ်းဝါးနေတာ တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင် ...

ဆူညံသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားကာမှ ပန်း မျက်နှာလေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ပန်း သွားချောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် .. အပေါ်ထဲဝရန်တာမှာ ထိုင်နေပြီး ပြန်ဆင်းလာတာပါ။ မေမေကြီးအခန်းက ရောက်မှ ခြေထောက်ကို ဘာစူးမှန်းမသိလို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး ရှာနေတာ ဖန်စက္ကတွေဘာတွေဖြစ်နေရင် နောက်တစ်ယောက် ထပ်စူးမှာဖိုးဝါးအဲဒါ ..”

“အဲဒါက ဆန်းသားပဲ.. အန်တီ အခန်းရှေ့ကျမှ စူးတာဆိုတော့ ထွန်းမင်းဦး က လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လျှောက်လာကာ ခြေချပြီး လက်ပိုက်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“အစ်ကိုလည်း စဉ်းစားဦးနော် .. အခုတစ်လောကျမှ အန်တီ ခဏခဏ သောင်းကျန်းလာတာ၊ ရှေ့လျှောက် မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ အရိပ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ သူက လက်ပိုက်ဖြည့်လိုက်တာ

“တစ်ဖက် တွန့်ကာ ...

“ဖေဖေ ပြောတာကို ပြောပြတာပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်သူအစား လူတစ်ယောက် ဆုံးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို အဆုံးခံသလဲတဲ့ .. အဲဒါ အရိပ် မတွေ့မိရင် အမှောင်ဖုံးနေလို့တဲ့”

“ထွန်းမင်းဦး ..”

“တင်းမသွားနဲ့လေ .. ကျွန်တော်က ဖေဖေပြောတာကို ပြန်ပြောတာ ..”

“သူ ပြောချင်တာ သူပဲ ပြောပါစေ .. မင်း ပြန်ပြောတာ ငါ့အတွက် အရေးမရှိဘူး”

ထွန်းမင်းဦး မျက်နှာ တင်းသွားသည်။ အရိပ် က စိုက်ကြည့်ပြီး ဘက်ကို လှည့်၍ ...

“ချာတိတ် သွားအိပ်တော့”

ထိုခဏလေးမှာ ပန်း နဲ့ ထွန်းမင်းဦး တို့ ဆုံစည်းသွားသည့် အခါ လုံးချင်းပဋိပက္ခကို သူ သေချာမြင်လိုက်သည်။ အလျားအနံ ဘယ်ဘက်နှင့် ဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်လာခဲ့မှန်း မသိပေမယ့် မငြိမ်းချမ်းသော သဘာဝဓာဏက သေးသေးလေးလေးတော့ မဟုတ် ...။

“မင်းကို လျှပ်ပန်း နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ သည်း ပြောဖို့ အချိန်မရှိသေးဘူး။ ဒီအိမ်မှာ သူ့ကို စဉ်သည်လို တွက်ခဲထားတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို ရင်းနှီးပါ။ ဖော်ရွေကြပါလို့လည်း ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမထားခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့အတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် အစီအစဉ်မရှိသေးတဲ့ကိစ္စတွေကို ငါ့နဲ့ လေးလေးလည်း ဦးနှောက်ခြောက်ခံမနေပါနဲ့။”

“စကားလုံးလှလှတွေ ရွေးချယ်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ .. ဖေဖေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ့်အမေရဲ့အခြေအနေကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီကောင်မလေးကို အစ်ကို လက်ခံထားတာ သူ့အတွက် ..”

“လောလောဆယ် အရိပ်တစ်ခု လိုအပ်နေလို့ စာနာစိတ် ထွန်းမင်းဦး.. ကျွန်တာ ဘာမှမပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းတို့ နှစ်ဦးစိတ်ဝင်စားနေသလောက် ငါ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး၊ အဲဒါ အမှန် ထွန်းမင်းဦး နှုတ်ခမ်း မှုခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခုချိန်ထိ ဒီမှာ သူ့အတွက် နေရာပေးထားခဲ့တာဟာ သူ့အပေါ် အခဲနဲ့စာရင် ငါ့ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့အခက်အခဲ၊ အဆင်မပြေမှုတွေ အသေးအဖွဲ့ပဲ ရှိသေးတာဆိုလို့ အားကိုးမဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး ယောက်ကို အကာအကွယ်ပေးထားတာမျိုးပဲ၊ နောက်ထပ် အဲဒီအတွက် ဒီအိမ်သားတွေမှာ ပူညံ့ပူညံ့တွေ ထပ်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ပူညံ့ပူညံ့ ဖြစ်နေတာက အန်တီနေခြည် ပါ .. ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ မင်းတို့အပိုင်းကိုပဲ ပြောနေတာ၊ လျှပ်ပန်း နဲ့ သင့်မြတ် မဟုတ်ရင်တောင် မင်းစိတ်ထဲမှာ ကြည့်မရအောင် ဖြစ်လာရင် စရာမလိုတဲ့ဘက်ကို လှည့်နေလိုက်ပါ”

“အဲဒါ ဖေဖေကိုရောလား ..”
အရိပ် က ပြုံးလိုက်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သည်။ ပြီးတံခါးပိတ်မည့်ပုံနှင့် လက်က လှမ်းကိုင်ပြီးမှ ...

“မင်းအဖေကို ပြောချင်တဲ့စကားကို မင်းကတစ်ဆင့် လူကြီး ဖို့ မလိုပါဘူး .. မင်း သိဖို့ပဲ ပြောတာ”

စကားဆုံးတာနှင့် တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
လျှပ်ပန်း နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောရဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ရတဲ့ညများ ရှိခဲ့လျှင် ..
တကယ် .. အဟုတ်ပါ .. မရှိခဲ့ပါ ..။

၂ .. ၈ .. ၈ .. ၈ .. ၂
ရွှေအင်္ဂါပေ

အခန်း (၁၁)

“တကယ်ပြောတာပါ .. မယုံလို့လား”

“အဟွန်း .. မယုံပေမယ့် ယုံပါတယ်”

ရယ်နေသည့် သားငယ် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း စီးကရက် နေတာ နည်းနည်းပိုကြာသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပထမဆုံး ထုတ် နှုတ်လိုက်သည့် မီးခိုးငွေ့လေးတွေရဲ့တစ်ဖက်က သားငယ် မျက်နှာ မျက်တောင်တွေ မှေးစင်းကြည့်နေမိလျက် ညက တစ်ညလုံး နေရာမပြောင်းဘဲ နေခဲ့သည့်ပုံရိပ်တွေကို ပြန်သတိရ၏။

လျှပ်ပန်း နဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရသည့်နေ့ကတည်းက အလုပ်ကိစ္စတွေ ခဏလေး ခဏထဲက ပြတ်တောက်သွားတိုင်း သူတို့သားအမိရဲ့ပုံရိပ်တွေပဲ ဝင် နေခဲ့သည်။ ညတုန်းကတော့ အတိတ်ရေပြင်ထဲမှာ တစ်ဆုံးတစ်စ ဖုံးကွယ်နေခဲ့မိတာ တစ်ညလုံး ..

မိခင်နဲ့ ညီငယ်လေးရဲ့ဘဝကို အရိပ်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ် သိခဲ့တဲ့ နားထောင်ပေးနိုင်ဖို့ သူကြိုးစားနေတုန်း မီးစနေ ဆိုသည့်သူ့မိခင် အန်

ရွှေအင်္ဂါပေ

ရောင်ခြုံလွှာနှင့် မီးလိုပူသော အခိုးအငွေ့တွေကို သယ်ပိုး ရောက်ခဲ့သည်။ မသင့်တော်ပါဘူးလို့ အားလုံး ပြောနေတဲ့ကြားက သူမအဖေမှာ ကာကွယ်ပေးခဲ့မိသည့် ကိုယ်ဟာ ..

“အစ်ကိုက ဒီလောက် စမတ်ကျပြီး ချောနေတော့ ဒီအခါ အချစ်မရှိခဲ့ပါဘူးဆိုတာကို ယုံရခက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ညာပြောနေတာ မဟုတ်မှန်းလည်း သိပါတယ် .. အဲဒါကြောင့် မယုံမယ့် ယုံပါတယ်လို့ ပြောတာ”

သူ့စကားကို သူပဲ ပြန်ရှင်း၍ သားငယ် က ရယ်သည်။ အဖေက ပြတ်တောက်သွားသည့် အတွေးတွေကို ပြန်လည် ချိတ်ဆက်ပေးမစဉ်းစားဘဲ သားငယ် စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ နောက်တစ်နေ့က ဆိုင်းခြင်းလို့ ပြောရမလား .. သဘာဝမကျတာ တစ်ခုခုလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားခဲ့မှန်း မသိဘဲ မုန်းတတ်နေခဲ့တာပဲ သေချာ နားလည်နေတယ်”

“မုန်းတယ် ဟုတ်လား .. ဘယ်သူ့ကိုလဲ အစ်ကို”

သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေကာမှ သားငယ် မျက်နှာအိမ်အမ်းတမ်းပုံ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဆောရီးပါ .. ရုတ်တရက် ထူးဆန်းသွားသလားလို့ သိချင်တာ၊ သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုမိသလို ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟွန်း .. ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေရမှာပဲ တော့ အသက်ငယ်သေးတာပဲ၊ လူကောင်းက ထွားလို့ထင်တာပဲ ကိုယ်က ဒီလောက်မကတော့ဘူး ထင်တာ”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော့်ကို ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တန်းက ဆယ်တန်းလားလို့ မေးခဲ့ကြတာ၊ အဲဒါ ကောင်းတော့ကောင်းတာပဲ သိလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဪ .. အစ်ကိုကလည်း မေမေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အဖေ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရတာလေ၊ ကျွန်တော် ဒီအရွယ် ထွားထွားကြည့်ကုန်းရိုနေမှ မေမေကို ကာကွယ်နိုင်မှာပေါ့”

ဟွန်း .. မင်းအတွက် ရောက်လေရာအရပ်မှာ ကာကွယ်ပေးမယ့် အဆင်သင့်ပါလား လျှပ်ပန်း .. အဲဒီလူတွေအတွက်ရော မင်းတို့က ဘာတွေ ကျေးဇူးပြုခဲ့ပါလိမ့် ..။

အတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ညွတ်ခနဲ မဲ့ကျသွားခဲ့သည်။ “ကျွန်တော်တို့ သားအမိက ရယ်ရတယ် သိလား .. ကျွန်တော် မေမေအတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ပူတယ်၊ မေမေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက်ကလေးပြီး တခြား အရေးကြီးဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဪ .. ဪ ..”

“ဒါပေမယ့် သိလား .. မေမေနားမှာ ကျွန်တော် မနေချင်ဘူး၊ အဖေကဆို မေမေက ကျွန်တော် သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မေမေ လိုက်လာတိုင်း ကျိုင်ရှာတာ - ခုတော့ မေမေကိုယ်တိုင် နားလည်သွားတယ်၊ အားလုံး အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ”

“အားလုံးဆိုတာ ဘာတွေလဲ”

“ဪ .. အစ်ကိုကလည်း .. ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မေမေနား မနေချင်တာလဲဆိုတာတွေပေါ့၊ အစ်ကို မေမေကို မြင်ဖူးသွားပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်မေမေ ဘယ်လောက်လှလဲ .. ကဲ ..”

ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အဖေအကြောင်းကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောဆိုမေးမြန်းနေတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်မိသည်။ စကား အသွားအလာတွေ နားထောင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဒီကောင်လေး သူ့အဖေကို

ဘယ်လောက် သဝန်တို့ တန်ဖိုးထားမှန်း အကဲခတ်လို့ ရသည်။

ဒါနဲ့တောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ လာမေးနေရတာလဲ သူ့ဘက်ကတော့ ပြန်ဖြေစရာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

“မင်းအမေကို ငါ သိခဲ့တုန်းကတော့ ပြူးပြူးပြုပြု လူးလဲ ရှာတဲ့ ‘မီးစနေ’ပါ” လို့ ..

“အစ်ကိုက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဆောရီး .. မင်း ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် .. အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ကလေးဆီ တယ် ထင်သွားတာ”

အရိပ် မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ ဒီချာတိတ် မဆိုဘူး။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေမေကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မရင်းနှီးဘူးသလို လူမှန်းသိတတ်လာကတည်းက အဖေဆိုတာလည်း မမြင်ဘူးတော့ ယောက်ျားဆိုရင် ဘယ်လိုလူကိုမှ ခင်လည်းမခင်ဘူး၊ ရင်းနှီးဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး။ အစ်ကို မသိလို့ပါ .. ကျွန်တော်တို့သားအမိမှ ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း မရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလည်း မရခဲ့ဘူးဘဝမှာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဟာ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝပဲ။ အဲဒါကြောင့် မေမေကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ မေမေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ဝင်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ ယောက်ျားဆိုရင် ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲမှာ ရန်သူပဲ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လောက်ထိဆိုးလဲ သိလား .. ခင်လို့ စတာနောက်တာ မခံနိုင်လို့ ကျွန်တော်လည်း ရန်အေး... မေမေလည်း မျက်နှာမပျက်ရအောင် အဆောင်မှာ သွားနေခဲ့တာ မနှစ်ကတည်းက ..”

“မင်းက ခွဲထွက်နေရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ကွာ ..”

“ခွဲတယ်လို့လည်း ပြောလို့ မရပါဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီသုံးလွှာက ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော် နေမယ်ဆိုတော့

“ဆုံးက ခေါင်မိုးဝရန်တာကို တခြမ်းမိုးလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ နေတာလေ ..”

“ဪ ..”

“အစ်ကို ကော်ဖီမှာထားပြီး သောက်လည်း မသောက်ဘူး၊ ကျွန်တော် စကား အရမ်းများနေလို့လား ..”

ပြောလိုက်ကာမှ အေးစက်နေပြီဖြစ်သည့် ကော်ဖီပန်းကန်ဆီ နှစ်လုံး ရောက်မိ၏။ ပြီးတော့ စီးကရက်တစ်စိုက် ဖွာလိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုဆိုင်မှာပဲထိုင်ထိုင် ကိုယ့်အတွက် အဓိကက စားသောက် မဟုတ်တာတွေပဲ များတယ်”

“ဪ .. အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုအတွက်ပဲ လိုအပ်လို့ ထိုင်တာ နေပါ။ ဒါဆို အခု ကျွန်တော့်အတွက် အစ်ကိုက အချိန်သပ်သပ် နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းကလည်း တကူးတက ရောက်တာလေ”

သားငယ် က အားနာသလိုလို ရှက်သလို မျက်နှာနှင့် ရယ်လိုက်

“ဆန်းဒဂျေ့ကို လက်စသတ် စားသည်။ ပြီးမှ ပန်းကန်လေးကို ကျွန်တော် ရွှေဖယ်ထားလိုက်၍ ...”

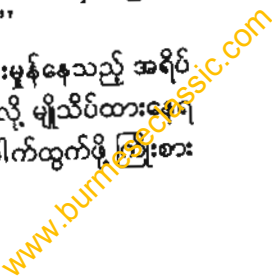
“အဟွန်း .. ကျွန်တော့် တကူးတကတွေက ခဏ ခဏပဲနော်”

အရိပ် က ရယ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တို့ကို ခွက်ထဲ ထည့်ထား

“ရပါတယ် .. ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း မင်းရောက်လာမှ အပြင်ကို တကူးတက ထထွက်ဖြစ်တာတွေ အမှတ်တရပဲ”

ခရမ်းဖြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဝင်းမုန်နေသည့် အရိပ်

“အစ်ကိုကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မပြောသင့်ဘူးထင်လို့ မျှီသိပ်ထားနေရ

နေ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ခင်သွားမိမှန်း မသိဘူး ခုနက စကားစလိုက်မိတာ အဲဒါကို ပြောချင်လို့ပါ။ အစ်ကိုက တစ်ခုတစ်မည် ထင်သွားလား မသွားလား မသိပေမယ့် ကျွန်တော် မရင်မချင်တဲ့လူစားတွေထဲမှာ အစ်ကို မပါတာ သေချာတယ်”

“အင်း ..”

အရိပ် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ရယ်ပြသည်။ ခင်မင်နှစ်လိုသည့်အပြင် မှီ သားငယ် ကျေနပ်သွား၏။

“အစ်ကို့ကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလိုပဲ စိတ်ထဲမှာရင်းနှီးပြီး တစ်နေရာရာ သွားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာရင် အဲဒီနေရာက အစ်ကို့ဆီကို ဖြစ်တာ သိလား ..”

“ဟုတ်ပြီကွာ .. ကဲ .. အခု ဘာစားဦးမလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ ညီအစ်ကို .. သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား ရတယ်၊ ကိုယ့်လည်း မင်းကို ခင်ပါတယ်”

“နှစ်ခုစလုံးတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ ..”

“အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတော့ ဖြစ်လို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“အင်း .. ကိုယ် စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းက ကိုယ့်သားလေးလောက် ရိုမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ!... အစ်ကိုက လုပ်ပြီ”

သားငယ်မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြာသွားသည်။ ရယ်နေပေမယ့် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ဆံပင်တွေ ဖွလိုက်၊ ကုတ်တော့ခြစ်တော့မလို့ ဖြစ်သွားလိုက်။

“ဆောရီးကွာ .. အသက်အရွယ်ကို ပြောပြချင်တာပါ။ မင်းကို မလေးမစား ပြောတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်း စီးကရက်တွေ

အတွေ့ သောက်တတ်လား”

“သောက်တတ်တာပေါ့ .. ယောက်ျားပဲဟာ၊ သိချင်လာရင် အစုံအစင်ကြည့်တာပဲ”

“အစုံ ဟုတ်လား .. ပြောပါဦး ဘာတွေလဲ”

“အစ်ကိုက လာအစ်နေပြန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရပါတယ် .. မေမေနဲ့ အစ်တာမှ မဟုတ်တာ ပြောလို့ရတယ်”

ဘာတွေလဲဆိုတာကို သိချင်စိတ်နှင့် အရိပ် က သားငယ် ပြောအမှာကို မျက်မှောင်ကုတ် နားစွင့်နေ၏။

“ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော ပညာတွေပေါ့၊ အစ်ကိုရာ ..”

မေမေက အရင်တုန်းကဆို ကျွန်တော့်ကို အဝတ်ထုပ်လေးလို ထုပ်ပြီး အိမ်ထောင့်ထဲမှာ သိမ်းသလို ထည့်ဝှက်ထားတာ၊ ကျွန်တော့်မှာ

လေးချင်းတောင် ကစားခွင့်မရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားအားမှန်း မိန်းကလေးမှန်း မသိတော့အောင်ပဲ”

“အဲဒါတွေနဲ့ ဆိုင်လို့လားကွ”

“ဆိုင်တာပေါ့ .. လွတ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ယောက်ျားအသွေးကြိုးပမ်းရတာလေ”

“ခုမှ ချာတိတ်ပဲ ရှိသေးတာကွာ”

“သူများတွေကတော့ အဲဒီလို ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ နည်းတဲ့အောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး .. ထွားလာလိုက်တာတဲ့”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ အသံထွက် ရယ်လိုက်ကြတာပေမယ့် သားငယ်က ရယ်နေတာကို အရင်ရပ်လိုက်ကာ အရိပ် ရယ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ ကြည့်၍ ...

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. ချောတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“အင်း .. ဘာဖြစ်လဲ .. ဆက်ပြော ..”

“ချောတာထက် ပိုတာထင်တယ်။ အရမ်းဖြောင့်တယ်။ တကယ်ပြောတာပါ .. ကျွန်တော်က အစ်ကို့ပုံစံမျိုး ဖြစ်ချင်တာ။ နောက်ပြီး အစ်ကို့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ လုပ်ငန်း ဒါမှမဟုတ် ကြီးကျယ်တဲ့ အဖွဲ့တစ်ခုခုရဲ့ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပုံစံက ထင်းနေတာ။ လွှမ်းမိုးခြင်းတစ်ခုအောက်မှာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကသာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်တဲ့ သြဇာရှင် ဒီဇိုင်းမျိုး ..”

“မင်း ကြည့်ရတာ မအေကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတွေနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာနေသလိုပါလား။”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ အစ်ကို့ မှားသွားပြီ။ ကျွန်တော် အရင်တော်ချင်တာက မေမေအတွက်ပါ။”

“အင်း .. ပြောပါ။”

“အခု ကျွန်တော်တို့သားအမိမှာ သုံးလွှာတိုက်ခန်းတွေက ဝင်နေရိတယ်။ မေမေက သိမ်ကြီးဈေးရုံထဲမှာ ကိုယ်ပိုင် အသေးစား ငွေငွေချေး လုပ်တယ်။ အဲဒါကလည်း နှစ်ဦးစပ် ရှယ်ယာပါ။ မေမေကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သွားတာ လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြည့်စုံ ဖူလုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေအမြင်မှာ ဘာတွေ လိုအပ်နေမှန်း မသိဘူး။ မေမေကို ကူညီပါရစေ။ လက်တွဲပါရစေဆိုတဲ့လူတွေက ‘မရောင်းပါဘူးဆိုမှ ချိန်ပါ .. ချိန်ပါ’ လုပ်နေကြတာ။ မလိုချင်တာကို အတင်းကိုပေးဖို့ ဖြစ်နေကြလေ။ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းတော်မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား .. အစ်ကို့လို ကျွန်တော် သန့်သန့်ခန့်ခန့်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရင်း သူ့သားလေးက အားကိုးလောက်စရာပဲလို့ မြင်လာကြမယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်အမြင်နဲ့ အမေ့ကို အားကိုးမဲ့နေတယ်လို့ ထင်နေတာတွေ ရပ်တန့်သွားမယ်။”

“မထင်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ.. လူ့သဘာဝကိုက အပြုသဘောထက် အပျက်သဘောကိုပဲ အလိုရှိတာ။ လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ်မှာ ရှိနေတဲ့

အခုတွေ့။ စာတန်းတွေကိုတောင် အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လူပုံအင် နှုတ်ခမ်းမွှေး တပ်တယ်။ အစွယ်တွေ ထည့်ခဲ့မယ်။ စာလုံးတွေ ကျွတ်ကျော့ ဝဆွဲတွေ ဖျက်။ ဝစွပေါက်တွေ၊ အသတ်တွေ ပြင် .. မင်း သွေးဖူးဘူးလား ..”

သားငယ် မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်လျက် ဘာပြောရမှန်း မသိ ခြိတ်သလို ငြိမ်သွား၏။

“နောက်ပြီး လောကမှာ လိုချင်တိုင်း မရဘူး။ စိတ်ကူးတွေရင့်ရင် ဘာတတ်တယ်။ ရူးတယ်ဆိုတာလည်း ဟားဟားဟီးဟီးနဲ့ ငိုဟယ် ချစ်ဟယ်ဖြစ်ပြီး သွက်သွက်ခါ ရူးတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်.. ဘာဘာလွန်လာတော့ အတ္တကြီးတာကို ပြောတာ။ လူတိုင်းပဲ အတ္တကြီးလွန်ရင် အရူးလိုပဲလေ။”

“ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေပြီလား။”

“ဟုတ်တယ် ရှိနေပြီ .. ဆေး မှန်မှန်စားဦး။”

နှစ်ယောက် ရယ်နေမိကြတာ ခဏနဲ့ မပြီးနိုင် ..။

“ဆေးစားစရာ မလိုပါဘူး .. ကျွန်တော်က လူငယ်တစ်ယောက် အမယ် ကိုယ့်အတွက် ရှောင်စရာ ဆောင်စရာလောက်တော့ ခွဲခြားကြည့် ခတ်ပါတယ်။ အစ်ကို့လိုလူနဲ့ ဆုံစည်းနေကာမှ ဘာလိုသေးလို့လဲ” အရိပ် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ လျှို့ဝှက်သည့်အပြုံးနှင့် မဲ့လိုက်သည့် အသွင် ထင်၏။

မင်းက မလိုဘူးဆိုရင်လည်း ငါ့အတွက်က မင်း လိုအပ်တယ် အားငယ် ..။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ငါ သိပ်ကို မုန်းတီး ကြည်ညိုခဲ့တဲ့ မိန်းမရဲ့ဘဝတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ ..။ အဲဒါကြောင့် သေချာ ဘာတစ်ခု ပြောရရင် ..

‘မင်း လူပေါင်းမှားပြီ’

အခန်း (၁၂)

“သား ဘာမှားလို့လဲ မေမေ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ်”

“တိုးတိုးပြောပါ မေမေရာ ..”

“တိုးတိုးမပြောနိုင်ဘူး သားငယ် .. အဲဒီတော့ မင်း အခုချက်မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဟာ!... မေမေကလည်း .. အေ့ ..”

လှေကားထောင့်ချိုးမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ရှိနေသော သားငယ်သည် နံရံမှာ ကျောကပ်မှီလျက် ကြိုထိုးလိုက် လက်ကာလိုက်

“သား .. အေ့ .. သား ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ နောက် မသောတော့ပါဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း ..”

“တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးဘူးလို့ ပြောမလို့လား .. မင်း မှာဝါဒတွေကို အရည်ကျိုသောက်နေတာလားဟင်”

“မေမေရာ ..”

“မိဘကွယ်ရာမှာနေဖို့ ကြိုးစားတယ် .. အတတ်ကောင်းကို လူလာဘဲနဲ့ မကောင်းနည်းမျိုးစုံနောက်လိုက်ပြီး လူတတ်ကြီးလိုလို ရောက်ဒီမရောက် ..”

“ဟား!...”

“တောက် .. ဘာဟားတာလဲ .. လာခဲ့”

“မေမေ ဟာ .. မေမေ နေပါဦး”

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း သားငယ်ကို ဆွဲချလာခဲ့ပြီး မြေညီထပ် တစ်တော့ လုံခြုံရေး ဦးဗလ က ဝိုင်းကူတဲ့၏။

“ရပြီ ဦးဗလ .. ဖယ် ..”

“မမကြီး ရပါမလား ..”

တံခါးပိတ်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ဒေါသကို ခန့်မှန်းမိသွားကာ လှေကားက စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် မေးသည်။

လျှပ်ပန်း က မှန်တင်လိုက်ရင်း ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြခဲ့သည်။ ကားထဲလာခဲ့သည့် တောက်လျှောက်မှာ ကြားလာခဲ့ရသော သားငယ်ရဲ့

လေးလျှာလေးစကားသံတွေကြောင့် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ မျက်နှာက စိုစိုစွတ်စွတ် ဖြစ်လာ၏။

“သားက မေမေ အားကိုးထိုက်တဲ့သားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“တချို့နေရာတွေမှာ အရက်က အသက်ကယ်ဆေးပါ မေမေ မျက်စီးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သား မလုပ်ပါဘူး.. ပူမနေပါနဲ့”

“မေမေက သားကို ကလေးလို့ ထင်နေပေမယ့် သားကတော့ အသက်မန်းပုံစံ တန်းဖြစ်ချင်နေတာ၊ ဒါမှ သားတို့သားအမိကို

မနောက်တွေနဲ့ စော်ကားချင်နေတဲ့လူတွေလည်း ပါးစပ်ပိတ်နေတာ”

“တော်တော့” လို့ ပြောလည်း မရ၊ အိပ်တော့ဆိုလည်း မအိပ်ဘဲ

အိမ်ရောက်လာတဲ့အထိ သားငယ် က ပန်း လက်မောင်းကို ဖက်ကြပြီး ပြောလိုကောင်းနေတုန်း ..။

သားလေးကို သူမ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တာ ဒီလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားဖို့ မဟုတ်ပေ ..။

ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကနေ အပေလိုရာ အမေလိုရာ ပြုချမ်းမြေ့သည့် မေတ္တာစေတနာတွေကို သားလေး ငတ်မွတ်တောင့်နေစရာ မလိုအောင် ယုယ နွေးထွေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့တောင်မှ ကိုယ့်မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင်ရိပ်အောက်မှာ မတောင့်မကြောင့်မကြ နေရမှာကို ဘာအတွက် ဘယ်အထိ ခြေလှမ်းတစ်စဉ်စားနေတာလဲ ..။ ယောက်ျားပီသခြင်းဟာ အရက်သောက်နိုင်ခြင်းနဲ့ဆိုင်သလား၊ ယောက်ျားတို့လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသမျှ ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း အတတ်ပညာတွေကို တတ်သိနားလည်နေမှ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မှာလား ..။

သားလေး ခံယူချက်တွေ လွဲမှားနေပြီကို သိပေမယ့် ဘယ်သက်သေသာခကတွေနဲ့ ဆုံးမရမှန်း မသိ၊ အနားမှာပဲ နေပါတော့ဆိုပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလို့ ငြိမ်ကုပ်နေမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ သူမရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသည့်အဖြေ မရှိခဲ့ဘဲ ချာချာလည်နေခဲ့တာ

“သားငယ် .. သား ဒီမှာ မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း”

“ဟင် .. ဗျာ .. ပြောလေ မေမေ”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်စေပြီးမှ လှဲချလိုက်တော့မှာကို ပန်းအတင်းပြန်ဆွဲထားကာ သားငယ် ရှေ့မှာပဲ ခုံဆွဲထိုင်၍ ...

“အခု မင်းတို့ အခန်းထဲမှာ ဖဲကစားနေကြတာလား .. မှန်ပြောစမ်း”

“ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ ..”

“မဟုတ်ရင် မေမေ မြင်ခဲ့တာက ဘာလဲ ..”

“အဲဒါ .. အေ .. အဲဒါ နေ့လည်က ကစားကြတာလေ၊ ဟိုကောင်သိမ်းမသွားလို့ ကျန်နေတာ”

“ဘာ!...”

“လန့်လိုက်တာ မေမေရယ် .. သား အိပ်တော့မယ်နော်”

“နေဦး ..”

သားငယ် က အိပ်ရာထဲလှဲဖို့ ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေလျက် ပန်းမကျေနပ်နိုင် ..။

“မင်းကို သောက်စား .. လောင်းကစားဖို့တွေ ဘယ်သူ သင်နေတာလဲဟင်၊ အဲဒီလောက် ပညာတွေစုံနေတာ ဘယ်တုန်းတည်းကလဲ .. ပြောစမ်း .. လူကဖြင့် ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ချင်လို့ ဒီလောက်တောင် မဟုတ်တဲ့အတတ်တွေ တတ်ချင်နေရတာလဲ”

“မဟုတ်တဲ့အတတ်တွေမှန်း သား .. သား သိပါတယ် .. အေ.. မေမေ ..”

“ဘာ ဒါပေမယ့်တာလဲ ..”

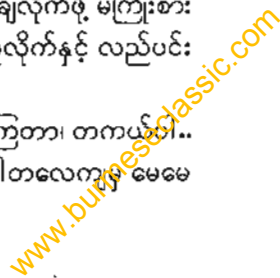
ဒေါသနှင့် သားရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းပစ်မိ၏။

“မေမေကလည်း မေမေရာ .. သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ကျမှ နည်းနက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း ရောက်လာတာနဲ့ သူတို့လေး သင်္ဘောသားလည်း ပါလာတော့ ..”

ကြည့်စမ်း .. တကယ့်ကို ဆရာသမားကောင်းနဲ့ တွေ့ပေတာပဲ။ ပန်း ရင်တွေ ပူသွားသည်။ သားငယ်က လှဲချလိုက်ဖို့ မကြိုးစားပေမယ့် မျက်နှာကို ပွတ်လိုက် အိပ်ရာလှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် လည်ပင်းပွတ်သပ်ကုတ်ရင်း ရုံ့့့စ ပြုလာလျက် ...

“တစ်နေ့တည်းနဲ့ အဲဒါတွေလုပ်ပြီး ပျော်မိကြတာ၊ တကယ်ပါ ..”

“.. တစ်ခါတလေပါ မေမေရာ .. အဲဒါ တစ်ခါတလေကမှ မေမေ

က လာတွေ့သွားတာ”

“တစ်ခါတလေကနေ ခဏခဏ ဖြစ်လာမယ်.. ကြာရင် နေ့ရခက်တဲ့အကျင့် စွဲသွားမယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှတ်နေလဲ သားသူများတွေ မင်းအမေကို လေးစားစေချင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် လေးစားဖြစ်မှာ .. အခု မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ငါ့အမေ ရှိပါသေးလားဆို အတွေးလေးတောင် ဝင်ရဲ့လား”

“မေမေရာ ..”

ခေါင်းကုတ် ရွံ့မဲ့လာတဲ့အထိ သားငယ် မျက်နှာ ဖြစ်လာမယ့် ပန်း ပင့်သက်ရှိက်၍ နေရာမှ ထရပ်သည်။

“အေး .. မင်း အိပ်လိုက်တော့ .. မနက်ကျမှ ဒီကိစ္စ ဆက်မယ်”

“ဟား!...”

ဆက်ပြောဦးမယ်ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ညစ်သွားသလို သားငယ် အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တဲ့အထိ ခပ်မဲ့မဲ့ ..။ မအေကို လက်ထပ်ပါပြောဆို ကမ်းလှမ်းလာကြတာဆို သားငယ်တို့ ဝုန်းခိုင်းကြံ့ချင်သလို ခပ်မင်တာ၊ ရင်းနှီးတာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မရိုးမသားပုံ ပေါ်လာပြီဆို အဲဒီလူကို ပန်း က အရေးပေးတာလည်း မကြိုက်၊ နောက်ထပ် ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့ ..။

“အဲဒါ မေမေ့ကို မရိုးသားတာ”

“အရွယ်ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ .. အရွယ်ရှိနေတာနဲ့ ယောက်ျားမယူဘဲ မနေရတော့ဘူးလား”

“မေမေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်တာ ဟုတ်တယ်ပေါ့ အဲဒါ နောက်ထပ် ယောက်ျားလိုချင်လို့ ဖေဖေ့ကို သေခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ” စသဖြင့် ..။

လူငယ်ပီပီ စိတ်ဆတ်သလောက် ဒါဆိုဒါ တစ်ထစ်ချ ..။

သဘာဝတရားတွေပါလားလို့ မမြင်သလို ငါ့အမေက ဘယ်လို မျိုးလဲလို့ မစဉ်းစားဘဲ ထင်သလို အမျိုးမျိုး ပြောဆို ဝေဖန်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ချင် ..။

မေမေအတွက် ဒီလူတွေ ဝေဖန်စရာမရှိအောင် ‘ငါက အားကိုးတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်’ ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်တွေ မရှိနေခဲ့တာလည်း အစွန်းရောက်၏။ ဒါတွေဟာ အချိန်ဆိုသည့် ကြောက်ဝန်းထဲမှာ သူ့အလိုလို လည်ပတ်ကုန်ဆုံးရင်းကနေ ရရှိလာရင် ကျက်မူတွေဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ပါလား ..။

တကယ့်ဘဝဆိုတာ ရုပ်ရှင်ပီတိကားမှာ ကြည့်ရသလို ..။ ဥဩလေးနဲ့ သစ်ခြောက်ပင်၊ မိုးသည်း၊ နှင်းဝေ သုံးရာသီ ပြုလိုက်တာ စသည့်အရာတွေကို အလီလီပြောင်းခိုင်းပြီး သက္ကရာဇ်တွေ ခုန်လွှားကျော်လို့ မရနိုင် ..။

သားလေး နားလည်လာမှာပါဆိုပြီး အမျိုးမျိုး အလျော့ပေး အလိုမရှိခဲ့တာ မှားသွားပြီလား ..။ တိုက်ခန်းမှာ သွားနေကတည်းက ငယ် အမျိုးပြောင်းသွားခြင်းဟာ သူငယ်ချင်းအသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နှင့် ချက်ချင်း ပျော်ဝင်သွားခဲ့တာ အသိသာဆုံး ..။

အခန်းပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ရင်း ပန်း မျက်လုံးထဲမှာ ကိုကိုပုံရိပ်တွေ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ထူးဆန်းစွာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်လို ဆန်းပြားသည့် လှည့်ကွက်ဆန်းတွေနဲ့ သွားရဦးမှာလဲ ..။

သူမနဲ့ သားငယ်ရယ် .. ကိုကိုရယ် ..။ ပြီးတော့ သားငယ် ပြောဆိုတာကို ကိုကိုအကြောင်းတွေရယ် ..။

“နာမည်ကလည်း မိုက်တယ်နော် မေမေ ‘အရိပ်ထင်’ တဲ့၊ လူငယ်လည်း ပြောငုံတယ်၊ အဲဒီဘဲကို မြင်မြင်ချင်း ဘာဖြစ်လို့ ခင်မိသွားလဲ ဆိုမယ်ဘူး” တဲ့ ..။

www.burmeseclassic.com

“တခြားလူတွေလို မဟုတ်တာ မေမေသိပြီမို့လား... ဒီလိုပတ်း
မိတဲ့အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်လာရင် ဖောမယ်ရောမယ် ဆိုတာချည်းပဲ
အခု သားကချည်းပဲ သူ့ကို သွားရှာနေမိတာ” လို့ ပြောသေးသ
ကိုကိုနဲ့ သားငယ် တွေဖြစ်ကြတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီလဲဆို
မသိပေမယ့် ပန်း ဆီကို နောက်ထပ် ရောက်မလာခဲ့တာတော့
ပါသည်။ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာခဲ့တာလဲ ..၊ သားငယ်တွေ
ဘာမှမသိပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ ပန်း တို့ရဲ့ အတိတ်က သံယောဇဉ်တွေ
ပန်း တို့ပဲ သိတာ မဟုတ်ဘူးလား ...။

တကယ်ဆို ပြန်ဆုံခဲ့ကြတဲ့နေ့က ကိုကိုရဲ့ မျက်လုံးတွေ၊
တွေ၊ ပြီးတော့ ခန်းခနဲစကားတွေကိုသာ မမြင်ခဲ့၊ မကြားခဲ့ရ
လျှင် ပန်း ကိုကိုကို ထပ်တွေ့ဖို့မကြိုးစားဘဲ ခုလို နေနိုင်မှာ မဟုတ်
ပန်း ဘာမှားခဲ့သလဲ ..၊ ကိုကို ဘာကို နာကြည်းနေတာ
ဒါတွေကို ပန်း မသိပေ။ ကိုကို မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်
ခဲ့တယ်၊ ကိုကိုအတွက် ပန်း ဘယ်လို စွန့်စား ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်ဆို
တွေအပေါ် ကိုကို စိတ်မဝင်စားသလို ဘာမှ မမေးမမြန်းဘဲနေ
သာ နားမလည်နိုင် ...။

ကိုယ့်မှာ ပြောပြစရာတွေ ရင်ထဲမှာအပြည့်ပေမယ့် ကိုကိုမှာ
တွေကြောင့် နားမလည်နိုင်စွာ ဆုံးအခဲ့ရသည်။ ထိုမျက်လုံးစိမ်းတို့
ပဲ ဒီနေ့ထိ ကိုကိုအကြောင်း၊ သားငယ်ဆီမှာတောင် မမေးရဲခဲ့
အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ကြားကာလတွေဟာ ပန်း အတွက်
ပင်လယ်ကြီးတစ်ခုဆိုလျှင် အတိတ်ထဲက မီးစနေ ဆိုတဲ့ မိန်းက
တစ်ယောက်ကို ...

ကိုကို နားလည်သင့်ပါတယ် ...။

အခန်း (၁၃)

တို့တုန်းက လျှပ်ပန်း လို့ ကိုကိုက ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့ပေမယ့်
ဆိုတဲ့ မီးစ၊ မီးပွားကတော့ ကိုယ့်နောက်က ကပ်ပါနေခဲ့တာ
တော့တစ်ခု နှုတ်ခမ်းပေါ်က အမှိုက်တစ်စလို့ပါပဲ ...။
“က .. ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေအနေရောက်အောင် မင်း စောင့်
ထား အရိပ် ... တစ်အိမ်တည်းမှာ နေကြပြီး သွေးထွက်သံယိုတွေ
ညှစ်ကြပြီ”
မီးလောင်ရာလေပင့်ဖို့သာ အမြဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည့်
ထံထွန်း တို့ သားအဖက ဒေါ်နေခြည် နဲ့ ပန်း တို့ တစ်ခုခုပြဿနာ
တိုင်း ပြေးလွှားရောက်လာတတ်တာ ဒီစကားတွေ ပြောဖို့ ...။
“ကိုယ့်ကို ကူညီထားတဲ့ အိမ်ရှင် .. ကျေးဇူးရှင် .. ပြီးတော့
အတိတ်ကောင်းတဲ့သူ၊ ဒါကို သည်းခံဖို့ မင်းလည်း အထပ်ထပ်
ထားမှာပဲ၊ သည်းခံရမယ်ဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် နားလည်
တာ မဟုတ်ဘူးလား .. ခုတော့ ကြည့်စမ်း ..”

www.burmeseclassic.com

“ဦးက အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ .. ပန်း က အလုပ်လုပ်နေ
ကလေးက နောက်ပေးသွားချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာ
မိုက်ဆာတယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ငှက်ပျောသီးပဲရှိလို့
“ဟေ့ .. တော်စမ်း”
“ပန်း ဘာမှမပြောရင် ဦးက ကိုကိုကို မြှောက်ထိုးပင့်
စကားတွေပဲ ပြောနေမှာကိုး”
“တွေ့လား .. အစ်ကို့ချာတိတ်မက တစ်အိမ်လုံး သူ ကြော်
မယ့်သူ မရှိဘူး၊ သိပ်စွာတာ ..”
“နင် ဝင်မပါပါနဲ့ ..”
တစ်ခုခု ရှင်းရဖို့ရှိပြီဆို ဦးမြတ်ထွန်း ကပဲ ရှေ့ကဖြစ်ကာ
မင်းဦး က ခုလို မထိခလုတ် ထိခလုတ်တွေ ဝင်ပြောပြီး မီးထိုး
ပန်း က လက်သည်းရာတို့နှင့် သွေးထွက်နေသည့် ဘယ်
လက်ဖျံကို ညှာဘက်နဲ့ ဖိဆုပ်ထားရင်း ထွန်းမင်းဦး ကို ပြော၍
ကိုလည်း တောင်းပန်သလိုကြည့်ကာ ...
“ပန်း တမင်ပြန်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မေမေကြီးက
လိုမှ ရုန်းထွက်မရအောင် ထုရိုက် ကုတ်ဆွဲနေလို့ ..”
“တော်တော့ ..”
“နားထောင်ပါဦး ကိုကိုရယ် .. ကလေး ရင်ပြည့်နေလို့
တိုက်ထားရတာကို ပန်း တကယ် မသိတာပါ၊ ငှက်ပျောသီး ကွေ
တာကို မြင်တာနဲ့ ‘ကလေးကို သတ်နေတယ်’ဆိုပြီး မေမေကြီး
ပန်း ရဲ့ဆံပင်တွေကို ပြေးဆွဲတာ၊ ပြီးတော့ ..”
“တော်ပါတော့ကွာ .. သွား .. မင်း သွားတော့”
“ကိုကို ..”
“လျှပ်ပန်း ..”
နီရဲနေသည့်မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပန်း မျက်ရည်တွေ အားကောင်း

ပြည့်တက်လာကြသည်။
“မင်းကို သွားခိုင်းနေတယ် .. သွား .. အထဲဝင်စမ်း”
“အထဲကို မဟုတ်ဘူးကွ .. တစ်ခါတည်း မောင်းချလိုက်ရမှာ၊
အတစ်ယောက်လုံးကို ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
မင်း မမြင်လို့လား”
ဦးမြတ်ထွန်း က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ ထအော်သည်။ လှည့်ထွက်
ပြီးမှ ပန်း ခြေလှမ်းတဲ့သွားကာ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဒါပေမယ့်
ချစ် မျက်လုံးတွေက သူမထံမှာပဲ စူးစူးရဲရဲနို့ အထဲကိုပဲ ဆက်ဝင်လာ
၏။
“ဒီကောင်မလေးကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ..”
“လေးလေး ..”
“ငါက လူကြီးဖြစ်နေလို့ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း အကြံပေးနေတာ၊
ဖြစ်နေတာမျိုးတွေ တစ်ခါ နှစ်ခါ မကတော့ဘူး”
“ကျွန်တော် မြင်တယ် လေးလေး .. ကြားလည်း ကြားတယ်၊
အဲဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက် လွယ်လွယ်မချနိုင်တာ ..”
“ဘာ!... မင်းက ခုထိ ..”
“ခုထိ ဖြစ်ခဲ့သမျှက မဖြစ်သင့်တာတွေမှန်း သိတယ်၊ တုံ့ပြန်တဲ့
ချက် မှားပေမယ့် စခဲ့တဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ရမှာပဲ”
“ငါကလည်း မင်းကို နှစ်ဖက်သက်သေတွေ့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို
နားထောင်ပြီး စီရင်ချက်ချဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး အရိပ်၊ မဆီ
မဆိုင် ဦးနောက်ခြောက်ခံနေတာကို အံ့ဩတာ .. ဒီအိမ်မှာ သူ ဘာ
အခွင့်အရေးမှ ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ သူ့အတွက် အမြဲတမ်း အမှန်တရားက
အများက မှားယွင်းနေရင်လည်း အမှန်တွေလို့ သူ လက်ခံဖို့ပဲ၊ မွေးစား
တယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးလိုက်တာက သူ့အတွက် .. ဒါပေမယ့်
ဒီအိမ်မှာတော့ အိမ်ဖော်ပဲ၊ စာနာစိတ်နဲ့ ခေါင်းစဉ်ကောင်းတပ်ပြီး

ငဲ့ညှာပေးတာကို အခွင့်အရေးယူသင့်သလား”

အရိပ် မျက်မှောင်ကုတ် ငေးငိုင်ရင်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ လျှပ်ပန်း မရောက်ခင်တုန်းက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အချိန်တွေထဲက မေမေ့ရောဂါကို ကုသဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲဆိုတာသာ ခေါင်းစူးဖို့ ရှိသည်။

သူမ ရောက်လာပြီးမှ ဖြစ်လာခဲ့သော ရှုပ်ထွေးလာခဲ့တာတွေ ရှင်းလင်းနေရတာတွေက မကြာခဏ ဆက်တိုက် ...

“ခုဆိုရင် သုံးကြိမ်မြောက်နေနော် .. ဒါက အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ရေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. သွေးထွက်သံယိုနီးပါး အသွေ့ ပွက်ရတဲ့အထိဖြစ်တဲ့ အကြိမ်ရေ ..”

ဦးမြတ်ထွန်း က ဒါကိုပဲ ပြန်ဆက်ပြောရင်း ...

“အဲဒီတော့ မင်း သူ့ကို ရှင်းထုတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစား .. ငါ ဒီမှာ ဦးဆောင် ဦးရွက်ပြုနေရတာ စီးပွားရေးတစ်ခုနဲ့တင် ခေါင်းရှုပ်လှပြီ၊ အိမ်ပြန်လာ တိုင်း ဒါတွေပဲ ရှင်းနေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .. လူတစ်ယောက်တိုးလာရင် ပါးစပ်တစ်ပေါက် တိုးတယ်၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက် က ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းသလဲ မင်း သိလား”

ထိုပြဿနာ ပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်နောက်မှာ ပြောဆို ကျန်ခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကြားခဲ့ရကာ ပန်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ ...။

‘သူ့ကိုတော့ နှင်မချနိုင်ဘူး’ လို့ ကိုကို ပြန်မပြောခဲ့တာကို သိနေတော့ ကြေကွဲမှုက ပြောမပြတ်အောင်ပင် ...။ မိုးလင်းတာနဲ့ ကိုကို ပန်း ကို နှင်လွှတ်တော့မှာလား ...။

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်နေခြည် နဲ့ သင့်မြတ်ဖို့သာ အဓိကမှန်း သိပေမယ့် မသင့်မြတ်ရင်တောင် ပြဿနာမတက်ရအောင် နေတတ်ရမှာမှန်း သိတာတောင် ပန်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်မလွတ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာလား ...။

ထိုအခါ သူမ ငယ်စဉ်က အတိတ်၏ ပုံရိပ်တချို့ကို ပြန်မြင်လာ

သူ့မျက်တောင်တွေကို ညှပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဆံပင်တွေကို ကတုံးလိုက်၊ အဲဒါဆိုရင် ဒီလောက် ပြူးပြဲနေတဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ဘယ်လူဝင်ဆံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမေတို့ပြန်လာရင် ငါတို့ကို ဆူမှာပေါ့”

“ဘာလို့ ဆူမှာမှာလဲ .. ခေါင်းထဲမှာ ယားနာတွေပေါက်လို့ ခေါင်းတုံးရိတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောနေတာ နှင် မကြားဘူးလား၊ ငါတို့က ဘာလို့လိုက်ရင် ကျေးဇူးတောင် တင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သူ့ကို ဦးလေးကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး”

တိုင်ပင်နေကြပြီဆိုကတည်းက ပန်း အားလုံး ကြားသည်။ ဒီအိမ် အမေမိန်း တို့က ပိုင်ရှင်ပေမယ့် တောကနေရောက်လာပြီး အတူ နိုင်ကြသည့် မောင်နှမဝမ်းကွဲမိသားစုတွေ ရှိကြသေးသည်။

မိသားက နှစ်စုတည်းပေမယ့် နောက်ထပ် အစွယ်အပွားတွေ သမီးတွေနဲ့ဆိုတော့ ပန်း နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်တွေချည်းပဲ သောက်တောင် ရှိ၏။

မီးစနေမ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဆူပြီဆိုရင်တော့ ဝိုင်းဝန်း ပြောကြသည့် လူကြီးတွေက အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေရော ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေရာတကာ ပါးစပ်ပိတ်ရင်း ချောင်ကပ်နေခဲ့သည့် အတွက် တစ်အိမ်တည်းနေကြသည့် ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူတွေကိုတောင် နှိပ်နှင်း ဘယ်လိုတော်စပ်ကြမှန်း မသိသလို နာမည်တွေကို ခေါ်သံ ထပ်ကြားနေပါလျက်နှင့် ဘယ်နာမည်က ဘယ်သူဆိုတာ လူနဲ့ မည် တွဲ၍ မသိခဲ့ပေ ...။

ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတော့မည်ဆိုတာ သေချာသိလိုက်သည်နှင့်ရှေ့

www.burmeseclassic.com

ကို ချက်ချင်းရောက်လာကြတာ တက်ညီလက်ညီ ... ပြဿနာထဲ
ဖြစ်လာပြီဆို ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်အောင် အလုံးအရင်းနှင့်
လာတတ်တာတွေဟာ ထိုစဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့လေသည်။

“မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်နဲ့နော် .. နင်တို့ ..”

“မပြေးစေနဲ့ .. ဆွဲထားကြ၊ သေချာ ချုပ်”

အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိတဲ့ အချိန်ခဏလေးမှာ ကလေးတွေ
ဒိုင်းကြနေကြတော့ ဆော့နေကြတာပဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်
လိမ့်မည်။

တကယ်လည်း သူတို့တွေက ပျော်နေကြတာဖြစ်ကာ ဘဝ
နေခဲ့တာက ပန်း သာ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်က ခြေခံထောက်ကို
လက်တွေ့ရော ချုပ်ထားကြကာ တစ်ယောက်က နဖူးက ဆံပင်
မညှာမတာ ဆုပ်ဆွဲ၍ နောက်ကနေ မျက်နှာမော့နေအောင် ချုပ်
သည်။

တစ်ယောက်က ကတ်ကြေးအသေးလေးဟစ်လက် ကိုင်၍
တိုးဖို့ ချဉ်းကပ်လာရင်း နောက်ကုန် နေ၏။

“မိအိ နော် .. ငါ့ ကို ဘာမှပြန် မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်နေသလား
ရှေ့တိုးလိုက်ကြည့် ..”

“အဲမာ ..”

“ဟဲ့ .. မိအိ .. ဘာကြောက်နေတာလဲ၊ လုပ်လေ ..”

“အေးပါ .. မျက်လုံးကြီးက ပြူးပြောင်နေတော့ ထိသွားမှာနဲ့
လက်တော့ တုန်တာပေါ့ဟဲ့”

“အမလေး .. သေသွားလည်း နှမြောမယ့်သူ မရှိဘူး .. လုပ်

“နင်တို့နော် ..”

“ဟိုမှာ ကိုဦး တောင် ကတ်ကြေးအကြီးကြီးနဲ့ လာနေပြီ
နင်တို့နော် ..” လို့ ခြိမ်းခြောက်နေရင်း ကတ်ကြေးအကြီးအ

ဆွနဲ့ ရှေ့မှာ မရဲတရဲကပ်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေက နီးသထက်
လာသည်။

ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ချုပ်နှောင်ခံနေရရင်း ရုန်းနေရင်းနှင့် ပန်း
အစ်ကိုယ်လုံး ပဋ္ဌာမြေလူး ဖြစ်နေခဲ့၏။

မိအိ ကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းကန်လိုက်ပေမယ့် မထိပေ .. ဒါပေ
မဲ့ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်သဖြင့် ပန်း နဲ့ နည်းနည်း ပြန်ကွာသွား
တာ ကိုဦး နဲ့ မိအိ အတူတူရပ်နေသလို ဖြစ်သွား၏။

“နင် .. နင်တို့ ရှေ့တိုးလာကြည့် .. တိုးကြည့်လိုက် ..”

“အဲမာ .. တိုးလိုက်စမ်း .. မလုပ်ရဲကြဘူးလား၊ ပေး အဲဒီ
အတ်ကြေးတွေ .. ဆံပင် ဖို့ယိုဖားလျားနဲ့ ဒီလောက် ကျက်သရေမရှိတဲ့
အစ်ကို မရရအောင်ကို ရှင်းပစ်မယ် .. ပေး ..”

“ဟယ် .. သိရီ ကြည့်စမ်း .. မျက်လုံးကြီးပြူးနေတာ ကျွတ်ထွက်
သွားမလားပဲ၊ ကြောက်စရာကြီး”

ချုပ်ကိုင်ထားသည့်လူတွေ လက်တုန်ခြေတုန် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ပန်း မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိတဲ့လူတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း

နန်း ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ဘဲ သူမ သိနေတာက မိအိ နဲ့ ကိုဦး တို့ရဲ့
ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးလာလျှင် သူမ အရှင်လတ်လတ် ဘဝပျက်ပြီဆို
အပင် ..။

ထို့ကြောင့် သူတို့ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းချင်း နောက်ဆုတ်သွား
တာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့ပြန်တိုးလာမှာကို ပိုကြောက်လာသည်။

ကြောက်လေ အလွတ်မပေးဘဲ ကြည့်နေမိလေ ..။

တဒဂံ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး မိအိ လက်ထဲက ကတ်ကြေးလေး
လွတ်ကျသွားသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ပြန်ကျမှာစိုးပြီး နောက်

ဆုတ်ရှောင်လိုက်သည်နှင့် ကိုဦး နဲ့ နောက်ပြန်တိုက်မိကာ ဒယိမ်းဒယိုင်
သွေ ဖြစ်ကုန်၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ကြမ်းပေါ်မှာ ခင်းထားသည့် ကော်ဇောခပ်စုတ်စုတ် အနားစမှာ ချော်ထွက်သွားလျက် နှစ်ယောက်စလုံး အထပ်လို လဲကျသွားကြသည်။

မြန်ဆန်လွန်းသည့်အဖြစ်တို့ကြောင့် မှင်တက်မိကုန်ကြစဉ် နှစ်ဦးစလုံး အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားခဲ့ပြီး ...

"အမလေး သေကုန်ပြီ .. သွေးတွေ ကြည့်ပါဦး၊ အမေရေလားပါဦး"

မြန်ရောက်လာကြသည့် လူကြီးတွေထဲမှာ သွေးသံရဲ့ရဲနှင့် မိမိသည် နောက်ကျောမှာ ကတ်ကြေးကြီးတစ်ဆုံး နှစ်ဝင်လျက် အသံတစ်ချက်မှ မထွက်ပေမယ့် မျက်လုံးအစုံက ပြူးထွက်နေ၏။

ကိုဦး မျက်လုံးပြူးနေသော်လည်း သူ့လက်ထဲက ကတ်ကြေးမိမိအိ ကျော့ပြင်ထဲ ဘယ်လိုစိုက်ဝင်သွားခဲ့မှန်း သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်သလို ရှိနေဆဲ ...။

မိမိ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ကိုဦး ခြေထောက်တစ်ဖက် သွင်သွင်ကုန်သည်။ ဒီခြေထောက် ကျိုးစရာအကြောင်းမရှိဘဲ ကျိုးပါသည်ဟု ရပ်ကွက်ထဲမှာ လိုက်အော်ပြီး အမေစိုး က သူ့တူမ သေရတာကို စိစစ်စစ် မကြောင့်ပါလို့ လက်ညှိုးထိုး၏။

ဒါဟာ ရပ်ဆိုင်းတဲ့အဖြစ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ 'တကယ့် စုန်းမပါလို့ စတင်ကင်ပွန်းတပ်ခံရသော ပထမဆုံးပြဿနာ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ခုက အမေစိုး ယောက်ျားနှင့် အကြံတူပြုလုပ်သူတွေ ပါ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ...။ လူကုန်ကူးသည်ဆိုတာ ကြားဖူးနားဝတောင် မရှိခဲ့တော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြောဆိုပြီး ရိုဝေယစ်မူးသည့်အကြည့်တွေ စူးစိုက်လာမှ မရိုးသားမှုကို နားလည်ခဲ့သည်။

"နင့်ကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ သက်လွင် ဆီက အထောက်အပံ့မရဘဲ ကျွေးမွေးထားတာ ကောင်းကောင်းမနေဘဲ အိမ်သားတွေကို"

နည်းနည်းနဲ့ အမြဲ ဒုက္ခပေးနေတာ ကြာပြီ၊ မိမိ ဆုံးသွားကတည်းက ဝတ်ဝန်းကျင်က ပိုင်းပြောနေတာတောင် ငါက သနားလို့ ဟွန့်..။

မရတော့ဘူး ..

ဟု ဆိုကာ နောက်တစ်အိမ်ဆီ ပို့တော့မလိုလို ပန်း နားမလည်သည့် လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ စီစဉ်ကြ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရုံးခြေတံတွက်၍ ရလို့မတစ်ခုအတွက် ရက်စက်စွာ ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သေကြေပျက်စီးကုန်ကြပြီဆိုမှ ဒေါ်စိုးစိုး အရူးမကြီးနယ် ..။

"ဒီစုန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်လာတာလဲ .. ငါ့ယောက်ျားကို ခတ်တဲ့ကောင်မ၊ ငါ့ရှေ့ကို နင် ပြန်လာရဲတယ် ဟုတ်လား .. စနေပျက်မ မီးစ မီးခဲ .."

"ပြန်ခေါ်မလာလို့ မရလို့ပေါ့ဗျ၊ တော်ကြာ အဲဒီအမှုနဲ့ ထောင်ထွက်ခံရရင် ကျွန်တော်က ထောင်ထဲမှာပဲ သေရမှာ"

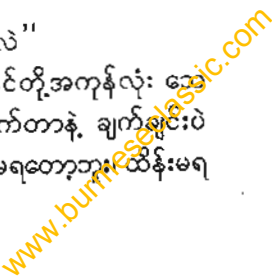
ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကိုတိုးအောင် က ပြန်ပြောပြသည်။

အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်မိတာနှင့် ဒေါ်စိုးစိုး ယောက်ျား ဦးမှန်ပန်း ကို သွားပို့ဖို့ ကိုတိုးအောင် ကို ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် အားလူအဖြစ်နှင့်ရှိနေသည့် ကိုတိုးအောင် က အားလုံးကို မြင်တဲ့ ငြားတဲ့အတိုင်း ...

"ဟိုလူစုနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောနေတုန်းက အကောင်း၊ ကားပေါ်ဆက်ကြပြီး နောက်ဆုံး လူခွဲမယ့်နေရာကို သွားကြကာမှ ရုန်းလိုက်တယ်လို့နဲ့ ..။ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာလည်း သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ကို အတစ်လုံးပိုင်ရှင် ကျနေတာပဲ"

"အဲဒါနဲ့ ကားမှောက်ရတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တာမဆိုင်တာတော့ မသိဘူး .. နင်တို့အကုန်လုံး သေတုန်းအောင် ငါ လုပ်နိုင်တယ်'လို့ သူပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကားမောင်းတဲ့လူဆီက 'ငါ စတီယာရင် ဆွဲလို့ မရတော့ဘူး၊ ထိန်းမရ"

တောဘူး၊ ဘရိတ်လည်း မမိဘူးနဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတာ သိ
မကြာဘူး လမ်းဘေးကသစ်ပင်ကို ဝင်အောင်းတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်
က တံခါးပွင့်ပြီး လွင့်ကျနေခဲ့လို့ လွတ်တာ ထား .. သူက ကားမီး
လောင်သွားတာတောင် မသေဘူး ဒေါ်လေး စဉ်းစားကြည့်ဦး။ လူလေး
ငယ်က ပါသွားတာ သူပဲ လွတ်လာတာလေ။ ကိုယ်မှာ အညိုအမည်း
စွဲလာတာပဲ ရှိတယ်။ ပွန်းပဲ့ရှုနာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဒါဟာ နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည့် နောက်ဆုံးအဖြစ် တစ်ခုပင်
ဒေါ်စိုးစိုး က ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ပါသည့်အကြောင်း ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ မောင်းခတ်တော့ လူကို ရောင်းစားဖို့ လုပ်ခဲ့သည့် ကြံစည်
အားထုတ်မှုတွေ ဘာမှမပါခဲ့ပေ ...။

ဒုက္ခပေးတာတွေ များလှပြီဆိုပြီး အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်လို ဖြစ်
သလို သိမ်းထုပ်ဆွဲချပြီး လမ်းပေါ်အရောက် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့တဲ့အထိ
ထို့နောက်ကျမှ ကိုကိုနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရသော စာမျက်နှာများမှာ
ဦးမြတ်ထွန်း တို့ သားအဖသည် ဆိုးဝါးသော တစ်ထောင့် တစ်နေရာ
မှ...။

အခန်း (၁၄)

ဘာစကားမှ မဆို ...။ ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့ဘဲ ကိုကို့ဘက်က
အသံထွက်နေခြင်းဟာ ပန်း အတွက် သေမိန့်ကျဖို့အချိန် တရွေ့ရွေ့
လွတ်လာသလို ခြောက်လှန့်နေခဲ့၏။
ကိုကိုကို ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ပြောဆိုလှည့်ထွက်သွားပြီ ဆိုကတည်း
ကိုကိုအရိပ်အပောင်လေးတောင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ဒီတစ်ခါ
ထွက်လာရင် ရှင်းပြခွင့်မပေးတော့ဘဲ စိတ်မကောင်းသည့် နှုတ်
စကားနှင့် တစ်ခါတည်း နှင်ချလိုက်တော့မည် ထင်သည်။
ဆိုးဝါးခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကြောင့် ပန်း ရဲ့ဒေါသတွေက လက်နက်
ဖြစ်ရပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ဒါတွေဟာ ပန်းပွင့်
မှုန်တွေပါ ကိုကို ...။
ပန်း ကိုကိုတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ဒေါသနဲ့လူနဲ့ မမျှအောင် ထိန်း
ချုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့အထိ သည်းခံနေခဲ့တာပါ။
ဒါတွေကို ကိုကို နားလည်ပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

တစ်ညလုံး ဆုတောင်းနေပေမယ့် ကိုကို့ကို ပြောခွင့်မရခဲ့ ဒါပေမယ့် သူမ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည့် ဆင်ဆင်တူသော အဖြစ်ဆိုးတို့ မညာတာစွာ ...။

“လျှပ်ပန်း ..”
“ဟင်!...”

ကိုကို့ခြေသံမှတ်လို့ အပြင်ကို တိတ်တိတ်လေး ထွက်ကြည့် နားစွင့်ချောင်းကြည့်နေတုန်း အနားရောက်လာတာက ထွန်းမင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အရက်နဲ့တွေ့ ထောင်းထောင်းထလျက်

“ဟဲ .. ဟဲ .. အရမ်း စိတ်ညစ်နေသလား လျှပ်ပန်း”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး လျှပ်ပန်း နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ကို နောက်မှာ ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာခဲ့သည်ဆိုတာတော့ မသိ ...။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”
“အားပေးမလို့ပါဟာ .. အေး ..”

အသက်လေးငယ်ငယ်နှင့် အရက်တွေသောက်လာပြီး အနားမ

လာတော့ လက်ရော ပါးစပ်ရာ အငြိမ်မနေ ...။

“ဘာလုပ်တာလဲ .. ဖယ် ..”
“နင့်ကို နှင်မချအောင် ပြောပေးမယ့်ကောင်နော် .. ဟဲ .. စကားကောင်းကောင်း .. အေး .. ပြော .. ဟား!... မူးလိုက်တာ လာပါ .. အေးသေးပေါ့”

“ဖယ်ပေး ..”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ .. ဒီမှာ ငါ့အဖေဘက်ကို အိုခေအေ ငါ လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ အေး .. နင့်ကို အဖေက အိုခေရင် ပြီးပြီ အရိပ်ထင် ဆိုတာ တကယ်တော့ .. အေး .. တကယ်တော့ ပြယုဂ်တ ပါဟာ၊ အဖေပြီးရင် ပြီးပါတယ်၊ နင် .. ငါ .. ငါ့ကို ပေါင်းတတ် လိုတာ ..”

“ကြည့်စမ်း ..”

ဒေါသစိတ်က ရှက်ခြင်းနှင့်ပေါင်းမိတော့ သည်းခံခဲ့သမျှကို လုံးမေ့၏။ ပြီးတော့ သောက်စားရမ်းကားလာသည့် လက်တွေက အစားမဲ့ ကျူးလွန်လာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပေါ်မှာပဲ ထွေး လဲကျသွားကြသည်။

“လွှတ်နော် ထွန်းမင်းဦး .. နင် .. နင့်ကို ငါ သတ်မိတော့မယ်”
“ဟဲ .. ဟဲ .. လုပ်စမ်းပါ၊ ငါကတော့ လက်တွေ့ပဲ”

သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ခုခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုအချိန်လေးမှာတော့ လျှပ်ပန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကွယ်ဖို့အတွက် စိတ်ကို အဆုံးစွန်ထိ ပေါက်ကွဲခွင့် ပေးလိုက်တာ မခင်တကာ ...။

“သရဲမ .. ဒီလောက်တောင် ရုန်းမနေနဲ့၊ နင့်လို ပြူးပြဲနေတဲ့ အမျိုးငေါငေါကိုများ .. တောက် ..”

မရမက ဆွဲချုပ်ကြိုးစားရင်း စီးမိုးနေသည့် ထွန်းမင်းဦး မျက်နှာ

ဒေါသနှင့်ပေါင်းကာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသည်။
ဘယ်လိုမှ ဘဝအဆုံးမခံနိုင်သည့် ပန်း ကလည်း ရှိသမျှခွန်အား ခုခံ ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားရင်း ...

“နင် .. နင် ..”

တစ်စစ မျက်လုံးပြူးလာတာက ထွန်းမင်းဦး ဖြစ်ကာ ပန်း က မျှအားနှင့် တွန်းကန်ထားရင် ထိုမျက်လုံးတွေကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေ နည်းနည်းမှ မျက်တောင်မခတ် ...။

အခြေအနေသည် ကာမတဏှာကြောင့်ဖြစ်သော ရာဂမီးလျှံများ သေမင်းချောက်ကမ်းပါးထဲက မီးတောက်မီးပွားတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ...

“အ!..”

ထွန်းမင်းဦး မျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ်ကာ တစ်ခုခုဆိုတာကို သိလိုက်မယ့် နောက်ကျသွား၏။ စိုက်ကြည့်နေဆဲ လက်တောက်စူးရဲသော မျက်လုံးစက်ကွင်းကနေ လွတ်မြောက်ချင်လာသည်။ ရင်ထဲက လှိုတက်လာသည့် ပူလောင်ပြင်းရှသောဝေဒနာကြောင့် သူမမျက်နှာထဲကနေ စီးမိုးကြည့်နေမိခြင်းကို ရုတ်သိမ်းချင်၏။

ဒါပေမယ့် သူ နောက်ဆုတ်၍မရသလို လျှပ်ပန်း ဆိုသော စိတ်ကလေး၏ မျက်လုံးအစုံက သူ့ကို လည်ပင်းကနေ ကြိုးကွင်းစွပ်တုပ်ဆွဲထားသည့်နှယ် ရုန်းမရ .. ဖယ်မရ။

“အ .. အား ... အ ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နေရင်း မျက်လုံးတွေ ပြာလာသည့် အသက်ရှူကျပ်လာရင်း အတင်းအကျပ် ပွေ့ဖက်ထားခဲ့သည့်လက်က အလိုလို ပြေကျလေသည်။

ထို့ပြင် ထွန်းမင်းဦး ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ထက်သို့ တစ်တစ်ယောက်က တွန်းလှဲပစ်လိုက်သလို တိုးခနဲ ပုံကျသွား၏။

“ဟာ!...”

ပြူးဝိုင်းစူးစိုက်နေဆဲ ပန်း ရဲ့မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း စင်းစင်းသွားစဉ် တံခါးဝမှာ ဦးမြတ်ထွန်း ပျာယိပျာယာ ပေါ်လာ၏။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေ ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်သည်ကို မသိတော့ပေမယ့် သူ့သတ်ရလာတော့ ကိုကို ရင်ဆိုင်နေရတာ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်နဲ့ နောက်ဆုံး တင်ကျန်ရစ်သည့် အိမ်အကူ မကျော့ကလည်း ဘာတွေကို ဘယ်လိုမြင်လိုက်သည် မသိဘဲ ထိတ်လန့်ချောက်ချားလျှင်ရှိကာ ဦးမြတ်ထွန်း လက်ညှိုးထိုး ဆူညံနေသမျှ ခေါင်းညိတ်နေသည် ဒေါ်နေ့ခြည် ကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိလို့ပဲ ပြောရတော့မည်။

“ငါ မပြောဘူးလား .. အဲဒီကောင်မလေးက လူ မဟုတ်ဘူးဟိုကောင်လေး အခု ဆေးရုံပေါ်မှာ အသက်ငင်နေပြီဦးလား၊ နှင်

.. နှင်ထုတ်လိုက်နော် .. ဘာကြည့် ဘာလဲ နှင် ကဲ .. ကြည့်ဦး”

“ဒုန်း ..”

“ဝှမ်း ..”

“ခွမ်း ..”

ကလေးကို တစ်ဖက်က ချီထားကာ တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ကံနေ၏။ ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် လွတ်တာက နည်းနည်း ထိမိတာ ချားများ ...။

အရိပ် ကိုယ်တိုင် ပန်း ရှေ့ကနေ ကာကွယ်ပေးမထားခဲ့လျှင် ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီနေလောက်ပြီ။

“ငါ့သားအတွက် ငါ လိုချင်တာကတော့ အသက်တစ်ချောင်းဆို

ချောင်းချင်း .. လက်တစ်ဖက်ဆို တစ်ဖက်ချင်းပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါဆိုတာ ရှိသေးတော့ ထားလိုက်ပါ ..။ ဒီကောင်မလေးကို မင်း

ကိုင်ချင်း ကန်ထုတ်မလား .. ငါ့ကိုယ်တိုင် စီရင်ရမလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. နှင်ချပစ်လိုက်စမ်း ငါ့သား၊ ဒီအိမ်မှာ သူ မရှိ

တော့ရင် ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပဲ၊ ရှိနေသေးရင်တော့ သူ ကြံစည်သမျှ

ဦး ငါတို့တွေ သေတဲ့လူ သေး ပျက်တာ ပျက်နဲ့ ရေမျောကမ်းတင်

အဖို့ ဖြစ်ကုန်မှာ”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော အရိပ် က ပန်း အတွက် အတိုက်အခံ

မကူတွေထဲကနေ ကာကွယ်ပေးနေဆဲပဲ ဖြစ်သည်။

ဦးမြတ်ထွန်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းနေပေမယ့် ဘာမှ

အတန်သလို ဒေါ်နေ့ခြည် ကတော့ သူ့မျက်စိအောက်မှာ မရှိရင်

လုံးဝ မသွားရ မလာရဆိုသည့် ကန့်သတ်ချက်နှင့် အရိပ်ထင် သနားသဖြင့် စိစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်း ဆီကိုတော့ စားသောက်စရာ လာရှိသည့် မကျော့ ကေ ကြာကြာမနေ .. စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘဲ ရောက်ပြီးပြန် ဆိုတာမျိုး ..
“ဘယ်လိုလဲ ချာတိတ် .. အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

နေ့နေ့ညည ကားတွေဝင်လာတာ ပြန်ထွက်သွားတာနှင့် မြင်ချင်ရင် သေချာချောင်းကြည့်မှသာ မြင်ရသည်။ ကိုကိုလည်း နေ့တော့ ရောက်မလာပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာတော့လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာထက် သနားလို့ ကူညီထားခဲ့ပေမယ့် ပန်း ကို မကြည်လင်သည့်စိတ် ဖြစ်လာလား ..။ ကိုကိုမျက်နှာက တည်နေသလိုလို တင်းနေသလိုလိုမျိုး

“မင်းကို ဒီလိုထားရတာ စိတ်တော့ မကောင်းဘူး လျှပ်မဒါပေမယ့် မင်းက ပေးထားတဲ့ကတိကို မတည်ဘူး”
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် .. သူ .. သူ့ကို ပန်း ..”

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့အောင် အရှက်သည်းခဲ့ရအကြောင်း ..။ ထွန်းမင်းဦး ဘယ်လို ယုတ်မာဖို့ ပက်ပက်စက်စက် ကြံစည်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ..။

လျှာဖျားပေါ်မှာ လိပ်တက်လာပေမယ့် ပန်း မပြောနိုင်ခဲ့ဘဲ ကိုကိုက ပြောဆိုရှင်းပြခွင့် မပေးဘဲ ဒီနိပ် ပြောဆိုနေတာ မဟုတ်ဘဲ ပန်း ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ပြတ်တောက် ငြိမ်သက်နေတဲ့အစွဲစိုက် နားစွင့်နေတုန်း ..။ ဒါပေမယ့် ...

“ပန်း မှားပါတယ် ကိုကို”
သူ ဘယ်လောက်ထိ ယုတ်မာတာပါလို့ ပြောမထွက်သည့်အထိ မှာ ပန်း ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ ထွန်းမင်းဦး ကိုယ်တိုင်က ပန်း နဲ့ မတိ

လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက အရက်တွေ မသောက်ထားလို့ ရှက်ကြောပြတ်နေသလား မသိပေမယ့် မကြံဖူး။ နားခဲသည့် ယုတ်မာခြင်းမျိုးကို လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ အသိမဲ့သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

တိုယ့်အရှက်နဲ့ သိက္ခာအတွက် ဒီနေရာမှာ ထွန်းမင်းဦး လို နေထိုင်မျိုး ဆယ်ယောက်လောက် ရှိနေရလည်း လူမသေ အလံမလှဲ နားနာနှင့် အသက်မသေသရွေ့တော့ ခုခံ တိုက်ခိုက်သွားမှာပဲ ဖြစ်

ဒါကို ဝန်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကိုကို နားမလည်ရင်လည်း မတိုင်နိုင်ပါ။ အရိပ် က သူ့ရှေ့ရောက်တိုင်း မျက်လွှာချနေတတ်သည့် ခွဲမျက်တောင်တွေကို အပေါ်စီးကနေ ငဲ့မှိုးကြည့်နေပြီးမှ ...

“မင်းရဲ့မျက်လုံးကို ထွန်းမင်းဦး မဆုံးခင် အော်သွားလို့ လေးလေး ငြိမ်းအားလုံး သတိထားမိကုန်ပြီ ..”
“ဟင်!...”

ပန်း ဖျတ်ခနဲ မော့လိုက်မိကာ ...
“သူ သေသွားပြီ ..”
“ဟုတ်တယ် .. ဘာမှကို ပြောမသွားနိုင်ဘဲနဲ့ ‘မျက်လုံး .. မျက်

လုံးပဲ အသက်ထွက်သွားတာ၊ အဲဒီတော့ တခြားလူတွေက မသိတာထက် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မျက်လုံးတစ်ခုပဲ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမိ နေတဲ့ မင်းကို လေးလေးက တန်းသိတယ်”

မသိတာဖြစ်ဖြစ် .. မဟုတ်တာဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးကတော့ ပန်း အပြစ်ဖို့ မုန်းတီးနေမှာပါ။ ခုတော့ ပိုဆိုးသွားပြီပေါ့။ ပန်း စိတ်ထဲက ပြောနေမိကာ ကံဆိုးခြင်းများစွာနှင့် ကိုယ့်အပြစ်

ချောက်ထပ် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြက်ခြေခတ်လိုက်မိသည်။
“သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေသွားလဲ သိလား .. လျှပ်ပန်း ..”

www.burmeseclassic.com

အရိပ် က မေးလိုက်ပြီးမှ ဖြေတာကို မစောင့်ဘဲ ...

“အိမ်မှာတည်းက မျက်လုံးထောင့်တွေ၊ နှာခေါင်းဝါ နားထဲမှာ သွေးတွေ စိုနေတာ၊ သူ့ကို ခွဲစိတ်စမ်းသပ်လိုက်တော့ နှလုံးထဲလုံး ကြေနေတယ် ..”

ပန်း မျက်လုံးတွေ သူ့ကို အလန့်ဟကြား မော့ကြည့်လာနေလေ။ မင်း နေ့နေက ပူသလို ဖွင့်ထားသည့်တံခါးပေါက်ကနေ ဝင်လာသည့် လေငွေ့တွေပါ နွေးနေခဲ့လျက် ...

“အခု ဖြစ်သွားတဲ့ ပြဿနာမှာ မင်း မလွန်ပါဘူး”

ကိုကို နားလည်ပါလားဆိုပြီး ပန်း ပျော်သွားခဲ့သော်လည်း

“ဒါပေမယ့် မင်း ဘမင်လုပ်လိုက်တာ ငါ သိတယ်”

ခေါင်းခါလိုက်မလားလို့ ကြည့်သည့် မျက်လုံးစူးစူးတွေအောက်မှာ ပန်း မျက်လွှာချလိုက်၏။

တစ်ပင်ချင်း ရှည်လျားကျောညှိတ်နေသည့် မျက်တောင်တို့ပင်ချင်းယှက်၍ ကတ္တီပါသားလို နက်မှောင်နေရာ သူမရဲ့မျက်တောင်တစ်စိတ်ဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေလို မသိမသာလေး မဟုတ်

ပိန်လွန်းသည့်မျက်နှာသည် ဆံပင်တွေကြောင့် မျက်လုံးချည်းကျန်တော့သလို ကြည့်ရဆိုးသည့်ပြင် ညှဉ်းသိုးသိုး ညစ်ပတ်တဲ့ပေါက်အောင် ရှည်လျား အုပ်ခဲနေသော ဆံပင်တွေက တစ်ခေါင်းထွန်ဟက်နေကြတော့ ပိုဆိုး၏။

သူမကို မြင်လိုက်တဲ့လူတိုင်းက မနှစ်မြို့ကြပါ။ မမြင်ရတဲ့လည်း ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြလိုက်တာနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့သွားပြသည်ပင် ...။

သူကတော့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ၊ သမုဒယတွေ ဘာနဲ့မှ ချည်နှောင်တာမဟုတ်ဘဲ ခုချိန်ထိလဲ သူမအပေါ်မှာ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဖြစ်နေလင့်ကစား ‘မင်း ထွက်သွားတော့..’ ဆိုသည့်စကား ပြောမထွက်

...

တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ..။ ထိုပြင် အများတကာ ဖြိုငြင်ခံပါရမိဝင်္ဂကြွေးနှင့် သူမကို သူ ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာမထားနိုင်နိုင်။ ဒါကို ဘာကြောင့်လဲလို့ ထပ်မေးရင်လည်း ဖြေဖို့ လွယ်မည်ပင်။ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နိုင်တာက မိန်းမငယ်တစ်ယောက်အပေါ် ဘုန်းညှာတာမိသည့်စိတ်သာ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ...

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိရှိ အဲဒီအကြောင်းက သည်းခံသင့်သည်ဖြစ်စေ .. သည်းခံဖို့မလိုတာ ဖြစ်စေ .. ပုထုဇဉ်လူတစ်ယောက်အတွက် ခင်မာသက် ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း မလွန်ဘူးလို့ ပြောတာ .. ဒါပေမယ့် လူသေတဲ့အထိ ..”

“ပန်း ကိုကိုကို ပြောဖူးပါတယ် .. အဲဒါ .. အဲဒါကို စူးစိုက်မိရင် မင်း ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီလိုပညာရပ်တွေကို မသိပေမယ့် ဖြစ်နိုင်တယ် ချီးကျူးတော့ တွေးပေးလို့ရတယ်။ မရတာက ဒီလိုအဖြစ်တွေ ထပ်ရှိလာဦးမဆိုတာ ..”

ပန်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တိတ်ကျသွားပြန်သည်။

“ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်ထဲကအတိုင်း မင်းကို အကြံပေးမယ်။ အခုအနေ နောက်ထပ် ဆိုးဝါးမှုတစ်ခုခု ထပ်မဖြစ်ခင်အထိ မင်း ဒါကို ဆက်နိုင်သမျှ စူးစိုက်လုပ်နိုင်မလား ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

“တရားထိုင်ရမယ်”

“တရား .. ထိုင်ရမယ် ..”

ပန်း က ဝပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ထူးဆန်းသလို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းကို ငါ သင်တော့မသင်တတ်ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ခုမှ လူတတ်ကြီးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတုန်း ..။ ဘယ်လို ကျင့်ကြံ

ရမယ်ဆိုတာ စာအုပ်ပေးမယ်၊ တကယ်တော့ ဒီလိုအတတ်ပညာတွေ အကျိုးပေးနေတာဟာ စွမ်းအားကြီးမားတဲ့ လူ့စွမ်းကောင်း မဟုတ်ဘူး .. ဝင့်ကြေးကြီးတာလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလူဟာ မွေးလာကတည်းက အကုသိုလ်နဲ့ မွေးဖွားလာတာ၊ မိုးလင်းတိုင်း မိုးချုပ်တိုင်း သူ့အဖေက မင်္ဂလာမဲ့တယ် .. မညာမတာပြောရရင် ကျက်သရေယုတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ပန်း မျက်နှာလေး ငုံ့သွားတာကို အရိပ်က စိုက်ကြည့်နေပြီး စကားပြော မပျက် ...။

“မင်းကို ကဲ့ရဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်မှန်း သိချင်လို့ ..”

“ပန်း လည်း ဒါကို ဂုဏ်မယူပါဘူး ကိုကို၊ လူတွေ ပန်း တံမြင်လို့ မဲသွားတဲ့မျက်နှာတွေကို နားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို မင်းရဲ့ဒေါသကို မိမိဘာသာ ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက မင်းရဲ့ဆံပင်တွေကို ပုံစံပြောင်းဖို့ ..”

“ဟင်!...”

“မင်းကို ဖြတ်ပါ၊ ညှပ်ပါလို့တော့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးက မင်းကိုမြင်တဲ့အမြင်တွေမှာ ဒါတွေနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ပန်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီဆံပင်တွေ ပန်း ဖြတ်မှာပါ၊ မျက်တောင်တွေကိုပါ ..”

“နိုး .. အဲဒါကို လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မင်းမျက်နှာမှာ တခြားချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေသေးလို့ ဒါက ကြည့်ရအုံးသလို ဖြစ်နေတာပါ၊ တော်ရုံကုသိုလ်ထူးရုံနဲ့ မရနိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်ကြီး မင်း ရထားတာ၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် မင်းအတွက် အများကြီး အသုံးဝင်လာမှာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီမျက်လုံးကြောင့်ပဲ ပန်း အရှင်လတ်လတ်နဲ့ ဘဝ ခဲ့ရတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး လျှပ်ပန်း .. မျက်လုံးကလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီတိုက်က ဖြစ်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ နားလည်ပေးနိုင်သမျှ ပြောပြခဲ့ရဲ့အရိပ်ကနေ ဘယ်တော့မှ မောင်းမထုတ်ဘူး”

နားလည်နေနိုင်သမျှဆိုတာ ဘယ်အတိုင်းအတာထိလဲ ...။ ထိုကိုမျက်နှာကို ငေးမောရင်း ပန်း တွေးနေမိသည်။ အရိပ်က သတိပေးအောက်ကနေ လွတ်ထွက်မသွားချင်တာ မဟုတ်ဘဲ အရိပ်ကိုသာ မက်မောနေမိတာ ဖြစ်သည်။

ပန်း ကိုကိုကိုပဲ ခင်တွယ်မိတာပါ။ ပြီးတော့ ကိုကိုစကားကို လောက်နားထောင်တယ်ဆိုတာလည်း သက်သေပြချင်ပါတယ်။

စကားမပြောတတ်သလို ခြောက်သွေ့ခဲ့ရသည့် ပန်း ရဲ့နှုတ်ခမ်း မှုတ်ဟာ ပြောချင်သည့်စကားလုံးတိုင်းကိုလည်း ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ပန်း ဘဝမှာ ကိုကိုကိုသာ စကားတွေ အများဆုံး ပြောခဲ့ဖူးတယ်လည်း သိစေချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဆုတောင်းသမျှ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘဲ ...

“ဒီလိုလုပ်ထားတာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ရော့ .. မင်းအတွက်..”

ပန်း ဆံပင်တွေကို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြောင်သိမ်း၍ နောက်ညှိုးထားလိုက်တာကို ကိုကို ဝင်လာတော့ ကျေနပ်သည့်အပြုံးနှင့် ခြည့်သည်။

ထို့ပြင် ရယ်ဒီမိုတ်အထည်တွေ ဝယ်လာခဲ့တာလည်း မနည်း...။

“ထုတ်ကြည့်လေ .. မင်းက ပိန်တော့ စိတ်ကူးတည့်သလို မှန်းသွားခဲ့တာ၊ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ကလည်း လူပုံစံပြောပြပြီး ကောင်းမလေးတစ်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းရတာလေ .. အဲဒါတော့

မင်း အဆင်မပြေလည်း ကြည့်ကျက်သုံးကွာ ..”

“ကိုကို ဒါတွေအားလုံး ပန်း အတွက်လားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အစတုန်းက တစ်ထည်စ နှစ်ထည်စ ပေးပြီး ငါလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့ မတွေးမိဘူး၊ ရွယ်တူမိန်းကလေးလည်း အိမ်မှာမရှိတော့ မင်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိတာ၊ ဘယ်လိုလဲ စာအုပ်ကြည့်ရတာရော အဆင်ပြေလား၊ ကိုသာ လမ်းညွှန်စာအုပ် ဝယ်ပေးတာ၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ခုချိန်ဘုရားမှန်း တရားမှန်း မသိသေးဘူး” တဲ့ ..။

ပြောပြီး ရယ်လိုက်သည့်မျက်နှာချောချောကို ငေးရင်း ကိုကိုယ်ကိုယ် မရိုးသားစိတ်တွေ ဝင်နေပြီမှန်း နားလည်လိုက်မိသလို ထို့ကြောင့် ပိုပြီး ရှက်သွားမိတာက ကိုကိုဘက်က ငဲ့ညှာခြင်းသက်သက်ဖြင့် ရိုးသားစွာ ကူညီနေမှန်း သိသာနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သလို ကိုယ့်ဘက်က တိတ်တခိုး ခံစားမိနေသော်လည်း ကိုကိုကလေး သူမ ဒီလိုရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးမိပုံတောင် မပေါ်ပါ ..။

“ကတ်ကြေးက ဘာလုပ်တာလဲ”

စကားပြောနေရင်း စားပွဲခုံလေးပေါ်က ကတ်ကြေးကို မြင်သတော့ မေးသည်။ ပန်း က အထည်ထုပ်တွေကို ပေါင်ပေါ်တင် ပွေ့ထုတ်ရင်း ကတ်ကြေးကို ကြည့်၍ ...

“ဆံပင်တွေ ဖြတ်ချပစ်လိုက်ဖို့ပါ ..”

“ဟာ!... မလုပ်ပါနဲ့တော့ .. ဒီလိုလည်း ရှင်းနေတာပဲဟင် အစိမ်းရောင်ကတ္တူအိတ်ထဲမှာ သနပ်ခါးဘူးတွေ ပါတယ်၊ တစ်ကိုးရေ သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ညစ်ထပ်ထပ် သိုးညှဉ်းညှဉ်း မနေမိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် အရင်ကြိုးစား၊ ကျန်တာတွေ လောလောဆယ် ဘာမှ မတွေးနဲ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ညီလေးက မင်းကို မေးသေးတယ်”

“ဟင်!...”

ကလေးအသံ ကြားတာနှင့် ပန်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတော့ နှစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး ပန်း ရဲ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်၍ ...

“စေတနာမှန်ကြရင် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အဆင်ပြေသွားကြမှာ”

“မေမေကြီးကတော့ ပန်း ကို တော်တော်နဲ့ ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟင်တယ်နော် ..”

“မေမေစိတ်က လှုပ်ရှားတဲ့ဘက်မှာ အရမ်းများနေတော့ တစ်ခုခု နှစ်ခုခု အလွန်အကျွံ တွေးပစ်တတ်တာကိုး၊ မင်းကို သူ ကြောက်နေတာကလေးကို ထိရင် မကြိုက်ဘူးဖြစ်နေတာ .. သူ့ကိုပဲ ခေါ်ပြောမိရင်ပေးနေတုန်းက မင်းနဲ့ အဆင်ပြေနေတာပဲ”

ပန်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ နောက်ထပ် နားလည်မိတာက မေမေအားကိုး ဦးမြတ်ထွန်း ရောက်သွားပြီဆို ဒေါသမောဟသံတွေနှင့် နှစ်ရစ်တတ်ကာ ထိုဒေါသတွေက ပန်း ကိုကျမှ ပေါက်ကွဲလာတာ ဖြစ်သည်။ မေမေကြီး ပန်း ကို မနှစ်သက်တာက တစ်မျိုး၊ ဦးမြတ်ထွန်း မနှစ်သက်သည့်တစ်မျိုးကတော့ ရန်ငြိုးကြီးမား ရှိခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ ဟင် ..။

စိတ်ထဲမှာ ခံစားမိနေပေမယ့် ကိုကိုကို ပန်း မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ပန်း ဒီထဲမှာရှိနေတာ မေမေကြီး သိလားဟင် ..”

“မသိဘူး ထင်တယ် .. မေမေက အစတည်းက ခြံထဲ ဆင်းလာမိလည်း ဒီဘက်ထိရောက်အောင် မသွားတတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါ မြွေပွေး ဦး မာလီက အမြီးကနေ ဆွဲလာတယ်လေ၊ အဲဒီတည်းက ဒီဘက်ကို သွားတော့တာ လုံးဝနီးပါးပဲ”

“ဪ .. ဒါဆို ဒီဘက်မှာ မြွေရှိတာပေါ့နော်”

“သစ်ပင် မြေပြင်ဆိုတာ ပြောလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ .. ကြောက်လို့လား ..”

ပန်း က ခေါင်းခါလိုက်ပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ...

“ပန်း ကို မြွေဟောက်ပေါက် ခံရဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား .. ဆေးမိရင်တောင် တော်တော်ခံရတယ်လို့ ကြားတယ်၊ မြွေကိုက်တာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ပူခနဲဆို နာသွားတာပဲ”

ရယ်ဟဟနှင့် တမင်မေးလိုက်တာကို ပန်း က ကောင်းကောင်း ပြန်ဖြေတော့ အရိပ် မျက်နှာ တည်သွားပြီး သေချာ နားထောင်စဉ်

“ပါးပျဉ်းထဲမှာ စာလုံးပါတော့ မြွေဟောက်ဆိုတာ သိလိုက်တာပဲ ဒါပေမယ့် ပန်း က အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ခံထားရတာ ..”

“ဘာ!...”

“ပြတင်းပေါက်တွေပါ အသေပိတ်ထားတော့ ဘယ်ဆေးမှလည်း ပြေးထိုးချိန် မရပါဘူး”

“နေပါဦး .. တံခါးတွေ ပိတ်ထားတဲ့အခန်းထဲကိုဆိုတော့ ..”

“တမင် လာထည့်တာ”

အရိပ် အသံတိတ်သွားသည်။ ပိတ်ယုက်ချထားသည့် မျက်နှာ တောင်ရှည်တို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူမအပေါ် ဘယ်

လို နားလည်ထားခဲ့မိမှန်းတောင် မသိတော့တဲ့အဖြစ် ..။

“မင်း နည်းနည်းပါးပါးမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ..”

“ကြောက်လည်း မကြောက်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီမြွေရော ..”

“အကိုက်ခံလိုက်ရတာကို မကြောက်ဘူး ကိုကိုရဲ့ .. နာတာကျင်တာ ဘာမှမတွေးမိလောက်အောင် နောက်ထပ်ပေါက်ဖို့ ခေါင်း

သစ်ပင်ယမ်းဖြစ်နေတဲ့ မြွေကြီးကို ကြည့်နေရင်း ပန်း ဘာဖြစ်သွားမသိဘူး .. သတိရလာတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ မြွေက မရှိတော့ဘူး”

“မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတာ တခြားလူ သိတာပဲ မင်း မပြောဘူးလား၊ ဒါ ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကတော့ ..”

“တစ်ခြားလူကို သွားတိုင်လည်း ထူးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံးက ကိုကို သေစေချင်ကြတာပဲ”

အရိပ် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ငြိမ်သွားသည်။

“ကိုကိုကရော ပန်း ကို ဒီမှာပဲ နေခွင့်ပေးမှာမို့လို့လားဟင် ..”

“အဲဒီနေ့နေ့မှာ ..”

“မင်း ငါ့စကားကိုသာ နားထောင်ပါ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရ ထပ်ရှိလာရင် မင်း ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လာမှာပဲ၊

“မေးတဲ့ မေးခွန်း အဲဒီလိုနေ့မျိုး ရှိခဲ့ရင် ငါ ဖြေမယ်”

“ကိုကို ..”

“ပြော ..”

“ပန်း ဒီမှာပဲ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ..”

“ကိုကိုနဲ့ပဲ နေချင်တာ” လို့ ပြောချင်ပေမယ့် မျှိုသိပ်၍ ...

“ပန်း ဘာမဆို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ပန်း ကို နှင်မလွှတ်နဲ့နော် ..”

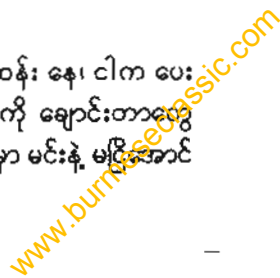
“မင်း ကတိပေးတာ မလွယ်နဲ့လေ .. ငါ့ဆီက ကတိကိုလည်း မထားနဲ့ဦး၊ ငါ ပြောခဲ့တာတွေကိုပဲ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အခု ဒါတွေကို ဝတ် .. လန်းလန်းဆန်းဆန်း နေ၊ ငါက ပေး

အဖွဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ မေမေနဲ့ တွေ့ဖို့ရော .. ညှို့ကို ချောင်းတာတွေ

ပဲ .. ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦး၊ ထွန်းမင်းဦး ရဲ့သေဆုံးမှုမှာ မင်းနဲ့ မရှိအောင်

ငါနဲ့ လေးလေး ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း တုတ်တုတ် မလှုပ်ပါနဲ့။ လေးလေးက ..

“မင်းရဲ့ဦးလေး .. မင်းနဲ့ သွေးသားတော်ပါတယ်ကွ ..”

ရင်နာလုံးကြီးနှင့် ဦးမြတ်ထွန်း စကားသံက မထင်မှတ်စွာ ဖြတ်ဝင်လာသည်။ အသံပြီးမှ လူက တစ်ဝက်ပွင့်နေသည့် တံခါးအကွယ်ကနေ ပေါ်လာကာ ...

“မင်းက ဒီဟာလေးကို အပြစ်မကျအောင် ကာကွယ်နေအပြင် ဆုတွေလာဘ်တွေပါ ချနေပါလား။”

စားပွဲ၏တစ်ဖက်စွန်းမှာ တင်ထားသည့်ပစ္စည်းတွေကို စူးစူးကြည့်ပြီး ထိုနေရာမှာပဲ ရပ်နေကာ ...

“တကယ်ဆို မရိုးဆိုတာက တစ်စိမ်းပါပဲ။ မင်းနဲ့ငါကသာ မလျှင်လို့ မရ၊ မခေါ်ချင်လို့ မရ၊ ငါ မင်းတို့အိမ်မှာ အစစအရာရာ ဒီနေ့ထိ သည်းခံပြီးနေလာခဲ့တာ မင်းမျက်နှာတစ်ခုတည်းကြောင့်နေနေစရာ သွားစရာ မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

အေးစက်သည့် ဦးမြတ်ထွန်း စကားကို နားထောင်ပြီး အတုအမတ်က နေရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်သည်။ ဖခင်မရှိတော့သည့်ခဏက ငါ နိုင်နင်းပါ့မလားလို့ ပူလောင်ပျာယာခတ်သွားခဲ့သည့် ကြောင့်ကြောင့်တွေ သူ့ရင်ထဲမှာ အတော်ကြီး လျှော့ပါးနေပြီမို့ မျက်နှာပေါ်မှာ တင်ငြိမ်မှုကလည်း မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့တောင် မတူ ...။

အရမ်းကြိုးစားနေသည့်အလျောက် တိုးတက်လာခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်သောပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့ အရိပ် မျက်နှာကို ဦးမြတ်ထွန်း ကလေးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ဟိုရက် ဟိုလတုန်းက ပျာလောင်ခတ်နေသည့် လူငယ်လေး ဒီနေ့ သူ သတိထားမိလိုက်တာက ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနိုင်နေပြီဟု သည် တည်ငြိမ်မှုများနှင့် အရိပ်ထင် ...။ သို့သော် ...

“မင်းတို့အတွက် ငါ အနစ်နာခံပေးခဲ့သမျှ ငါ့သားတစ်ယောက် အပြစ်ဆိုးရဖို့လား။”

“နေဦး လေးလေး .. ကျွန်တော်တို့ သွေးသားတော်တာ ရင်းနှီးခြင်းနဲ့ ခွဲတာတွေက အခုဖြစ်သွားတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ လေးလေး ပြောတာလား။”

ဦးမြတ်ထွန်း မျက်လုံးတွေက ပန်းဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသလို ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကုတ် အံကြိတ်လိုက်သဖြင့် ပန်းနေရာမှ နှစ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာသည့် မျက်လုံးတွေကို မျက်လွှာချ ရှောင်တတ်ရင်း နောက်ဖေးတံခါးလေးဆီ ခြေဦးလှည့်မိလျှင် ...

“အပြင်မှာ ထွက်မနေနဲ့ ..” ဒီဘက်မှာ ရင်ဆိုင်ရပ်နေရင်း ပန်းကို လှည့်ပြောလိုက်တော့ ခြတ်ထွန်း နှုတ်ခမ်း သိသာစွာ ဖဲ့ကျသွားသည်။

“မင်း မေးလိုက်တာကို ငါ ဖြေဖို့ မလိုဘူး အရိပ် .. အဖြေက ခါပဲ။ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူက မင်းတို့သားအမိတွေထဲက တစ်ယောက်ဆိုရင် ငါ တစ်သက်လုံး ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်သွားပါစေ ..”

“လေးလေး နည်းနည်းတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

“ဘာ!...”

“အပြစ်တစ်ခုရှိလာရင် ဥပဒေက ကျောသားရင်သား မခွဲခြားပါ။ လေးလေးလည်း ပန်းကို အပြစ်ကျအောင် အင်အားသုံးခဲ့တာပဲ သား။”

“ငါ လျှော့ပေးလိုက်တာ သူ့ကို ဥပဒေဘောင်ထဲက ဘယ်လိုမှ အပြစ်ပေးခွင့်မသာလို့လို့ မင်း ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဟွန်း .. အဲဒီလို အဖူးစူးတင်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“လေးလေးကရော ကိုယ့်သားတစ်ယောက်လုံးကို သေပေးပါဆိုတာ သက်သေ ခိုင်မာနေသားနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက ကျေးဇူးတစ်ခုအတွက် ပြစ်မှုမြောက်နေတာကို လျှော်ချမှားလား။”

ဦးမြတ်ထွန်း မျက်နှာ ညိုခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့မှာလည်း အပြစ်မကင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလေးလေး၊ ဒါပေမယ့် အုန်းသီးကြွေကျလို့ ရွံ့ပျော့ပျော့မှာ အရာသွားတာကို ဘယ်သူက ပုံလောင်းသွားပါတယ်လို့ စွပ်စွဲမလဲ။”

“စကားတွေ သိပ်ကြွယ်နေပါလား အရိပ်၊ ဒီသဘောတရားရောက်သွားပေမယ့် ငါ့ရဲ့လိုရင်းက အဲဒါ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းအတွက် မင်း နာကျင်မှုလေးတော့ ပြရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေး သန္ဓေယုတ်လေး။”

“သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုသန္ဓေနဲ့ မွေးလာမှန်းတောင် မသိတဲ့ကလေး .. မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်လေးပါ၊ ဒီပြဿနာမှာလည်း ထွန်းမင်းဦး ဘယ်လိုခြေလှမ်း လှမ်းသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိကြတာပဲ။”

“သား တစ်ယောက်လုံး သေရတဲ့ကိစ္စကြီး .. ငါက ပြုသမျှတွေ နေရာချပြီး အပြစ်ကို ချိန်ခွင်ပေါ် ထည့်ချိန်နိုင်မလား၊ ဘာဖြစ်အဲဒီသရဲမလေးကို ငါ မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့သားအတွက် မင်း ပြန်လုပ်ဖို့ ငါ ပြောချင်တာ အဲဒါပဲ၊ သူ့ကို ဒီထဲ ထည့်ဝှက်ထားတာ နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မိုးလင်းရင် မမြင်ချင်ဘူး။”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားစဉ်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ အေးစက်ကြည့်နေသည့် အရိပ် ကို အကဲခတ်၍ ...

“မင်းအမေ သိသွားရင် မလွယ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်း အကလေးဆန်ဆန် ပြောရရင် ငါကတော့ ဒီကောင်မလေးကို အတွက် ဘယ်နည်းမဆို သုံးမှာပဲ။”

သားလေး ငြိုငြင်မှာ .. မေမေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာတွေထက် ငွေမရှိ၊ အနေတဲ့ အားကိုးမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းပေါ်ရောက်အပြစ်ဆိုးကို ကာကွယ်ဖို့ပဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားမှာ ..”

“ဟဲ့ ..”
“မြတ်ထွန်း ၏ မျက်နှာပြင်သည် နှင်းရည်ဝနေသည့် ကျောက်ချပ်နှင့် တူနေခဲ့လျက် ...

“မင်းအမေကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုမှတော့ ငါကလည်း ငါ့သားအပြစ်ကို စောဒကတက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။”

“ဟုတ်ဘူး .. ဂရုမစိုက်ဘဲနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကန်ထဲက ဘန်ရေတွေ ခန်းကုန်မှ သေမှာ၊ နေပူသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဖျတ်ဖျတ် ခုန်ပေါက်နေတဲ့ ငါးလေးတစ်ကောင်ကို အရင်ပြေးကောက်သလိုက်မိတာ ကျွန်တော့်အပြစ်လား။”

“အဲဒါလေးကို ပြေးကောက်တုန်း မင်းအတွက် သေမယ့်ဘေးနဲ့ ထာဝရ ကြိုသိထားရင်ရော ..”

“ခွန်းအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်ရဲ့စကားသံတွေ ဖျတ်ခနဲ တိတ်ကျသွားပြီး ထို့နောက် ...

“အနာဂတ်ကို တပ်အပ်ကြိုသိနိုင်တဲ့ ပုထုဇဉ် မရှိပါဘူး။”
“ခိုတယ်လို့ပဲ ထားပြီး မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။”

“ခိုတယ်ဆိုတာကို မယုံလို့ မဖြေနိုင်ဘူး လေးလေး။”
“ဦးမြတ်ထွန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မေးဖျားခပ်ပင့်ပင့်နှင့်

“သတ်ညိတ်ကာ ...”
“မင်း အရမ်းတော်လာတာပဲ။”

“ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ နောက်ဖေးတံခါးရဲ့အပြင်ဘက်လေးကပ်၍ တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေမိသည့် ပန်း မျက်ဝန်းမှာ နှလုံးကလေးတွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့၏။”

ကြည့်နူးပီတိတို့ဖြင့် မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မလှုပ်ရှားမိ... မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း လျှောဆင်းကုန်ကြသည်။

ဝမ်းနည်းတိုင်း မငိုတတ်ခဲ့ဘဲ ဝမ်းသာကြည့်နူးသည့် လှိုင်းက ရှိုက်ငိုချင်လာတဲ့အထိ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် နှိပ်စက်ခံရသူမအပေါ် ကိုကို ဒီလို ငဲ့ညှာကာကွယ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ တစ်ယောက်၏အရိပ်တစ်ခုအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ ရာထောင်ချီသောတစ်တစ်တစ်၏ ကာကွယ်ပေးခြင်းနဲ့ တူလေသည်။

ကိုကိုရဲ့ အရိပ်တစ်ခုဟာ သူမအတွက် ထိုမျှလောက် လုံခြုံစေ၏။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဆိုတာ စံရာမှာ မတည်မြဲစေတဲ့ သဘာဝယန္တရားကြီးလိုလား။

“အမလေး!...”

ညဦးကတည်းက တရားထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသဖြင့် ခထာလှိုလိုက်ရင်း ပျော်သွားခဲ့သည်။ လန့်ဖျန်အော်ကာ ငုတ်တုတ်လှိုလိုက်ရင်း တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို အထူးအဆန်း ပြန်ငဲ့ကြည့်မိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မီးတွေလောင်နေသည်။ မီးလောင်ပြင်ထဲမှာ အပြေးလွှားရှာဖွေနေခဲ့တာ ကိုကိုကို ဖြစ်၏။ လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ကိုမဟုတ်ဘဲ မောင်လေး လရိပ်လင်း ဖြစ်နေသည်။

တဝန်းဝန်း ပြိုကျနေသည့် မီးလောင်နေသော အဆောက်အအုံတွေကြားမှာ လရိပ်လင်း က ဘယ်မှမပြေးလွှားတတ်ဘဲ အော်ငိုနေ၏။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေ ဖားလျားပြေကျလျက် မီးတောက်တွေထဲ ဒေါ်နေခြည် ရဲ့ ပုံရိပ် ... ပန်း ကိုယ့်ဘာသာ တံတွေးမျိုချရင်း နားလှမ်းကြည့်မိသည်။

ည ကိုးနာရီခွဲတိတိ ... သိပ်တော့ ညဉ့်မနက်သေးပါ။ သို့သော် ရွေးပျံချင်နေသည့်ကိုယ်က စိတ်အိုက်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။

တောင်နေသော ပန်းတစ်ဖက်က ဒဏ်ရာကို ဖိဆုပ်ထားမိကာ ... ဆင်းလိုက်၏။

အစောစီးစီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အိပ်မက်ဆိုး မက်နေခဲ့မှန်း မသိ။ နားဘယ်လိုမှ ပေါ့ပါးမသွားသည်မို့ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက် ... တိုက်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ညချမ်းမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်နေမည့် ဓမ္မူတစ်လူစုံအိမ်ကြီး ... ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာကို ဖြေဖျောက်ချင်လို့ ... ဒါပေမယ့် ပန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုကိုအိပ်ခန်းမှာ ... နေကာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု ...။

မဟုတ်ဘူး .. ကိုကို ခရီးသွားနေတာ ...။

ပန်း သေချာကြည့်နေရင်း မီးရောင် ပြန်မှောင်သွားသည်။ သိပ် ... မှာ အောက်ထပ်ထောင့်ခန်းကနေ နီရဲသော မီးတောက်တွေ ... မြင်လိုက်ရပြီး ...

“လရိပ်လင်း ...”

ပန်း ကတုန်ကယင် ခေါ်ရင်း အိမ်ရှေ့ကနေ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။ ... ကြီးဆီကို ပြေးနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်က လှုပ်ရှားသံတွေကို ... မီးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဦးမြတ်ထွန်း အပြေးလွှား ... ဦးစိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်ခေါ်နေသံတွေ ...။

ထိုနောက် မီးတောက်မီးလျှံများနှင့်အတူ နားထဲကို ဝင်လာနေ ... မီးသတ်ကားသံတွေ ...။

မြစ်မြစ်တောက် ပူပြင်းနေသော မီးတောက်တွေဟာ အိပ်မက်ထဲ ... အဆပေါင်းများစွာ များပြားသော အင်အားတို့ဖြင့် ...။ ဒါက အိပ်မက်မဟုတ် ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“ဟင်!...”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူကိုကိုင်လှုပ်လိုက်မှ အိပ်မက်ပါလားဆိုတာကို သိလိုက်သည့် ပြီးတော့ သူမ ငိုနေခဲ့သေးသည်။ အိပ်မက်တော့ အိပ်မက်ပေး အတိတ်မှာအိပ်မက်တုန်းက ဖြစ်လာတော့မှာကို နိမိတ်အဖြစ် ကြည့် မြင်မက်မိတာမျိုး ...။

အခု ပန်း အိပ်မက်နေတာက အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့သည့် တကယ် မီးလောင်ပြင်ကြီးကို စိတ်ဝိညာဉ်က နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ပြန်ပြန် နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မီးတောက်တွေ သူမ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ လူတွေ ဘယ်လိုပြု ပြီး ဘာတွေ ကောက်ချက်ချခဲ့သလဲ ...။ အားလုံးက ဘာတွေ ပြော ပါစေ ကိုကို နားလည်မှာပဲလို့ တွေးထားခဲ့ပေမယ့် ...

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား .. ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

ဝန်း ရဲ့စိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ရောက်လာတော့ အရက်တွေသောက် နေပြီဖြစ်သည့် သားငယ် ရဲ့အပြစ်တွေကို သတိရသွား၏။

မျက်ရည်စိုနေဆဲ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲ လျက် ...

“အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ သားငယ်”

“ဟာ!... မေမေကလည်း”

အပြစ်အတွက် တစ်ကနေ ပြန်စတော့မှာမို့ နိမြန်း မို့အစ်နေ နှ့်မျက်နှာနှင့် သားငယ်က နဖူးကဆံပင်တွေကို အလုပ်ရှာ ဆွဲဖွနေ လျက် ...

“မေမေကလည်း မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး .. သားက မေမေကို ခိုလို့ လာနို့တာ”

“မလိုပါဘူး .. ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အိပ်ရာထဲမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စားပွဲပေါ် မှောက်အိပ်ပြီး ရှိုက် တာ .. မေမေကို ဒီလို ဝမ်းပန်းတနည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတော့ ခင်ပွားလို့ပေါ့”

“ငါ တစ်ညလုံး မင်းအတွက် သောကတွေနဲ့ အလူးအလှိုမ့်ပဲ နေငယ်၊ အပြင်မှာ မငိုတတ်ရင်တောင် သတိလွတ်နေတဲ့အချိန်မှာ သောကကို မထိန်းလိုက်မိဘူး ဖြစ်သွားတာ၊ ဘာတွေ ထူးဆန်းနေ နှိုလဲ”

အမြဲတမ်းလိုလို မာကျောနေတတ်သည့် မေမေမျက်နှာကို သားငယ် ငေးကြည့်မိသည်။ မေမေဟာ စိတ်ဓာတ်မာကျောသလို မျက်နှာထက်မှာ နူးညံ့ရည်မွန်နေသည်ဆိုတာလည်း သိပ်မရှိတတ် နေ ...။

အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်၍ ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ အိပ်သည် ပျူငှာယဉ်ကျေးမှုမျိုး ရှိပေမယ့် ကျန်သည့်အချိန်တွေမှာ

www.burmeseclassic.com

ဆို အပြင်သိပ်ထွက်တာလည်း မရှိ၊ အိမ်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ ဝင်ထွက် လည်ပတ်လာတာမျိုးလည်း မမြင် ...။

သူ့ကိုတောင် 'သားငယ်' လို့ အမြဲခေါ်တတ်ပေမယ့် တော့ ထည့်ပြောခဲ့ပါ၏။ ဒေါသထွက်ပြီဆို ပိုဆိုးပါသေးသလို

ဒါပေမယ့် မေမေ့ကို သူ ချစ်သည်။ ဘယ်အမျိုးသမီးနဲ့ အောင် အသက်အရွယ်အလိုက် မကျွန်းသည့် အလှအပတွေ

ဆိုင်ထားသည့် မေမေ ...။ မေမေ့သား ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဂုဏ်ယူမိပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး အလှဆုံး အမျိုးသမီးအဖြစ်

တော်တော်များများ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာတောင် မေမေက မမေ့မပြန် တည်တံ့ခိုင်မြဲသော သိက္ခာတို့နှင့် သားတစ်ယောက်မှာ

သူမဘဝမှာ ဘာမှ အရေးပါတာ မရှိသလို ...။ ထို့ကြောင့် မေမေက သူ့အတွက် ဂန္ထဝင်မေမေ၊ မီးအိမ်ရှင်မေ

"သား မှားပါတယ် မေမေရာ .. နောက် မသောက်တော့ပဲ သူ စိတ်ပါလက်ပါ ကတိပေးလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့်

က မှဲ့၍ ... "မင်းက ငါ့မျက်စိအောက်မှာ မနေဘဲနဲ့ ဒီလို ကတိပေးတာကို ယုံရမှာလဲ"

"မေမေကလည်း သား မေမေနဲ့နေရင် မေမေ့ကို လိုချင်ယောက်ျားတွေရဲ့ မြှောက်ပင့်ချည်းကပ်မှုတွေပဲ နေ့စဉ် မြင်နေကြရတာ၊ မေမေ့သားဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူပေမယ့် အဲဒါတွေကိုတော့

ပျက်တယ်"

"ဪ .."

"ဒီလိုပါ .. သားကို သူတို့က မေမေ အားကိုးထိုက်တဲ့ သားမလေးစားတဲ့အပြင် လူငယ်ပီစိကွေးတစ်ယောက်လို သူတို့ ကပ်ပြောဆိုနေတဲ့ စကားတွေကိုတောင် နားလည်မှာမဟုတ်တဲ့ ခပ်ပေါ့

တတ်လိုမျိုး ...။ အဲဒါတွေကို သား လုံးဝ မခံချင်ဘူး"

"မခံချင်ပေမယ့် မင်း ဘာကြိုးစားခဲ့လို့လဲ .. အပေါင်းအသင်းများပြီး လောင်းကစားတတ်၊ အရက်သောက်တတ်တာနဲ့ မင်းမင်း လူကြီးဖြစ်နိုင်ပြီ ထင်နေသလား"

'လူဆိုးဖြစ်ရခြင်းဟာလည်း ရင့်ကျက်မှုတစ်မျိုးပဲ မေမေ' လို့ ဆိုတဲ့က ပြန်ပြောရင်း မျက်လုံးတစ်ချက်တော့ လှန်ကြည့်မိ၏။

စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ကျင်လည်လို့ရတဲ့ အသက်အရွယ်မဟုတ်သေး .. ကျင်လည်မှာပဲ .. လေ့လာမှာပဲဆိုရင်တောင် ကိုယ်တိုင်က ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးတွေ

နေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ ဘာကို လေ့လာမလဲ ...။ "မင်း ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ သားငယ် .. လောဘ

စား ရှိသင့်တာထက် ပိုလာရင် မှားတတ်တာပဲ၊ မင်း မှားသွားတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုရင် ငါ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ ပြော .."

"ဟာ!... ဘာမှမဆိုင်တာကို"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ .. ခုပဲ မေမေ့နားမှာ နေရတာတွေ၊ နေပတ်သက်ပြီး ခံစာရတာတွေ မင်း ပြောနေတာ"

"မေမေရာ .. သား ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့ ခဏ ပြန်အိပ်ချင်လို့ မေမေ ဆူချင်သေးရင် မနက်ကျမှ ဆက်ဆူနော်၊ အဟွန်း .."

အက သားကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့"

ပြောကွက်ရှာမရအောင် ဆူခံထိပြီဆို သားငယ်တို့ ဒီလိုပဲ ဆူချင်သွေးနေကျ။ ပန်း ရဲ့ပန်းလေးကို ဖက်ကာ အိပ်ရာဆီ ဆွဲခေါ်

ညည်း ပြီးတော့ ထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ သူပဲ ပျာယာခတ်လျက် ပန်းတစ်ခုတင်ထားတာကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

လုံအိပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘဲ စောင်ခြုံပေးတော့မလို အိပ်ရာကို ခုတ်သပ်ဆွဲဖြန့်၍ စောင်ကို ကိုင်လိုက်သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“လုပ်မနေနဲ့ .. ပြန်အိပ်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ သွားပန်း က စောင်ကို ပြန်ဆောင့်ဆွဲကာ ခြေရင်းမှာပဲ ပြန်ထိုင်တော့ သားငယ် မျက်နှာ ရွံ့မဲ့မဲ့နှင့် ...

“မေမေကလည်း သား တကယ် ခေါင်းကိုက်လို့ပါ”

“အဲဒါကြောင့် ကြွ .. မနက်အစောကြီး ထပြန်သွားရသေးပြီသာ မှတ် ..”

“အိုခေ .. မေမေလည်း ပြန်အိပ်ကြည့်ဦးလေ၊ ဒါပေမယ့် တော့နေပါ မေမေ့ကို ငိုအောင်လုပ်တာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ မနက်ထွက်ကို ပြော ..”

“အဲမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာမှန်ရင် သေပြီသာလျှင် လက်သီးဆုပ်ကြီး ထောင်ပြသွားသေးသည်။ ကိုယ် ဖြေမသလို ‘သေပြီသာ မှတ်’ လို့ ပြောသွားတာမို့ မျက်နှာကို ဖိပွတ်ပေးပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီသားလေးကို ချစ်လွန်းလို့လည်း စိတ်ချမ်းသာသလိုနေဖို့ လိုက်ထားခဲ့မိတာပါ။

တကယ်ဆို တစ်လောကလုံးနဲ့ တစ်ယောက်၊ သောကလုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း အထီးကျန်ခဲ့သမျှ ဘဝဟာ ဒီသားလေးရလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ ...။

အခန်း (၁၆)

“မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ် .. ဖြစ်မလား” လို့ ကိုကို ဖုန်းဆက်ထားတော့ ပန်း လက်တွေတောင် တုန်ချင်မိသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ ကိုကို ဘာယူဆလိုက်တာလဲ ..၊ ပန်း ကို မလိုလားသည့် ခွဲပြားတွေက ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းနေသလဲဆိုတာ တွေးရင်း ညအိုင်း အိပ်ပျက်ခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့ အသေအချာ သိရတော့မှာမို့ တက်ကြွချော့ရွှင်နေမိ၏။

ကိုကို ဘယ်လိုထင်နေနေ အမှန်တရားတွေကို ပန်း ရှင်းပြမည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုအတွက် ပန်း ဘယ်လောက်ထိ စွန့်စား ရင်ဆိုင်ခဲ့တာတွေ၊ ဘဝမှာ အခက်အခဲ အဖျက်အဆီးတွေ ရှိခဲ့တာတောင် ကိုကိုကို တစ်ချိန်လုံး မမေ့နိုင်ခဲ့တာတွေ ...။

“ရပြီ .. ဦးလေး ရပ်တော့”

အိမ်ကကားနဲ့ဆို သားငယ် တစ်နေရာကနေ လှမ်းမြင်သွားမှာ မှီးလို့ တက္ကစီနဲ့ပဲ လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။ တော်ကြာ အချိန်မတန်သေးဘဲ ဆောက်စရာတွေ မြင်သွားပြီး ချစ်လက်စ ခင်မင်းရင်းစွဲစိတ်လေးပါ

ပျောက်ရှု မုန်းတီးသွားခဲ့လျှင် သားငယ်ကို ပြန်ရှင်းပြဖို့ လွယ်
မဟုတ် ...။

မုန်တံခါးထဲကို ဝင်လိုက်တာနှင့် ကြိုတင်မှာထားသည့်
နံပါတ်ဆီကဲ့ပဲ တန်းသွားခဲ့မိ၏။ အဖြူအနက်ဝတ်စုံနှင့် ဝိတ်တာ
ယောက်က အနားရောက်လာကာ ...

“အစ်မ နှစ်ယောက်စာအတွက် ကြိုမှာထားတာတွေ၊ ဒီမှာ
ချက်ပြန်ကြည့်ပေးပါဦး။”

“ဪ ..”

ခေါင်းညိတ်ကာ ကိုယ်တိုင် မှာထားသည့် ဟင်းလျာတွေကို
ကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။ ကိုကိုအကြိုက်တွေ
ပန်း ဘယ်လောက်ထိ သိရှိ မှတ်သားထားတယ်ဆိုတာ ကိုကို ပထ
ဆုံး ရင်ခုန်ရမယ့် အမှတ်တရပါ။

နောက်ထပ် ကိုကို ဝမ်းသာဂုဏ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ အ
စွန်ထိ သိရှိကြေကွဲထားတဲ့ ကိုကို မထင်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို
က လက်ဆောင်ပြန်ပေးဦးမှာ ...။

“ရပါပြီ .. အဲ့ဒါတွေ လုပ်ထားလိုက်တော့နော်၊ အခု ကို
တစ်လုံး ပေး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုကို မလာသေးလို့ ကိုလာသောက်ရင်း မျှော်ရမှာလို့
လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဘေးကပ်လျက်မှာ ပုံရိပ်ထင်နေသည့်
မုန်ထဲက ကိုယ့်ပုံကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။

ပန်းနုရောင် နုလွင်နေသည့် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ရိုင်းလော
အောင်တော့ သိပ်ကျပ်ကျပ်ကြီး လုပ်ထားတာ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော
တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံပုံစံ ပခုံးတစ်ဖက်စောင်းနှင့် ခြေဖျားထိ စက
ရှည်မို့ လွှတ်ထားသည့် ပခုံးတစ်ဖက်မှာ အပါးသား ပန်းရောင်လေး

အိမ်ထားသလို ထည့်ထားသည်။

တောက်ပြောင်နေတာမျိုး မဖြစ်အောင် ကြိမ်သီးလေးတွေ သီချ
အပါးသားနဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာ တိုးလို့တွဲလောင်း ချထားလိုက်သေး
သည်။ မျက်ဆိုင်ထောင့်လို ညာဘက်ခါးစပ်ထောင့်လေးမှာပါ ကြိမ်သီး
တွေ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ရှိနေသဖြင့် ထင်းခနဲ မြင်အောင် လှသည်။
အိမ်မယ့် မရိုင်းပါ။

ဒီနေ့ ကိုကိုရှေ့မှာ အလှဆုံးဖြစ်ချင်လို့ ပန်း သေသေချာချာ
အိမ်မုန်းခဲ့တာပေမယ့် အရမ်းပြင်ထားတာလည်း မသိသာအောင် ကာ
ကုန်ပြီးသား ...။

မျက်နှာပြင်မှာ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး တင်လိုက်တာနှင့်
အညှီပါသားလို ကော့နက်ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တို့က မျက်နှာ
အိမ်ပြင်လုံး၏အလှကို လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပြီးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆံပင်တွေတော့ မဖြတ်ပါနဲ့လို့ ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကိုကိုရှေ့
မှာ ဒီဆံပင်တွေကို ဖြန့်ပြချင်လို့ တင်ပါးလောက်ထိ ရှည်နေတာကို
ဒီတိုင်း ချထားခဲ့၏။ ဟိုတုန်းက ကြည့်ရဆိုးခဲ့သော တွန့်နေသည့်
ဆံပင်တွေက ခုလောက်ဆို လှိုင်းတွန့်ရေးရေးထင်နေလျက် ကိုကို
ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်လာဦးမည်။

ဒီမှာထိုင်ပြီးဆိုကတည်းက ခုန်နေသည့်ရင်ထဲမှာ ပျော်နေတာက
နိမ့်ထင်သည်။ ပန်း ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးယောင်သမ်းနေခဲ့တာ မပြီး
ဆုံးနိုင် ...။

ထိုပြင် နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ကိုကိုကို မျှော်ရတာလည်း စိတ်
က စောနေတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စောစောရောက်နေတာကို သတိမရဘဲ
ကြာလှပြီ ထင်မိ၏။

ကိုယ်ကသာ တိတ်တခိုး ရင်ခုန်ခဲ့ရတာမို့ ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့တာ
မှာ ကိုယ့်ကိုမြင်တာနှင့် ကိုကို ရင်ခုန်စေချင်သည်။

ရောက်နေခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ ထွက်လာတာစလို လတ်ဆေးရဲ့လား ..။ အအေးသောက်ထားမိသည့် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို မသာ ပြန်စမ်းမိရင်း အလှပျက်မှာကို တွေးပူလာ၏။ နှုတ်ခမ်းနီတုသုမို့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားမိတိုင်း မနေတတ်ပေ ..။

ထိုအခါ ကိုကို မလာခင် တွိုင်းလက်ဝင်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာခဏတပြုတ် စစ်ဆေးဖို့ စိတ်ကူးက ချက်ချင်းဖြစ်၏။ ချိန်းထားအချိန်မှာတော့ ကိုကို ရောက်လာမှာပါ။ ပန်း ကို မတွေ့ရင်လည်း ဒီမှာပဲ စောင့်နေလိမ့်မည်။ နေရာမှ ထထွက်ခဲ့ရင်း ဖုန်းဆက်တုတ်ကို ပြောတဲ့စကားကို တွေးလိုက်မိ၏။

“မင်းကို မေးတာပဲ မင်း အဆင်ပြေမယ့်နေရာပဲ ပြောပါ။ ငါ့လားလား” တဲ့။ ယောက်ျားမိသသော ကိုကိုဟန်ပန်။ ကိုကိုရဲ့ပြောစကားတွေဟာ လူကို မမြင်ရဘဲ အာရုံမှာ အရိပ်ထင်လာတာနဲ့တောင် ကို ရင်ခုန်စေနိုင်လွန်းပါ၏။

“ဘာလဲ .. မင်းကို ကဗျာတွေ ရွတ်ပြနေတယ် ထင်လို့လားဟင်!..

ပန်း ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ လိုရာအရပ်ကို မရောက်ခင် တဲ့ခနဲ့ ရပ်ခဲ့၏။ ဒီအသံကို သိနေသည်။ ဒါ ကိုကိုအသံ ..။ အသံကြားတတ်ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

တရုတ်ကပ်မှန်၏ ဟိုဘက်အပြင်မှာ ကိုကို ..။

ဆိုင်၏ နောက်ဘက်ကျကျ ကော်ရစ်ဒါလိုနေရာလေးမှာ ပြောနေသည်။ ဒါဆို ကိုကိုက အရင်ရောက်နေပြီး ဖုန်းပြောဖို့ ထွက်နေတာလား ..။ အထဲကို မဝင်ရသေးဘဲ ဒီဘက်ကို တမင် လာပြောတာက မဖြစ်နိုင် ..။

“ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အမေကလွဲရင် မေတ္တာထားဖို့ ထိုက်တန်တဲ့မိမိ မရှိဘူး ..”

ဘယ်လို ..။

ပန်း ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့ပေ။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးဆို ကိုကို ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ ..။ ဘာအကြောင်းလဲ ..။ စိတ်ဝင်စားခြင်းက ချက်ချင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကိုယ့်နဲ့သာ သက်ဆိုင်နေသော အကြောင်းအရာတွေကို ပြောတာမှန်း သိလိုက်ရသောကြောင့် ..

“ဟုတ်တယ် ခိုင်း .. သူ့ကိုတွေ့ပြီး ပြောရရင်တော့ လူမကလေးလှနေတဲ့မိန်းမပေါ့၊ ဟား .. ဟား ..”

“... ..”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါ မြင်လိုက်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မြင်ချက်လုံးကိုတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“... ..”

“ရိုတယ် .. သားငယ် တဲ့”

“... ..”

“မဟုတ်ဘူး .. နာမည်ကိုက ‘သားငယ်’ ဟွန်း .. သူ အရမ်းအေးသားပေါ့၊ ကောင်းတယ်လေ .. အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်လေ ..”

“... ..”

“သံသရာတစ်ပတ်လည်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံသွားပြီ ခိုင်း၊ ငါ့မိဘတွေကို ပြိုကွဲပျက်စီးတဲ့အထိ အငြိုးကြီးတဲ့မိန်းမ ..။ ဒီတစ်ခါ ငါ့အညှိပဲ”

“... ..”

“မိန်းမရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. သူလည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီးသား၊ အိမ်ထောင်စောင့် ပါသေးတယ်၊ မမျှတဘူးဆိုတာရှိရင် နှစ်ခုလုံး ငါ့ဘက်က”

“... ..”

“မယ့်ရင် မင်း ကြည့်နေပါ .. ငါ နာကျင်ခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ အတိုင်းပဲ၊ နာကြည်းမုန်းတီးတတ်တဲ့ အငြိုးအတေးဆိုတာ လူတိုင်း ရှိတယ် .. အဲဒါ သူ သိရမယ် စိုင်း၊ သိကိုသိရမှာ .. စိတ်ကယောဉ်းကယက်ဖြစ်နေရာတဲ့ ငါ့အမေကို သူ ဒီလောက် အငြိုးထားပြီး လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လိုဖြေဖြေ မပြေနိုင်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင် သတိပေးသည့် ဘာမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘဲ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိတာ .. ငါက လူမိုက် ရှက်လည်း ရှက်တယ်၊ နာလည်း နာတယ်၊ အဲဒါတွေ သူ့ဆီက ငြိမ်မရရင် ငါ့အနာဂတ်ကို ငါ ဖြိုချပစ်မယ်၊ ငါ့ဘဝ ပျက်သလို သူ့ဘဝ မပျက်ရင် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

နားတွေထဲမှာ အူထွက်လာတာ မျက်ရည်တွေလို့ ထင်ပေမယ့် မျက်ရည်က နားထဲကနေ ထွက်လာတာမဟုတ် ..။ တအား ရှိုက်ငိုဖ်ချင်သော်လည်း သူ့မ ရှိုက်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ချိနဲ့သောခြေလှမ်းတွေဟာ စားပွဲဆီကို ပြန်လာတာမဟုတ်ဘဲ တံခါးအပြင်ကို တိုက်ရိုက်နှင်နေခဲ့၏။ ပြောသမျှတွေကို ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်းမဲ့ခဲ့လျက် မထင်မှတ်သည့် ရက်စက်ရင့်သီးသော စကားတွေဟာ နှလုံးသားကို ဆုပ်ဆွဲခြေမှုပစ်နေသလိုပင် ..။

တက္ကစီတားခြင်း၊ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းတို့သည် သိစိတ် နှင့်မသိစိတ် နှစ်ရပ်ကြားမှာ အလိုအလျောက် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးက စက်ရပ်တစ်ရပ်လို တောင့်မတ် ကြောင်ငေးနေခဲ့၏။

“.. ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိတယ် ..” တဲ့။

“.. ငါ့ဘဝ ငါ့မိဘကို ဖြိုကွဲပျက်စီးတဲ့အထိ အငြိုးကြီးတဲ့ မိန်းမ..” ဆိုတာလည်း ပါသည်။

“.. ငါ့အမေကို ဒီလောက် အငြိုးထားပြီး လုပ်ကြံခဲ့တာ” ဆိုတာ

မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး ကိုကို ..။

ကြမ်းတမ်းသည့် ရင်ခုန်သံတွေဟာ နူးညံ့သည့်ခံစားမှုကနေ ခြေတံလာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တုန်လှုပ်သွေးပျက်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းတိုက်ပစ်လိုက်သောကြောင့် ပွက်ပွက်ဆူခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဖယောင်းသားနဲ့လည်း တူလေသည်။

ကိုကို ပြောနေတာတွေဟာ ကိုယ့်ကို ရည်ရွယ်နေတာ သိရက်နဲ့ မိန်းမ ..။

ပြေရှင်းခွင့်မရှိနိုင်တော့အောင် ပိတ်သိပ်ကျပ်မှောင်နေသော အမှန်းမသိသည့် အုပ်တစ်ချပ် လုပ်နေသည့် တစ်ဝဂူထဲမှာ ထည့်ပိတ် ခြိတ်ရသည့်နှယ် ..။

ကိုကို သိထားတာတွေကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ကိုကို ..။ ပန်းတော့ရဲ့ .. မေးဖို့ မကြိုးစားဘဲ ဘယ်သူပြောတာတွေကို ယုံပစ်လိုက်တာလဲ ..။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ် ..။ ကိုကိုက လူဖျိုပါလို့ ပြောလိုက်တာလည်းက ပန်း ကို ကလဲ့စားချေဖို့ စုစည်းထားတဲ့အင်အားတွေနဲ့ ချီနေရ ..။

ဘဝကို ပုံအပ်ဖို့မပြောနဲ့ .. ပန်း ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေထဲမှာ အောင် ကိုကိုကလဲ့ပြီး တခြားတစ်ယောက် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒီနေ့ထိ.. ဒီနေ့ထိပါ .. ယုံပါ ကိုကို ..။

ပြန်ဆုံခွင့်ရှိသေးသည်ဖြစ်စေ .. မရှိတော့ရင်ဖြစ်စေ ပန်း ရင်ထဲမှာ ကိုကိုမှ ကိုကို ..။ ကိုကိုကိုပဲ သစ္စာရှိစွာ မျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ။ အသံတိတ် ပြိုဆင်းနေခဲ့သည့် မျက်ရည်စက်တို့က မကုန်နိုင်။

မိန်းမ ..။

လရောင်ကျဉ်းရင့်

ဒါပေမယ့် ကိုကို့ရဲ့အမုန်းတွေကို ပန်း က ကျကျကျနပ်နပ် ပေးဆပ်မှာပါ။ ပန်း ရဲ့ဘဝ ဘာတွေပဲဖြစ်သွားပါစေ ဘာကိုမှ ရှင်းနဲ့ မကြိုးစားတော့ဘူး။

ဒီအဖြစ်တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပန်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ အခု ဘာတွေလုပ်ဖို့ ရှိနေတယ်၊ ကိုကို ဘာမှသိရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မျက်ရည်တွေမကျအောင် ချုပ်တီးဖို့ သတိရလာသည်။ ပြင်ဆင် ထားခဲ့သမျှတွေကိုတော့ ဘာမှသတိမရတော့ဘဲ မျက်နှာပြင်ကို ပွတ် သပ်ပစ်မိ၏။

အထင်မြင်လွဲခံရပြီဆိုတာ သိလိုက်ကတည်းက သူမ ကိုယ်ပေအင် ဖျောက်နေခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုကို ရောက်လာ ရင် ပြီးရောလို့ ဖြေသိခွဲတာလည်း ကိုကိုကတော့ ပန်း ကို သူများတွေ ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့လို့ပါ။

ခုတော့ အတိတ်မှာ သူမ ခါးစည်းရင်ဆိုင်ခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခဆင်းခဲ့ ခြင်းတွေ၊ ထားခဲ့မိတဲ့ မျှော်လင့်ချက် အနာဂတ်တွေ .. အားလုံးတို့ဟာ တိမ်လို့ လွင့်ပါးခဲ့ပါပြီ။

စိတ်ချပါ ကိုကို .. ကိုကို့အနာဂတ်ကို ဖြိုချဖို့မလိုအောင် ငါ လူမိုက်လို့ တွေးပြီး ကိုကို အရှက်တွေနဲ့ လုံးထွေးမနေရအောင် ပန်း ဆီက ယူပါ ..။

ကိုကို့ကို ပြောဖို့ စကားတွေကို ထာဝရ ပြန်လည် သိမ်းဆည်း ထားပြီး ပန်း ရဲ့ဘဝကို ကိုကို လိုတဲ့အတိုင်း ...။

အခန်း (၁၇)

"ကိုကို .."

ဘဲလ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေရာကနေ ထွက်လာ ခဲ့တော့ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေတာ ကိုကို ဖြစ်နေသည်။ နီရဲနေ နှုတ်ရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားသည်။

ရှပ်အင်္ကျီ၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံတစ်ခြမ်းပေါ်မှာ ရွှေအိုရောင် ရင့်ရင့် စီးလျှံထဲက မျက်လုံးပုံ ပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဝင်းမှုန်နေသည့် ကိုကို့မျက်နှာနဲ့ ဝတ်ထားသည့် အရောင်တွေက ညနေခင်း နေခြည်ဖျော့ဖျော့မှာ ပဏာရနေ၏။

ပန်း ရှေ့ကို ခပ်မှန်မှန် လှမ်းလာခဲ့ရင်း တံခါးဖွင့်နေကာမှ အင်္ကျီ ဘတ်တစ်ခြမ်းက မျက်လုံးပုံကို တစ်ချက် ထပ်ကြည့်မိသည်။

ကိုကို့မျက်လုံးတွေကတော့ ဘယ်နေရာမှာ စူးစိုက်နေမှန်း မသိ ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းရင့်ရောင်လက်နေသည့် မျက်မှန်နှစ်ဘက်

မျက်ဝန်းတို့ပေါ်မှာ ကာကွယ် နေရာယူလျက် ...

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် အထဲကို ဝင်ထိုင်လို့တော့ ရပါတယ်နော်”
 “ဟုတ် ..”
 ပန်း ကိုယ်လေး ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်တော့ အနားကနေ ပြော
 ဝင်သွားသည့် ကိုကို့ရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့က ဟိုတုန်းကအတိုင်း မပြော
 သည်မို့ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွား၏။
 တခြား ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ပန်း ကို သွားတာခွဲတဲ့စိတ် တ
 တည်း ပြောင်းလဲသွားတာလား ..။
 မငိုနဲ့ လျှပ်ပန်း .. တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ငိုခဲ့ပြီးပြီ။ မျက်
 ဆိုတာ ခံစားမှုတစ်ခုကို ဖျော်ချ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ..။ သနားခံဖို့ မတ
 ဘူး ..။
 “မနေ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “ဟို .. လာခါနီးမှ အဆင်မပြေတာလေး ရှိနေတာနဲ့ ..”
 “ဪ ..”
 ဆိုတာမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ပြုံးသည်။
 “အဆင်မပြေတာလေးဆိုတော့ ကိုယ်က မင်းရဲ့ အဆင်မပြေ
 သေးသေးကွေးကွေးလေးလောက်တောင် ..”
 “မဟုတ်ပါဘူး ..”
 ပန်း ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။
 ကိုကို အထင်လွဲမှာ စိုးရိမ်သွားခြင်းဟာ ဟန်ဆောင်မှုကင်း
 ပါ။ ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ကိုယ် ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နာ
 ခံစားနေရပါစေ ကိုကို့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ပြောသ
 အမှန်းမပါခဲ့ပေ ..။
 ဒါဟာ မုသားမပါသည့် ရင်ထဲက အမြဲတမ်း အမှန်တရား
 “သေချာရှင်းပြဖို့ခက်လို့ အလွယ်တကူ ပြောလိုက်တာပါ။ ငါ
 ဟာ ပန်း ရဲ့ရှေ့ကို ရောက်မလာခင်ကတည်းက ပန်း အတွက် အ

“...ဟာ ကိုကိုပါပဲ”
 “... မျက်ခုံးတန်းတို့ တွန့်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ ကို
 “... ကားသော့ကို အသံမြည်အောင် လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ဖွဖွ
 “... ရင်း ...”
 “မင်း ကိုကိုလို့ ခေါ်တာ ကိုယ့်နားထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ။
 “...”
 “ဘာမေးတာလဲ ကိုကို”
 “မင်းစိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာ ရှိပေမယ့် တခြားသူတွေ တစ်
 “... နိုင်တာ မတွေ့မိဘူးလား .. အနီးဆုံးလူက မင်းရဲ့သားပေါ့”
 “... နန်း မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိသည်။ မနေ့က ကိုကိုနဲ့
 “... နီးရှင်းစွာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီမေးခွန်းကို ပန်း ချက်ချင်း
 “... မည် ထင်သည်။”
 “ဒါမှမဟုတ် ပန်း ဘာမှ ရှင်းမပြရသေးဘဲ ကိုကိုကို လိုက်လျော
 “... တွေ့ချည်း ဖောဖောသီသီ ရွတ်ပြမိတဲ့အခါ ကလေးတစ်ယောက်
 “... တာတောင် စိတ်ကစားလွယ်လိုက်တာလို့ ကိုကို တွေးချင် တွေး
 “... ဦးမှာ ..။”
 “ပန်း ကလည်း အဲဒီလို မျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုကို ကြည့်လာပြီဆိုမှ
 “... နဲ့ပတ်သက်ရင် ပန်း ဘာဖြစ်လို့ အမြဲတမ်း မျှော်လင့် တက်ကြ
 “... တာတွေကို ကိုကို အံ့ဩသွားအောင် ပြောပြမှာလေ ..။”
 “... ပြီးမှ ကိုကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လာမယ့်
 “... လုံးတွေကို ပြန်ငေးပြီး ...”
 “မင်းကို ကိုယ် ထင်ထားခဲ့တာ ဒီလိုပုံစံ မဟုတ်ဘူး”
 “ဟင်!...”
 “ဟွန်း .. ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း
 “... ခုလို အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောရရင်းရ သက်သွာ

www.burmeseclassic.com

တာပေါ့”
“ကိုကိုက ဘယ်လိုထင်တာလို့လဲဟင် .. ကိုကိုက ပြော
ပေးလား .. ပန်း ကို မေးချင်တာလား ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားစဉ်မှာ ပန်း မျက်ဝန်းမှာ ကြေကွဲရိပ်
ပေမယ့် ကိုကိုအကြည့်က စူးစူးရဲရဲ .. ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ
သွားပြန်တာ ...

“မေးချင်တာ .. ဒါပေမယ့် မှန်မှန်ဖြေဖို့ မသေချာဘူး
လိုက်တော့ ..”

“မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် မှန်ကြည့်ပြီးမြင်ရတဲ့ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို
အရှိအတိုင်း မြင်ရတာလို့ မသတ်မှတ်ချင်ကြဘူး၊ လှနေတော့
မှာပေမယ့် မလှဘူးထင်ရင် မှန်ကပ် ချို့ယွင်းနေသလိုလိုပေါ့ -
ယုံနိုင်မယ်ထင်ရင်တော့ မေးပါ”

“အဟွန်း ..”

ခနဲသလိုလို အစပျိုးလိုက်ပေမယ့် ပန်းတွန့်လိုက်ပြီးမှ
က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ရယ်နေသည့်မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်း ပန်း နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးယောင်သမ်း၏။

ကိုကို ရယ်နေပါ ..၊ ပျော်ပါစေ ကိုကို ..။

“ဒါဆို မင်းနဲ့ကိုယ် ဟိုတုန်းက ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတွေ
လိုက်ရအောင် .. အဲဒါပြုသားနာတွေ ဘာတွေရှိခဲ့ရဲ့ခဲ မေးတာ
တွေ မလုပ်ဘူး၊ မင်းဖြစ်ဖြစ် ငါဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်စာမျက်နှာမှာ
တွေ များခဲ့ရင်လည်း ထားလိုက်တော့၊ အခုက ငါတို့ဘဝ တစ်ဆ
သွားတဲ့ မာတိကာမဲ့ နောက်တစ်မျက်နှာ ..”

အရိပ် က ပြောပြီး စူးစိုက်ကြည့်၏။

ထိုမျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေ ထင်နေပေမယ့် တ
တမ်း ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ မျက်နှာပြင်လို အေးစက်သည့် အငွေ့

ပန်း သေချာ ခံစားမိနေသည်။

ပေမယ့် သူမ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“မိကို ပြောလေ ..”

“မင်း .. ကိုယ်အပေါ်မှာ အရင်လို ရင်းနှီးသေးရဲ့လား”

“မေးကြီး ပိုနေတာပါ ကိုကို ..၊ ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိ

“အဲဒါတွေ ထားခဲ့တော့မယ်ဆို ..”

“တတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲ ထားခဲ့ချင်

“...မှာ ငါတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကိုတော့ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်

“...တော့ တစ်ကနေ ပြန်မစချင်လို့ ..”

“မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စောင့်နေပြီးမှ အရိပ် က ပြုံးလိုက်ကာ...

“မင်း နားလည်လား မသိဘူး”

“လည်ပါတယ် .. ဆက်ပြောလေ ကိုကို”

“တတ်ပြီ .. ကိုယ် ပြောချင်တာက ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့ ပြန်စချင်ပေ

“...မိတုန်းကလို မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ်တို့ကလည်း လူငယ်တွေ

“...ကြတော့ဘူးလေ၊ လူကြီးတန်းဝင်နေပြီဆိုတော့ အရင်လို ပြန်

“...ရင်ဘူး၊ မင်းကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ အရင်လိုမဟုတ်

“...တာကို နားလည်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ..”

“ပန်း မျက်လွှာချနေရင်း နှုတ်ခမ်းသားကိုကို မသိမသာ ဖိကိုက်

“...သည်။ နာကျင်မှုကြောင့် ဆူပွက်လာသည့် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်း

“...ဟိုတုန်းအတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့ပါလား ..။

“...နေ ပန်း ဘယ်လောက်ပဲ ပြောင်းလဲနေနေ ပန်း ရဲ့ဘဝ ဘယ်

“...မြင့်မားပါစေ ကိုကိုအတွက်ဆို အမြဲတမ်း မီးစနေ ပါပဲ ကိုကို..။

“မင်း အရမ်းကိုလှလာတာပဲ လျှပ်ပဲန်း - မယုံနိုင်အောင်

“...မယ့် မင်းရဲ့သားကတော့ ..”

www.burmeseclassic.com

ပန်း ဖျတ်ခနဲ မော့လိုက်တော့ သူ့စကားသံ ပြတ်တောက်သွားသည်။

“ကိုကိုကို ပန်း တစ်ခု တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ ..”

“ကိုကို ပြောနေတဲ့ ပတ်သက်မှုတွေအရ ပန်း တို့ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ်ပါ .. သားငယ် ကို မသိစေချင်ဘူး”

ခဏ ခဏ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးတတ်သည့် ကိုကိုမျက်ဝန်းများ ရင်းနှီးတွယ်တာမှ မပါသော လှောင်ရယ်သည့် မှဲပြုံးတွေပါ။

ခုလည်း ကိုကိုက ရယ်တာမဟုတ်ဘဲ သွားတွေပေါ်အောင် နေလျက် ...

“မင်း ကိုယ်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နေတာပဲ။ တင်တယ် ပန်း .. မင်းဆီက အဲဒီလို ပြေလည်မှုမျိုး အလွယ် မရနိုင်လောက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“အခု ဘာဖြစ်လို့ ရတာလို့ ကိုကို ထင်လဲဟင် ..”

“အခုကို သိပ်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုယ်က ကိုယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကာလကို နောက်ပြန်ခဲ့ကြည့်ပြီး သုံးသပ်တာလေ၊ မင်းကို တွေ့လိုက်ရတုန်းကတောင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ပါ့မလား တွေးမိသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အဟွန်း .. မင်းက တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ပန်း က ရှောင်ပုန်းနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ကိုကို”

ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားသည့်မျက်ခုံးတွေက အတိအလင်း ဖြစ်ရယ်ပြုလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ပန်း အံလေးကြိတ်၍ မျက်ဝန်းတွေ လွှဲလိုက်မိ၏။

“ပန်း အသက်ရှင်ခဲ့တာ၊ အသက်ရှင်ချင်လာအောင် နွေးထွေး

“မင်းရောင်ပေးခဲ့တာ အဲဒါ ကိုကိုပါ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုမိသားစု ..”

“တော်ပြီ လျှပ်ပန်း .. အဲဒီထိ မလိုဘူး၊ အခု ငါ ပြောနေတဲ့

“ဘာတွေရဲ့ ဒါရိုက်ရှင်ကို သဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် ရပြီ၊ ငါ လိုချင်

“မင်းနဲ့ နီးစပ် ပတ်သက်ဖို့ ..”

ပန်း က ငေးကြည့်နေတော့ သူက ပြန်ကြည့်ကာ ...

“မင်း တစ်ခုခုကို ရင်ခံနေသလား .. မရှင်းတာရှိရင် မေးလို့

“တယ်၊ ပြော ..”

“ကိုကို ပြောနေတာတွေ မရိုးသားမှန်း ပန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေ

“မရိုးသားတဲ့ အငွေ့အသက် ပန်း မခံစားမိဘူး”

“ဘာ ခံစားမိလဲ ..”

“ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တာ တစ်ခုခု ..”

အရိပ် က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ

“ရပ်လိုက်ကာ ...”

“ဒါရိုက်ရှင်က အဲဒါပေါ့ .. မင်းကို ငါ လိုအပ်နေတယ်၊ ဒါပေ

“မလုံ ငါ လိုချင်တာ မင်းဆီက မေးခွန်းတစ်ခုခု မဟုတ်ဘူး .. ဖြစ်

“မလား ..”

ပန်း မချီတရီလေး ပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲမိ၏။ ဝေခနဲ တက် ထာသည့် မျက်ရည်ကို ခွင့်မပြုနိုင်သည့်မာနက ချက်ချင်း ဖျောက်ဖျက် နှိ ကြိုးစားမိလျက် ...

“ပန်း က ကျေးဇူးမမေ့တတ်အောင် အမြဲ သတိထားနေတဲ့သူပါ

“ဆိုကို၊ ကိုကိုဘက်က ရှင်းဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“ငါ့ဘက်ကိုလည်း မင်း စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ .. တို့နှစ်ယောက်

“လုံး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေမှ မဟုတ်ကြတာ၊ မင်းလည်း

“အတွေ့အကြုံရှိနေပြီ .. အတူတူပဲ”

“ဪ .. မေ့တတ်လိုက်တဲ့ ငါပါလား ..”

ပန်း မှာ သားတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့အတွက် သူ့ဘက်ကတော့ နှစ်နာပါသည်လို့ ပြောခဲ့သူကို ..။

နောက်ထပ် နင့်သီးမှုကို မျှိုသိပ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည် ညွှန်ကြားပါ ကိုကို ..။

အရပ်မျက်နှာတစ်ခုဆီကို ပန်း မျက်နှာမူထားခဲ့ရင်တောင် ပန်း ရဲ့ရှေ့မှာ ကိုကို ရှိနေသလို ကျောခိုင်းထားခဲ့တဲ့နောက်မှာလည်း ကိုကို ပါပဲ ..။

ပြီးတော့လေ ဘယ်ညာကို ငဲ့ကြည့်ရင်လည်း ကိုကို ..။ မော့ကြည့် လိုက်တိုင်း မြင်နေရတာလည်း မိုးကောင်းကင်ကြီး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ..။

ပန်း ဘဝရဲ့ အသစ်အသစ်သော နေ့စွဲများမှာ ကိုကိုသာ ကျွန်မရဲ့ မိုးကောင်းကင် ..။

အခန်း (၁၈)

“ပန်း ခုတလော အပြင်ထွက်တာ များလာသလိုပဲ”

ခွဲတင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် ပန်း ကို နောက်ကနေ ရပ်ကြည့် ပြောသည်။ ပြီးမှ ဘေးမှာ ခုံပုလေး ဆွဲထိုင်လိုက်၍ ..

“အရမ်းလည်း လှလာတော့ ထူးခြားနေသလားလို့”

ပန်း က မဟူရာရောင်လက်နေသည့် စံပယ်ပွင့်ပုံ နားကပ်လေး နှစ်ပက်စလုံးမှာ ပန်လိုက်ပြီးမှ ငဲ့ကြည့်ကာ ..

“ပန်း အရမ်းပြင်ထားတာနဲ့ တူသား မနေ့ ..”

“အရမ်းပြင်စရာမလိုဘဲ လှနေတာကို ထပ်ပြင်လိုက်တော့ အရမ်း မလှသွားတယ်လေ။ ပန်း ဘာမှ သိပ်လုပ်ထားတာ မဟုတ်မှန်း မလွဲပြီး ဘယ်သူ ယုံမှာလဲ ..။ ကဲ .. မေးတာကို အရင်ဖြေပါဦး။ ပြင်ထွက်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်လာရတဲ့အကြောင်း ..”

ပြုံးတော့မလို ခပ်ယဲ့ယဲ့ လှုပ်ခတ်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ မမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်လိုက်မိသည်။

မနေ့ က အလစ်မပေးဘဲ သေချာလိုက်ကြည့်၏။

“တို့ ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် အရိပ်ထင် နဲ့ ..”

“မနေ့ ..”

ပန်း မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာကာ ...

“မနေ့ညနေက သားငယ် ရောက်လာတယ်ဆို ..”

“အင်းလေ ..”

“အဲဒီစကားမျိုးတွေ သူ့ရှေ့မှာ စလိုက်မိသေးလားဟင်”

“စ .. စရာလား ပန်း ရယ် .. သားငယ်က သူ့အမေကို ဒီလေး

တုန်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် နင် ပြောတော့ သားငယ် နဲ့လည်း ခင်

မင်မင်ပဲ ဆို .. နင့်သားက သူ့အမေအတွက်ဆို ဘယ်လိုမြှောက်

ပေါင်းလို့မှ ပျော်ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဧကန္တ .. အရိပ်ထင် က န

ဘဝအတွက် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မနေ့ ရယ် ..”

ပန်း ဒီအဖြစ်တွေကို မနေ့ သိအောင် ဒီထက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

ပြောရမှာတော့ ဆုံ့အနေခဲမိတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမဘာ

ကိုကိုနဲ့ ဝေးခဲ့တဲ့နောက် ဒုတိယလူအဖြစ် အကောင်းဆုံး ကြင်နာစား

မှုတွေ ပေးခဲ့တာ မနေ့ သာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေသလို မနေ့ ကလည်း ပြည့်စုံရှာတာမဟု

ပေ။ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်ထက် သာတာက မ

မှာ ဆွေမျိုးတွေ ရှိသည်။

မကင်းရာမကင်းကြောင်း ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုမယ့်လူတွေလည်း

ပါသလို ချိုးဖဲ့ နှိမ့်ချ ဆက်ဆံတဲ့သူတွေလည်း ရှိကြသည်။ ပန်း

ပတ်သက်မိပြီး ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့ သံယောဇဉ်ချည်နှောင်မိကာမှ အကူ

က အကန်းကို ပေးမနေသည်ဆိုတာတွေ ပြောလာ၏။

ပန်း ကို ဆက်လက် ပတ်သက်နေသည်ဆိုတာ အကြောင်းပြော

... ကထက် ပိုပြီး ဖယ်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်မိတဲ့လူ

... ဒုက္ခတွေ့ကုန်ကြတော့လည်း ပန်း ချစ်ရတဲ့လူတွေကို ဒုက္ခမပေး

... ဘာ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ...

ပန်း ကပဲ စတင်ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ မိဘမဲ့ဖြစ်သည့်ပြင် ပန်း

... တလေးလေးတစ်ဖက်နဲ့ပို မနေ့ က ပန်း ဘာပြောပြော လက်တွဲ

... ဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် နှစ်ယောက်သား နှစ်များစွာ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြ၏။

ပန်း ဘဝ အခြေအနေတွေ ပြောင်းကာ သားငယ်လေး အရွယ်

... နောက်လာတော့မှ ပြန်ဆုံခဲ့ကြတော့ မနေ့ က လှုပ်လီလှုပ်လဲ ရုန်းကန်

... ရသေ့ မုဆိုးမဘဝနှင့်ဖြစ်လျက် ...

“ဟဲ့ .. လျှပ်ပန်း ..”

“ရှင်!...”

ငေးနေမိစဉ် မနေ့ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပန်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်

... လန့်သွားသလိုမျိုး ..။

“ဘာတွေ ဈာန်ဝင်သွားတာလဲ ပန်း ရယ် .. ငါကတော့ ဘာများ

ဆက်ပြောလည်းမှာလဲလို့ ..”

“ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ မနွယ် .. ကိုကိုအကြောင်းတွေ

မနေ့ ကို ဟိုတုန်းတည်းက ပန်း ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။ ကျေးဇူးရှင်လည်း

ဟုတ်တယ် .. မောင်နှမ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းကောင်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့

ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနဲ့ဆိုရင် ပန်း အချိန်မရွေး ရင်းနှီးလို့ရတယ်”

“ကဲ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါလား ပန်း ရယ် .. ငါက

အပျိုဖျန်းကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နားထောင်ကြည့်လိုက်တာနဲ့

အကောင်းဆုံး အကဲဖြတ်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးလို့ ရတယ်၊ ကဲ .. ပြော...

နင်နဲ့ အရိပ်ထင် တို့ အခုမှ မရိုးသားကြဖို့ ကြိုးစားမှာလား၊ စပြီး

နှောင်တည်းခဲ့ကြတည်းက ငယ်ကျွမ်းဆွေ ချစ်လွမ်းဝေ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“တစ်ခုမှ မဟုတ်တာလား .. နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို မဟုတ်ဘူး ပြောတာလား”

ပန်း အသံလေး တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုကိုကို ပန်း ..”

“အင်း .. ဆက်ပြော ..”

“ငယ်ငယ်လေးတည်းက ချစ်တာ ..”

“ငါ ထင်ပါတယ် .. သူက နင့်ကို ပရိပိုင် လုပ်ခဲ့ဖူးလား .. ဟို တုန်းကဖြစ်ဖြစ် ခုဖြစ်ဖြစ် ..”

“ဟိုတုန်းက ပန်း က အပျိုပေါက်စပဲ ရှိသေးတာ”

“သူလည်း ကျောင်းပြီးစပဲဆို .. နင့်ရဲ့ပုံပြင်ထဲက မင်းသား အကြောင်း ငါ တဖွဖွ ကြားနေရတာပဲ”

“မနေ့ ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ အကုန်ပါပဲ .. ဟိုတုန်းတည်းက ပန်း ကပဲ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ကြိတ်ပိုး ပိုးခဲ့မိတာ ..”

“ဟိုတုန်းတည်းကဆိုတော့ ခုထိလည်း ပွင့်လင်းခွင့် မရသေးဘူး လို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

ပန်း အသံတိတ်သွားပြန်၏။

မှန်ထဲကို ပြန်ငေးကာ ရှေ့ဆံပင်တွေကို ဖွဖွလေး သိမ်းလှန်ဖြိုး ရင်း ငါးရိုးကျစ်ဆံမြီးပုံလေး ပေါ်လာအောင် လက်နောက်ပြန် ကျစ်ချ နေတာလည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ...။

ပန်း အပြင်ထွက်စရာရှိနေပြီဆိုတာ သိပေမယ့် နောက်မှ မေး တော့မယ်ဆိုပြီး မျှိုသိပ်ထားဖို့လည်း ကိုယ့်စိတ်က လက်မခံနိုင် ဖြစ် နေရာ ...

“တစ်ခု ပြောပါဦး ပန်း ရယ် .. ညာမနေပါနဲ့၊ နင် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ပြန်ဆုံနေရပြီ .. ခုလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်ကြတဲ့ပုံပါ။ မျက်နှာ က ဘာဖြစ်လို့ မကြည်လင်တာလဲ”

မေးတော့လည်း တိတ်နေမြဲဖြစ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ချထား သည့် ဖုန်းက ထမြည်လာမှ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဆောရီးပါ ကိုကို .. ပန်း ခုပဲ ထွက်လာမလို့ပါ”

“ပန်း ..”

ဖုန်းချပြီး ထရပ်ဖို့ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လက်ခနဲ ကြွေဆင်း သွားသည့်မျက်ရည်စက် ...။

“ပန်း .. နေဦး ..”

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် တားဆီးရင်း မနေ့ က ပန်း နဲ့အတူ ဆိုက်ထရပ်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ခုခု ကြိုတင် စောင့်နေရတာလား .. ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာကို၊ နင် ငါ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ရင် ဘယ်သူ့ကို ပြေးပြောစရာလူ ရှိလို့လဲ ... ပြောစမ်းပါ”

ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်နေစဉ် ပန်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် ဆွဲ ထပ်၍ ပြည့်သိပ်လာခဲ့ရင်း ...

“ပြောမှာပါ .. အခု မနေ့ ကို ပန်း အားလုံး ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပြန်လာမှပဲ ပြောမယ်နော် ..”

မျက်ရည်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း မနေ့ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကျန် ခုန်၏။

ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ တွေးကြည့်လို့ ရသည်။ ဒါက တစ်စုံတစ်ယောက်ရင်ထဲက အစိမ်းရင့်ရောင် ရင်ခုန်သံ တွေနှင့် ပတ်သက်နိုင်သော ...။

အခန်း (၁၉)

“နေမကောင်းဘူးလား .. မျက်နှာ မသာမယာနဲ့ ..”
 “ကောင်းပါတယ် .. ကိုကို ဘာမှာမလဲ .. မှာလေ ..”
 ပန်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့
 ဘေးဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့၏။
 တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ရှိနေကြသည့် မျက်နှာတွေ၊ သူတို့ ဝင်လာ
 ကတည်းက ပန်း ရဲ့ကိုယ်မှာ ကပ်ငြိကာ သမင်လည်ပြန်တွေ ပါလာ
 ကြတာ ခုထိ နေရာမကျကြသေး ...။
 သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ဇာအနက်အပွင့်ကျဲက ဆင်စွယ်ရောင် အတွင်း
 ခံပေါ်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှနေသည်။
 ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် နဂိုအသားပေါ်မှာ ဇာဝတ်ထားသလို
 ထင်းနေတာမျိုး ...။
 လည်ပင်းအပိုင်းဟိုက်ထားကာ ဆင်စွယ်နဲ့ အနက်ရောင် ရော
 သော ပုတီးတစ်ကုံး ဆွဲထားပုံက ဝတ်ထားတာနဲ့ လိုက်ဖက်သည်။

...တော့ မသွယ်မပိုင်း မျက်နှာလေးနှင့် နဖူးပြောင်လေး သိမ်း
 မျက်ခုံးတန်းလေးတွေက ထင်းနေသလို မျက်တောင်နက်
 အားပြင်းသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို ဖြစ်စေခဲ့၏။
 မျက်လုံး မျက်တောင်တွေကြောင့် ဟိုတုန်းက တွေ့သမျှလူတွေ
 ပြောခဲ့ကြတာ သရဲမ ..၊ အရိပ် နှုတ်ခမ်းတို့ ပြုံးရိပ်ထင်၏။
 “ကိုကို ဘာပြုံးတာလဲဟင် ..”
 “ဟင်!...”
 ပန်း က မေးလိုက်မှ ပြုံးလက်စကို ရုတ်သိမ်း၍ ...
 “မင်းကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ သတိထားမိလို့ပါ။ မင်းရဲ့
 ခံလုံးတွေကိုသာ မမြင်ရရင် လျှပ်ပန်း ဆိုတာ ကိုယ် ယုံနိုင်မှာ
 ဘုတ်ဘူး”
 ဟိုတုန်းကတော့ သူမကို ဘယ်လိုပဲ အားဖြည့် မွေးမြူပေးနေပေ
 မည် လှပပြည့်ဖြိုးလာတယ် မရှိလို့၊ သူမ ဒီလို ချိန်ပိန်လိုနေတာ
 ခပ်မယ်လ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးပူမိခဲ့သည်။ ဆရာဝန်နဲ့လည်း
 ငွေးငွေ့ခဲ့ဖူး၏။
 ဒီပုံစံ အဆင်းသဏ္ဍာန်အရ လူတွေ မစာမနာ ပြောဆို ကဲ့ရဲ့ကြ
 ဘာကို ရပ်တန့်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ရဲ့
 ကြံပြုချက်အတိုင်း လေ့လာရင်း စောင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ...
 “မင်းအကြောင်းတချို့ ကိုယ် သိရတာက မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ခင်ပွန်း
 အကြောင်း သိတဲ့လူ သိပ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့သားကိုလည်း
 သားအမိမှန်း သိထားတဲ့လူ နည်းတယ်”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို ..”
 “နည်းနည်းဆန်းနေလို့ .. ဒါပေမယ့် အခုတော့ နားလည်သွား
 သလိုပဲ”
 အရိပ် က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ရှိနေဆဲ မျက်နှာတချို့ဆီ ဝေ့ခနဲ

လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မင်းက အရမ်းလှပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုးကွင်းပုန်းလှုပ်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

အရိပ် မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပန်း က မပွင့်တပွင့် ပြုံးသွား

“ကိုကို ထင်လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ပန်း က ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ..”

“အခု မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ကိုယ် ရောက်နေရပြီလေ .. ကိုယ် ပြောမှာ သွားလို့လား”

ပန်း က မဲ့ပစ်လိုက်သလို အပြုံးလေးနှင့် မျက်ဝန်းတွေကို ပစ်၍ ...

“စားပွဲမှာ ခုံရှိသလို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လာထိုင်လို့ရတယ် ထင်လား”

“မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ခဏတဖြုတ် ဝင်ထိုင်လိုက်တာလို့ ပြောချင်လား”

“ပန်း က ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းလို့ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပဲ ပြောပါ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ပန်း .. မင်းဆီကို ရင်ခုန်သံတွေကြောင့် မနေနိုင်လွန်းလို့ ငါ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး သိပ်လှပါလားဆိုတာထက် ဘာမှ ပိုနိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရားတွေရဲ့ တွန်းဆွဲငင်မှုတွေပါ”

“အဟွန်း .. မင်း တော်တယ်”

မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်မှာ အရိပ် စူးစူးနှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်မိသလို ပြောသမျှ စကားတွေဟာ မုသားမပါသော ဝန်ခံခြင်းတွေပဲ

သည်း

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် သူမကို တွေ့ဆုံပတ်သက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ဆင်ကာတည်းက သူမရဲ့အလှအပတွေရှေ့မှာ စူးငေးရင်း ငုတ်တုတ် ခုနဲ့ မဟုတ် ...။

ဒါပေမယ့် သူ ငုတ်တုတ်မေ့မသွားဖို့ မနည်း စုစည်းနေရသည်။ မိမိကြည့်လိုက်မိတိုင်း ပြန်လွှဲပစ်ဖို့ခက်သည့် မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် ငါ့ဘဝထဲထိ အရောက်ပို့နေသော ဘာမှန်းမသိသည့် တစ်စုံတစ်ရာ နဲ့ သူ လုံးဝ မလိုလားဘဲ တားဆီးဖို့ ကြိုးစားနေရတာလည်း မသက်သာ ...။

“ငါ ရောက်သွားတော့ အားလုံးက နောက်ကျသွားပြီ အရိပ်။ ဒါလည်း တကယ် ဘာမှမသိလိုက်ဘူး၊ မင်း သိချင်ရင်တော့ အေးမိုးနဲ့ လိုက်ရှာပြီး မေးကြည့်” တဲ့ ...။

သူ စင်ကာပူက ပြန်ရောက်တော့ ဓမ္မုတစ်လူစံအိမ်ကြီးဟာ ရှေ့မျက်နှာစာလေးပဲ မပျက်မစီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အားလုံးက မီးသွေးညစ်တိုင်များသာ ...။

“မင်း သိပ်ကို ကာကွယ်ပေးချင်ခဲ့တဲ့ သွပ်ချောင်ချောင် သရဲမဆား ဘာတွေ လုပ်သွားလဲဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောကြလိမ့်မယ်။ အေးမိုး ကို ရှာတွေ့ရင်တော့ ပိုပြီး စုံစုံလင်လင် သိရမှာပဲ။ ငါက ငါ ပြောသမျှ အလကားဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကြောင့် မင်းအမေနဲ့ မင်းညီရဲ့ ချာပနအခမ်းအနားကိုတောင် မတတ်သာလို့ ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးခဲ့တာ၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ အကြောင်းကြီးငယ် မပြောချင်ဘူး၊ မင်း မသိလို့ မေးလာတာတွေကိုလည်း မဖြေချင်ဘူး၊ နောက်ဆုံး မင်းရှိရင် လူသတ်သမားကို အရေးခွဲမှာပေမယ့် ငါ ဒီတိုင်းပဲ မတော်တဆမီးလို ထားခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်မှာ ကျပ်မပြည့်တဲ့လူနဲ့ စိတ်မနဲ့တဲ့လူရယ် .. အိမ်မော်တွေရပ်ပဲ ခိုတာ၊ ဖွချင်ရင်တောင် ဖွဖို့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း တခြေခြေတွေ့ပြီး

နောင်တတွေနဲ့ ရူးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ အပျော်ဆုံးလူက ငါပဲ”
လေးလေးက စကားကောင်း တစ်လုံးမှမပြောဘဲ သူ့ကို တကယ်
ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ ခရီးသွားခါနီးမှ မေမေအတွက် အိမ်
ခေါ်ထားခဲ့သည့် မအေးမိုး ကိုလည်း ဘယ်မှာရှာရမှန်း မသိသေး
ကြောင့် စင်ကာပူမှာ ကျန်ခဲ့သည့် အလုပ်ကိစ္စကတစ်ဖက်၊ မီးသွေး
ငုတ်တိုင်နှင့် အိမ်ကြီးက တစ်ဖက် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်
ခတ်သွားခဲ့၏။

ကိုယ့်မိသားစုကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည့်သတင်းတွေ အ
လေးမျက်နှာကနေ နားနဲ့မဆုံအောင် ကြားနေရတာတောင် ဘယ်လို
မယုံနိုင်သေးဘဲ မအေးမိုး ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေ မေးမြန်း
သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းတိုင်း ပြန်မရနိုင်တော့သည့်
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ပြီး စင်ကာပူကို တစ်ခေါက် ပြန်
ပြေးခဲ့ရ၏။

ဘယ်အရပ်မှာပဲ ရောက်နေနေ သူ့ရဲ့စိတ်အာရုံတွေကို ဖိနှိပ်
နှိပ်စက်နေတာက မမြင်လိုက်ရသည့် အဖြစ်ဆိုးတို့၏ မြင်ကွင်းတွေ
ပင် ...။

‘ဒီသားကြီး ရှိနေကာမှ မေမေက ဘာကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ’ ဟု
ပြောပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ အားကိုးတကြီးရှိနေခဲ့သည့်
မေမေ ...။

တစ်ခါတလေမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြုံဖြစ်လောက်အောင် မဟုတ်
တစ်ချက်လေးနဲ့ ဒေါသကြီးတတ်သော်လည်း ကျန်သည့်အချိန်တွေမှာ
မေမေ တည်ငြိမ်နေပုံက ဝေဒနာရှင်နဲ့ နည်းနည်းမှ မတူ ...။

“မင်းအမေက ရူးနေတာကိုး” ဆိုတဲ့ စကား မေမေ ပြောသမျှကို
တရားမဝင် ပယ်ချချင်တဲ့အခါ လေးလေးက တစ်တစ်ခွခွ ပြောသည်။

အလေးလူတွေနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုမထားမိတာတောင် လေးလေးရဲ့ စကားတွေ
နှင့် သတိထားမိကြ၏။

လေးလေးသာ မေမေ့ကို မညှာမတာ ပြောဆိုဆက်ဆံတာတွေ
လျှင် မေမေက လူကောင်းပါပဲ။ လူမှန်းသိတတ်စ သားငယ်လေး
မွေပိုက်၍ သားကြီး ပြန်လာသံကို နားစွင့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ
အသံကြားသည်နှင့် အိမ်တံခါးဝထိ ထွက်ကြိုနေတတ်သေးသည်။

တွေ့မိတိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ လေးလေး ပြောသလို
အေးခဲ့တဲ့မီးကြောင့် မိသားစုတစ်ခုလုံး မျိုးတုံးခဲ့ရတာလား ...။
ဒါတွေကို ပန်း တကယ်လုပ်ခဲ့တာလား ...။

“အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင်က တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်နဲ့အောက် အကြီး
အမယ် သွေးထွက်သံယိုတွေ ဖြစ်ကြတယ်”

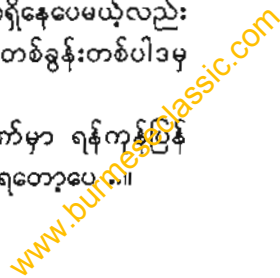
“ငါတို့ထွက်ကြည့်တော့ ကောင်မလေး ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သွေး
နီ ...”

“သေချာတော့ မသိလိုက်ဘူးကွယ့်၊ အပေါ်ကနေ ဒေါ်နေခြည်
ပန်းအိုးပစ်ချတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ပန်းအိုးကွဲနေတာလည်း တွေ့ရ
လေ ငါတို့က အဲဒီလို ထင်လိုက်တာ ..”

“စကားတွေ များကြပြီမှ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်တယ်ထင်တယ်၊
အလေးပခုံးမှာ ဒဏ်ရာဖြစ်သွားတာက နောက်မှဖြစ်တာလို့
မသိတယ်”

“ကြားခဲ့သမျှ သတင်းတွေကို စုဆောင်းရရှိခဲ့ပေမယ့် အတိအကျ
မသိတာက မပါသေး။ လေးလေးက အနားမှာရှိနေပေမယ့်လည်း
အာသည့် မျက်နှာနှင့် ပြဿနာအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ
မတော့ပေ။

သူ စင်ကာပူ ပြန်ထွက်လာပြီးသည့်နောက်မှာ ရန်ကုန်ပြန်
လာသွားတဲ့အထိ လေးလေးကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူရပ်မပေါ်တော့အောင်... မြည်းမြည်း...
နေမည့် မေမေတို့၏ ရုပ်အလောင်းတွေကို တကယ် မမြင်လိုက်ရင်
စိတ်အာရုံထဲက မပျောက်နိုင် ...။

မီးတောက်တွေကြားထဲမှာ 'သားကြီးရေ ကယ်ပါဦး' လို့ တကယ်
အော်ရင်း မေမေ ပြေးလွှားနေပုံတွေ ...။ ညီလေး အော်ငိုရင်း မီးတောက်
တွေ ဝါးမျိုးသွားမည့်အဖြစ်တွေ အားလုံးကို ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ
လိုက်ရသလို ပြန်မြင်နေခဲ့၏။ မေမေတို့ အားကိုးမဲ့စွာ ပြေး
အော်ဟစ်နေချိန်မှာ သူက နယ်မြေရပ်ခြားမှာ ...။

ဒါတွေကို သူ ဘယ်လို ဖျောက်ဖျက်ရမလဲ...။ ဖြစ်ချိန်တစ်
ဖြစ်သွားတာလို့ ဖြေသိမ့်ရမှာပေမယ့် ဖြစ်ချိန်မတန်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ
သေချာ သိလိုက်ရသည့်နောက် ...။

"တကယ်ပြောတာ လျှပ်ပန်း .. မင်းလိုမိန်းမမျိုး မင်းပဲ ရှိနိုင်
အကြောက်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှုံ့ လေသံသာ
နှင့် ပြောလိုက်တာကို ပန်း သေချာ နားစိုက်ထောင်လိုက်ပေမယ့်
လို့ မမီ ...။

"ကိုကို ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် ..."

အနည်းငယ် တိမ်းစောင်းလွှဲဖယ်ထားသည့် အရိပ် မျက်လုံး
ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေ
မက ဝင်းမှုန်နေခဲ့သော မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက အနီရောင်သမ်းလွှဲ
"လျှပ်ပန်း .."

"ပြောလေ ကိုကို ..."

"မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတာလား ...။ ဂရုမစိုက်တတ်
လား ..."

ပန်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်သွားသည်။ အခြေအနေအ
အဆိုးဆုံးသို့ ညွှန်ပြနေခဲ့ပြီးမှ အရိပ် ဟွန့်ခနဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ မျက်နှာ

...။

"ထားလိုက်ပါ .. ထားလိုက်ကြမယ်လို့လဲ ပြောပြီးသား၊ ကြားခဲ့
ကောင်းလိုပေါ့.. မျိုးသိပ်ခံစားရင်း ရင်ဘတ်နဲ့မဆုံဘဲ ရူးသွားလည်း
သာမယ့်သူ တစ်ယောက်တော့ ရှိသေးတယ်"

ပန်း မျက်နှာလေး ခပ်စောင်းစောင်း ပြန်နဲ့ကြည့်ပြီးမှ နောက်ထပ်
ထွဲသွား၍ ...

"ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရအောင် အမြဲတမ်း ရွံရှာမုန်းတီးနေဖို့ပဲ
တာ .. အဲဒါတွေ မင်း သိစရာ မလိုတော့ဘူး"

ဆက်မပြောတော့ဘူးလို့ ကြေညာပြီး အံ့ကြိတ်နေသည့်မျက်နှာ
ပန်း က လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် မမှိတ်မသုန်
ညီနေခဲ့၏။

ထိုစဉ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်လွှဲလိုက် ဖြစ်နေ
ညီ အရိပ် ၏အကြည့်တွေ သူမဆီ ရောက်လာပြန်သည်။ စကား
ပြောဖို့ မဟုတ်ဘဲ မကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့် ဖြစ်၏။

လုံးဝ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည့် သူမကို ပန်းနှစ်ဖက်ကနေ
အကိုင်ပြီး စကြဝဠာအပြင်ဘက်ထိ တစ်ခါတည်းရောက်အောင် ကိုင်
ခါက် လှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ...

ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာ ငေးစိုက်နေသည့်မျက်လုံးတွေကိုပဲ ရှေ့မှာ
နေသည့် တူတစ်စုံကို တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ပြီး ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်ရ
အား ...။

အမုန်းမီးတောက်တွေ ဖိတ်လျှံနေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့်
အင်းကြိုးခတ်သံမှာ စီးမျောနေသလို ငြိမ်သက် ငေးမောနေသော
မျက်ဝန်းတို့၏ ထိပ်တိုက်ဆုံစည်းမှုက ဆန်းပြားနေသည်။

ဒီမိန်းမ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ ...။ ဘာလို့ တစ်စုံစုံမှ
ပြောဘဲ ငြိမ်နေတာလဲ ...။

အရိပ် မျက်လုံးချင်းတော့ မခွာနိုင်ဘဲ ကိုခနဲ အံကြိတ်သည့်
ပန်း နှုတ်ခမ်းလေး လွန်ခနဲ မဲ့သွားတာ တကယ့် ယဲ့ယဲ့လေး -
ပန်း သိတယ် ကိုကို .. ကိုကို ဘာတွေ ပြောချင်နေသလဲ။
တွေ မျိုသိပ်ခံပေးနေသလဲဆိုတာတွေ ..။

ကိုကိုက မုန်းနေချင်လို့ မျိုသိပ်ရင်းနဲ့ပဲ ရူးပါစေတော့လို့
ဖြတ်ထားသလို ပန်း ကလည်း အမှန်တရားကို ရှင်းပြဖို့ ဘယ်တော့
ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး ..။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ကို အလဲလှယ်လုပ်ပြီးမှ ရတာ
ပန်း မလိုချင်ဘူး ..။

ကိုကို့ဆီက အချစ်ကို ရှင်းပြ ခယပြီးမှ ရမယ်ဆိုရင် ရှင်းမပြနိုင်
အတွက် ပန်း ကို တစ်လောကလုံးက ရွံရှာ ကဲ့ရဲ့ကြပါစေ..။

ပန်း ဂရုစိုက်ခဲ့တာ ကိုကို့အချစ် တစ်ခုတည်း ..။

အခန်း (၂၀)

“အစ်ကို့ ..”

“ဪ ..”

သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်တာတောင် အသိအမှတ်ပြုသည့် အပြုံး
အချက်နှင့် ‘ဪ ..’ဆိုတာ တစ်ခွန်းတည်းရယ် ..။

“အစ်ကိုက တစ်ယောက်တည်းလား .. ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့
ဦး ..”

အရိပ် က ဝီစကီကို ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်ဖြည့်ထည့်ပြီး ပြုံးလိုက်
...

“တစ်ခုခုကို ဖျော်ချလိုက်ချင်တဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်းပဲ
ဘင်းပါတယ်၊ မင်းကရော ..”

“ကျွန်တော်က ဘယ်ရောက်ရောက် ကော်ကီပွားရမှ နေတာပဲ
ဆိုတော့ ဘယ်တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်မလဲ၊ ဟိုမှာ ..”

မျက်နှာလှည့် မေးဆတ်ပြတော့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျားရင့်

သိနေတာကို ကြည့်လိုက်ရတာမို့ ကန်မဆောင်တတ်သည့် နှုတ်ခန်းတွေက လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ၏။

ဒီလူငယ်တွေ ဝင်သွားတာမြင်မှ သူ ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါတွေပေါ်ကုန်းပြီး မမြင်ပင်။ ဒီစားပွဲကနေ သေးတိုက်ထိုင်ပြီး စောင့်တာရော ...

ကိုယ့်ဘာသာ အကွက်ရွှေ့ထားခဲ့တာကို တွေးမိပြီး လျှို့ဝှက်တစ်ခု နှုတ်ခမ်းမှာ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ .. ကိုယ် အဖော်မရှိမှာစိုးလို့လား .. သွားပါ .. စာတယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုကလည်း .. ကျွန်တော်က အစ်ကို့ကို နှုတ်ခမ်းအပြင်မှာ အေးဆေးတွေ့ပြီး စကားပြောချင်နေတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့လေ၊ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ကူညီထားတာ သူတို့လည်း သိနေတာပဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တာလေးကိုကွာ .. ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းလို ချာတီလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးမိတာကိုတောင် ပတ်ပြေးချင်နေတာ”

“ဘယ်လို .. ကျွန်တော့်ကို မခင်ချင်လို့ ပတ်ပြေးချင်တယ် မဟုတ်လား”

“တင်းသွားပြီလား .. ဆောရီး”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အရိပ် က လက်ကာပြပြီး ဆောရီး ပြောလိုက်မှ သားငယ် အသံထွက်အောင် ရယ်နေလျက် ...

“တင်းစရာလား .. ဟား .. ဟား .. အဲဒါမျိုး တွေ့ချင်နေတာကြာပြီ”

ပြောရင်း ရယ်ရိုက်မပျက်တာ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ချောချောလှလှ အမေတစ်ယောက်ကို ထားစရာမရှိအောင် အူတို

ည သူ့အတွက် အားငယ် ဟာ ဒီလိုအမေမျိုးရဲ့သားပါလို့ သိရပြီးမှ နေမိန့် အလေးမထားစွာ ရှိနေသည့်ယောက်ျားမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတာ ဖြစ်သည်။ ?”

မေမေ့ကို မြင်လိုက်ပြီဆို သားငယ် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချက်ချင်း အော်ဆွဲပြီး နတ်ပြည်အရောက် လှေကားထောင် ဝိုက်ယှက်ပေးတာတွေ .. မြင်ဖူးသမျှ ဒီတိုင်းကျည်းပါ။ ကြာတော့လည်း မေမေ့ကို မြင်တာနှင့် မှုတ်ကြတာလုံးကိုလို့တောင် တွေးမိလာတဲ့အထိ စိတ်ပျက်မိခဲ့တာ သည်း အမှန် ပါပဲ။

ဒါကြောင့် မေမေ့ကို အပြင်သိပ်ထွက်တာလည်း မကြိုက်၊ ကျွန်တော့်အမေပါလို့လည်း မပြောရဲအောင် ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း သူပဲ။ ဒီလိုအမေ့ကို အထင်ကြီးနေခဲ့တာလား ..။

အရိပ်ထင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ...

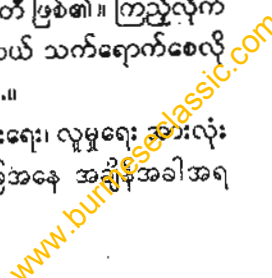
“ကျွန်တော့်ကို မခင်ချင်ဘူးဆိုတာ ပြောပြပါဦး၊ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် ဘာမှ ဒုက္ခမပေးမိခဲ့ပါဘူး”

ရယ်ကဲ့ကဲ့နှင့်မေးတော့ အရိပ် က စီစီကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ထိမတတ်ဘူးလို့ပြောပြီးမှ ပြန်ခွာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက် ထိုင်ထားလျက်နှင့် လက်ကို ချကာ ...

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ .. ကိုယ်တို့က ပေါင်းသင်းရင်းနှီး ခဲ့ကောင်းတဲ့ အရွယ်တွေမှ မဟုတ်ကြတာ၊ ခုနေ ကိုယ်က အိမ်ထောင် သည်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်သားအရွယ် ..”

ဒီစကားမှာတော့ သားငယ်မျက်နှာ နီတိတီ ဖြစ်၏။ ကြည့်လိုက်တာကလည်း အရိပ် မျက်နှာမှာ တခြားအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်စေလိုအောင် ပရိယာယ်မျိုး တစ်စုံတစ်ခုမှ မမြင် ...။

“ဥပမာကွာ .. ကိုယ်တို့ကျတော့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အားလုံး ကျယ်ပြန့်လာပြီ၊ လူမှုရေးအရ .. အခြေအနေ အချိန်အခါအရ

အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ပေါ့၊ လူမိုက်ကိုလည်း ရှောင်လို့မရဘူး၊ လူလိမ္မော်ကိုပဲ ပေါင်းချင်ပါတယ်ဆိုပြီးတော့လည်း ရွေးထုတ်လို့ မရဘူး၊ ဆိုတာက အကျင့်စုံ စရိုက်စုံ ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်၊ ခုပဲ ... ယ် ပုလင်းထောင်နေတဲ့နေရာကို မင်း လာထိုင်တယ်၊ လူငယ်လေးတစ်ယောက် မှာ ..”

“ဟာ!... ဒါလေးများ အစ်ကိုရာ .. ခုနက် လူငယ်တွေ ဒီလောက် လျော့မတွက်စမ်းပါနဲ့၊ ခေတ်ပြောင်းလဲခဲ့အရ မွေးလာပြီး ရင် မြန်မြန်သိ .. မြန်မြန်တတ် .. မြန်မြန်သေမှာ .. သေမယ့်နည်းတွေ ရောဂါပေါ့ဗျာ .. ရောဂါတွေသာ ထူပြောလာတာ၊ အသက်ရှင်နည်းတော့ ဘယ်မှာများလို့လဲ ..”

“ဒါတွေတော့ မင်း နားလည်သာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာ .. လျော့မတွက်ပါနဲ့လို့”

“အိုခေ .. အိုခေ ..”

အရိပ် က တစ်ကျွန်ုပ်ကမော့လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်တော့ နိမြန်းသွားသည့် မျက်ခမ်းစပ်နဲ့ နှာသီးဖျားတို့ကို ကြည့်ကာ သားငယ် မျက်လုံးတွေက ဖန်ခွက်နဲ့ အရိပ် ရဲ့မျက်နှာမှာ ကူးလူး ဝေ့ဝဲနေ၏။

“မေမေနဲ့ ကျွန်တော် ခဏ ခဏ ကျွိုင်တက်နေတာ အဲဒါပဲ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ဘောင်ဝင်ချင်တာ .. လူရှုပ်လေးဖြစ်လာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချာတိတ်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသိတွေ၊ အမြင်တွေ၊ လွန်မြောက်ချင်တာ၊ ပညာသင်နေတဲ့အရွယ်မှာ ပညာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမှာ မှန်ပေမယ့် အတတ်ပညာရဖို့ လိုသလို အသိပညာရော မလိုဘူးလား ..”

“အဲဒါကို လိုချင်တိုင်း မရဘူးဆိုတာလည်း မင်း သိဖို့ လိုတယ် သားငယ် .. ယောက်ျားမာနဆိုတာ ကောင်းပေမယ့် ကောင်းကင်က ဝှံ့ဝှံ့ကြယ်ကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ မာနကျတော့ ကောင်းလား ..”

“ကျွန်တော် အဲဒီလောက်တော့ မမိုက်ပါဘူး၊ အခု အစ်ကိုကိုပဲ မြင်ရပြီလေ .. ပုလင်းထောင်နေတိုင်း အလကားလူ .. အရက်သမား ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လိုလူဆိုတာ မင်း မသိသေးလို့ပါ”

သားငယ် မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မဟုတ်သလို ပြုံးရယ်လျက် ...

“မသိပေမယ့် လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ စိတ်က အစ်ကိုကို မြင်ကတည်းက ရှိခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မြန်မခင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား အစ်ကို၊ ပြောပါ .. အားမနာပါနဲ့”

“မင်းကို ခင်မင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ခင်မင်ကြပြီးမှ သွင်မတူတာတွေကြောင့် မုန်းသွားကြရင် မခင်ခဲ့ကြဘူးဆိုတာ ပို ကောင်းဘူးလား .. အရှင်ဆုံး ဥပမာ ပြောရရင် အခု မင်းရဲ့သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ်က မခင်ချင်ဘူးဆိုရင် မင်း ပြုံးနေနိုင်မလား ..”

“ဒါက သဘောကျစရာမှ မဟုတ်တာ .. ပြုံးတော့ မပြုံးနိုင်ဘူး ခေါ့၊ ဒါပေမယ့် သပ်သပ်စီထားလို့လည်း ရတာပဲလေ၊ သူတို့က ခင်မင်စိတ်၊ အစ်ကိုက တစ်ဖက်၊ အဟွန်း .. ပြောဆို ခင်မင်ကြုံရုံတော့ အစ်ကို လက်ခံမယ်မို့လား၊ မရင်းနှီးချင်ရင် ရပါတယ်”

အရိပ် က ထည့်ဝါသည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ နိမြန်းကို လက်တစ်ဖက်တည်းမှာ လှည့်ပတ် ကိုင်နေရင်း ...

“လုပ်လေ.. ဟိုကိုပြန်ကူးသွားမလား၊ ဒီမှာပဲ တစ်ခုခုစားမလား”

“သူတို့က အိုခေပါတယ် .. အစ်ကိုနဲ့ပဲ စကားပြောမယ်၊ အစ်ကို ကျောက်တာပဲ သောက်မယ်”

“ဘာ!...”

အရိပ် မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သားငယ်က အပြစ်ရှိသွားသလို မှုတ်သွားချရင်း ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မရဲတရဲ မော့၍ ..

“အပြင်မှာ ပထမဆုံးဆုံတဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲလေးလေ .. အစ်ကို
လည်း တစ်ယောက်တည်းရှိလား၊ စကြာကတည်းက ‘ဓာတ်တုန့်’
ဆေးဘက်ယူ ‘တာမျိုး’ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား .. နည်းနည်းတော့
ကြည့်ချင်လို့ပါ”

အရိပ် ၏ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ကောက်ကွေ့ကြောင့်
တချို့ မသိမသာ ဖြစ်၏။

ယုန်က မတိုး ပိုက်က တိုး ...။

သူက ပိုးဖလံဆိုရင် ကိုယ်က မီးတောက်တစ်ခုပဲ ...။

ခုချိန်ထိ ငါ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေအတွက် ငါ ဘာမှ အားမစိုက်ရသေး
ဘူး လျှပ်ပန်း ... ဒီတစ်ခါ ကံကြမ္မာရဲ့ပစ္စလက်က ငါ့အတွက် အကွတ်
ပေးသွားတာ ...။

မင်းအတွက် ရောက်လာမယ့် ပစ္စလက်ကတော့ ကံကြမ္မာ
ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ...။ မင်းရဲ့အနာဂတ်က ငါ့ ...။

အခန်း (၂၁)

“သေချာကြည့်ထား .. အဲဒါ မင်း ထိုင်ရမယ့် စားပွဲ”

“ဟင်!... ဘယ်လို ..”

အံ့ဩလွန်းလို့ ခြေလှမ်းတွေပါ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့လွန်
သည့် အရိပ် က ပန်း ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး ရပ်စောင့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မင်းပဲ ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကို ..”

နောက်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ မျက်လုံးထဲမှာ ကပ်ပါလာ
သည်။ အရှင်းဆုံး ခြုံငုံပြောရလျှင် ဒါ အရက်ဘားတစ်ခုပဲ ဖြစ်၏။

စားပွဲတွေ ခပ်ကျဲကျဲနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် အဆင့်မြင့် အပန်း
ဖြူရေးအစီအစဉ်တွေက စားပွဲတိုင်းမှာ အချိန်တိုင်း လူတွေ ပြည့်နေ
တာမှာ သေချာသည်။ ထို့ပြင် ...

ဆိုင်ရဲ့နံ့အေး ကွက်လပ်ကြီးထဲမှာ ကားပါကင်လုပ်ထားတာကို
တစ်ခမ်းတနား ...။ အစီအစဉ်တကျ နေရာပြည့်နေသည့်ကားတွေဆီ

စိတ်က ပြန်သတိရကာ ခြံငုံတွေးခြင်းက စိတ်ကို ပို၍ မွန်းကျပ်စွာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ တကယ့်ကို သီးသန့်ဘားစင်တာ ဖြစ်နေတာကို အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ...

“ဒါက အရက်တွေချည်းပဲ .. ဟို ..”

“လာ .. အထဲရောက်မှ ပြော ..”

ပြန်လှည့်ထွက်ပြီး ဦးဆောင်ခေါ်သည့်အတိုင်း ပန်း လိုက်သွားခဲ့ရသည်။ အလှပန်းအိုးလေးတွေ၊ နံရံကပ်ပန်းချီကားတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်အောင် ခေတ်မီခမ်းနားနေသော နားနေခန်းဆိုတာကလည်း အသင့်အတင့် ရပ်ကွက်တွေထဲက အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ကျယ်စွာ

ကြက်သွေးရောင် ဖောင်းကားလှပနေသည့် ဆိုဖာကြီးတွေ၊ မြက်ခင်းစိမ်းရောင်ကော်စောကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း သူ ပြတ်တစ်ယောက် ထိုင်ဆိုဖာမှာပဲ ထိုင်လိုက်၏။

“တစ်ခုခု စားမလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

သူနဲ့တွေ့ဖြစ်ကြတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မစားဖြစ်ခဲ့တာလည်း အမှတ်တရတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ တင်းကျပ် ပူနွေးသော အုံဖွဲ့မှုကိုယ်စီဟန်ဆောင်အပြုံးတွေ၊ မုသားစကားတွေအောက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ သောက် မျိုချဖို့ကို ဘယ်သူကမှလည်း သတိမရခဲ့ ...။

ခုလည်း ကိုကိုကပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ တစ်နေရာမှာ ဆိုသူရဲ့ စီးပွားရေးအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြောလာခဲ့၏။ ဘာတင်မလုပ်မကိုင်ချင်တော့၍ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့ပြီးကာမှ သူချင်းနဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းကြိုးစားကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်ခဲ့သည် တဲ့။

သားငယ် သူ့အကြောင်း ပြောတုန်းကတော့ အရိပ်ထင် ဆိုအစ်ကိုက တကယ့်လုပ်ငန်းရှင်၊ ဂရိတ်လို့ ဆိုသည်။ တကယ် ကြာတော့ တစ်မျိုး ...။

“ဒီလိုကွာ ..”

အရိပ် က ပန်း ရဲ့ဘေးက ဆိုဖာစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အရိပ်ထိုင်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ နီးနီးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် အလက်တင်မှာ တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်၍ ပခုံးနှိမ် မျက်နှာငဲ့ နေတော့ ပန်း နဲ့ ပခုံးချင်းထိတော့ မတတ် ...။

မရိုးမသားသောစိတ်နှင့် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငဲ့စောင်းမကြည့်ခဲ့သည့် ကိုယ်ဟာ အရိပ် ထံမှ ကျီစယ်လာသည့် ရေမွှေးနံ့ကြောင့် ကွဲကွဲ တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခုန်လာ၏။

စကား လှည့်ပြောလိုက်တော့ လက်ဖျားတွေပါ ကျင်ခဲလာသလို ..။ ရှက်လည်း ရှက်မိပါ၏။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလေးလည်း နေထိုင်တော့ဘဲ ...။

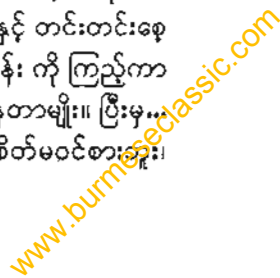
“သူများတွေ မြင်ရင်တော့ အထင်ကြီးမှာပဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ တိုယ့်မှာ မယ်မယ်ရရ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ မရှိသေးဘူး၊ ဒီဘားကိုတော့ ကိုယ် သဘောကျတယ်”

“အရက်ရောင်းတယ်ဆိုတာ လူကို ရူးသွပ်စေတာပဲမို့လား ကိုကို၊ ကြားဖူးတာကတော့ အရက်ရောင်းတဲ့လူဟာ ခုနစ်ဘဝတိုင်တိုင် မလစ်လစ်နဲ့ ရူးနေရတတ်တယ်တဲ့ ..”

“ပန်း ပြောတော့ အရိပ် က ရယ်သည်။

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ်က ရှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ရူးနေခဲ့တာတည်းက ရူးနေတာပဲလေ”

“ပန်း မျက်နှာလေး တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လာတော့ အရိပ် က ကြည့်သည်။ ရယ်ဖြူးရိပ်ထင်နေသည့် မျက်ဝန်းနှင့် တင်းတင်းစေ့စေ့ နှုတ်ခမ်းတို့က မလိုက်ဖက်စွာရှိလျက် ပန်း ကို ကြည့်ကာ ရှိလို့လဲ လို့ အရွတ်ဆန်ဆန် မေးနေတာမျိုး။ ပြီးမှ ..။ ဘေးလိုက်စမ်းပါ .. နောက်ဘဝကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး။”

ဒီဘားကို ကိုယ် ပိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ရှယ်ယာကို ထိန်းမယ့်သူက ဒီထိုင်မှ ဖြစ်မှာ .. ကိုယ့်ရဲ့ထိန်းသိမ်းမှုကလည်း တိုးတက်မှုရှိနေမှ ဖြစ်မှာ။ အဲဒါတွေဖြစ်မြောက်ဖို့က ကိုယ့်အတွက် မင်း လိုအပ်တယ်။ ခြေဆိုရဲဖို့ .. ဆုံးဖြတ်ရဲဖို့ .. ပြီးတော့ ..”

“ပန်း မှာ အဲဒီအရည်အချင်းတွေ တကယ်ရှိလို့လား ကိုကို”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ .. မင်းက အရမ်းတော်တဲ့မိန်းမဆိုတာ ငါ့ဘယ်သူ ပိုသိမှာလဲ”

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ သိတာလဲလို့ မေးရင်ရော .. ကိုကိုမလား”

“ဖြေနိုင်တယ် .. ဒါပေမယ့် မဖြေချင်သေးဘူး”

အရိပ် က ရက်စက်ချင်သည့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် နှုတ်ခမ်းများ မှုပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ဆိုဖာမှာ ကျကျနန ဖို့လိုက်ကာ ...

“မင်းကို ငါ လိုအပ်နေသေးသရွေ့ ငါတို့ကြားမှာ အဆင်မဆိုတာ ရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

လိုအပ်တယ်ဆိုတာဟာ ပန်း လက်ခံနေရတာက အသုံးမမို့ ဒီစကား တစ်ခါကြားရတိုင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်သည်။ ဒါပေမယ့် သွားတာကိုပဲ လက်ခံ သိမ်းဆည်း၍ ...

“ပန်း က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“ငွေသိမ်းရုံပဲ .. ဒါပေမယ့် မင်း အဲဒီစတော့ချ်ပေါ်မှာပဲ ငါ့ဆက်ရှင်အတိုင်း ရှိနေရမှာ .. မင်းကို လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ရှိနေစေချင်လို့ပဲ။ မင်းက သိပ်လှတော့ ..”

“ကိုကို ..”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး .. ထိုင်နေပေးရုံပဲ။ ဆက်စီဖြစ်တာတွေလည်း မပါဘူး။ မင်း ကြိုက်တာ ဝတ်စားဆင်ယင်လို့ စီးပွားရေးဆိုတာကို အမြဲတမ်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရင် ရှိ”

“အဲဒါကရော .. ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“မင်းရဲ့စီးပွားရေးဆိုရင် ပျက်စီးစေချင်မလား .. တိုးတက်အောင် တားမလား ..”

ပန်း က မဖြေတော့ သူပဲ ဆက်၍ ...

“ဧည့်သည်ကို ထွက်ကြို ပျူငှာဖို့ မလိုပေမယ့် ပြေပြေပြစ်ပြစ် နေရမယ်။ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံတာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အဆင်မပြေ

မကြားချင်ဘူး။ ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့သားကို အသိ ပြင်း။ မပေးခြင်းက မင်း ဆုံးဖြတ် .. ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ ပတ်

ဆိုင်ရင်းမူရှိနေတာကို မလိုအပ်ဘဲ လူသိရှင်ကြား နေဆော်ကြည့် ဟုတ်ဘူး ..”

“မလိုအပ်ဘဲဆိုတာက ဘာလဲ ကိုကို ..”

“မင်း အများကြီးသိလို့ မလိုဘူး ပန်း။ အခုပြောဖြစ်တဲ့ စကား

ကိုယ် လိုအပ်တယ်ဆိုရင် မင်းဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲဆိုတဲ့ ကြောင့်ပဲ။ မင်းကို ဘာဖိအားမှ မပေးဘူး။ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်..”

အကူအညီလိုပါသည်လို့ စတင်ပြောဆို တောင်းခံလာသူက ပေး

ဆေး။ မပေးရင် နေ ဆိုသည့် ရွေးချယ်မှုတွေနှင့် ရာထူးခန့်အပ်မည့်

တတ်လူကြီးစတိုင်လ် ခပ်ရင့်ရင့်ပေမယ့် ပန်း ကလည်း ပန်း ပါပဲ။ ကိုကိုက ဖြူဆို ဖြူ .. မည်းဆို မည်း ..။ စီစဉ် နေရာချထား

အတိုင်း ကျေနပ်နိုင်ဖို့ လက်ဖိုက် ခေါင်းငုံ့လျက် ရှိနေပြီးသား။။ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ..။

အခန်း (၂၂)

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဟုတ်ကဲ့ချင်နေတာလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ပန်း ရယ် ..”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါ မနေ့ ..”

“အို .. မရှိဘူး .. ဒါ သက်သက်လုပ်ကြတာ၊ ဘယ်နှယ် ဘီဆိုင်သက်သက်ကြီးမှာ နင့်ကို ထိုင်ခိုင်းရတယ်လို့၊ တော်ရုံမိန်းက ဆိုရင်တောင် ဒါ သင့်တော်တဲ့နေရာလား ..”

“ဘီယာဆိုင်ဆိုပေမယ့် လမ်းဘေးက အရက်ဆိုင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေမယ့်လည်း ကလပ်တွေဘာတွေမျိုး

“ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ ကွမ်းယာ .. အားလုံး မူးယစ်ဆေးတွေနဲ့ပဲ၊ လမ်းဘေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ထရေးဒါးမှာဖြစ်ဖြစ် အရက်သောက်နေ အရက်သမားတွေပဲ ပန်း၊ သူ ဘယ်လို အကွက်ရွှေနေတာ နှင် သိသိ

ပန်း ပြောပြထားလို့ ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းတွေကို က သိပြီးပြီဖြစ်သည်။

အရိပ် နဲ့ အခု ပြန်တွေ့ပြီး ပန်း ဘက်က ဘယ်လိုပေးဆပ်ဖို့၊ နှုတ်ထားတဲ့အထိ အဆုံးစွန် သိပြီးသား ..။

“သားငယ် သိသွားရင်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမယ် ဆင်လိုလား ..”

“စီးပွားရေးတစ်ခုခု ထူထောင်ပြီး သူ့ကို ဦးဆောင်ခိုင်းဖို့ ပန်း ဆေးထားတာ သူ သိတယ်”

“အရက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး သားကို အရက်သမား အမြန်ဖြစ်ရေး စီမံကိန်း သားငယ်က သူ့ကိုယ်သူ လူတတ်ကြီးဖြစ်ချင်နေတာ၊ သူ့အမေ နှင့် အားကိုးထိုက်တဲ့ သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒနော်.. သမားလုပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မနေ့ ရယ် ..”

“မဖြစ်နိုင်တာကိုတော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ ပန်း ရယ်.. နှင် တကယ်ပဲ”

“မနေ့ ဘာတွေပြောပြနေနေ ပန်း က ငဲ့ထားသည့် ခေါင်းလေး ခန်းယမ်းနှင့် ..။

“ပန်း ..”

“ဟင် ..”

“နှင် .. နှင်ဟယ် ..”

“မနေ့ ပြောလည်း ပြောချင်၊ မရနိုင်မှန်းလည်း သိကာ မချင့်မရဲ နှင်ပျားနှင့် ...

“ပြောလည်း ခေါင်းခါဦးမှာပဲ သိတယ် .. ဒါပေမယ့် ရှုပ်ထွေးမှု လာရင် မရှင်းလို့ မရဘူးလေ၊ ခုဟာက ဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့

အရာ၊ တချို့ပြဿနာတွေက ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်တတ်ပေမယ့် မှန်ကန် ရှင်းရမှာတွေကို ဒီတိုင်းထားလိုက်ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ..

“အို ခွပ်စွဲထားတဲ့ပုဒ်မကြီးက နည်းနည်းနောနောလား .. သူမှ မစွပ်စွဲသေးတာ .. ပန်း ကို လူဆိုးလို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး

အပြစ်ပေးလိုက်ရင် စိတ်နာစရာတွေ ပေါ်သွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ မစွပ်စွဲပန်း က ဘာကို ဖြေရှင်းရမှာလဲ ..”

“မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ကြတာပဲလေ .. သူကလည်း သေးဘူး၊ နင်ကလည်း သူ ဘာတွေ မျှီသိပ်ပြီး ဘယ်ခြေလှမ်းနေတာ သိတယ်၊ မပြောပေမယ့် နင်တို့ချင်း ဆက်ဆံနေတာ အဆက် ရန်ငြိုးတွေနဲ့ ပန်း ..၊ အဲဒါ နင် ဒီတိုင်း ဆက်ပြီး ပါးစပ်နေမှာလား .. ကြားလိုက်ရတာ အသည်းယားတယ် ပန်း ရတကယ်ပဲ”

“ပန်း ကို သူသာ နားအလည်ဆုံးလူပါ၊ သူကိုယ်တိုင် ပန်း ဒီလောက် အထင်လွဲသွားတဲ့နောက် ..”

“နောက်ပိုင်းမှာ အဖြေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သူ မသိနိုင် နင် သိနေတာပဲ၊ နင် လုပ်ခဲ့တာတွေက သေမယ်ဆို သေသွားနိုင်တာ ထောင်ထဲရောက်ပြီးတော့လည်း ဘဝဆုံးဖို့ ရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့ညီမလေးကို ..”

“တော်ပါတော့ မနေ့ .. မနေ့ ပြောတာတွေ အားလုံး မမှားအများအမြင်မှာ ဘယ်လို သုံးသပ် ဝေဖန်မလဲဆိုတာလည်း နားလည်ပါတယ် ..၊ ဒါပေမယ့် ပန်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်တယ် ..”

စကားက ဒီနေရာမှာ တစ်ထောက်နားသွားပေမယ့် မျက်တို့က ရွာတော့မယ့်မိုးလို ညှို့နေပါပြီ။

ပန်း အတွက် မနေ့ ယူလာပေးသည့် ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ တွေလည်း အေးစက်နေပြီဖြစ်ကာ ဝရန်တာပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့သည့် လေပြည့်လေညင်းကြောင့် နားသပ်ဆံစတချို့ တလွန်လွန် ပါသွားတတ်တာလည်း ခဏ ခဏ အဝေးကို ငေးနေသည့် ဘေးတစောင်းမျက်နှာလေးက ထူး

အောက်နေသည့် မျက်တောင်ဖျားတို့ကို စိုက်ကြည့်၍ သည်မျက်နှာ အလှလေးကို မနေ့ နှမြောနေမိသည်။

ဖူးဖူးစင်အောင်လှသော အသန့်စင်ဆုံး မိန်းကလေး ..၊ အပြင် ကြည့်လျှင် မာကျောကျောပုံလေး ရှိနေတတ်သော်လည်း အလွန် လွယ်သည့် အနူးညံ့ဆုံးသော အယူအဆများနှင့် သူမဟာ ..

“ပန်း လိုချင်တာ အဖြစ်မှန်တွေကို သူ သိသွားဖို့ မဟုတ်ဘူး” စကားသံလေး ပြန်ပေါ်လာတော့ မနေ့ သူမဘက်ကို အာရုံ ပြန်

“ဘယ်လို ..”

“ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ပန်း ကို သူ နားလည်တယ်ဆိုတဲ့

“ပန်းက အကြင်နာမျိုးပဲ လိုချင်တာ”

“ဟဲ့ .. သူ သိထားတဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုတွေကရော သေးသေးနပ်နပ်

“အဲဒါကို နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ သူ့မိသားစုကို ကျိန်စာတိုက်ပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်ခဲ့တာ ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး နင့်ဘက်က ရပ်တည်ရမယ်.. ဟုတ်လား”

စိတ်တိုသွားတော့ မနေ့ စကားသံက ခပ်လောလောကြမ်းရှုလာ၏။

“နင်ကလေ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မာကျောမလိုလို့နဲ့ နူးညံ့စွယ်စုံကျတော့ နူးညံ့နေတာလို့ ထင်ရပေမယ့် ခေါင်းမာနေတာ၊ နှုတ် ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ နားမလည်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ် ဒါပေမယ့် အထင်လွဲ မှန်းတီးနေတဲ့လူဆီက ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ သူ့အချစ် လိုချင်နေတာကတော့ ..”

“ဒီတိုင်းပဲ ရမှဖြစ်မယ် မနေ့ ..”

ကရုမစိုက်စွာ တင်းခံနေသည့်မာနကြောင့် စကားလုံးက တရွတ်ဆန်နေပေမယ့် ပန်း မျက်ဝန်းမှာ ငွေ့ရှည်ဖွဲ့နေခဲ့လျက် -

“သူကစပြီး တစ်လောကလုံး ဘယ်လိုထင်ထင် နေပါစေ၊ ကို ပန်း ထားလိုက်နိုင်တယ်၊ ဒီတိုင်း သေတဲ့အထိ ရှုပ်ထွေးနေ ဆိုရင်လည်း နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပန်း ရဲ့အသံတွေ တုန်ခါလာသည်။ ဖြတ်တောက်သွားလို့ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် စကားသံတို့က မျက်ရည်မကျသေးဘဲ ငိုသံ ဟုလားရင်း ...

“ပန်း လိုချင်တဲ့အချစ်ကို သက်သေပြချက်တွေနဲ့ မယူဘူး အမှန်တရားကို သူ သိသည်ဖြစ်စေ .. မသိဘူးဖြစ်စေ ပန်း ဘယ် ဖြူစင်မှုကို သူ ခံစားမိလာပြီး ဒီတိုင်းဖြစ်လာတဲ့ နားလည် ခွင့်ပေး ခြင်းကိုပဲ စောင့်ယူမယ်၊ အဖြစ်မှန် ဒီလိုပါဆိုပြီး ရှင်းပြ မျက်ရည်ခဲ မှ နားလည်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

မနေ့ အံ့ဩစွာ ငေးရင်း ဘာမှကို ဆက်မပြောနိုင်အောင် ဆွဲ နေခဲ့၏။

“ပန်း ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ် .. ရူးလောက်အောင်ကို စွဲလမ်း ခဲ့တဲ့ ချစ်ဦးသူ .. ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံး ရူးသွပ်ရင်းနဲ့ အဆုံးသတ် ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဝင်္ဂကြွေးပါပဲ၊ မုန်းလိုမရအောင် ချစ်တဲ့ အ မျိုး .. ကိုကိုကိုယ်တိုင် ခံစား ဖွင့်ဟမလာသရွေ့ မုန်းနိုင်သမျှ ပြော ပါစေ”

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းပြားခမ်းနားတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်ကူးမထင် ကောင်းတဲ့အရာဆိုတာ ပန်း မသိဘူးလား ...။

မနေ့ ပြောတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ ...။

အခန်း (၂၃)

“မျက်လုံးရိုင်း'တဲ့ မလှဘူးလား ..”လို့ မေးသံကိုရော သူမ နှစ်ဖိုတိုင်နေသည့်ဆိုင်ရဲ့ အတွင်းမျက်နှာစာ နဖူးစည်းမှာရှိနေသော အိမ်အိမ်လုံးစောင်းနှင့် ထင်းနေသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုရော ...။

ထပ်ကြည့်စရာမလိုဘဲ မျက်လုံးထဲ နားထဲမှာ စွဲနေသည်။ ဆိုင် အင်လာသမျှ ပုရိသတို့၏ မျက်လုံးတွေက အသစ်တင်လိုက်သည့် ဆိုင်ဘုတ်နှင့် သူမဆီမှာ မျက်လုံးတွေ ဝေဝေလာကြသည်။

တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်သည့် စူးရဲသောအကြည့်တွေ မရုတ်သိမ်း သလည်း ရှိ၏။

တစ်ပတ်ပြည့်လာခဲ့သောနေ့မှာတော့ ပါကင်မှာ ရပ်စောင့်နေကြ သည့် ပန်း နဲ့ရွယ်တူလောက် ယောက်ျားနှစ်ဦး ...။

“လျှပ်ပန်း ..”

ကားဆီကို လက်လှမ်းပြီးမှ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရယ်သံသွဲ့သွဲ့နှင့် ယောက်စလုံး ပန်း ရဲ့ဘေးကို ရောက်လာကြကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ခေါ်ကြည့်တာ .. နာမည်နဲ့ လူက လန်း...
ဗျာ ..”

“မျက်လုံးရိုင်းဆိုရင်တောင် နာမည်က အဆင်မပြေပေမယ့်...
လိုက်ပါတယ် .. လျှပ်ပန်း မျက်လုံးတွေက တော်တော်လှတာပဲ...
နှစ်ယောက်စလုံး တစ်သံစီ ထွက်လာကြသည်။ ယောက်ျား...
ကို ကြည့်မရချင်သည့်စိတ်က မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်ပြီးသား...
သွားကာ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောကြား၏။

“.. ပြောပြပြစိတ်ပြစ် နေရမယ် ..”
“.. တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံတာပဲ လိုချင်တယ် ..”
“.. အဆင်မပြေတာ မကြားချင်ဘူး ..” တဲ့ ...။

ပန်း ကိုကိုစကားတွေကို သတိရကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို...
ငြိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်လှည့် ရင်ဆိုင်၍ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“ဟာ .. နေပါဦး။ ကျွန်တော်တို့က ဗရတ်သုတ်ခ မိတ်ဆက်...
လို့မှ မဟုတ်တာ .. ဒီဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်နေကျ ကက်စကား...
မှာ ဆိုပါတော့၊ ပိုင်ရှင်အနေနဲ့ရော .. အရမ်းလှတဲ့ အမျိုးသမီးက...
ယောက်အဖြစ်ပါ မှတ်တမ်းနဲ့တကွ ဂုဏ်ယူချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့...
မိတ်ဆွေလို သဘောထားပါလား .. ကျွန်တော်က မျိုးသန့်ဇော်၊ သူ...
နေသူစိုး”

ပန်း မျက်နှာလေး ညိုရိပ်ထင်လာစဉ် ဘေးကို ဖျတ်ခနဲ ရော...
လာသည့် လူရိပ်နှင့်အတူ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာပြီး ...

“မေမေ ဒီရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”
“သားငယ် ..”
ပန်း အံ့သြဝမ်းသာသွားသလို ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ မယုံ...
သော အကြည့်တွေက ကားထွက်သွားတဲ့အထိ တစ်စတစ်ဆုံး ကပ်...

တာတာ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရ၏။

“မေမေ သား မေးတာ ပြောဦးလေ၊ အရက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘာလုပ်...
တာလဲလို့ ..”

ကားမောင်းရင်း မကြည်လင်သည့်မျက်နှာနှင့် သားငယ် က...
ည့်မေး၏။ ပြီးတော့ ဗေဒါရောင်နုနုနှင့် ဝင်းအိနေသော ပန်း...
နှာကို ကြည့်မိရင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

“ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ပြီး အမှတ်တမဲ့လွန်သွားပြီးမှ ပြန်ခေါက်...
ရတယ် .. မေမေ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေမယ်မှ မထင်တာ”
ပြီးတော့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်တော့မည်၊ မိန်းမ...
ကင်းတွေ ဒီအချိန် ရောင်ရှားသင့်ဆုံးနေရာက အရက်ဆိုင်တွေပဲ...
ထုတ်ဘူးလား ...။

တွေးမိလေ သားငယ် မျက်နှာ မှန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်နေလေ ...။
“မေမေ .. ပြောလေ ..”

“ဪ .. အရက်ဆိုင်ရယ် ဘာရယ် သတိတောင် မထားမိပါ...
ကြွေးရစရာရှိတဲ့လူနောက် လိုက်ရင်း အဲဒီနားမှာ မျက်စိရှုပ်...
နှုန်းခဲ့တာ ..”

“မေမေပြောတော့ မေမေ ကြွေးသိမ်းရတဲ့အလုပ်မှာ အဲဒီလို...
ဘေးတွေ မပါဘူးဆို.. သူဌေးတွေ လူမသိသူမသိ ခဏတာ လည်ပတ်...
နှိုးကြတဲ့ထဲမှာ ခဏ စိုက်ထည့်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ အမြတ်ရတာဆို ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”
“ခုတော့ ပတ်ပြေးတဲ့လူနဲ့ တွေ့ပြီလား”
“တစ်ခါတလေတော့လည်း ရှိမှာပေါ့ သားငယ်၊ ဆန်ကောင်း...
သန့်ဆိုတာတောင် စပါးလုံးကင်းတာမှ မဟုတ်တာ ..”
သားငယ် က ကားမောင်းရင်း ခေါင်းခါပစ်လိုက်ပြီး ...
“တစ်ခါတလေ မဟုတ်တော့ဘူး မေမေ၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သား

အိမ်ကို ရောက်တာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ နှစ်ခါလုံး အိမ်မှာ ကားပဲရှိတယ် မေမေ မရှိဘူး ..”

“အပြင်ကို သွားတာလာတာ မရှိရတော့ဘူးလား။”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရာ .. မေမေ သွားလာနေတာ အဲဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီနွေ ကလည်း စကားပြောတာ တိုင်တိုင် မကိုက်တာ အသိသာကြီး ..”

“ကားယူမသွားတာက မင်း အချိန်မရွေး ရောက်လာပြီး ကားယူ သွားတတ်တာ သိလို့လေ၊ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း သွားတာ မဟုတ်တာ၊ အတူသွားတဲ့ မိတ်ဆွေမှာ ကားပါလာတော့ သိပ်မကွင်း ကျင်တဲ့ကားကို စွန့်စားမောင်းရတဲ့ဒုက္ခလည်း လွတ်တာပေါ့”

“အပြင်သွားရမှာတွေ အန်တီနွေ လုပ်တာပဲ မေမေ၊ သားက မေမေ့ကို တခြားကြောင့် ကပ်မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. စိုးရိမ်လို့ပဲ အခု မေမေ တက်ဖို့လုပ်နေတဲ့ကားက ဘယ်သူ့ကားလဲ ..”

“အဲဒါ တက္ကစီပါ၊ ဘလက်ခ်တက္ကစီပေါ့”

“ကျွတ်!...”

သားငယ် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ မေမေဘေးမှာ ယောက်ျား တွေ ငေးမောရစ်ဝဲနေကြတာ သူ အမှန်းဆုံး ..။

“သားငယ် .. မင်း ငါ့ကိုပဲ မေးမြန်း ပူပင်နေမနေနဲ့၊ ငါက ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ကျူရှင်မှာ လာကြည့်တိုင်း မတွေ့ တာက ဘာလဲ ..၊ ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“မေမေရာ .. သားဘက်ကို မြားဦးလှည့်ဖို့ ထွင်နေပြန်ပြီ”

“အံ့မယ် .. ပြောပုံက ..”

“ဟုတ်တယ်လေ.. သားဘက်မှာ မီးပွင့်ဖို့ ဘာမှမရှိဘူး၊ အားလုံး က မနက်ဖြန်တွေအတွက် ဖြတ်လျှောက်ပဲ၊ မေမေသာ ခြေလှမ်းမှားရင် လုံးဝ ရှေ့အကြီးကြီး”

ဘာမှဖြစ်ဖို့ မရှိဘူးဆိုသည့် မျက်နှာမျိုးနဲ့ ခပ်တည်တည် လုပ်နေ ဆိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လေးသွားသည်။

ခုမှ ရက်ပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးတာ သားငယ် မြင်သွားပြီ ..၊ ကိုယ်က သည်း ညာလိုက်မိ၏။

ဒီဆိုင်ထဲမှာ သူ့အမေ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသွားခဲ့ ပြန် ..။

ပန်း သက်ပြင်းခိုးချတာတောင် ကားမောင်းနေသည့် သားငယ် လှည့်ကြည့်သည်။

မလွယ်ပါလား ..။

သိသွားတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ ငါလည်း မင်းလို ဖြတ်လျှောက်ပါပဲ ပြန် သားငယ် ယုံပါ့မလား ..။

အခန်း (၂၄)

“မလာသေးဘူးလား မေမေ ..”

“အင်း .. မလာတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး မိုဘိုင်းစင်တာ ရှေ့နားလောက်မှာ ကားကို နောက်ပြန်ခိုရပ်နေ နာရီကြည့်မိသည်။

ဒီညနေ သားငယ် ရောက်လာတာနှင့် အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့ နီး ထားတဲ့ဆီ သားအမိ အတူထွက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။

“မေမေတို့ဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကြွေးဆပ်ဖို့ ဖြစ် .. စာလေးတစ်စောင်လောက် ပေးရုံ ယူရုံ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တွေတာပဲ မုန့်ဆိုင်လေးဘာလေးမှာ ချိန်းပါလား”

“ဆိုင်ထိုင်တာတွေ ငါမှ မလုပ်ချင်တာ၊ ဘာလဲ .. သားငယ် ဝိုက်ဆာလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ပါကင်နားမှာ မေမေ ရပ်နေရတာ မကြိုက်လို့ သားသာ ပါမလာရင် မေမေ ဒီတိုင်း ရပ်နေရမှာပဲလား ..”

“သူ ကြိုစောင့်နေမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ၊ ဆိုင်မှာ ငွေလိုက် နီးရင် ငွေအမောင့်အများဆုံးက သူပဲ ..၊ တိကျ မှန်ကန်တာလည်း သူပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကြိုစောင့်နေမှာပဲဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချ ထွက်လာ တာ .. ဘယ်မှာမှလည်း ချိန်းမထားမိတော့ ခက်တာပေါ့”

“နောက်ဆို စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတွေဖြစ်ဖြစ် ငွေသိမ်းတာ ဘာညာ ဖြစ်ဖြစ် မေမေရာ .. လုပ်နေကျ သွားနေကျ မဟုတ်ဘဲ အစီအစဉ် ဖြစ်သွားရင် အိမ်ကိုပဲ လာခိုင်းလိုက်ပါ၊ မေမေကို သား စိတ်မချဘူး”

သားငယ် က သရိုးကွာတားစတိုင်ဘောင်းဘီပွပွနှင့် ဟာဝေယံ အဝါရောင်ကိုဝတ်ကာ ဦးထုပ် နောက်ပြန်ဆောင်းထားသည်။ ရှေ့ ဆိုင်တွေကို ဦးထုပ်ထဲမှာ အားလုံးပါကုန်အောင် တမင်လုပ်ထား ဖြင့် နဖူးကျယ်တာက ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

အသက်လေးငယ်ငယ်နှင့် အရပ်အမောင်းကလည်း ထွားကျိုင်း ရှင်းနေသည့်မျက်နှာထက်မှာ ယောက်ျားပီသစေသော နှာတံ ချွန်က ထင်းနေသဖြင့် ...

‘တူလိုက်တာ သားငယ် ရယ် ..’

အမှတ်တမဲ့ သားငယ် ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်ခုံးခပ်ပါး နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း သိသာအောင် ကြည့်ကောင်းတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ခုကျမှ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေသလို သားငယ် မျက်နှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ကြည့်လေ တူလေ ...။

“မေမေ ..”

“ဟင်!...”

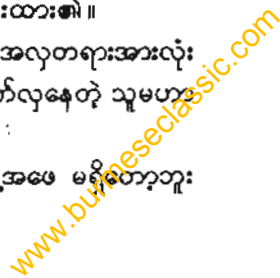
ငေးကြည့်နေသည့် ပန်း ရဲ့ပခုံးလေးကို သားငယ် က ဖက်လိုက် မျက်နှာချင်းကပ်ကာ ...

“သားကို ဟန်းဆက်အသစ်လဲပေးဖို့ စိတ်ကူးလေးဘာလေး မရှိ လား”

“မရှိဘူး ..”
 “ဟာ .. မေမေကလည်း လုပ်ပါ”
 ပန်း က ပန်းမှာကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချသည်။ သားငယ်
 က အတင်းပြန်ပက်၏။
 “မေမေ ..”
 “သားငယ် နော်.. အကြွေးရမှာက နည်းနည်း မင်းကို ဟန်းဆင်
 ဝယ်ပေးလိုက်ရရင် ကုန်ပြီပေါ့”
 “မေမေကလည်း အရမ်းဈေးကြီးတာ သားက ဝယ်ပါ့မလား
 ဒီမှာ ဒါလောက်လေးပဲ”
 မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ငါးချောင်း ဖြန့်ကာ ထောင်ပြကာ -
 “သွားမယ်နော် မေမေ .. မေမေ ပြီးရင် လိုက်ခဲ့ ..”
 သားငယ် က ဆိုင်ထဲကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ...
 “ခုကျတော့ မအေကို ခွေးစားစား ကျီးထိုးထိုး စိတ်ချသွား
 လား”
 “ဘယ်ကလာ စိတ်ချရမှာလဲ .. မေမေကို ဆိုင်ထဲမှာ ဟန်းဆင်
 ရွေးရင်း လှမ်းရှိုးနေမှာ ..”
 ပြောရင်း ပြေးဝင်သွားတော့ ပန်း နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးနေခဲ့၏။
 သားရဲ့ကျောပြင်ကနေ ဒီဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်မှ ...
 “လျှပ်ပန်း ..”
 ဟင် .. ဦးမြတ်ထွန်း ...။
 လျှပ်ပန်း မျက်လုံးတွေ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း
 ကျမှ ပြန်လည် မွေးဖျော့သွားခဲ့ပြီး ...
 “ဦးလေး ..”
 “ဪ .. မင်းပဲကိုး ..”
 ဦးမြတ်ထွန်း ၏ ရင်ရော်သွားသည့် မျက်နှာကြီးမှာ နှုတ်ခမ်း

ဆက်ကပါ ကော့နေသေးသည်။ ထို့ပြင် ဗိုက်ကရွဲရွဲ ဘောင်းဘီရည်
 နှင့် ဟိုတုန်းက သေသေသပ်သပ်ပုံစံနဲ့ တခြားစီ ...။
 ဦးမြတ်ထွန်း ကတော့ ပန်း ဆိုတာ သေချာသိလိုက်ရကာမှ
 စူးစိုက်ကြည့်၍ ...
 “နှစ်ယောက်မရှိနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေကိုသာ သံသယ မဖြစ်
 ရင် လျှပ်ပန်း လားလို့ ငါ တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး ..။ ကြည့်ရတာ
 အကွက်ကောင်းမိထားပုံ ရတယ်။ ခုန မင်းနားက ထွက်သွားတာ
 ဘယ် ..”
 ပန်း က မျက်စုံလေးတွေ တွန့်ကျသွားတဲ့အထိ စိုက်ကြည့်
 နည်းပြီးမှ ...
 “ကျွန်မ သား ..”
 “ဘာ!...”
 ‘သား ..’ ဆိုတာကို သံယောင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေပါ ပြူးသွား
 ပြီးတော့ ပန်းသွေးရောင်ဝတ်စုံနှင့်အပြိုင် နုရဲနေသည့် ပါးပြင်
 တွေထိ သေချာကြည့်သည်။
 ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ သိမ်းလှန်ကာ ခါးစပ်ထိ ဖားလျှားဖြန့်ပဲ
 သာ သူမပုံစံက အရပ်မြင့်သလောက် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လေး
 ရှုမငြီးနိုင်ဖွယ်ပင် ...။
 နှုတ်ထိပ်ဖျားမှာ ထိဆက်လှမတတ် စိမ်းညိုနေသည့်မျက်စုံနှင့်
 သယ်စပ်ကနေ ရှိန်းမြဲမြဲ ဖြာဆင်းနေသည့် မွှေးညှင်းနုတို့က သူမ
 ကို ပို၍ နုသန်ဝင်းမွတ်နေအောင် ဖန်ဆင်းထား၏။
 ထိုမျက်နှာမှာ ညိုသောမျက်ဝန်းတို့ကြောင့် အလှတရားအားလုံး
 အုပ်ချက်ဆိုတာ မရှိ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လှနေတဲ့ သူမဟာ
 မှန်ကို ကဝေမ ဆိုတာတော့ ..။
 “ငါ ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် ကလေးရဲ့အဖေ မရှိတော့ဘူး

မိုးလား”

မေးပြီး ပန်း မျက်နှာပျက်တာကို လှောင်ပြုံးနှင့် ကျကျနန ကြည့်၏။

“ရတယ် .. မဖြေချင်လည်း ထားလိုက်၊ ငါက သိပြီးသား မင်းပုံစံကြည့်လိုက်ကတည်းက ဒီလင် ဒီသားနဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခု တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေတဲ့ပုံမှ မရှိတာ၊ ဟွန်း .. မိန်းမတွေ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ရောင်းဝန်းတင်လာကြပြီဆို သိပ်သိသာတာ ..”

“ဦးလေး .. ဦးလေး စကားပြောရင် ကိုယ့်အသက်ကို ပြန်ထွက်ကြည့်ပြီးမှ ပြောသင့်တယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဦးလေးဟာ ကို ဦးလေးအရင်း ဖြစ်နေလို့ သည်းခံနိုင်ပါတယ်”

“ဘာ!...”

ဦးမြတ်ထွန်း ဒေါကန်သွားသည်။

“ကိုကို ဟုတ်လား .. မင်း .. မင်းနဲ့ အရိပ် နဲ့ တွေဖြစ်ကြပြီပဲ ပန်း က မဖြေဘဲ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ...”

“ဟေ့ .. မေးနေတာ ဖြေစမ်း၊ မင်းက လူတွေ သတ်၊ အိမ်မီးရှို့သွားပြီးမှ အရိပ် ကို ဘယ်လိုပညာတွေနဲ့ ပြန်စည်းရုံးလိုက်တာ သူကရော မြန်မာပြည် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“ဦးလေး သိချင်ရင် သူ့ကိုပဲ သွားမေးလေ .. ပန်း တို့က အရိပ်ပဲ ပြန်ဆိုကြတာပါ”

“မင်း .. မင်းကို သူက ခွင့်လွှတ်တယ် .. ဟုတ်လား”

ပန်း က မဖြေ .. ဒါကိုကြည့်လေ ဒေါကန်လေနှင့် ဦးမြတ်ထွန်းက အံကြိတ်၍ ပန်း နားကို ထပ်တိုးလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ လျှပ်ပန်း .. အမှုဆိုတာ အိုတယ် မရှိဘူး၊ မင်းရဲ့အိမ်တွေကို ငါ အခု တရားစွဲလို့ရတယ် နားလည်လား .. ထိုင်နေတုန်း အကောင်း၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်း သိကုန်မယ်၊ မင်း ကိုယ့်အန္တရာယ်

လိုရောင်ရမလဲဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“နားမလည်ဘူး .. အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာပြစ်မှု ထင်ခဲ့လို့လဲလို့ တွေးချိန်မရလိုက်ဘဲ တောကြောက်သလို ကြောက်တာကို ခံခဲ့ရတာ ..၊ အဲဒီမီးလောင်တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမယ့် ပန်း လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပန်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ပြေးတော့ဆိုလို့ ခံခဲ့ရတာ၊ အမှန်တရား မပေါ်သရွေ့ အချုပ်ထဲ ရောက်မယ်၊ ထောင်ထဲမှာ နေဖို့နဲ့ ဦးလေး တစ်ဖက်သတ် တိုက်လိုက်တဲ့ မှန်တိုင်းနောက်မှာ ဦးလေး ထွက်ပြေးခဲ့တာ ..”

“အေး .. အဲဒီလိုပဲ မင်း နေရမှာ .. မင်းက စုန်းကဝေမပဲ၊ လူသတ်တတ်တဲ့မျက်လုံးတွေအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိလို့ အလှအပတွေက ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ ဟဲဗီးပိတ်ဖြစ်နေရင် မင်း၊ မြို့နဲ့မတန်တဲ့ ပညာသည် အယုတ္တနတ္တမှန်း သိသွားကြရင် တွေဖြစ်ကုန်မလဲ သိလား ..”

“သိပါစေ .. သိအောင် လုပ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်မနေဘဲ လက်ပြလိုက်ပါ၊ ပန်း ဆိုတာ ဟိုတုန်းက အမျိုးမျိုး ပုတ်ခတ်ပြောဆို ခေါင်းငုံ့ခံနေမယ့် လျှပ်ပန်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်လောက်ထိ ခိုခိတ်ဘူးလဲဆိုရင် ပန်း အကြောင်း သိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ဦးလေး ကောင် အခုချက်ချင်း အသေဆိုးနဲ့သေအောင် လုပ်ပေးနိုင်သေးလား”

“တောက် ..”

“ဒါပေမယ့် ဦးလေး ကျွန်မရဲ့သတင်း အတင်းအပျင်းတွေ ပြောလိုက်ရမှာစိုးလို့ မလုပ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုဦးလေး ဖြစ် ..”

“တိတ်စမ်း”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အော်ကာ ဦးမြတ်ထွန်း က လည်ပင်းကြီး ရှည်လှာသလို မျက်နှာချင်းနီးအောင် တိုး၍ ...

“နင့်ကို အရိပ် က ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်နေသလား ကဝေမ
 အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိသွားတာမျိုး ..။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူး
 နင့်သွားသည်။ ဒေါသထန်နေသော ဦးမြတ်ထွန်း က သတိမထား
 “နင် ဂရုမစိုက်သလို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာလည်း သေ
 မှတ်သွားဦး လျှပ်ပန်း။ နင့်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝရမ်းပြေးလို
 အောင် အဲဒါတွေကို ငါ တမင်လုပ်ခဲ့တာ ..”

“ဘာ!...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အားပါးတရ ရယ်တော့ ဘေးလူတချို့ ငဲ့ကြည့်သွားကြသည်
 ပြီးမှ ဦးမြတ်ထွန်း က ရယ်ရိန်သတ်၍ ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း လည်လှပြီ ထင်နေသေးလား ..။
 စမ်းပါဦး ကဝေမ .. အရိပ်ထင် ကို နောက်ထပ် ကိုကိုလို့ ခေါ်
 သိမ်းသွင်းစည်းရုံးဖို့တွေ ရှိသေးလား ..”

ပန်း အံကြိတ်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး
 အငွေ့ပျံ့သလို ဖျင်းခနဲ ခံစားမိလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကို ဖျတ်
 လှုပ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ရှင် .. ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါ”

“ဘာလို့ သွားရမှာလဲ ..။ ငါ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေတာ
 နင်နဲ့ ခုလို ပြန်ဆုံရတာ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ ကျန်ပါသေးလား
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရစေဖို့ပဲ။ လုပ်စရာရှိတာကို ပြီးအောင်
 မယ် .. ပြောချင်တာတွေလည်း ပြောခဲ့မယ်။ ဒီမှာ လျှပ်ပန်း ..
 ပေါ်က ဘာမှန်းမသိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကယ်တင်မိလို့ မိသား
 လည်း ဘဝပျက်။ သူ ဦးလေးရဲ့ သတိပေး တားမြစ်ချက်တွေကို
 ဂရုမစိုက်မိခဲ့တဲ့ နောင်တတွေ၊ သူ့မိသားစုတွေ သေသလို သူ့ဦး
 ချော သားတစ်ယောက် ဆုံးခဲ့ရပါလားလို့ ငါ့ရဲ့မေတ္တာစေတနာနဲ့

နားလည်မှု တနင့်တပိုးနဲ့ အရိပ်ထင် က ..”

အရှည်ကြီးပြောချသွားပြီး ခဏ နား၏။ ပြီးမှ ...

“နင့်ကို တွေ့ရာမြင်းစိုင်း ဓားမဆိုင် ဖြစ်လောက်အောင် မုန်းတီး
 ..။ နင် လုပ်ပါတယ်လို့ သက်သေတွေ ခိုင်လုံနေသားနဲ့ ငါ ပြန်ပြီး
 ပျောက်ပျက်စေခဲ့တာလည်း ငါ့ဘက်က မြင့်မြတ်စွာ သည်းခံခြင်း
 ခုတ်ပြီး သူ့အတွက် ငါသာ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ..။ အားကိုး
 တဲ့ ဦးလေးအရင်းဆိုတာ အရိုးစွဲတဲ့အထိ သူ မှတ်သွားပြီ။ ခုနေ
 ခြေတိုင်လည်း အလကားပဲ .. မယုံရင်တော့ လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။
 ပြောပြဦးမယ် မှတ်သွား ..။ ငါ့သား သေခဲ့တဲ့အထိ ငါ့ကို မယုံ
 ခြင်းပဲ မိန်းမတစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်တဲ့ကောင် ..။ ငါ့ရဲ့ မတ်လေး
 သားဆိုပြီး ယုံကြည်ဖော်မရခဲ့တဲ့ မရီး .. အဲဒီ တစ်မိသားစုလုံးကို
 မုန်းတယ်။ အခုမှ မဟုတ်ဘူး .. သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းခဲ့
 ..။ မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး သတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တဲ့အထိ မုန်းခဲ့တာ။
 ..။ ဘာဖြစ်လို့ လောင်ခဲ့တာလဲ တွေးကြည့်လိုက် ..”

ပန်း မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်ငြိမ်သက်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေပါ ခပ်ဟဟ
 ..။

“သွားပြောပြလိုက် .. အဲဒါတွေ၊ ငါ့လေးလေးကို စွပ်စွဲရလား
 ..။ မင်းရဲ့ပြစ်မှု ပိုကြီးသွားလိမ့်မယ်”

ဦးမြတ်ထွန်း က ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည့် သွားတန်းကြီးတွေ
 ..။ သားနှင့် ခြေလှမ်းပြင်၏။

“ဦးလေး ..”
 ပန်း အရင်စလို ခြေတစ်လှမ်းတက်၍ တားဆီးလိုက်လျှင် ဦးမြတ်
 ..။ က လှမ်းပြီးသားခြေလှမ်းကို ပြန်ရုတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“အခု ရှင့်ရဲ့ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ လျှပ်ပန်း က ကိုကိုဇနီး ဖြစ်နေနိုင်
 ..။ ဆိုတာတော့ ရှင် နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးထင်တယ်”

“ဘာ!...”

ဒေါသရောင် တက်သွားပြီးမှ ဦးမြတ်ထွန်း က ဟားခနဲ ပစ်၏။

“ငါက ရူးနေတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ .. ယုံရအောင်၊ အေး .. အဲဒါဟုတ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အရိပ်ထင် ရူးနေပြီ”

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ပန်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပြတ်လုမတတ် ဖိကိုက်ထား ကျန်ရစ်၏။

သူမရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အမှန်တရားတွေဟာ မှန်သားပြင်ပေါ် ကြည့်လင်စွာ မြင်နေရတဲ့ ပုံရိပ်စစ်တွေလိုလား... ဆုပ်ဖမ်း သိမ်းဆွဲ လို့ မရ၊ ထုတ်နှုတ် တင်ပြလို့ မဖြစ် ...။

မှန်ဟာ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရှိနေသော်လည်း ပုံရိပ်တွေက ပျောက် ခဲ့ပြီ ...။

အခန်း (၂၅)

“မမ လာမှ လာပါ့မလားလို့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ ... ကတိပေးပြီးသားကို ..”

တစ်ဖက်က စကားသံတွေကြောင့် အရိပ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ

ထိုအသံတွေကို သူ ရင်းနှီးနေတာ သေချာ၏။

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် သေချာကြည့်တတ်အောင် လေ့ကျင့်လာ

- လုံးဝ မမှားစေရဘူး၊ မမ ပြချင်တာ ပြ ..”

“ဟုတ်လို့လား ..”

“တကယ်ပါဆို ..”

“ဒါဖြင့် ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ တစ်ဆက်တည်း ပြောထားမယ်နော်..

ကိုယ်တိုင် တယုတယ လက်သပ်မွေးလာရပြီးမှ သူများနောက်

လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တို့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိနိုင်မှ ပညာကုန်ပေး

..”

“လုပ်ပါ .. ပေါင်းကြည့်လိုက်ရင် သိသွားပါလိမ့်မယ်၊ လက်

- လက်တွေ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကဲ .. ဒီဘက်တိုး ..”

နှုတ်ခမ်းမှာ တောထားသည့် ဖန်ခွက်ကို အသာပြန်ချကာ ဝက်ဆီကို ခပ်စောင်းစောင်း ငိုကြည့်လိုက်သည်။

ပခုံးသာသာ ဆံပင်အဖြောင့်နှင့် ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ အမျိုးသမီးက ဒီဘက်ကို ဘေးတစောင်းထိုင်နေလျက် သားငယ်ကျောပေးလျက်သား ...။

သူက အတွင်းဘက်မှာမို့ သေချာ လှမ်းမကြည့်ဘဲတော့ မလွယ်ပါ။ မြင်နေရသည့် သူ့မှာသာ ကျေနပ်သည့်အပြုံးတို့ လျက် ...

“ခစ် .. ခစ် .. တွေ့လား .. မှားကုန်ပြီ ကောင်လေး”

“မမကလည်း ..”

“ပြောတော့ ဝန်မခံချင်ဘူး .. လူဆိုးလေး ..”

တစ်ဆိုင်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို ရယ်သံတွေ အထိန်းအကွပ်မဲ့နေ၏။ အရိပ် နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး ပြောပြီးသွားဖုန်းကို ဘေးမှာ အသာချထားလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ ကံဆိုးပြီး ဘယ်သူက ကံကောင်းနေသလဲ သားခုချိန်မှာတော့ ရာသီဥတုက ငါ့ဘက်မှာ ..”

စိတ်ထဲကပြောရင်း နာရီကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်စိသည် မဲပြုံးတစ်ချက် နောက်ထပ် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ငြိုး ကလေးဆိုတာ မတင်သင့်သည့် အတုံ့အလှည့်တွေဆိုတာ သူ နားလည်ခဲ့ပါပေမယ့် ...

သူ့ဘက်မှာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်မလွယ်သည့် အိပ်မက်ကလေးက ဖန်တီးခဲ့ခြင်းအတွက် ..

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်လေးရယ် .. မမိုး ရုံးတွေ ဂါတ်ကြောက်လွန်းလို့ ဘာမှ မမေးမမြန်းကြအောင် ဝေးဝေးရှောင်နေပါ။ တကယ်တော့ မေမေကြီးတို့ သားအမိကို လျှပ်ပန်း ကိုယ်

နန်းထဲ ထည့်ပိတ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကို မြင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဝင်မကယ်တာဘူး ..”

“သူဌေးရောက်လာတာလည်း နောက်ကျသွားတယ်၊ မီးလောင်ခိုင်ယာရှော့ဖြစ်တာလို့ ယူဆပြီး ရဲက မသင်္ကာမူနဲ့ စစ်ဆေးနေတာ လူမမယ်ကလေးနဲ့ စိတ်ဝေဒနာရှင်ဆိုတာကို ထည့်သွင်းပြီး ကို ပြီးအောင် လုပ်လိုက်တာ ..။ အဲဒီကောင်မလေးကိုတောင် မိမိမရှာတော့ဘူးလို့ သူဌေး ပြောလို့ မမိုး အံ့ဩသွားသေးတယ်။ သူဌေးပုံစံက အရူးကြီးလိုပါပဲ မောင်လေးရယ် ..”

“ဒီကောင်မလေးအကြောင်း ဘာတွေပြောပြော မောင်လေးက မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မီးခံသေတ္တာထဲက ရှိသမျှတွေ ထုတ်ယူသွားတာနဲ့ နေပစေတဲ့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းပေမယ့် စားထိုက်တဲ့လူက စားသွားဖို့ပဲတဲ့၊ ဇမ္ဗူတစ်လူ ပြာပုံဘဝရောက်သွားပြီးမှ နောက်ထပ် သိက္ခာမခံတော့ဘူး၊ ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်.. အရိပ် ပြန်လာမှ ဘာလုပ်လုပ်လို့နဲ့၊ မဆိုင်သလိုပဲ နေတော့မယ်တဲ့ ..”

မအေးမိုး ကို သူ လိုက်ရှာလို့ တွေ့တော့ မီးလောင်ပြီးခဲ့တာ နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးသည်။ လေးလေး ရင်ထဲမှာ ဘယ်ဘက်ထိ နင့်သည်း နာကျင်သွားမလဲဆိုတာ သူ တွက်မိခဲ့သည်။

မအေးမိုး ပြောပြသမျှကို နားထောင်ခဲ့စဉ်မှာ သူဟာ အပြင်ထရံကောင်းကာ၍ အတွင်းထရံ အပြင်ကာခဲ့မိသူအဖြစ် ရှက်ရွံ့ သိမ်ငယ်စွာ ကြောင့် ငုတ်တုတ်ကနေ အငွေ့ပျံ ပျောက်ကွယ်သွားသလိုပင်...။

ဒါတွေကို သူ မမေ့နိုင် .. လျှပ်ပန်း ဆိုသည့် မိန်းမကို ကလဲစားအတွက် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရှာဖွေနေခဲ့တာ မဟုတ်သော်လည်း ချိန် နားချိန်တိုင်း၊ အကြောင်းတွေ တိုက်ဆိုင် သတိရလာတိုင်း သူနှင့် နာကျင်မှုက လူကို အနာဂတ်မဲ့သွားသကဲ့သို့ နှိပ်စက်၏။ ဘာကူးတက ရှာဖွေခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်ဆံ့

www.burmeseclassic.com

ရဦးမည်ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်အပြည့် ထားခဲ့သည်။ တွေ့ကြုံတဲ့အခါ အပြုံးပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့တော့ ဟုတ်ပါ။ မလား

ကမ္ဘာကြီး တိမ်းစောင်းနေသရွေ့ နေရာကောင်းတစ်ခုမှာ ဝတ်ထာဝရ ရုပ်တည်နေလို့ မရနိုင်ဘူး လျှပ်ပန်း... ဒါကြောင့် မင်း အက စပြီး ..

“မေဇွန် ..”

ခေါ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာသလို သူ့စိတ်ကူးတွေသာတစ်ဆိုင်လုံးပါ တိတ်ကျသွားသလိုပင် ..။

“သူများတွေပြောတာ ငါ မယုံခဲ့ဘူး၊ မင်းက တစ်နေ့တစ်ယောက် မရိုးပါလား ..”

“ကိုမင်း ..”

“တိတ်စမ်း ..၊ ဟိတ်ကောင် .. မင်းကရော ဘာလဲ .. လူတွေလက်တောက်လောက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်စားရတာ ဝါသနာပါသလား”

“ဟာ!... ခင်ဗျား .. ခင်ဗျား .. ရမ်းသမ်း မစွပ်စွဲနဲ့”

“အံ့မာ .. ကိုင်းကွာ ..”

အုန်းခနဲ ထဖြစ်လိုက်သည့်ရန်ပွဲက လက်သီးချက်တွေပါ ဆင့်ပါကုန်လျက် တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်ရှားကုန်၏။

“မင်းကို ငါ သိတယ် ခွေးသူခိုးလေး ...၊ အခု မရှိတဲ့ကောင်ဝါသနာပါတာလား.. မအေကို လုပ်ကျွေးတာလား၊ ဘာလဲ.. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ငွေကို အလွယ်ရှာတာ ဘာကောင်လဲ ..၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရဲ့လား ..”

အမျိုးသမီးက ငိုရှိုက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး ထိုသူကို ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ပြန်ထုတ်သွားကြ၏။ သွေးစသွေးနုတို့နှင့် ကျန်ရစ်သည့် သားငယ် ကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေရင်း အရိပ် ပြုံးလှိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ငိုရှိုက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး ထိုသူကို ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ပြန်ထုတ်သွားကြ၏။ သွေးစသွေးနုတို့နှင့် ကျန်ရစ်သည့် သားငယ် ကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေရင်း အရိပ် ပြုံးလှိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ပခုံးတွေလှုပ်အောင် အသံတိတ် ရယ်စရာပဲ။

ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး သားငယ် ..၊ ဒီနေ့ မင်းအတွက် ငါ စိတ်ကောင်းပါဘူး ..။

နာခေါင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်များမှ စိမ့်ထွက်ကျလာသည့် သွေးတို့ကို လက်ခံနဲ့ ကပ်သုတ်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နေသည်။

သူ့ကို တစ်နေရာက ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် အထင်အမြင်အားဖြင့် မမြင်..။

မြင်လျက်နှင့် ကန်းသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ လူဘုံအလယ်မှာ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စွာ ရပ်တည်နေရခြင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် မင်းငိုက်စိုက်ချ ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သော်လည်း ...

“ဟေ့ .. ဒီမှာ စားသောက်ထားတာတွေနဲ့ အပျက်အစီးအားလုံးကို လျှော်ရမှာ ..”

တစ်ယောက်က ရှေ့က တားသည်။ တစ်ယောက်က နောက်မှာ တစ်လှည့်လှည့်ပြီး ပြီးတော့ ခဏအတွင်းမှာ သူ့ဘေးကို ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ ခြံပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်လောက် လျှော်ရမယ်မှန်း မသိ ..၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ပါလာတာတွေကို လောက်မှန်းလည်း မသိ ..။

သားငယ် မျက်နှာမမော့ရဲဘဲ ခပ်နဲ့နဲ့ ကိုယ်ကို စားပွဲတစ်ခုမှာ ခေါင်းနဲ့ မှီရပ်လိုက်ရင်း လက်က လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ချွတ်ယူခဲ့သည်။

ဟေ့ .. လို့ ပေးလိုက်ခါနီးမှ မေမေစကားကို သတိရမိကာ “အဲဒါ စိန်လက်စွပ်.. အခု ခဏပဲ ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ထားဦးမှာ ..”

ဟေ့ .. လို့ ပေးလိုက်ခါနီးမှ မေမေစကားကို သတိရမိကာ “အဲဒါ စိန်လက်စွပ်.. အခု ခဏပဲ ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ထားဦးမှာ ..”

ဟေ့ .. လို့ ပေးလိုက်ခါနီးမှ မေမေစကားကို သတိရမိကာ “အဲဒါ စိန်လက်စွပ်.. အခု ခဏပဲ ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ထားဦးမှာ ..”

ဟေ့ .. လို့ ပေးလိုက်ခါနီးမှ မေမေစကားကို သတိရမိကာ “အဲဒါ စိန်လက်စွပ်.. အခု ခဏပဲ ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ထားဦးမှာ ..”

စကားပြောတာတောင် ပါးရိုးက နာလာသည်။ သူ ဆိုင်ပြင်-
တောက်လျှောက်ထွက်ခဲ့ပြီး ဒီနေရာ .. ဒီမျက်လုံးတွေအောက်က
လွတ်မြောက်ပြီ ထင်ခဲ့သော်လည်း ...

“သား .. ငယ် ..”

သူ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းတစ်ခု
ဒိုင်းနမိုင်းကွဲသလို အုန်းခနဲ မြည်၏။

“မေမေ ..”

“မင်း .. မင်း .. တကယ် ဖြစ်ခဲ့တယ် .. ဟုတ်လား”

“မေမေ .. သား ..”

“မင်း ..”

သားအမိနှစ်ယောက်ဆီကို မတ်တပ်ကနေ လက်ပိုက်ကြည့်ရင်
အရိပ် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေခဲ့၏။ မျက်ရည်ရောင်လဲ့နေသည့်
ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကွယ်ရာကနေ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်သွားခဲ့
ဘာနဲ့မှ မတူ ..။

မင်း မငိုတတ်ပေမယ့် ငိုရမယ် လျှပ်ပန်း ..။ မင်း ငါ့ကြော
မျက်ရည်ကျရမယ်။ ရင်ထုမနာ ခံခက် ကြေကွဲရမယ်။ ငါ့လော
မဟုတ်ရင်တောင် မင်း ဘဝပျက်မတတ် ခံစားစေရမယ် ..။

အဲ့ဒါ .. ငါ့ညီ .. ငါ့အမေအတွက် ..။

ဟွန်းခနဲ မဲ့ကာ ကိုင်ထားသည့်ကားသော့ကို အမြင့်ကြီး ပစ်
လိုက်ပြီး ချွပ်ခနဲ ပိုင်နိုင်စွာ ပြန်ဖမ်းသည်။

ပြီးတော့ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့တာ ဆိုင်ရဲ့ ဘေးတံခါး
ဖက်ကနေ ..။

ထို့နောက် ရှေ့ကပြေးနေသည့် အနီရောင် ဝက်ဂွန်းကားထော
မမှိတ်မသန်ကြည့်ရင်း လီဇာကို ထပ်ဖို့၏။ သိပ်မကြာလိုက်
အချိန် ခဏလေးတွင် ..။

“ဟာ!... ရှိုးတဲ့မှပဲ။ ဟိုကား ဘာလဲဟာ ..”

“အမလေး!...”

လမ်းကြော လှထွက်သွားသည့် ကားမည်းတစ်စီးကြောင့် ကမန်း
တန်း ရှောင်လိုက်သည့်ကားက ပန်း ရဲ့ကားကို နောက်မြီးနဲ့ ကပ်
တစ်မိသွား၏။

ကားမောင်းတိုင်း သတိထားနေရသည့် ပန်း အတွက် အကျပ်
အတည်းကို ဘယ်လိုမှ လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ သူမ ထပ်ရှောင်
အိတ်တာနှင့် တစ်ဖက်လမ်းကြောမှာ ရပ်နေသည့်ကားကို ဂျိမ်းခနဲ..။
ပွက်လောရိုက်သွားသည့်မြင်ကွင်းကို ဘက်ခံမှန်ထဲက ကြည့်ရင်း
အိပ် ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ...

“မင်းတို့ကို သေအောင်မသတ်သေးဘူး လျှပ်ပန်း ..။ သိပ်ကြောက်
အနဲ”

တက္ကစီငှားနေကာမှ နောက်မှာ ထိုးရပ်လာသည့်ကားကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ အရိပ် ကို မြင်လိုက်ရ၏။ လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ညိတ်ပြနေသဖြင့် ခဏပဲ စဉ်းစားမိကာ အရိပ် ဆီကိုပဲ ခြေလှမ်းတွေ့ဦးတည်ခဲ့မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လျှပ်ပန်း .. ခုမှ လေးနာရီတောင် မထိုးသေးဘဲ မင်း ဒီအချိန် အမြဲ ပြန်တာပဲလား ..”

ပန်း က ကြည့်လိုက်ပေမယ့် အရိပ် က လှည့်မကြည့်ပါ။ ဖြူခိုင်ခိုင်ကြည့်သည့်မျက်နှာမှာ မျက်မှန်တပ်ထားတိုင်း ကိုကိုက ချောသည့် ထို့ပြင် မျက်မှန်မှာ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီ ရောင်ပြန်ဟပ်နေပုံက ကြောက်ကောင်း၏။

“မင်း အဲဒီလို ဝတ္တရားဆန်ဆန် မလှုပ်ရှားဖို့ ..”

“ပန်း ကလည်း ..”

“ငါ ပြောနေတုန်း ဖြတ်မပြောနဲ့ ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်ပုံက အမိန့်ဆန်သည်။ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားမယ့် ပန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိ၏။

“မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ ငါ ဘာဖြစ်ချင်နေသလဲ မင်း သိတယ်၊ အေး .. မင်းနဲ့ ငါ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် တချို့ကို ခုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရအောင် ..”

အခန်း (၂၆)

ကားက လှည့်ကင်းရှင်းရာသို့ အလျင်စလို ကွေ့ဝိုက်သွားပြီး ထိုင်သာစွာ ရပ်၏။

“ငါ့ဘက်မှာ အားလုံး ပျက်စီးခဲ့ရတယ် ..၊ ငါ ရင်ကွဲနာကျပြီး သူရဲတစ်မယ်ပဲ ကျန်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် .. ပြီးတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်နေလို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့တဲ့ လေးလေးရဲ့ဘဝတစ်ခြမ်း ပျက်စီးမှု၊ အဲဒါတွေအတွက် မင်းဆီက ငါ ရချင်တာ ဘာလဲ ..၊ ငါ ဘယ်လောက် ခြိမ်းခြောက်ရသင့်သလဲ ..”

“ပန်း ပြောလို့ရပြီလား ကိုကို ..”

“ဘာပြောမှာလဲ ..၊ မင်းဘက်က ရှင်းပြမှာတွေ၊ အကြောင်းပြောတာတွေကို ငါ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းမျက်လုံးမှာ မြင်နေရတဲ့ ငါ့အတွက် အကျန်ပေါ့တယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင် နောင်တတွေလား ..၊ တကယ်တော့တရလို့ ဒါမှမဟုတ် ရှောင်မလွတ်သာတော့လို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. ငါ့ကို အရှုံးပေး ဝန်ခံတော့ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာမှန်ရင် ငါ လိုချင်တာပေးလုံး ပေးနိုင်ရမယ်၊ ငါ ဘာခိုင်းခိုင်း ခေါင်းညိတ်ရမယ်”

“ပန်း ကိုလည်း ပြောခွင့်ပေးပါ ကိုကို ..၊ ကိုကိုအတွက် ဘာဖြစ်စေ ပန်း ပေးဆပ်နိုင်တာ၊ ကြည့်ဖြူနိုင်တာတွေက ပန်း အပြစ်လုပ်ခဲ့တာနဲ့ မဟုတ်ဘူး ..၊ ကိုကိုဟာ ပန်း ရဲ့ ထာဝရကျေးဇူးရှင် .. ပန်း အလင်းရောင်၊ အဲဒါ ထာဝရ ခိုင်မြဲနေမယ့် အမှန်တရား ..၊ ကိုကို ထင်သလို ရှောင်မလွတ်သာလို့ အရှုံးပေးလိုက်ရတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလောက်ထိတော့ ယုံကြည်ပေးပါ ကိုကို၊ ကိုကို မကြားဘူးဘဲ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့လည်း ပန်း ဘာမှ ရှင်းမပြပါဘူး၊ အဲဒါပဲ မယ့် ပန်း ဘာမှ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဇာတိယာရင်မှာ လက်တစ်ဖက် ဆန့်တင်ပြီး အရိပ် က ဟားတိုက်နေသည်။

“ရှင်းမပြပါဘူးဆိုပြီး မင်း အပြစ်မလုပ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာ ငါက ယုံကြည်ရမယ် ဟုတ်လား .. ယုံခိုင်းတိုင်း ယုံခဲ့တဲ့ ပေါကြောင်ကြောင်ကောင်က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ငါ့လိုက်မမိနိုင်တဲ့ ပညာလက်တွေ့ကို ဟိုတုန်းတည်းက ငါ ကျရှုံးခဲ့ရတာ မင်းဟာ ဘယ်လိုမှအကဲခတ်မလွယ်အောင် အပြုံးကြီးအုံ့ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမစိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်အပေါ် လက်တုံ့ပြန်ရက်တယ်။ လူမလေးကလေးလေးကိုတောင် ကျူးငုတ်မကျန် ရှင်းတာမျိုး၊ ရက်စက်ယုတ်တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး.. အဲဒီလူက ပန်း မဟုတ်ဘူး.. အဲဒါ ကိုကိုဦးလေး ..”
“ဘာ!... မင်း ဘာပြောတယ်”

အရိပ် အသံ ဟိန်းထွက်လာကာ ဆုပ်ကိုင် ဆောင့်ခါပစ်လိုက်သဖြင့် ပန်း တစ်ကိုယ်လုံး အရုပ်တစ်ရုပ်သာဆို တစ်စစ ပြုတ်ထွေးသွားနိုင်၏။

“မင်း .. မင်း ပြောရဲသေးတယ်၊ သူ့ကြောင့် မင်း ထောင်မကျတာကို .. သူ ဖျောက်ဖျက်လိုက်တဲ့လုပ်ကြံမှုကြောင့် မင်း ခုလို အလွယ် ရွှေမှုန်ကြဲတဲ့ဘဝနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်သေးတာကို ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”
“မင်း ..”

ပန်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေသဖြင့် ဒေါသတကြီး မြောက်တက်နေသည့်လက်က အဆုံးထိ မြင့်တက်နေကာမှ ပြန်ကျမလာဘဲ ရပ်တည်နေ၏။

“မင်း .. ကွာ .. တောက် ..”
“ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ် .. လူတစ်ယောက်ကို သူများ အတော်တော်ချက်တည်းနဲ့ ..”
“တိတ်စမ်း ..”

ပန်း သည် ရှိုက်ငိုနေရင်း အရိပ် မျက်နှာကို စူးစူးစိန်းစိန်း

ညီမိ၏။ တစ်သက်လုံး ဘဝအသေခံပြီး ပေးဆပ်ရတော့မည့် နှစ်ဆိုးနှင့် အချစ်ကိုသာ ရယူလိုခြင်း နှစ်ရပ်မှာ သူမ ရွေးချယ်လိုက်တာ မှားသွားပြီလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိဖူးသည်။

ကိုကိုကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသင့်သလားလို့လည်း တွေ့ဝေစိတ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ “နင် ရှင်းပြရင် သူ နားလည်သွားမှာပေါ့၊ ဒီတိုင်း ရာလား” တဲ့ ...။

မနေ့ စိတ်တိုနေတာကို မြင်ပြီးကတည်းက ငါ မှားခဲ့သလားလို့ မျှော်မိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ပန်း အဆုံးစွန်ထိ နားလည်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ခံထားရသည့် ပန်းနှစ်ဖက်မှာ နာကျင်မှုကို တဆစ်ဆစ် ခံစားရင်း အသည်းထဲကပါ နာကျင်မှုသည်။

တကယ်ဆိုရင် ကိုကို ပန်း ကိုပဲ ယုံကြည်ရမှာ .. ‘ငါ မရှိတုန်းက ဖြစ်သွားတာ ပန်း ကတော့ ငါ့မိဘတွေကို ဒီတိုင်း ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ ကိုကို မျှော်လင့်ထားသင့်တာ သိလား ..။

ပန်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူများတွေ အထင်လွှဲပေမယ့် ဒီလို မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပန်း ဘက်က စကားကို နားထောင်ပေးဖို့ မလိုအပ်ဘူး။ ယုံကြည်ချက်တစ်နေရာမှာ ချန်ထားပေးခဲ့ရမှာ ..။

ခုတော့ ပန်း ကိုယ်တိုင် ပြုံးချက်နဲ့လုပ်ကြံခဲ့တာလို့ ကိုကို ထင်နေတယ် ..။ စိတ်မပူနဲ့ ကိုကို ..။ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူးလို့ ကြေညာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပန်း သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုကိုအတွက် သိပ်ချစ်တဲ့မိသားစုကို ပန်း အသက်စွန့် ကယ်ခဲ့တာ ..။

မေမေကြီးကို မကယ်လိုက်နိုင်ပေမယ့် ကိုကိုညီလေးကို မရမကတည်းက ပြီး ဒီနေ့ထိ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးခဲ့ရတာပဲ။ အဲဒါတွေကို ကိုကို ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူး။ အခုအပျိုစင်ဘဝကို သားတစ်ယောက်အမေ အဖြစ်ခံပြီး ကိုကိုကို

အတွက် စွန့်စားပေးဆပ်ခဲ့သမျှ ပန်း ပြန်ရတာ ဒီလောက်ပဲဆို
ကိုကိုလည်း ဒီမှာတင်ပဲ ကျေနပ်သွားနိုင်မှာပါ။

ဒါဟာ ကလဲ့စား မဟုတ်ဘူး ကိုကို ..၊ ဖန်တီးယူရခြင်း ကင်း
တန်ပြန်သက်ရောက်မှု တစ်ခုပါ။ အမေရော .. ညီရော ပန်း ဆုံး
မိန်းမကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီလို့ ကိုကိုနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုအဖြစ်
အနာရွတ် ကျန်ခဲ့ပြီဆိုရင် ပြန်လည် အစားထိုး ကုသဖို့ ကြိုးစား
လည်း ဘာထူးမှာလဲ ...။

အချစ်ကို မရတာထက် အမုန်းခံနေရတာက ပိုဆိုးပါတယ်
ကိုကို ဒီတိုင်းပဲ ဆက်မုန်းနေလိုက်ပါ ...။

“မင်း တစ်ခုခု ကြိတ်မှိတ် ခံစားသွားရတိုင်း ဒီလိုပုံစံ မျက်
ချပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်တာ ဟိုတုန်းက ကြောက်ရမုန်း ငါ မသိခဲ့
ငြိမ်သက်နေသည့် ပန်း ရဲ့ မျက်တောင်ဖျားတို့ကို စိုက်ကြည့်
အရိပ် က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ပြန်လည် ဖြိုခွဲ၏။

“ဘာတွေ နာကြည်းသွားပြန်ပြီလဲ ...၊ ငါ ပြောတာ လွန်
တယ် ထင်လို့လား .. ဒီဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြော ..”

ပန်း ပြောခွင့်ရသွားပြီလား ...။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ပန်း ဘာမှ မပြော
နဲ့ရဲလှပသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ အပြုံးလေး ခိုတွဲလှ

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ငါ ဖြစ်စေချင်သမျှ မင်း တစ်ထပ်တည်း လိုက်နာ
ဆိုတာ နားလည် ...၊ အခု ပြန်သွားနေတဲ့ပုံစံကို ပြင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ..”

ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မျက်ရည်စတို ခန်းခြောက်
ဖြစ်လျက် ...။

အခန်း (၂၇)

“ခ ..”

အဲဒါသံက နားထဲမှာ ထော်လော်ကန့်လန့် ဝင်၏။ မျက်နှာရှေ့
လောကတော့ ခေတ်လူငယ်ပီပီ စတိုင်လ်ကျကျ ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်
သည့်ဒီဇိုင်းနှင့် ရေမွှေးနံ့လား .. ဘီယာနံ့လား ထောင်းထောင်း
၏။

“မ ပြန်မလို့လား ...၊ မောင် ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မျက်လုံးရိုင်း
နဲ့ငှက် ဘာဖြစ်လို့ တက္ကစီနဲ့ချည်း ပြန်နေရတာလဲဗျာ ..”

မောင်လို့ ပြောလိုက်တာကြောင့် ပန်း မျက်နှာ တင်းသွားတာကို
ရယ်၍ ...

“မ က အရမ်းလှတာပဲဗျာ .. စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မောင့် နာမည်
မောင်’ တစ်လုံးတည်းရယ် .. ဟို မ ကို လာကြိုမယ့်သူလည်း
ဘူး၊ မောင် က ..”

“ဒီမှာ ..”

“ဗျာ ..”

အူကြောင်ကြောင် ထူးလိုက်ပုံက တကယ်ကြောင်တာ မဟုတ်မှန်း လှောင်ပြောင် ပြောနေသလိုပင် ..။

“တို့က ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တာဝန် ခဏ လွှဲပြောင်းထားရတဲ့သူပါ။”

“ဟင်!...”

“အဲဒါကြောင့် တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်ပြန် .. ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ ဖြစ်အဲဒါ တို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းအမှန်ပဲ”

“မဟုတ်တာ .. ‘မ’ က လာလျှိုနေပြန်ပြီ- ‘မျက်လုံးရိုင်း’ နာမည်က မ ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်ကာမှ တင်လိုက်တာ၊ နောက်ပြီး မျက်လုံးလေးတွေကြောင့် ဒီနာမည် ..”

“ရှင်းနေတာပဲကွာ.. မျက်လုံးရိုင်းနဲ့ ချစ်ကစေမလေးကို နာမည်တွင်စေတာပါ။”

နောက်ထပ် နှစ်ယောက် ရောက်လာတော့ ပန်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ စည်ကားထည်ဝါသော ဒီလိုဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရောက်ကားပါကင်လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းမကြီးဘေးမှာမို့ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ငြိမ်ရမှာ ဖြစ်၏။ အချိန်ကလည်း မိုးချုပ်စ အလင်းရောင်မဲ့နေပြီ။

ထိုစဉ် ဘယ်တုန်းက ဆိုင်ထဲရောက်နေမှန်းမသိဘဲ သူ့ကလည်း မမြင်ခဲ့ဘဲနဲ့ ခုကျမှ အထဲက ထွက်လာသည့် အရိပ် က သူ့နက်ကြီးဆီ လျှောက်သွားနေတာ လူကို လုံးဝကို မမြင်တဲ့အတိုင်း

စိတ်ရှိလက်ရှိ လိုက်ငေးနေပြီးမှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိနေသူကို သူ့က ပန်း မျက်ဝန်းတွေကို ချက်ချင်း လွှဲပစ်မိသည်။

မြင်ရဲ့သားနဲ့ မမြင်သလို လုပ်ထွက်သွားတာကို နားလည်သဖြင့် ကြေကွဲခြင်းက ခဏအတွင်းမှာ အပြင်းအထန် ဒုက္ခရောက်

အခြေအနေကို ဂရုမထားမိတဲ့လူတွေကတော့ သားသမင်ကို ညှိပတ်ချောင်းနေသည့် ကျားဘုရင်လို ..။ တကယ်ဆို ကိုယ်ဟာ

အမျှမျှချိုးခံထားရတဲ့ အဆိပ်ပြင်း မြေ ..။

လှိုက်တက်လာသည့်ဒေါသနှင့် ကြေကွဲခြင်းကို လုံးထွေး သိမ်းခြင်းကာ ပန်း ကိုယ့်စိတ်ကို မရမက ထိန်းချုပ်သည်။ ပန်း ရဲ့

စိတ်ကို ကိုကို’ ဆိုတာ ခေါင်းညိတ်တတ်တိုင်း ညိတ်ပြန်တာ မဟုတ်အကဲကို ..။

“ဘယ်လိုလဲ မမ .. ကိုယ့်ရဲ့ ကက်စတန်မာတွေကို၊ ဒီလိုကြီးအထူး ထားမသွားပါနဲ့ဗျာ”

နောက်ရောက်လာတဲ့ နှစ်ယောက်က ရဲရဲတင်းတင်း ရှေ့တိုး၏။ နှစ်ဦးက ဆီးတော့မလို ဟန်ပြင်သည်။

“မမ ဒီဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင် ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ထိုကလေးလိုတိုင်း လိုချင်တာ ရနေတာ မိန်းမချောလေးတွေပဲ၊ ကျွန်

တို့က နပ်ပါတယ် .. မမရဲ့ ဖော်ရွေမှုစာရင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင် ရပြီ”

“တို့ မင်းတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး .. ‘မ’တွေ ‘မောင်’တွေနဲ့ နှစ်ယောက် နားထောင်ချိန်လည်း မရဘူး၊ တို့မှာ မင်းတို့အရွယ် သား

ယောက် ရှိတယ်”

“ဟား!... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဗျာ ..”

“ကမ္ဘာကြီး ဟက်တက်ကွဲအောင် ရယ်ချလိုက်ရမလား ..။ မျက်နှာတွေနဲ့ မျောပါသွားအောင်ပဲ ငိုပစ်လိုက်ရမလား ..”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ .. ဟုတ်တဲ့လူက မပြောရဲဘူး၊ ပြောရဲနေတာ မဟုတ်လို့ပဲ၊ လာပါ ‘မ’ရယ် .. ဆိုင်ထဲ ခဏပြန်ဝင်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးအနေနဲ့ စကားလက်ဆုံ ပြောပေးရုံလေးပါ။ ‘မ’ရဲ့ဆိုင်ကို အားပေးအလကားစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

www.burmeseclassic.com

“ဆောရီးပါ .. တို့ အိမ်ပြန်ချိန်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”
“မေမေ ..”

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသည့် သားငယ် များက မီးရောင်ဖြာနေသည့်အောက်မှာ တင်းမာလျက် အနီရောင် နေ၏။

ရောက်လာတာနှင့် ပန်း ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ ရှိနေသည့် မျက်နှာတွေ ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါ။

“ဒီအချိန်ကြီး ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မေမေ ..”
“ကိစ္စရှိလို့ပါ သားရယ် .. ကားပါလာလား ..”
“ပါတယ် .. သား အိမ်က လာတာပဲဟာ .. သွားမယ်”
“ဟာ!... နေပါဦး”

သားငယ် ရှေ့မှာ သုံးယောက်စလုံး ဖရိုဖရဲ ပိတ်ကာထားတာ ကာ ...

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲကွ .. ကိုယ်တို့လည်း ဟောတာ မောဖို့တောင် သတိမရဘူး”

“မင်းက ဒီလောက်နဲ့ အရူးကွက်နင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”
“မင်းတို့ ဘာစကားပြောတာလဲ .. ဒါ ငါ့အမေ ..”
“နှစ်ဆယ်ကျော်ရင် အမေ ခေါ်လို့ ရတယ်တဲ့၊ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့လည်း စောစောတည်းက အမေခေါ်ခေါ်ရင် ပြီးသွားမှာနော်”

“တောက် ..”
“သားငယ် ..”

သားငယ် က တက်ခေါက်ခြင်းနှင့်အတူ လက်သီးက ဖြည့်သား ..၊ သို့သော် ..၊

ပန်း စိုးရိမ်တကြီး ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် လက်ကို ချုပ်ပေးလိုက်ဖြစ်ကာ အနီးဆုံးလူက သားငယ် ရဲ့ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဆုပ်ဆွဲခွင့် ရသွား၏။

ထို့ပြင် အားရပါးရ ဆုပ်ရွယ်လိုက်သည့် လက်သီးလုံးက နည်းဟုတ် ..။

“ဟိတ် .. မလုပ်နဲ့”
ပန်း မျက်လုံးတွေ ပြာသွားကာ ထိုလက်သီးကို ကမန်းကတန်းဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အလယ်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ ငါ့သား .. မင်းတို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ကြပါ၊ သွားကြပါ”

သူတွေ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကနေ အနားမှာ ဝိုင်းလာ၏။ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်ဆိုတာနှင့် စပ်စုလိုသူတွေလည်း ပါကာ ဆဲက ဝန်ထမ်းတချို့ပါ ထွက်လာကြ၏။

“ဟာ!... မမ ပါလား .. မပြန်ရသေးဘူးလား”
ကိုယ့်ကိုမြင်သွားကာ ပျာပျာသလဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ‘မမ’လို့ သိသံတွေကို နားခါးသွားသလို ဖြစ်လာခဲ့ရင်း သားငယ် နဲ့ တခြားသားသုံးယောက်ကို ကိုယ်နဲ့ရောသောကြည့်သွားသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် ရှက်စိတ်တွေ မွန်လာသည်။

ထိုညမှာ နာမည်ကြီးသွားသည့်အဖြစ်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ပန်း ပြဿနာဖြစ်ကြလေသတည်း။

အခန်း (၂၈)

“မင်း .. တိတ်စမ်း ..”

“တိတ်စေချင်ရင် မေမေ ပြောလေ .. အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်လဲ၊ ငွေသိမ်း .. ငွေယူတွေက အဲဒီရှေ့မှာပဲ ညတိုင်း လုပ်နေတာလား။ သားငယ် အသံက စူးရှ တုန်ခါနေသည်။ အပေါ်ထပ်ဝတ်နေသော ရောင်စုံစင်းကျားနှင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်စစ်ကို တဆုံးထိ ဆွဲပြန်ပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သလို ဆွဲလွဲချွတ်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်ကို လုံးထွေး ပစ်ပေါက်၏။ သူ လှုပ်ရှားသမျှ စူးစိုက်လိုက်ကြည့်ကာ ပန်း က နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိပိတ် အံ့ကြည့်၍ ...

“သားငယ် .. မင်းက ငါ့ကို ကိုယ်အမူအရာအားဖြင့် မိုက်ရိုင်းနေတာပေါ့ .. ဟုတ်လား။”

“မေမေမှ မဖြေတာ.. အဲဒီဘားမှာ မေမေ.. မေမေကို.. ကျွတ်သွားသူ ကြားသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခုနစ်လွှာက ထိခတ်ခန်းအထိ လိုက်ပို့ပြီး နောက်ပြန်ခေါက်ဖို့ မလွယ်သဖြင့် ပါကလီ ခဏဝင်ကပ်ပြီး ကားကြောပြတ်အောင် စောင့်နေတာ ဖြစ်၏။

မေမေကို ဒီဆိုင်ထဲက ထွက်လာနိုင်သည်လို့ ဘယ်လိုမှ မတင်ဘဲ ဆက်တိုက် မြင်ကြားရတာတွေကို မယုံနိုင် ..။ သို့သော်... “မေမေ ဆုံးမခဲ့တာတွေ .. မေမေ နေထိုင်တဲ့ မေမေရဲ့ ကာရိုက် ..”

“မင်းက ငါ့ကို ကာရိုက်တာ ပျက်နေပြီလို့ ပြောလိုက်တာလား။” “သား မေမေကို ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုမပြောဘူး မေမေ .. ထင်မထင်ဘူး၊ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာလဲဆိုတာ မလည်တာ ..”

“အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့စီးပွား ငါ့အလုပ် ..” “အဲဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..” “ဘာ .. ပြောတယ်”

ပန်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက မီးရောင်အောက်မှာ ပန်းရင့်ရောင် ခန်းခဲ့၏။ ထို့နောက် သူမနဲ့ထပ်တူ မထင်မှတ် မယုံကြည်နိုင်စွာ ရှေးရှား ပေါက်ကွဲနေသည့် သားငယ် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း ခြောက်သွားပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား .. ငါက မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားတွေ ပြောမိန်းမပေါ့” “မေမေ ..”

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောစမ်း ..။ မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ” “မထင်ဘူး .. မေမေ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်လည်း အဲဒါ ကြောင်းရှိရမယ် .. ဒီလို စီးပွားရေးကို နောက်လိုက်အားကျပြီး ချင်းကြီး လက်လွှဲယူလိုက်ရအောင်ထိ မေမေမှာ ဝိသမလောဘ ဘူး၊ အရက်သေစာဆိုရင် သုံးစွဲသူရော ရောင်းတဲ့သူရော အားလုံး မေမေ ဘယ်တုန်းက အကောင်းပြောခဲ့ဖူးလဲ ..။ သားကို တရားချ မခဲ့တာရော ဘယ်သူလဲ .. အခု မေမေက ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းအတွက် စိတ်ပူလို့ ဆုံးမခဲ့တာ၊ ငါ့အတွက် မပူဘူး”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ မေမေ .. မေမေပုံစံနဲ့ အဲဒီအလုပ်ရင် မလား ..၊ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ ခုပဲ မေမေ သိခဲ့ပြီ”

“မင်း ဝင်မပါဘဲနေရင် ငါ့ပြဿနာ ငါ့ရှင်းနိုင်တယ် သား”

“ဘာလဲ .. အဲဒီကောင်တွေနဲ့ အထဲပြန်ဝင်ပြီး ..”

“တိတ်စမ်း ..”

“သားကို တိတ်စေချင်ရင် မေမေလည်း ရပ်လိုက်ပါ”

ပန်း ဒေါသကြီးနေသလောက် သားငယ် က ပြန်အော်ကြားပြီး တော့ ယောက်ျားလေးတန်မယ့် မျက်ရည်ဝေလျက် ...

“မေမေ့ကို သား ချစ်တယ် .. မေမေတန်ဖိုးကို သား အားမလဲနိုင်ဘူး မေမေ”

ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး လက်တကာကာနှင့် ဝန်ချ တောင်းပန်သလို ဆိုလျက် ...

“သားရဲ့မေမေက အရမ်းလှတာပါ၊ ငါ့အမေလို ပြောရင် သူမှ မယုံကြဘူး၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့လူတွေဆိုရင် ငရဲ မကြောက် .. အဲဒါမကြောက် စော်ကားကြသေးတယ်၊ အဲဒီလောက် လှနေတဲ့ သားမေမေက သားတစ်မျက်နှာကိုပဲ ငဲ့ညှာပြီး အိမ်ထောင်သစ် မထူအပျော်မကျူးဘူး .. အရမ်းကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ အမေ ..”

သားငယ် က ပန်း ရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ကတုန်ကယင် ဆုတ်လိုက်ရင်း ...

“မေမေ့ကို ဝှက်ထားပြီး သားကိုယ်သား နတ်ရေကန်ထဲ ဆင်းချင်တယ်၊ ပြန်တက်လာပြီး ရဲရင့်တဲ့သားအဖြစ်နဲ့ မေမေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်ချင်တယ်၊ သားက အသုံးမကျလို့ အားကိုးရှာခဲ့ရရင် အကောင်းသား လို့ မေမေ နောင်တရလာမှာ”

“မင်း ကြောက်တယ် မေမေ ..”

ပန်း မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းကျလာသည်။ အခန်းကုန် သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့သော မနေ့ ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုသည့်အဖြေကို မသိရသေးဘဲ ရောက်သည့်နေရာမှာပဲ ရပ်၏။

မီးရောင်အောက်မှာ သားအမိရဲ့မြင်ကွင်းက မမေးနဲ့ .. မသွားနဲ့ တားဆီးလိုက်သည့်နယ် ..၊

“ဒီလိုစီးပွားရေးကို အခုမှ မျက်စိကျသွားတာဆိုရင်လည်း သားငယ်ငယ်ပန်းပါတယ် မေမေ .. မလုပ်ပါနဲ့ ..၊ ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့တာလဲ”

“သား မမေးတော့ပါဘူး .. ရှေ့ဆက်မလုပ်ပါနဲ့၊ သား မေမေ့ကို အသိသု စော်ကားတာမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ မေမေ သားကို မလုပ်ပါနော် ..”

“ငါ့ကို နားလည်ကြောင်းတွေလည်း မင်း ပြောနေတာပဲ သားငယ်၊ မလုပ်ပါနော်၊ စိုးရိမ်နေတာ ဘာလဲ..၊ မင်းရဲ့အမေက ဒီလောက် အောင် စိတ်မချလိုက်တဲ့ အမေလား ..”

“ကျွတ်!...”

မျက်လုံးတွေ မှိတ်၍ ‘ကျွတ် .. ခနဲ’ ဖြစ်သွားသည်နှင့် သားငယ် ပြင်တစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်ကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်ဆင်းသွား၏။ ခဏကြာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့်လာကာ ...

“မေမေ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ကိုလုပ်မှာဆိုရင်လည်း သားနဲ့ မတည့်တည့်ကြောင်းတွေပြောပြီး သား မဖြေနိုင်တာတွေ မမေးပါနဲ့ဗျာ..၊ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ထဲမရှိခဲ့တဲ့ ကြောက်စရာမေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်ပါနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်တာ၊ သားသမီးက မှန်အောင်ထောက်တာကို မခံနိုင်ဘူး၊ မှားသည်ဖြစ်စေ .. မှန်သည်ဖြစ်

စေ .. ငါ့အလုပ်ကို မင်း မဝေဖန်နဲ့ ..”

“မေမေ ..”

“မင်းကိုယ်မင်းသာ ဂရုစိုက်စမ်း သားငယ် .. ငါ မွေးထားတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားလေးမှာလည်း ကံငါးပါးကို ထိန်းရမယ့်အသိဆိုတာ ရှိတယ်။ မင်းကို ဘယ်အခါ အတန်းမျိုးနဲ့မှ သဘောတူတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ မြင့်မားတိုးတက် မယ်လို့ ငါ မပြောဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ရွေးချယ်တဲ့လူဟာ သူ့ သားမယား ဖြစ်မနေဖို့တော့ လိုတယ် ..”

“အဲဒီကိစ္စမှာ သား မှားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပေမေ့ကို ပြောပြပြီးပြီ”

မျက်ရည်မစဲသေးပေမယ့် သားငယ် လေသံက ခုနကလို မေ့ကို စူးတောက် ခယနေတာမျိုးနှင့် မတူ ..။

“သူက ရတနာပွဲစား .. သားတို့နဲ့ သိတာလည်း မကြာသေးဘူး။ သူ အခက်အခဲရှိနေတာတစ်ခုကို သားတို့ ကူညီလိုက်လို့ သား ထဲမှာ ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရတနာအကြောင်း သူက ပြန်သင်ပေးဖို့ .. အဲဒါကြောင့် သား ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ် သူနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့တာ”

“ဘာ .. သားတို့ ဟုတ်လား။ ချိန်းတွေကြတာ မင်းနဲ့သူ ယောက်တည်း .. အဲဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားက လူလယ်ခေါင်မှာ ..”

“ဒီလိုပညာတွေ တတ်ချင်တာက သားတစ်ယောက်တည်း မေမေ၊ လူက အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်ပေမယ့် လူကြီးကျမ်းကျင်တဲ့ စီးပွားရေးလောကထဲ အရမ်းကို ဝင်ဆံ့ချင်တာ သိရှိတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လူတတ်ကြီး ဖြစ်ချင်နေတာလဲ ..။ ငါ့အတွက်လို့ မပြောနဲ့၊ အဲဒါ ငါ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ခေတ်လူငယ်

“အသက်ရဲ့အတွေးဟာ ဒီလောက်ပဲ ရှိသင့်သလား ..။ အမြစ်ချယ်ဘဲ အပင်မပေါက်ဘူး .. အဲဒါ နားမလည်ဘူးလား။”

“နားလည်တာတွေ .. နားမလည်တာတွေ အားလုံး ဘာတွေဖြစ်အဲဒါ မေမေအတွက်ပဲ မေမေ .. သား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျက်စီးတတ်တာ ထင်သလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အတိုင်မတတ်တော့ ဘာနဲ့ တတ်လဲ ..။ ‘အသွားမတော်ရင် တစ်လှမ်း’တဲ့။ အဲဒီလိုစကားပုံတွေနဲ့ ..”

“သား လုပ်သမျှ မှားကုန်တာ .. လူပြောစရာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့တာ။ မေမေ့ကို ချစ်လို့ချည်းပဲ။ မေမေ့ကျတော့ သားကို နားမလည်တောင် မေမေ ထင်ရာလုပ်ရဖို့အတွက် ထားလိုက်ပြီထင်တဲ့ကိစ္စကို ..”

“ဘာ .. ပြောတယ် ..”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ မေမေ .. ဒါ မလုပ်ပါနဲ့လို့ သား တောင်းပန်ပြီး မေမေက လုပ်မှာပဲဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး သား ထင်ရာစိုင်းပြီ ..”

“ကဲ .. ဟယ်”

“တအား လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည့် လက်ဝါးချက်က ဖြောင်းခနဲ မြည်သားငယ် မျက်နှာ တစ်ပတ်လည်သွားပြီလား ထင်ရ၏။”

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ပန်း .. ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

“နေ့ နောက်ထပ် မျက်လုံးပြူးသွားပြန်ကာ ကမန်းကတန်း ပြေးခဲ့သည်။”

“သားငယ် သည် ညိုရဲသွားသည့် ပါးတစ်ဖက်ကို ခပ်စမ်းစမ်း မှီခိုကာ မျက်နှာပေါ် အုပ်ကျနေသော ဆံပင်တွေကို အသာလေး မှိတ်ခတ်သည်။”

“ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ပြည်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြီးကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီး မြေလှမ်းကျများနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။”

“သားငယ် .. သား .. ကောင်လေး .. နေဦး ..”

မနေ့ နောက်ကနေ ကလေးလို ပြေးလိုက်တာတောင် ခြံက
ကျမှ မိ၏။

“သားငယ် .. မင်း ကိုယ့်အမေကို ဒီပုံစံနဲ့ မထားခဲ့နဲ့လေ။
တွေ ပြောသွားတာလဲ ..။ ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်ရဘူး၊ လှည့်
ဒီဘက်ကို၊ ဟဲ့ .. အန်တီနွေ့ ကို ကြည့် ..”

“ဖယ်ပါ အန်တီနွေ့ ရာ ..”

မျက်နှာကို အကြည့်မခံဘဲ လွဲဖယ်ပစ်ရင်း ပြောလာသော
က ကလေးတွေ ငိုရှိုက်ရင်း စကားပြောနေတာမျိုး ..။

“မေမေ သားကို တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးဘူး .. ပါးရိုက်ခံရတာ
အရမ်း ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဖယ်ပါ .. သား သွားမယ် ..”

“အို .. မဟုတ်သေးပါဘူး .. ဟဲ့ .. သားငယ်”

“မတားပါနဲ့ အန်တီနွေ့ ရာ ..”

မနေ့ က လိုက်ဆွဲ .. သူက ဖယ်ချနှင့် ဆွဲလွဲခံရပြီး ရုံရွဲ
ဖြစ်သည့်အင်္ကျီကို ဖြစ်သလို ပြန်၍ ဆွဲဆန်တင်ကာ ...

“မေမေ့ကို ပြောပေး .. အဲဒီအလုပ် မလုပ်ဘူးဆိုရင် သား
ဘူးလို့ ..”

ပြောပြီး မျက်ရည်သုတ်ရှာသည်။ ဘယ်လိုမှ တားမရတော့
မနေ့ ရုပ်ကျွန်းခဲ့ရင်း သားငယ် မျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ
နေမိ၏။

တစ်ခါမှ သားအမိ ဒီလောက်ထိ အကျယ်တဝင့် မဖြစ်ခဲ့
ဘူးဘဲ ...

အခန်း (၂၉)

“ပန်း ရယ် ..”

ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့ ချောမောနှစ်သိမ့်ရမှန်းလည်း မသိတော့
တကယ်တမ်းကျတော့ ဖြစ်သင့်သလို မဟုတ်ဘဲ လုပ်ချင်သလို
ပစ်လိုက်တာမို့ မှားနေတာကို မမှားပါဘူးလို့ ပြောပြီး ဘယ်လို
ဆီနဲ့မလဲ ..။ သို့သော် ...

“တော်ပါတော့ ပန်း ရယ် .. ငိုချင်ရင်လည်း အင်နဲ့အားနဲ့ ရှိုက်ငို
လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချက်မှ မရှိဘဲဘဲနဲ့ ထိုင်ရာမထ မျက်
နှာကျနေတာ ငါလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ထောပတ်ဆီနဲ့ ကြော်လာသည့် ပေါင်မုန့်ပန်းကန်လေးကို စားပွဲ
ပေါ်မှာ ဖြစ်သလို တင်ပစ်ခဲ့ရင်း ပန်း ထိုင်နေသည့် ပြတင်းပေါက်
အောက်မှ လျှောက်သွားမိသည်။

“ပြောရရင်လည်း ငါ ပြောမှာကို နင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ..။
ပန်းက နင်တို့ကိစ္စတွေကို ငါ သိရပြီးပေမယ့် နင့် ခံစားချက်တွေ

www.burmeseclassic.com

ကို နင် ဝိုင်ပါတယ်။ အဲဒါလည်း ငါ မဝေဖန်ချင်ဘူး၊ ဒါကိုယ် တမင်တကာ မကျူးလွန်ခဲ့ဘဲ ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ကြတာတွေ ရင်တောင် မဆီမဆိုင် စိတ်ဆိုးကြသေးတာ၊ အခု နင် ဘာမှ လုပ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ တမင်တကာ ဒုက္ခပေးချင်နေတာကိုလည်း သိသိအပြင်ကို ငေးစိုက်နေသည့် ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ကို လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ...

“သိနေပြီးသားတွေပဲ မနေ့ ရယ် .. မနေ့ သိအောင် ပန်း ပြီးပြီပဲ၊ ပန်း ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့။”

“မပြောဘူးလို့ နေတာပါ။ အခု ဒီဒဏ်ကို နင် တစ်ထောင်တည်း ခံရတာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ .. သားငယ် ..”

“အဲဒါလေးက သူ့ညီလေးအရင်းပဲ မနေ့ ..”

“သူ့ညီလေးကို နင် ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ သူ ဒီလိုနေမလား ..၊ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းကြရုံနဲ့ နင် ဘာဖြစ်လို့ ..”

“ဘာကို ပြောတာလဲ မနေ့ .. ပေါင်းကြရုံပဲဆိုတာ ဘာလဲ သူ့မှာ လက်ထပ်ပြီးသားမိန်းမ ရှိတယ်”

“ဒါဆို နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ သူ့အချစ် သီးသီးသန့်သန့် လိုချင်နေတာလဲ ..၊ လိုရင်းက ကိုယ် လူဆိုး မဟုတ်ဘူးဆို ရှင်းလိုက်ဖို့ပဲမို့လား ..”

ပန်း က ရှေ့ပြန်လှည့်သွားပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်သာသာ ကပ်ပွတ် ဖျက်ကာ ...

“အချစ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မဖြစ်မနေ ပေါင်းသင်းကြဖို့ တည်း မဟုတ်ဘူး ..၊ ပြောဆိုဖြစ်ကြတဲ့စကားတွေ .. တကယ်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းတဲ့ မှု တစ်ခုပါ။ သူ ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ပန်း က ချစ်နေနိုင်ပေမယ့်

“မသိသိ တစ်သက်လုံး မျိုးသိပ် ဖျောက်ဖျက်သွားဖို့ကျ မလွယ်ဘူး” ပန်း အသံလေး တုန်ခါ အက်ရှုလာခဲ့ပြီး ...

“သူ နင်းချေပစ်လိုက်တာ မတော်တဆဖြစ်ဖြစ် .. တမင်တကာ ဖြစ် အဲဒီအသည်းနှလုံးတစ်စုံဟာ ကျကျန်နေခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း သိကို သိရမယ်၊ အောင်နိုင်သူလိုအပြုံး သူ ပြုံးနိုင်အောင် တမင် ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ .. သူ သိရမှာ ..”

“ငါ့ကိုသံမမြဲညသော ကြေကွဲခြင်းက စကားသံ ပျောက်ကွယ်သွား ပြင် သရုပ်ပေါ်နေသည်။”

“သူ့ကို အမြဲတမ်း လေးစားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့သူဆိုတာ သိရင် သူ့ ကိုယ်တွေ ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ အစကတည်းက လျှပ်ပန်း ဆိုတာ ခုနဲ့ ခုနဲ့ ပန်းပါ မနေ့ ရယ် .. သူ့လက်နဲ့ သေရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ် ပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး ပန်း ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ပန်း လက်ထဲမှာ ပန်း ရဲ့အမှန်တရား ရှိတယ်၊ သားငယ် ပဲ ..၊ ကိုယ့်မောင်လောက်အရွယ်လေးကို သားလို့ပြော တာနဲ့တူတဲ့ အကြင်နာမျိုး ပေးနိုင်အောင် .. လုံခြုံစွာ ရပ်တည်နိုင် အောင် ပန်း အားထုတ်ခဲ့ရတာ .. စွန့်စားခဲ့ရတာ .. အဲဒါတွေ အားလုံး ကို ပန်း သည်းခံနိုင်တယ်၊ ဒီအမှန်တရားတွေကို သူ သိတဲ့အခါ နဲ့ရိုက်တာထက် နာကျင်တဲ့ဝေဒနာမျိုး သူ ခံစားရတော့မှာ ..”

“ဒါဆို နင်လည်း သူ့ကို ကလေးချေတာပဲပေါ့”

“ဟင့်အင်း .. အဲဒီလို ဖြစ်သွားမှာကို ကြိုပြောပြတာ ..၊ ပန်း နည်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒါပေမယ့် မနေ့ က ခေါင်းပဲ ခါနေလျက် ...

“နင် ပြောသလို ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ပန်း ..၊ အမြဲ လာရင် နင်တို့ အပြန်အလှန် ပစ်လွှတ်နေကြတဲ့ လက်နှစ်ဖက်တွေ

www.burmeseclassic.com

က အမုန်းတွေ .. ကလဲ့စားတွေလိုပဲ သတ်မှတ်မှား၊ ငါက နင် အကြီး ပေးဆပ်လာရပြီးမှ ရေပေါ် အရပ်ရေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ တော .. ကိုယ်က ချစ်နေရရင် ကျေနပ်တယ်ဆိုပြီး သူ့အချစ်ကို မတော့ရင်တောင် သူ မုန်းနေတာ မကောင်းပါဘူး ပန်း ရယ် .. နည်းအစ်ကိုချင်း တွေနေကြပြီး ညီအစ်ကိုမှန်း မသိဘူး၊ နင်က အစစ်စစ်ဖြစ်ရက်နဲ့ သားလူပျိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးမဘဝ ရောက်တယ်၊ ဘာမှကို သဘာဝမကျဘူး”

ပန်း က အေးစက်စက်လေး လှည့်ကြည့်ရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်လို ခံစားနားလည်နေသလဲဆိုတာ အကဲမရနိုင်သော မျက်ဝန်းလေးတွေကို လွှဲဖယ်သွားခဲ့ပြီး ...

“အစကတည်းက သဘာဝမကျစွာ စခဲ့တာတွေပဲ၊ ခု သလွန် ဖြစ်နေတာ ပန်း ကြောင့်လား ..”

“နင် ခံစားနေရတာကို မမြင်ချင်လို့ပါ”

‘လရိုပ်လင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မောင်လေးအဖြစ် လာခဲ့ရင်လည်း ဘာမှ မတော်စပ်ကြမှန်း သိလာတဲ့အခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူ့ဟာသူ သိသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လေ တိုက်ခဲ့ရင် မရိုးမသား မဖွယ်ရာသောဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်မလာဘူးလို့ မမြင်ဘူး’ တဲ့ ...။

ပန်း ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြခဲ့တာတွေပါ။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် မေမေလို့ ခေါ်ခိုင်းခဲ့ရသည်။ သားရယ်၊ အမေရယ်လို့ အကျင့်မသည့်ပါးစပ်က သားငယ် လို့ပဲ ခေါ်ဖို့ အဆင်ပြေတာမို့ ‘သားငယ်’ နာမည်လေးနဲ့ပဲ မွေးခဲ့ရသည်တဲ့ ...။

ဒါတောင် ဒီနောက်ပိုင်းကျမှ ‘သား ..’လို့ ခေါ်ဖြစ်တာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘မေမေ’လို့ ပြောရဲလာတာတွေကြောင့် အဆင်ပြေလာတာတွေကို ပြောပြသေးသည်။

ကိုယ့်ဘက်က ရင်းနှီးပေးဆပ်လာခဲ့ရတာတွေ နည်းသလား၊ အဆင်မပြေဘဲ အားတင်းဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးမှ အရိပ်ကောင်းတွေ့တော့ နေရာနေရာက ဦးပြီးသား ဖြစ်နေပြန်သည်။

လျှပ်ပန်း ဆိုသည့် မိန်းကလေးဟာ နာမည်လေးလှသလောက် လှည့်လည်း မလှ၊ လျှပ်ပန်းတွေလို တောက်ပလင်းလက်နိုင်အား မရှိ ..။

ဒီဘဝကိုမှ ရောင့်ရဲနိုင်ပါသည်ဆိုတာ ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ငါ့ကို ပြောပါဦး ပန်း ရဲ့ .. အခု သားငယ် ကို နင် ဒီတိုင်း မသိထားမှာလား ..။ အဲဒီဆိုင်မှာ ဆက်ထိုင်မှာပဲလို့ နင် တကယ် မြတ်လိုက်ပြီဆိုရင် သားငယ် အရမ်းကို ထိခိုက်သွားမှာနော် ..။ သက်လုံး ကိုယ်ပဲ မိဘလို အကြင်နာကရုဏာတွေ ပေးခဲ့ပြီးမှ ..”

“ပန်း က သူ့အစ်ကို သဘောကျ နေခဲ့တာဆိုရင် သူ ကျေနပ်မှာပါ”

“အဲဒီလို ဘယ်တော့ အသိပေးမှာလဲ ..။ အလိုလိုကမှ သားငယ် အပေါင်းအသင်းစုံ၊ ပညာစုံနဲ့ ဟိုခန့်ဒီခန့် လူငယ်စိတ်နဲ့ ..”

“မနေ့ ရယ် .. အဲဒါတွေကို ပန်း က ..”

“ပန်း ကို တမင်ရွဲ့တော့မယ်လို့ သူ စိတ်ကူးသွားရင် နင် ပြန်မသိခင်မှာနော် ..”

ပန်း က နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ထွက်သွားကာ မနေ့ ချည်းသည့် ပေါင်မုန့်ကြော်ပန်းကန်ကို ယူသည်။ ပြီးမှ မစားဖြစ်သေးသဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ပန်း က သူ့အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကကြီးပျိုပျို ချစ်ခင်ပါ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဆယ့်နှစ်ကြီးကလေးလို့ ထင်လည်း အဲဒါ

ဟုတ်တာပဲ၊ မနေ့ မပူပါနဲ့ .. ဘာတွေဖြစ်လာမလဲလို့ မသိဘဲ
ပန်း ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပန်း သိတယ်”

“ဒါပေမယ့် ပန်း ရယ် .. သားငယ်လေးကတော့ သနားစရာ
ပန်း က ဇွန်းကိုင်းပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်ကာ ...

“ပိတ်စပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် .. စက္ကူပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်
အရပ်ပဲ ရေးရေး နှစ်ဖက်လှတော့ မရနိုင်ဘူးလေ ..၊ အဲဒါ
သူတို့ နားလည်ဖို့ တစ်နေ့နေ့တော့ ရှိလာမှာပါ”

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဒေသနာရှိနေတာကို ပြန်
သည်။ ပေါင်မုန့်ကို ဖဲ့ဖဲ့ ဖြစ်သော်လည်း ပေါင်မုန့်ချပ်ကြီးက
ကြီး ဖြစ်နေသလိုလို .. ခုန်ပေါက်နေသလိုလို ..။

မျက်ရည်တို့၏ ဝေဝါးခြင်းက သားငယ် မျက်နှာကိုတော့
မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြည်လင်နေဆဲရှိလျက် ..။

အခန်း (၃၀)

“အရိပ် .. လာလေ .. ‘က’ ရအောင်”
“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ‘က’ လိုက်ပါ။ ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စလေး
”
“ဒါပဲပြောပြီး ပြောလက်စနဲ့ မျက်နှာဆီ ပြန်လှည့်လိုက်ပေမယ့်
က အနားရောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းထိမတတ် ငဲ့လိုက်ကာ...
“လာပါ .. ဒီထဲမှာ အရိပ် ရှိနေသားနဲ့ .. သူများနဲ့ တွဲမ ‘က’ ချင်
”
“ဆောရီး ကလျာ .. ကိုယ် တကယ် ကိစ္စရှိလို့ပါ”
အရိပ် မျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ် မဲ့သွားတာကို မြင်မှ ကလျာ
အမ်းလေးစူးပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ မြင့်ဦး ရဲ့အကြည့်တွေက
ရဲ့ နောက်ကျောပြင်လှလှလေးကို လိုက်ငေးပြီးမှ သူ့ဆီ ပြန်
လာတာ ...
“လှသားပဲ .. ဘယ်လိုလဲ .. ရင်မခန့်ဘူးလား”

“ရင်ခုန်သံ နားထောင်ရမယ့်အရွယ်တွေလားကွ .. ရော့ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သည့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ မြင့်ဦး က ရှပ်ပြေးလေးတွေဆီ ပြန်ငေးပြန်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံး မစွာအိပ်ပျော်စရာပဲ။

“ဒါမျိုးတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲနော် .. မျက်နှာကြည့်ကြည့် မြန်မာမလေးတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာလူတာ မပါဘူး။”

“မြန်မာလို လှချင်ရင် ဒီထဲ ရောက်နေမလား ..။ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ရိုးရာစဉ်လာတွေ ရေရွတ်ပြီး ဘာလဲ .. ဒီကပြန်ရင် ဘုရားဝတ်တော့မလား။”

“ဘာဆိုလဲကွ .. ဝတ်ရမှာက မင်း၊ ခုချိန်ထိ ဟိုမိန်းမတွေ မရ၊ ဒီမိန်းမလည်း မရ ..”

“ဘာကွ ..”

“တွေ့လား .. ဖောင်းပွနုန်း မြင့်သွားပြီ၊ လိုချင်တာ အဲဒါပဲ။ ပြောပြီး မြင့်ဦး က ရယ်နေသည်။ ရယ်နေရင်း ‘က’ နေရာမှာ ခုံတွဲတွေဆီလည်း မျက်လုံးက အလွတ်မပေး ..။ သူ့အကျင့်အစဉ်အလာ နိုင်ငံရပ်ခြားက ယဉ်ကျေးမှုမျိုးစုံမှာ ပျော်မွေ့ခဲ့တာဖြစ်ကာ မြန်မာ့ကို မကြာခဏ ပြန်လာတတ်ပေမယ့် ပြန်လာတိုင်း သူ ရောက်တတ်တာ ဒီနေရာတွေပဲ ဖြစ်သည်။

“လူဖြစ်လာတာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ဖို့ပဲလေ .. ငါ့ကုသိုလ်မဆိုတာလည်း သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကား ..။ ထို့ကြောင့် ပြန်ရောက်လာလို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ မြင့်ဦး ရှိတဲ့ဆီ သူ ရောက်လာခဲ့တာ ဒီလိုဖြစ်နေရလျက် ...

“မင်း ဒီထဲကို မကြာမကြာ လာပြီး စိတ်အပန်းဖြေတာပဲ။ ခုနက ကောင်မလေး သက်သေရှိတယ်နော် ..။ ဟွန်း .. ရင်ခုန်နားထောင်ရမယ့်အရွယ်လား .. ဘာလား လူရှိနိုင်အောင် ဟင် ..”

“သိသနဲ့ ဝေးနေတဲ့လူဆိုတာ ရေမထိတဲ့ပန်းပင်လိုပဲ။ မင်း မျက်နှာ မြင်တာနဲ့ သိတယ်။”

“ဘာဆိုလဲ ..”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ .. မင်း ဟိုမှာတုန်းက ‘ငယ်ဆူး’ နဲ့လည်း မဆိုင်ပြီးမှ ..”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ .. ငါတို့ချင်း သိပ်တောင် ရင်းနှီးတာပဲ။ ဟိုမှာ အလုပ်ကိစ္စ အကျပ်အတည်းနဲ့ကြုံလို့ အဆင်မပြေနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ကြတာ။ ငါက သူ့အဖေရဲ့ အကူအညီ မလိုနေတာလေ။ မင်း သိရဲ့သားနဲ့ ..”

“ဟွန်း ..”

“သူက အန်တီမျိုး နဲ့ ခင်ပြီး ငါ့ကို တမင် ကူညီခဲ့တာ။”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့ တွဲနေကြတာပဲဟာ .. လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ။ ခင်လိုက်ပြီဆိုတည်းက မင်းတို့ အများကြီး ရင်းနှီးလို့ရတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာမှ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာဆိုတော့ ..”

“မြင့်ဦး ..”

“ငါကတော့ ဒီကောင်မလေးကို မင်း ဖြတ်ချပစ်ခဲ့တာ နားကို မြင်နိုင်ဘူး .. အားလုံး အဆင်ပြေနေတဲ့ဟာကို၊ ဒီရောက်လို့ ဇာတ်ကောင်မလေး ကြားရတော့လည်း ဖြေဖြေ .. သူက ဒါကြောင့်ကိုး ချက်မိသေးတယ်။ ဟော .. အခု အဲဒါကလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဟိုမှာ မိန်းမယူထားတဲ့သတင်းကြားပြီး ဒီတစ်ယောက်က ချစ်နေလို့လား ..”

“အဲဒါတွေ မင်းကို စိုင်း ဘာမှ ပြောမပြဘူးလား။”

“မပြောပါဘူး .. မင်းကို စိတ်တစ်ချပ်ပဲ ပေးလိုက်တယ်။ ဘာမှ မဆင်တော့မှန်း မသိဘူး .. သိပ်လျှိုတာပဲ။”

“မင်းကရော ပြောပြချင်စရာ ရှိလို့လား .. ငါ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေပြီး

မျက်လုံးက တခြား ..”

“မင်းကို ကြည့်နေလို့ ဘာထွက်လာမှာလဲ”

“ဟိုကရော ဘာတွေ ထွက်လာလဲ”

“ဘာထွက်ထွက် မင်း သိဖို့မှ မလိုတာ..၊ အဟွန်း.. မဆိုး

“ဘာလဲ ..”

“ဘာမှကို မဆိုးတာ”

မြင့်ဦး က အားရပါးရပြောပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို အရိပ် ကို ပြန်ကြည့်၍ ...

“မဆိုးဘူးဆိုလို့ သတိရပြီ၊ ခိုင်း နဲ့တွေ့တုန်းက ငါ့ကို ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းဦးလေး .. မင်းရဲ့ လေးလေး ဆိုတာ ..”

“လေးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြင့်ဦး ကို ခိုင်း နဲ့လောက် အတွင်းရေး မပြောဖြစ်ခဲ့တော်တော်များများကိစ္စတွေကို ခိုင်း သိသလောက် မသိပေ။ လေးလေးနဲ့လည်း သိပ်ရင်းနှီးတာ မဟုတ် ...။

“ငါတို့ သေချာတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးကွ၊ မင်း သိရုံသာ သူက မင်းလိုကောင်လေး၊ ငါက အလုပ်လုပ်စရာရှိရင် လုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဖရီးတိုင်းမိက မင်းတို့နဲ့ တိုင်တယ်လ် မတူတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ .. ခိုင်း ဘာပြောလဲဆိုတာပဲ ပြောစမ်းပါ၊ မျက်လုံး ငါ့ကိုပဲ ကြည့် ..”

အရိပ် စကားကြောင့် မြင့်ဦး က ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားလျှင်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မင်းရဲ့လေးလေးကို သူ တွေ့တယ်တဲ့”

“တွေ့မှာပေါ့ .. မလေးကို သူ သွားသေးတာပဲ၊ လေးလေး

“ဟာ ရှိနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီလို တွေကြ ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်ရုံပဲဆို .. ငါကနေ မင်းဆီ

“အေးကြီး ဘာပြောခိုင်းမှာလဲကွ ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။ မြင့်ဦး က တိုအခါကျမှ အလေး

“အဲဒီလိုနဲ့ မျက်နှာရှေ့တိုးလာတာ ...”

“မင်းဦးလေး ဘယ်လိုရွေ့နေလဲ မသိဘူးကွ .. ခိုင်း ပြောလိုက်

“အရေးကြီးတဲ့ပုံပဲ၊ နောက်ပြီး အနက်ရောင်ဆော့ဖဲဝဲတွေနဲ့ သူ

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“ဘယ်လို ..”

“ခိုင်း လည်း သေချာသေးပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နာမည်ကြီး

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

“အဲဒါတော်ကြုံနေတယ်”

မြင့်ဦး က ချက်ချင်း စွပ်စွဲသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကို ဖိတ်ဖိတ် လိုက်ပြီးမှ ...

“ကောင်မလေးကို မင်း သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ကြီးတာ သိတယ်၊ ဒီသံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲ လုပ်ရက်တယ်ဆိုပြီး မင်း နာကြာ နေတာတဲ့၊ အဲဒါကို သူက မှားမှားစိုးစိုး လို သတိပေးတာ၊ မင်း ဖုန်းနဲ့ ပြောတည်းက သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ကောင်မလေးကို တွေ့နေပြီဆို ..”

အရိပ် က မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

“အိမ်ထောင်ကျနေပြီ .. သားတစ်ယောက် ရှိနေတာလည်း ပြောတယ်တဲ့၊ နှစ်တွေအများကြီး ဒီကိစ္စကို မျှီသိပ်လာနိုင်ပြီးမှ ထူးမြင်မှ လက်တုံ့ပြန်မယ်၊ ပေးဆပ်စေရမယ်နဲ့ မင်း ဖြစ်သွားတာ၊ တာထက် နာကျင်တာက ပိုမှာပဲလို့ သူ တပ်အပ်ပြောလိုက်တာ”

အရိပ် မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တစ်ချက် ထင်သွားပေမယ့် ဘာသံမှ ထွက်မလာပေ။ မြင့်ဦး က စိုက်ကြည့်နေကာ ...

“မင်းလည်း လက်ထပ်ခဲ့တဲ့လူ .. သူလည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီ၊ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းတွေကလည်း အဝေးကြီး ကျန်ခဲ့ပြီပဲကွာ တကယ်လို့ သူက ဝန်ချတောင်းပန်တယ်ဆိုရင် ..”

“လူတွေကို တိုက်ပိတ် မီးရှို့သတ်ခဲ့တာ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ငါတို့ ကျေနပ်ရမှာလား ..”

“ငါ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. စိုင်း ပြောလိုက်တာ၊ ငါ မင်းထံ အကြောင်းတွေကို စိုင်း ဒါတွေပြောပြမှ နည်းနည်းပါးပါး သိရတာပဲ၊ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်၊ စိတ်တိုတာတွေ စိုင်း ဆီကို ပို့လိုက်၊ ငါတို့ တမန်တော်သက်သက်ပဲ”

မြင့်ဦး က အတည်ပေါက်ကြီး ဝေဖန်နေပြီးမှ မဆိုင်သလို ပြော

ထက်တွေဖြန့် ပခုံးတွန့်သည်။ အရိပ် က လှုပ်ရှားနေကြသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ရောင်စုံဆလိုက်တွေဆီ အဓိပ္ပာယ်ခွဲ စိုက်ကြည့်နေရင်း...

“သူ့ကို ငါ အပူတပြင်း မရှာဘဲ နှစ်တွေအကြာကြီး နေနိုင်ခဲ့တာ.. မျှီသိပ်ပေးနိုင်လို့ မျှီသိပ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ ..”

“သူ့လုပ်ကွက်တွေကို ခံလိုက်ရလို့ .. တုံ့ပြန်ဖို့ .. ဒီနှစ်ရပ်ကြား ငါ့ဘဝ နှစ်ခါ မပျက်ချင်လို့”

မြင့်ဦး က မျက်ခုံးခပ်ပင့်ပင့်နှင့် ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“အဲဒီလို ထားခဲ့တဲ့ ဥပေက္ခာတွေထဲမှာ ငါ့အမုန်းတွေ ဘယ်ထက် ရင့်သန်နေခဲ့သလဲ ငါပဲ သိတယ်”

“သူက မင်းကို တွေ့တော့ ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးလား..၊ က အဲဒါကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ ပြောတာ၊ တကယ်လို့ သူ ရှင်းပြ နိုင်ဖို့ မင်း နားထောင်သင့်တယ်လို့”

“မထောင်နိုင်ဘူး ..၊ ငါ သူ့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ ရှေ့ထွက်လိုက် ငါပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ် သူ ခံရဖို့ပဲ၊ အယူခံဝင်ခွင့်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကို မြင်တာနဲ့ သူ ရှောင်ထွက်သွားလို့ရတာပဲ အရိပ် ..၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ပါစေ ဒီအပြစ်ဟာ ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်ပေမယ့် သူ့အသေမခိုင်လုံဘဲ ပြစ်မှုမြောက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ မင်း စီရင်ချင်

ဆို စီရင်လို့လည်း မရဘူး၊ သူ မင်းကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ မင်း ပြုသမျှ လုပ်ပုံမျိုး ရှိနေပေးတယ်ဆိုရင် ဒါက ..”

“တော်တော့ ..”

နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပူလောင်သွားသလိုပင် ..၊ ဒါမှ မဟုတ် မျက်နှာပူသွားမိတာမျိုးလား ..။

“.. ကိုကိုပဲ ပြောပါ ..”

“.. ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ..”

ပန်း ရဲ့အသံတွေက နားထဲကို ဘယ်လိုအရှိန်နဲ့ တိုးဆောင့်ခဲ့မှန်း မသိ ...။

မဟုတ်ဘူး .. ဒီမိန်းကလေး အဲဒီလိုပဲ အရိုးသားဆုံး မုသားရှောင်ထွက်နေကျ။ အဲဒါ ဘယ်သူ သိလို့လဲ ..။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ ဖြေဆေးထိုးမိလိုက် ...။

မုန်တိုင်းမွှေသလို ဖြစ်သွားသည့် ရင်ဘတ်နှင့် မျက်လုံးဆက်စပ်ခြင်း ကင်းမဲ့နေဆဲ ...။ အရိပ် ရဲ့မြင်ကွင်းထဲကို စိတ်ဝင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ပုံရိပ်တွေ ဝင်လာ၏။

သားငယ် နဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက် ...။

သူများတွေလို ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ် မဟုတ်ဘဲ သုံးယောက်ကျောချင်းကပ်လိုက်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ငိုက်နှင့် ကဲချင်တိုင်း ကဲနေသည်။ မူးယစ်ရီဝေနေပုံပေါက်သော်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ တိပတ်တိ မတွဲဘဲ သူများအတွဲတွေနဲ့ ပရုံးချင်းသွားတိုက်ထိ ဝင် 'က'ဖို့ ကြိုးစားလိုက်နှင့် တမင်တကာ ဗရုတ်ကျချင်တာမျိုး

အနီရောင်ရဲရဲ အပေါ်ထပ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ပွပွကြီးနှင့် တောင်ရှည်အနီရောင်က ဖိနပ်ဦးထိပ်ထိ ပုံကျ ပွယောင်းနေတာ ဒီလူငယ်တွေ စတိုင်လ်လား မသိ ...။ ထို့ပြင် ...

ဆံပင်ရှည်တွေက ဒီတိုင်း ပြန့်ကျနေတာ တချို့၊ ထိပ်မှာ ကြောင်စည်းလုပ်ထားတာ တချို့၊ ဘာပုံစံပေါက်နေမှန်း မသိပေမယ့် ခုခေတ် လူငယ်တွေ အမျိုးမျိုး ထွင်နေကြတာမို့ ရှားပါးဒီဇိုင်းလို့ မဆိုနိုင်ပါ။

ဖြူဝင်းသည် မျက်နှာနုနုလေးက ကြက်တောင်စည်းနဲ့ ပြာဝင်းလက်နေသော နားကပ်တစ်ဖက်ကြောင့် ကလေးလိုလို ဂေးလိုလို

ဆံပင်ပြောင်နေသည့် နဖူးပြင်ကျယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း အစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒီမျက်နှာမျိုးကို ရင်းနှီးနေတာ

ကလေးကိပ်ရင်းနှီးခဲ့လို့ မသိစိတ်ကလက်ခံသလို ဖြစ်နေတာလား ...။

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် သူ ချမှတ်ထားသည့် တုံ့ပြန်ရေး Plan ဒီကောင်လေး အများကြီး နစ်နာတော့မှာကို သိနေသည်။ ဒါဆို ဒီကောင်းဖြစ်သွားမိတာလား ..။ ကျေနပ်နေတာလား ...။

ဒီအဖြေကို သူ ဘယ်တော့မှ ရုပ်လုံးပေါ်အောင် တွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အလှည့်တုန်းကရော သင်းဘက်က ဝဲညာ စာနာပေးခဲ့တာ သိလို့လဲ ...။

“မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ အရိပ်၊ ဟိုကောင်လေးကို သိလို့ .. ဒါမှမဟုတ် ဂေး ထင်လို့လား .. ဟဲ .. ဟဲ ..”

“ဟွန်း ..”

စိတ်တိုသွားမည်ထင်ထားပေမယ့် အရိပ် က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်တော့ အရိပ်က အံ့သြသွား၏။ ချာတိတ်က ဖြူဖြူသန့်သန့် တကယ့် ကောင်လေးလား ...။

“သူ ဘယ်သူလဲ .. မင်း သိလား”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..”

“အဲဒါ လျှပ်ပန်း ရဲ့သား”

“ဟာ!... ဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ ကွဲသွားတုန်းကတောင် ကောင်မလေးက ချာတိတ်ပဲ သားတာဆို ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“ဒီလောက်ကာလမှာ ဒီအရွယ်ရှိနေတဲ့ သားကြီးတစ်ကောင်လုံး သားထားတယ်ဆိုတာ ..”

“အသက်အရွယ်ဆိုတာ ပြောတိုင်းရတယ်”
အရိပ် က ပိတ်ပြောလိုက်တော့ မြင့်ဦး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ့ဆီ သူ့ ရောက်လာကတည်းက သူ ပြောခဲ့သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မယုံကြည်ထိုက်ဘူးဆိုတာ အဖြစ်အပျက်တွေက သက်သေခံနေတယ်။”

“ကောင်လေးကြည့်ရတာ သူ့အမေက ချောပုံပဲ”

“မင်း စိတ်ကူးကြည့်လို့ မမိနိုင်အောင် လှတယ်”

“ဟင်!...”

ရွဲ့ပြောလိုက်တာလား .. တကယ်လား ...။

သူ ပြန်မမေးရသေးခင် အရိပ် က နေရာမှ ထထွက်သွားပြန်တာ ကနေတဲ့လူတွေကြားထဲ ရောက်သွား၏။ ပြန်ထွက်လာတာ ချာတိတ်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ ...

“ဒီမှာ ထိုင်ဦး ..”

“အစ်ကို ဒီရောတ်နေတာလား ...၊ ပျော်စရာကြီး .. ဘယ်ပင် ပါလာတာလဲ”

နီရဲနေသည့်မျက်လုံးတွေက မြင့်ဦး ကို ကျော်၍ မိန်းမလှပေတဲ့ ရှိရာ ဟိုဒီ ဝေ့ဝဲသွား၏။ ပြီးတော့ ထိုင်နေရင်း စားပွဲပေါ်က မောက်ချလိုက်တော့မလို ရင်ဘတ်နဲ့ကပ်၍ အရိပ် မျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ ...

“အစ်ကိုက .. ဒီထဲကို ..”

“မိတ်ဆွေနဲ့တွေ့ဖို့ လာတာ .. ဒီမှာလေ သူက မြင့်ဦး မင်းမှာရော ကောင်မလေးတွေ ပါလို့လား”

သားငယ် က ရှင်းပြောင်နေသည့် နဖူးကို ပြန်သပ်ပြီး မှေးစင်သော မျက်တောင်တွေကို ဖိကပ်ခတ်၍ ...

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော်လား ..”

မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ကြေကွဲရိပ် ထင်လာခဲ့ပြီး ...

“ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခါ မစွန့် နဲ့ အထင်လွဲ အစွပ်စွဲခံရပြီးတည်းက အေး .. ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်အောင် နေတာ ..”

“အင်း ..”

“ခု .. ဒီကိုလာတာ အရမ်း .. အေး .. အရမ်းကွဲနေလို့ တလွဲတွေ ခုတ်မယ်ဆိုပြီး ..”

အရိပ် က မြင့်ဦး ကို ဂရုစိုက်စကားပြောခြင်း မရှိဘဲ စားပွဲထဲထိုင်တည်းမှာ သူနဲ့ အရိပ် နှစ်ယောက်ပဲရှိနေသလို ...။

“အစ်ကို ကြားမိလား မသိဘူး၊ မစွန့် နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ..”

“မသိလိုက်ဘူး .. ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုယ် စိတ်စွပ်နေတာနဲ့ ..”

တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ညာပေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မြင့်ချစ်မိပြီးနှင့် ...

ငါလုပ်လိုက်လို့ မင်း ဂျမ်းပြန်သွားတာပဲ သားငယ်၊ မေ့စွန့် ကျားက ငါနဲ့သိနေတာ မင်း အရမ်း ကံဆိုးသွားတာပေါ့၊ နောက်ထပ်လည်း မင်း ဘယ်တော့မှ ကံကောင်းခြင်းကို ရမှာမဟုတ်ဘူး...။

အရိပ် မျက်နှာပေါ်မှာရှိနေသည့် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းခြင်းနှင့် သားငယ် ဆိုတဲ့ကောင်လေး ဘာတွေ ကြေမူ ပျက်စီးနေသလဲဆိုတာ မြင့်ဦး က ဘေးကနေ အကဲခတ်လို့ ကောင်းတုန်း ...။

“ပြောပါဦး .. တလွဲတွေ လုပ်ချင်ရတဲ့အကြောင်း ...၊ မင်းပုံစံအရင်က ဒီလောက် မဆိုးဘူးလားလို့”

သူ့မျက်နှာကို ခေါင်းဖျားကနေ အောက်ထိ ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောရင်းထဲသဖြင့် သားငယ် က သဘောပေါက်သွားကာ ...

“ကျွန်တော် တော်တော်ပုံဆိုးနေပုံ ရတယ်.. ဟုတ်လား အစ်ကို”

“မဆိုးပါဘူး.. မင်းက ချောပြီးသားပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ကြည့်ရအောင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုး ခုမှ မြင်ဖူးလို့”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော် ..”

သားငယ် က အသံမထွက်ဘဲ ကြိုထိုးတာကို မျက်နှာပါ မွဲသွားချက် ...

“မေမေနဲ့ ကျွန်တော် အဆင်မပြေဘူး”
 အရိပ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို မြင့်ဦး က လှမ်းကြည့်သလို
 အရိပ် က ပြန်ကြည့်တော့ မသိမသာ ပခုံးတွန့်ပြကာ တို့ဟူး...
 ကြော် ယူဝါးနေပုံက သူ ဘာမှမသိလိုလို .. မကြည့်သလိုလို ..
 “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ .. ပြောချင်စိတ်ရှိရင် ပြောပြပါလား”
 အရိပ် က စီးကရက်မီးညှိရင်း မေးလိုက်သဖြင့် သားငယ် အိပ်
 ဟန်နှင့် မော့ကြည့်သည်။
 “ပြောချင်စိတ် ရှိပါတယ် .. အော့ ..”
 “မင်းတို့သားအမိ တစ်အိမ်တည်း အတူမနေကြတာတော့
 အဆင်မပြေဖြစ်ဖို့ အချိန်ရှိသေးတာ အံ့သြစရာပဲ”
 “အတူမနေတာ ကျွန်တော်က မချစ်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ
 ကို .. မေမေကို .. ကျွန်တော် အရမ်း ချစ်တာ”
 အရက်သမားတွေ ငိုလွယ်ရယ်လွယ်သည်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကတော့
 ဆန်သည့် သားငယ် ကတော့ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပဲ ဝိုးဝိုးပေါ်
 ပေါက် ကြွေရှာ၏။
 “မေမေကို သိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖေဗာတွေ အရမ်းထေး
 ဘာလိုလို ချဉ်းကပ်မှုတွေ ကြုံရလွန်းလို့ မေမေကို အရမ်း သဝဏ်တို့
 ကျွန်တော် ခွဲနေတာ .. တမင်”
 ကလေးစိတ် မပျောက်ရှာပါလားလို့ တွေးမိရင်း အရိပ် နှုတ်ခတ်
 တွေ ပြုံးယောင်သမ်း၏။
 “အဲ့ဒါကို မေမေက ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အလုပ်
 လုပ်လာတာ၊ ကျွန်တော် .. အော့ .. ကျွန်တော် ဘာမှမသိခဲ့ဘဲနဲ့ ..”
 “ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ ..”
 “ဘားစင်တာကြီးတစ်ခုမှာ အဲ .. မဟုတ်ဘူး .. အရက် .. အရက်
 ဆိုင်ပဲ၊ အဲ့ဒါကြီးကို ဘာလုပ်မှန်း မသိဘူး၊ အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ဘာ့အမေက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ဘယ်မှ များများစားစား သွား
 မဟုတ်ဘူး၊ အတိုးအရင်း ငွေသိမ်း အားလုံး .. အားလုံးပဲ
 ပဲ ခေါင်းခေါင်းပြေးတာ၊ အော့ ..”
 “အခု မင်း သဘောမကျရင် တားပေါ့ကွ .. မင်းကိုတော့ သူ
 ခြိတ်ပုံပါ”
 “မဟုတ်ဘူး ..”
 သားငယ် မျက်လုံးတွေ ပို၍ မှေးစင်းလာသလို ခေါင်းစိုက်ချင်
 ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် သူ့လိုပဲ သောက်ထားသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်
 လျှောက်လာကြကာ ...
 “ပြန်မယ်လေ သားငယ် .. မင်းပဲ ခဏဆို ..”
 “အေးလေ .. ငါတို့ လုပ်စရာရှိသေးတယ်လေး၊ ဟော့ကောင် ..”
 “ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”
 “အေးဆေးပါ”
 နှစ်ယောက်က သားငယ် ဘေးမှာ ရပ်ရင်း အပြန်အလှန်မေး၍
 အိတ်ကို ပုတ်ပြတဲ့သူက ပြ၊ သားငယ် က ထရပ်လိုက်ပေမယ့်
 မျက်နှာကိုကြည့်၍ မပြတ်သေးသည့် စကားကို ပြီးဆုံးအောင်
 သွားသေးသည်။
 “မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ သိလား ..”
 “ဝါးတစ်ဖက် ထိုးပြပြီးမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ ..”
 “ပါးရိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်”
 ကြားရတာတွေက ပြုံးရယ်ချင်စရာ မရှိတော့သည်မို့ မြင့်ဦး
 နှုတ်တွဲတွဲဖြစ်ကျန်ရစ်၏။ ပြီးတော့ ဒီချာတိတ်လေး လူပေါင်း
 ဘာမှမသိသည့် စိုးရိမ်စိတ်တို့ မဆီမဆိုင်ဖြစ်လျက် ...
 “မင်းကို ကောင်လေးက တော်တော်ခင်ပုံရတယ်၊ အမှိုက်လေး
 ဖြစ်သွားပါဦးမယ်ကွာ ..”

www.burmeseclassic.com

အရိပ် က စီးကရက်တစ်ရှိုက်နှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အမှိုက်ဖြစ်သွားမှ မီးရှို့ဖို့ လွယ်မှာပေါ့”
“ဘာ!...”

မြင့်ဦး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသော်လည်း အရိပ် က ဖုန်းထုတ်
နံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်ပြီး ဖြစ်၏။ စီးကရက်မီးခိုးဖြူတို့ တလွန်
တက်နေသည့်နောက်ကွယ်က အေးစက်စက်မာကျောနေသည့်
ကို မြင့်ဦး က ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ ကြည့်

“မောင်မောင်လား .. အေး .. ငါပြောတာ သေချာနားထောင်
“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. သုံးယောက်၊ ဘောင်းဘီရှည်နက်၊ အဆင်
အနက်နဲ့ ထိပ်မှာ ဆံပင်စည်းထားတယ်”

“... ..”

“အိုခေ.. ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ သေချာလုပ်..၊ ငါ့ရဲ့ခြံက ဖင်
ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ဘဏ်စာအုပ် ရှိတယ်၊ ကားနဲ့
မင်း အကျိုးရှိရှိ သုံး ..”

တကယ့်ကို မဟာစီမံကိန်းကြီးပါလား ..၊ ပေါ့ပါးပျော်
နေတတ်သည့် မြင့်ဦး မျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ်တွေ ပျောက်ကွယ်
ပြီ ဖြစ်၏။

“အရိပ် .. မင်း .. မင်းတို့က အဲဒီလောက်တောင်လား ..

အရိပ် မျက်နှာက တည်နေကာ ဖုန်းပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး စီးကရက်
ကို စားပွဲစွန်းနဲ့ ဖိကပ် ချေပစ်သည်။

“ငါ ပြန်မယ် .. မင်းရော ..”

“အရိပ် .. ငါ့ကို နည်းနည်းတော့ ပြောခဲ့စမ်းပါ၊ မင်း ဒီချာ
ကို တည်ချက်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရက်စက်လွန်းတယ်နော် ဟော
ချာတိတ်က အဖြူထည်လေးရယ် ..”

ထလပ်ထဲကထွက်လာခဲ့ရင်း အရိပ် မျက်နှာတစ်ခုလုံးက လိုတာ

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

“... ..”
“... ..”
“... ..”

အခန်း (၃၁)

“တီ ..”

အနားကပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် ပန်း လန့်လည်း လန့်သွားကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မီးခိုးရောင် ပါဂျရီကားက အမှောင်မှာ အနက်ရောင်နဲ့ တူနေလျက်၊ ကားတွေ ထည်လဲနေသည့် အရိပ် ကို ဒီကားထဲမှာ ရှိနေမယ်မှန်းလည်း မသိ..။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ဆက်လျှောက်မိသည်။ ကားက နည်းနည်း လွန်သွားပြီးမှ ရပ်သွားကာ ...

“ဟေ့ ..”

မှန်ကျသွားသည့်နောက်မှာ အရိပ် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာမှ ...

“ကိုကို ..”

“ဘယ်ထိ လျှောက်နေမလို့လဲ”

“ဒီမှာ ကားစောင့်နေတာ .. တစ်စီးမှ တားမရလို့”

“လာ .. တက် ..”

“ပန်း လမ်းမှာ ဝင်စရာရှိသေးတယ် ကိုကို”

“ပေးမယ် .. တက် ..”

“ပန်း ချက်ချင်း တက်မလာဘဲ ငေးကြည့်နေသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ကားထဲ ဝင်လာတဲ့ သူ့ဝဲ စောင့်နေခဲ့ရပြီး ...

“ဘယ်ကို ဝင်မှာလဲ .. ပြော ..”

“ရိုပါဘူး”

“ဘာ!...”

“ပန်း မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရပေမယ့် ပြောသည့်လေသံအရ ထက်က တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတစ်ခုကို အလိုလို ခံစားမိလိုက် သူ့နှုတ်ခမ်း မဲ့သွားကာ ...

“အဟွန်း .. ငါ ည့်သွားတာကို ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. ပန်း ဘက်က ဆင်ခြင်သင့်တယ် ထင်လို့ ဒါကလည်း ကိုကို့ရုဏ်သိက္ခာကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကြောင့် ကိုကို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ထိခိုက်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ကောက်ပြီး သိတတ်သွားတာ ကားမှူးတင်ရမလိုပေမယ့် ကြားရတာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေ တယ် ..”

“ဘေးမောင်းနေသည့် သူ့ကို ပန်း က လှည့်ကြည့်မိကာ ...

“တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ ကိုကို .. ကိုကို့လက်တွေနဲ့ ဆင်ခဲ့လို့ ပန်း ဒီနေ့ ရှင်သန်ခွင့်ရနေခဲ့တာ၊ ကိုကို့ကို ပန်း မယုံ ကြရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“အရိပ် မဲ့ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အထမမြောက်ခဲ့ဘဲ ပြောဖို့ မရည် တာကို ပြောမိခဲ့၏။

“ငါ လက်ထပ်ခဲ့တာ မြန်မာပြည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!...”

ပန်း လှည့်ကြည့်လာမှ နောက်ထပ် သွက်လာမည့်အောင်
မလိုလားစွာ ရှိခဲ့ရင်း ဒါတွေ ပြောမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပြစ်ပေးရမှန်း မသိ။

ဒါပေမယ့် ပန်း ကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပြန်လည် ခို
ခဲ့လျက် ...

“ဒီမှာပဲ ဆင်းမယ် ကိုကို ..”

“မိုးရွာနေပြီ .. ထီးပါလား”

ပန်း တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးမှ ...

“ရပါတယ် .. သိပ်မဝေးတော့ဘူး”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှောင်မိုက်သည့်လမ်းရဲ့ အကွာအ
လူကို စိတ်တိုသွားစေကာ ...

“မဆင်းနဲ့ ..”

သူ ကားဆက်လိုမိသွားတော့ ပန်း က စိတ်လှုပ်ရှားသွ
ပုံလေး ဖြစ်လျက် ...

“ဒီအမှောင်လေးလွန်ရင် ဟိုဘက်ထိပ်မှာ စတိုးဆိုင်ကြီး
ကိုကို ..။ ထီး ဝင်ဝယ်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ကျမှ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပန်း ပြန်လာရင် ..”

“မင်း ပြောတော့ ငါ ဘာပြောပြော ခေါင်းမခါဘူးဆို

စူးလက်နေသည့် မျက်လုံးတို့ ဆုံစည်းသွားလျှင် ကား
အလင်းရောင်မလိုဘဲ ဆွဲငင်အားတစ်ခုလို ငေးစိုက်နေကြ၏။

က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပြန်လွှဲကာ ...

“ငါ လိုချင်တာ အဲဒါမျိုးပဲ”

ပန်း အသံတိတ်သွားကာ ကားက ဆက်လက်ထွက်ခွ
မှောင်မည်းသည့်လမ်းကြားထိပ်ကို လွန်မြောက်သည်နှင့် ခြောက်
တွဲ စတိုးဆိုင်ကြီး၏ မီးအလင်းရောင်က အမှောင်ထုကို ကျယ်ပြ

ထားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ထားက ထိုနေရာမှာ ရပ်သွား၏။ ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့် ဖွေးထိန်

က မီးရောင်အောက်မှာမို့ ပန်း က ကားထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပေမယ့်

မြင်အောင် တမင်တကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြနေသလိုပင် ...။

ဆိုပြင် အရိပ် က ဝင်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ ဘေးကနေ

ကြည့်ကာ ...

ဟေ့ .. ခဏထွက်ခဲ့ဦး ..။ ထီး လာရွေး”

မျက်ဝန်းထဲမှာ စိန်စွတ်စွတ် ဖြစ်လာကာ နှာခေါင်းတွေ၊ လည်

ကွေးထဲမှာ ကျပ်ခဲလာခဲ့၏။ ငိုချင်လာသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို

အောင် ဘယ်လိုဖြေရာရှာရမှန်း မသိ ...။

သူမ ယုံကြည်လေးစားခဲ့သည့် ကိုကိုဟာ အမုန်းငြိုးတွေနဲ့

ငြိုးပြီး သူမအပေါ် တကယ်ပဲ ရက်စက်စိမ်းကားနေပြီလား ...။

သို့ဆိုလျှင် သူမ မျှော်လင့်ခဲ့မိသော ကိုကို ကျေနပ်နိုင်မည့်

အနေဆိုတာရော ရှိလာနိုင်ပါ့မလား ...။

စိတ်ဟာ ဘယ်လိုပဲ အရွတ်ဆန်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ပတ်ဝန်း

ဆိုင် ဂရုမစိုက်စွာ ဘက်တိုက် လှုပ်ရှားဖို့တော့ သူမမှာ သတ္တိမရှိ

သူမ ဆင်းတော့မည်ထင်ကာ အရိပ် က လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်

ပန်း က ဆင်းတော့ ဆင်းလိုက်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲကို မဟုတ်...။

မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည့်လမ်းပေါ်မှာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တို့၏ ထုံးစံ

မင်း ကားလည်း မရှိ၊ လူလည်း မရှိတော့ပေ။ ဆလင်းဘက်ခိုက်

တက်ကာ ပန်း အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်မိသည်။

အရိပ် ဒေါက်နှံသွားမှာကို သိနေပေမယ့် လိုက်လာမှာကို တွက်

မိခဲ့ရာ နောက်ကနေ ကားမီးရောင် ဝင်းခနဲ ကျလာတော့ လူနဲ့

မိသည်။

ကိုကိုကားလား ...
 ဘုရား .. ဘုရား .. မဟုတ်ပါစေနဲ့ ...။
 ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေလျက် ခြေလှမ်းတွေက
 တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာသည်။

“လျှပ်ပန်း ..”

ကားက ဘေးမှာ တုံ့နေသွားပြီးမှ ရပ်၏။ ကိုကိုအသံကြား
 နှင့် ပန်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ရောက်တော့မယ် ကိုကို .. ပြန်တော့”

ပြောလည်း ပြော၊ မပြေးရုံတစ်မယ် ဆက်လျှောက်လျှင်

“ရပ်နေစမ်း ..”

“အား ..”

သိပ်မပြေးလိုက်ရဘဲ နောက်ကနေ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်
 ခံရကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ပစ်
 သည့် အရိပ် ရဲ့လက်တွေက မညှာမတာ ...။

“မင်းက ဘာလဲ .. လူရမ်းကားလက်က လွတ်မြောက်

ပြေးနေရတဲ့ပုံ ဖမ်းတာလား၊ ယုံကြည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား
 ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်တာလား ..။ ဟေ့ .. မေ့စမ်း ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မသိဘူး”

မိုးစက်တွေက စိပ်လာသည်။ အရိပ် ရဲ့လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ
 ရှိနေသော်လည်း စိတ်ထဲကတောင် မထုတ်ရသေးဘဲရှိကာ နှစ်ဖက်
 စလုံး၏ဆံပင်တွေပါ စိုရွဲနေပြီ ဖြစ်၏။

ပန်း မျက်နှာလေး မော့ကာ ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ပစ်
 ရင်း ...

“ကိုကိုအတွက် ပန်း ဘာမဆို ပေးနိုင်တာ မှန်တယ်။
 ကိုကိုနဲ့ ပန်း တို့ပဲ နားလည်ကြတဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆက်

ပတ်ဝန်းကျင်လည်း မပါဘူး။ ကိုကိုရဲ့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ တစ်ခုခု
 ဘာနိုင်မယ့်အဖြစ်တွေလည်း မလိုချင်ဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်
 ဆိုရယ် .. ပန်း ကို ညှာတာပါ။ ပန်း ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်လောက်တဲ့
 ဆက်နက်မျိုးကိုပဲ သုံးပေးပါ”

“တော်တော့ လျှပ်ပန်း ..”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်လိုက်ရင်း လက်တစ်ဖက်က ရေ
 ခဲတွေ ကျနေပြီဖြစ်သည့် ဆံပင်တွေထဲ ရောက်၏။ တက်ခေါက်
 ဆဲဆဲ အံကြိတ်လိုက်နှင့် တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးကာမှ ရှေ့ပြန်တိုး၍ ...

“အေး .. လက်နက်တွေ သုံးနေပြီလို့ မင်း ထင်ရင်လည်း မင်းနဲ့

အခု ရှိနေကြတာ စစ်တလင်းတစ်ခုလို့ မှတ်လိုက်တော့၊ အဲဒီတော့
 ခိုင်ရဖို့အတွက် ရရာလက်နက်ကို သုံးမယ်။ ပြိုင်ဘက်လို့ သတ်မှတ်
 ခြင်းအတွက် ယောက်ျားမိန်းမဆိုတာ မရှိဘူး။ ပြောချင်တာက
 ညာဘက်က ညာဘက်ကို မင်း မမျှော်လင့်ဖို့ ..”

အံကြိတ်သံနှင့်ပြောပြီး သူ ကျောခိုင်းဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။ ဒါပေ

မယ့် သူမရှေ့မှာ တစောင်းအနေအထားဖြစ်သွားပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့
 တာ ...

“နဖူးတွေ ခူးတွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ သိလိုက်ပြီး မင်း ထွက်

ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ..”
 အရိပ် က အေးစက်ခက်ထန်စွာ ပြောပြီး ပန်း ရဲ့ လက်တစ်ဖက်

ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ သူ ကိုင်ထားသည့် ထီးကို ဖိသိပ်ထည့်ပေး၏။
 ပြီးတော့ မိုးရေထဲမှာပဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ပန်း ဒီတိုင်း ရပ်ငေးနေဆဲမှာ ကားက သူမကို ကွေ့ရှောင်ကာ
 တပ်သီးကပ်သတ်ကို မရမက ဝိုက်ထွက်သွားသည်။

မောင်းသူ၏ဒေါသက ကား၏ မဆင်မခြင် မောင်းထွက်သွား
 သည့်အရှိန်ပေါ်မှာ သုံးသပ်ကြည့်လို ရနိုင်လောက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေပေမယ့် ထီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုတ်
ပန်း နေရာမှာ ရပ်နေမိဆဲ ...။

ကိုကို ပြေးလိုက်လာပြီး ငြိမ်းခြောက် ကြိမ်းဝါးသွားတာ တ
ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေလို့လား ...။

ဒါမှမဟုတ် မိုးရေထဲမှာ ထီးကိုမယူဘဲ ထွက်သွားလို့ ခုန်ထွက်
ထွက်လာသည့် ဒေါသတွေလား ...။

ချမ်းအေး၍မဟုတ်ဘဲ ပန်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တ
ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

ကိုင်းထားသည့်ထီးကို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်လိုက်မိရင်း က
ကယင် ပြုံးလိုက်သော နှုတ်ခမ်းများမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးလည်း
လာသည်။

ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ် ...။

အခန်း (၃၂)

“ဘာ!... တကယ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် .. ကျောင်းကို ရောက်မရောက်တော့ မသိဘူး၊

တောင်ကထွက်သွားတာ ကြာပြီ”

ပန်း နဲ့ မနေ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
ညည်း မနေ့ က ကားပေါ်က ကပျာကယာ ဆင်းလိုက်ကာ ...

“သူ့အမေနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်မလာတာလည်း
ပြောမို့လို့ပါ။ ဟိုလေ .. သူ ထွက်သွားတဲ့ နောက်ဆုံးအခေါက်ကို
နီတီ သိလိုက်သေးလားဟင် .. အပြီးပြောင်းသွားတာမျိုးလား”

အမျိုးသမီးကြီးက ကားထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာခပ်မဲ့နဲ့--

“အဆောင်ပိုင်ရှင်သားဆိုတော့ ပြောလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊

အိမ်ကောင်လေးက ခေါ်ပြောလိုက်ရင်တော့ သဘောကောင်း မနော

တောင်းလေးပါ။ ဒါပေမယ့် အပေါင်းအသင်းတွေက စုံမှစုံပဲ၊ အချိန်

တော် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ရင် တပြုတမကြီးနဲ့လေ၊ အန်တီတို့မှာ

အညံ့လုံခြုံရေးကို ပူပင်နေရတဲ့ဘဝ ရောက်နေတာ၊ နောက်ပြီး ခပ်ကြီး

www.burmeseclassic.com

ကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း နှစ်ခါ သုံးခါ ပါလာ...
ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်ရှင်မင်းသမီး ရုံးပါတယ်ကွယ်၊ သူ ထွက်
ခါနီးတော့ အဲဒီထက် နည်းနည်းငယ်ငယ်တစ်ယောက်၊ ဒါ
သူထက်တော့ အသက်ကြီးတာကြီးတွေချည်းပဲ။ သူဌေးသားမှန်
လို့သာ .. မဟုတ်ရင်တော့ လူပြောစရာပါပဲ”

ကားပေါ် ပြန်ရောက်လာတော့ ချက်ချင်း မမောင်းသေး
နိုင်နေသည့် ပန်း မျက်နှာကို မနေ့ က စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်
ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကာ ...

“စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့ဟာ .. သူ ဘာဖြစ်လို့ အပေါင်းအ
တွေ စုံနေတယ်ဆိုတာ နင့်ကို ပြောတာပဲ .. တာပဲ”

ပန်း က တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ ကော့နက်သည့် မျက်တောင်
ပါ ငြိမ်သက်နေပုံက အရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တူ၏။

“ခုနေ သူ့ကို တွေ့ရင်လည်း နင့်ဆီက သူ လိုချင်တဲ့အ
မရဘဲ နင်တို့သားအမိ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီတော့
သားငယ် ကို စုံစမ်းပါ့မယ် .. တွေ့ရင်လည်း ထိန်းသိမ်း ပျောင်းချာ
မယ်။ နင် ကိုယ့်စိတ်ကို ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့။”

ပြောပြနေရင်း သတိထားမိလာတာက ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်
မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေလည်နေ၏။

သူမသည် ပြောဖြစ်ပြီဆို အကျိုးအကြောင်း အစအဆုံး
ဟတ်ပေမယ့် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါဆို ပြောနေတာကို ကြားမှကြား
လားလို့ ..ထင်ရလောက်အောင်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်စကားကိုများ သ
မကျလို့လားလို့ တွေးမိရတဲ့အထိ ..။

သူမအကြောင်း သိထားခဲ့တာတောင် စကားပြောနေတိုင်း
ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ မလွတ်တမ်း အက်ခတ်နေမိတာလည်း မနေ့ အကျွန်
နေပါပြီ။ ဤသို့ တွေးနေမိစဉ် ပန်း ရဲ့မျက်တောင်ဖျားလေး

...လာကာ မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းတို့က မနေ့ ဘက်ကို ဒီဂရီ
ညှင်းငယ် တိမ်းစောင်းလာ၍ ...

“မနေ့ ဘယ်လိုထင်လဲ ..”

မျက်နှာဆီ အကြည့်မရောက်ဘဲ မေးတော့ မနေ့ ကပဲ သေချာ
ကြည့်ရကာ ...

“ဟင် .. ဘာကိုလဲ”

“သားငယ် အိမ်ကို ပြန်မလာတော့ပေမယ့် အရင်အတိုင်းပဲ ရှိနေ
မို့ မနေ့ ထင်လား ..”

“အဲဒါက ..”

“ဒါမှမဟုတ် ပန်း ကို ပြောသွားသလို မအေ့ကိုချွဲပြီး မဟုတ်တာ
လျှောက်လုပ်နေပြီလား”

“ပန်း ရယ် ..”

“ပန်း သူ့ကို ထင်ရာစိုင်းခွင့်တော့ မပြုနိုင်ဘူး မနေ့ ..”

“ဒါဆို တစ်ခုပဲ ရှိတယ်လေ .. နင်လည်း သူ ခွင့်မပြုနိုင်တာကို
ထုပ်နဲ့ပေါ့။ နင့်ခံစားချက်တွေကို မဝေဖန်ချင်ပေမယ့် သူများနဲ့ လုံးဝ
မတူတဲ့ နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးမှာ ဦးစီးတယ်
ဆိုတာ ငါလည်း သဘောမကျဘူး။ ငါတို့ချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောရရင် နင် လုပ်တာ အရမ်းမှန်သွားတာ တစ်ခု ရှိတယ် ..”

စကားရပ်ပစ်လိုက်တော့ ပန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ သူမထံမှာ
နုနုနုလှာ၏။ မနေ့ က မပြောသင့်ပေမယ့် ပြောမှဖြစ်မှာမို့ အားယူ
ဆိုက်ရသည့် ပင့်သက်ရှိုက်ပုံမျိုးနှင့် ...

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သားငယ် ကို မေမေလို့ ခေါ်ခိုင်းပြီး
သားအဖြစ် မွေးခဲ့လို့ ..”

ပန်း မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားတော့ မနေ့ က တောင်းပန်သည့်
အပြုံးနှင့် ပန်း လက်လေးတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်တာ ...

“တကယ်လို့သာ သူ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက်လို နှင် ရှောက်လာခဲ့တာဆိုရင် ဒီအရွယ် ဒီပြဿနာမျိုးတွေ ပင်လာတဲ့ ဘာမှမတော်ကြမှန်း သိသွားရင် ..”

“တော်ပါတော့ မနေ့ ရယ် .. မနေ့ အဲဒီစကားတွေ ပြောမိတာ မတော်တဆ ကြားသွားပါ့မယ်”

“ငါ သိပါတယ် .. ငါကလည်း အဲဒါကို တွေးမိတိုင်း ကျော့နု သလို ဖြစ်လွန်းလို့ ‘တော်သေးတာပေါ့’ လို့ တွေးမိတိုင်း နှင့်ကို တဲ က ထုတ်ပြောမိတာပါ။ အခု ငါတို့ကားပေါ်မှာဖို့လို့ ပြောတာ နှင့်အသက် သုံးဆယ်ဆိုပေမယ့် နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်လောက်ပဲ ရတာ၊ ပြီးတော့ အရမ်းကို နုဖတ်ပြီး လှနေတာ ပန်း၊ သူ့အမေဆို အသိနဲ့တောင်မှ နှင့်ကို သားငယ် က အစ်မတစ်ယောက်ကို သဝန်း သလို တိုနေတာ၊ သူ့အမေ အလှပဂေးကို ထားစရာမရှိအောင် ဖြစ် တာ သိလား။ အဲဒီကြားထဲကနေ နှင့်ကို ဒီအလုပ်ကိစ္စ သိသွားတာ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်ပေးနိုင်တော့မှာလဲ ..။ သူ့အစ်ကိုအတွက် ဆို မယ့် သူ့မှာလည်း အိမ်ထောင်နဲ့ဖို့လား .. ပေးဆပ်နေတာနဲ့ မတူ နှင်ပဲ သိက္ခာရေစုန်မျောရမှာ တွေးဦး ..”

“မတွေးဘဲ နေမလား မနေ့ .. ဒါပေမယ့် ကိုကို ပန်း ကို က တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာဟာ တခြားလူတွေလို နေစရာ စားစရာမရှိ လူတစ်ယောက်ကို လိုအပ်တာလေး ပေးပြီး အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းထား တမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တကွ မွေးစားရအောင် သူ့ကိုယ်တို လည်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ ..။ ပန်း အတွက် သူ အများကြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ ..။ မီးလောင်မှုကိစ္စမှာလည်း အမှန်တရားကို ပန်း ကိုယ်တိုင် သိနေပေမယ့် အများအပြင်မှာ ပန်း က တရားခံ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ..”

“ပန်း ရယ် .. အဲဒီလိုလူတွေက အမှန်တရားကို သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်

အတွက် မျောက်ဖျက်တတ်ကြတာ ဘာများဆန်းလို့လဲ ..။ ငါ့ကို ဘာတာလိုက်တယ်လို့တွက်ပြီး နှင်က ပေးဆပ်ဖို့ပဲ အဆင်သင့်ဖြစ် တာ နည်းနည်းလည်း ဆင်ခြင်ပါဦး”

ပန်း မျက်နှာက အေးစက်စက်လေးဖြစ်လျက် ရှေ့ကို ပြန်လှည့် ကြည့်မိ ..။ ဒီစကားတွေ ခဏခဏ ပြောဖြစ်ကြသလောက် မနေ့ နား ညှိနိုင်ဖြစ်နေတာကို သူမ အပြစ်မမြင်ပါ ..။

တကယ်တော့ ‘ပျက်လုံးရိုင်း’ ဆိုတဲ့နာမည် ပန်း ကို ကိုကို ဘာလို့ ခေါ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မနေ့ ဘာမှ သိရတာ မဟုတ် ..။ ထို့ပြင် ပန်း ကို မှာမည် နောက်ထပ် ရှိနေတာတွေ ..။ မီးစနေ ဆိုတဲ့ လျှပ်ပန်း ..။ အဲဒါ လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ ..။ ဒါတွေကိုတော့ မနေ့ ကို နှင့်ပြောပြခဲ့တာတွေထဲမှာ မပါခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ..။

မနေ့ ပြောလာတိုင်း သူမ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့တာတွေက ပြောလို့ ဖြစ်တာကြောင့်ဆိုတာ ..။

“ငါ ပြောတာကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား ပန်း .. ဟင်”

“ဟင့်အင်း .. ဘာလို့ ဆိုးရမှာလဲ၊ မနေ့ သိထားတာတွေထဲမှာ ပန်းနေသေးတဲ့ ပန်း ရဲ့ခံစားချက် အစုအဝေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ တွက် စဉ်းစားနေတာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မနေ့ ရယ် .. သားငယ်လေး ကို ပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး၊ အခု ပန်း ရဲ့သားလေးအဖြစ် ဝှက်ထားခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုရဲ့ညီလေးပဲလို့ သူ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးခွင့်ရတဲ့ တစ်နေ့ကျ နှင် သားငယ် က သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေချင်တယ်၊ ကိုကိုအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ ထိရှ ငြိုးတေးခဲ့တာ မရှိဘူးတဲ့ ပန်း ရဲ့စေတနာ မေတ္တာတွေဟာ သားငယ်လေးရဲ့ ဖြူစင် နည်းမွန်တဲ့ ရှင်သန်မှုပေါ်မှာ သက်သေအဖြစ် ရှိနေချင်တယ် ..”

“အဲဒါဆို သားငယ် က ပိုပြီး သနားဖို့ ကောင်းနေပြီ ပန်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“သားငယ်ကို နှင် ချစ်သမျှက အရိပ်ထင် ပေါ်မှာ ကျရောက်
အလင်းကနေ ပြန်လာတဲ့ တန်ပြန်လင်းအားပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး မနေ့ .. သားငယ် ကို ဟိုးအရင် စတွေ့တည်း
ပန်း အရမ်းချစ်တာ၊ မနေ့ ပြောသလို ပြောရရင် ကိုကိုညီလေးနို့
ကိုကိုကို အရမ်းချစ်လို့ .. သားငယ်လေးကို ပိုပြီး စုပုံချစ်ခဲ့
သားငယ် ကို ပန်း ချစ်ပါတယ်”

“ဆောရီးပါ ..”

မနေ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညှိ
ရင်း ပန်း လက်လေးကို ဖိညှစ်ဆုပ်မိကာ ...

“နင်တို့တွေ ဟိုအရင်တည်းက အတူတူနေပြီး သားငယ်
နှင့် ချီပွေ့ခဲ့ဖူးတာတွေ ငါ ထည့်မတွေးခဲ့မိဘူး”

“ရပါတယ် .. မနေ့ ဘာပြောပြော ပန်း ဘယ်တော့မှ မပြော
ဘူး၊ ဆောရီးလို့ မတောင်းပန်ပါနဲ့ ..”

ပန်း က ပြုံးပြပြီး ကားစက်နိုးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားဦးမလဲ .. မြို့ထဲပိုင်းမှာ ပတ်ရှာမနေနဲ့တော့
လမ်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ တစ်လမ်းမောင်း ဝင်ရတာ ..၊ ပါကင်
မရှိ၊ ဆုတ်မလွယ် တိုးမလွယ်နဲ့ ပြန်ရအောင်ပါ၊ ဒီနေ့ ဈေးကပြန်
ငါ ဝင်မွှေလိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း .. ဒါဆို .. ပြန်မယ်နော် ..”

ပြန်လှည့်လာခဲ့ပေမယ့် သားငယ် ကို စိတ်ပူနေသည့်အတွေးမှ
မျက်လုံးကိုတော့ အနားမပေးနိုင် ..။ မနေ့ ပြောသလို ဒါဟာ ကိုကို
သာ သက်ဆိုင်နေသည့် ပူလောင်မှုလား ..။

သက်ဆိုင်တာ မှန်ခဲ့ရင်တောင် သားငယ် ကို သူမ သိပ်ချစ်ပါ

အခန်း (၃၃)

“သူ အထဲမှာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆရာ”

“ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”

“ဒီနေ့ သူတစ်ယောက်တည်းရယ် .. စိန်ဝင်း တို့က ကမ်းနားမှာ
ပြောပို့ သွားကြလို့ ..”

သူ အထဲကို ဝင်လာခဲ့ပြီး အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။
သားသည့် တံခါးကို ကိုင်မလိုပြင်ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍ ...

“ဒါ ငါ့ပိုင်နက်ဆိုတာ လုံးဝ မရိပ်မိစေနဲ့နော်”

“မရိပ်မိဘူး ဆရာ .. ကျွန်တော်က သေချာ အကွက်ချပြီး စည်း
အတတ်က ချာတိတ်က တော်တော် စိတ်လေနေတာ၊ မိဘအိမ်က
အတတ်ကနဲ့ မတူဘူး၊ ရည်းစားပြတ်ပြီး အရည်ပျော်နေတာမျိုး...၊
ရည်းစား ဝင်လုံးလိုက်တာနဲ့ လုံးဝ ပုံအပ်ပြီး ပါလာတာ ..”

အရိပ် ခေါင်းညှိတံပြီး အခန်းနဲ့ အလှမ်းကွာတဲ့နေရာထိ တစ်
လှည့် ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရင်း ...

“ညက မင်း ပြောပုံဆိုရင် ဒီကောင်လေး အရင်တည်းက ဒါတွေ
ပေးဘယ်ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် .. လုံးဝ မစိမ်းသက်တာ သေချာတယ်၊ နောက်
ဒါတွေ .. ဒါတွေ ဖြစ်လာဖို့ ကျွန်တော်တို့ အားစိုက်စရာတောင်
မဟုတ်ဘူး”

“မောင်မောင် ..”

“ဗျာ ..”

လက်တစ်ဖက်ဆန့်ပြီး ဆေးထိုးတဲ့ပုံ လုပ်ပြနေသည့် မောင်
ကို အရိပ် က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီထိ ဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး”

“ဟင်!...”

“ငါလိုချင်တာ အသက်တစ်ချောင်း မဟုတ်သလို ဒီကောင်
က အဓိက မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူပဲ အဓိက ဖြစ်နေလို့

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ရင်းရင်းနှီးနှီး နေ .. ဒီအဆင့်နဲ့ပဲ မင်း ထိန်းသိမ်းပေး
ငါ အမိန့်မပေးဘဲ ဘာမှ မပိုနဲ့”

“နားလည်ပြီ ဆရာ၊ စိတ်ချ ..”

သူ နောက်တစ်ခါ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခဏ နားစွင့်
တံခါးကို အသာလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မွေ့ရာထက်မှာ
လက်ပစ် အိပ်နေသည့် သားငယ် ပုံစံက တကယ်ကို အပြစ်ကင်း
သော ဖြူဖြူသန့်သန့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ...။

ပြီးတော့ ဘေးမှာ နားကျပ်တွေ၊ လက်ပ်တော့ပုံနှင့် စီးကရက်
တွေ ရှိနေသည့် ပြာခွက် ...။ အရိပ် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ တံခါး
သည်။ ပြီးမှ ပြန်လျှောက်ထွက်ခဲ့ရင်း ...

“သူ သွားလေရာ မင်း ပါပစေ ..။ ဘာမေးမေး ငါ ပြောတဲ့အ
ပီပီရီရီ ရှိ ဖြေ ..။ ငါ့ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ဖုန်းမှ မင်း ပြန်ဖြေဖို့ မလို
ငါခေါ်ရင် အဆင်သင့်ရှိပစေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. စိတ်ချပါ ဆရာ”
အရိပ် ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပြီးမှ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ကာ ...

“လျှပ်ပန်း ..”

“... ..”

“သားငယ် မင်းအိမ်မှာ ရှိရဲ့လား”

“... ..”

“မဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ငါ တွေ့ခဲ့တယ်”

“... ..”

ပန်း ရဲ့အသံလေး ပူလောင်သွားကာ ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် နားထဲထိ
သတ်လာသလိုပင် ..။ အရိပ် မျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့ တည်တင်းသွားကာ...

“ပြန်လာရင် ဆုံးမပေါ့ကွ .. ကိုယ်တို့အမြင်မှာ လူကောင်းတွေ
ဆုတ်ပေမယ့် သူ့အတွက် ကောင်းရင် ကောင်းမှာပေါ့၊ အခု မင်းကို

“... ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. နားရက်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
... ဆိုင်ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ အစတည်းက မင်းနဲ့ အတူနေကြ

“... ..”

“... ..”

“မရဘူး .. အခု လာမှဖြစ်မယ်၊ အိုခေ ..”

ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြုံးမိသည်။ မင့်သား ပျက်စီးနေပြီ လျှပ်ပန်း၊
... မင်း သိရမယ်..။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ပြင်ဆင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊

... မင်း ပျက်ဆီးခဲ့တော့ ပျက်စီးသွားခဲ့တာ ဘဝသုံးခု...။ အခု
... ပြန်ပေးရမှာ တန်ပါတယ်၊ စိတ်ချနေ .. ငါ မင်းဆီက အချိုးတူ

... မယူဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါဟာ မင်းလောက် မယုတ်မှာ
... ဆတ်ခဲ့လို့ ...။

အခန်း (၃၄)

“ဟလို ..”

“အန်တီ လျှပ်ပန်း လားဟင် .. ကျွန်တော်က သားငယ် သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် .. သားငယ်ကို တွေ့လို့လားဟင် .. အဲဒီမှာလား”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ မဟုတ်ဘူး .. သူက ဒေးကလပ်မှာ တစ်ခါ ပြဿနာရှာထားတဲ့ ဘဲကြီးနဲ့ ကျွိုင်တက်နေတယ်”

“အို!..”

“အန်တီ သိလား .. မမေ့ဖွန် ရဲ့ယောက်ျား”

“သိတယ် .. ဘယ်ဒေးကလပ်လဲဟင် .. အန်တီကို သေချာစွာ ပြောပြဦး”

“(... ..)မှာ ဟိုဘဲက တင်းနေတာ၊ သားငယ် က မူးနေတာ အန်တီ မြန်မြန်သွားခေါ်နော်”

ပန်း ရင်ခွန်သံတွေ မြန်နေလျက် ပန်းချလိုက်တာ နှုတ်ဆက်မိရဲ့

တာဝန် မသိ ...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

ပန်းဆက်ရှင်မှာ ထိုင်သည့် ကောင်မလေးက လှမ်းမေးတော့ လိမ္မော်ရောင်ကိုပဲ ပြောကာ ဆိုင်အတွင်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူမကို မှီရဲ့ နောက်ကနေ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည့် အရိပ် က ဟွန်ခနဲ သံသ့သံနှင့် လက်ပိုက်ကို ဖြည့်သည်။

ပြီးတော့ သူမ ဝင်သွားတဲ့နောက်က လိုက်ဝင်သွားခဲ့၏။ ပန်းဆက်ရှင် မသိပါ။ သူမအတွက် နားနေခန်းသီးသန့်ရဲ့ ချွတ်ထားခဲ့သည့် အိတ်အင်္ကျီကို ဒီတိုင်းဆွဲယူကာ အပြင်ရောက်နေသည့် အလှပြင်အင်္ကျီ အတိုအထွာလေးတွေကို ဆလင်းဘက်ခံထဲ ဖြစ်သလို ကောက်ခဲ့၏။

ခွန်ထဲမှာ ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ အပြင်ကို အပြေးတစ်ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် ...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ကိုကို ..”

ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲလို့ မမေးဖြစ်လိုက်ဘဲ သားငယ်က ဆင်းသွားတဲ့အကြောင်း ကိုကိုကို သူမ ပြောထားမိသလား... မှီရဲ့အိတ်လေးကို သူမ ပြန်စဉ်းစားရ၏။

ဒီဆိုင်ထဲမှာ ကိုကို ရှိနေတိုင်း သူမ သိခဲ့ရတာ မဟုတ်သလို မှီရဲ့အိတ်လေး ဝင်လာတာပဲ လှမ်းမြင်ရပြီး ပြန်ထွက်သွားမှ မြင်လိုက်တာတွေလည်း ရှိသည်။

ကိုယ့်ရှေ့ကို တန်းရောက်လာတဲ့အခါဆိုတာ ‘အဆင်ပြေရဲ့လား’ လို့အပ်သေးလဲ’ စတဲ့ လောကဝတ်စကားတွေဆိုဖို့သက်သက်ပေးနိုင် ...။ ထို့ကြောင့် ...

သူမ ပြန်ရမယ့်အကြောင်းရင်းကိုတော့ ပြောကိုပြောရမယ်လို့ သည်။

“ပန်း အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ဒီနေ့ စောစောပြန်ပါရစေ”

“ဘာကိစ္စလဲ ..”

“သားငယ် ..”

“ဟား!...”

အရိပ် မျက်နှာက စိတ်ပျက်ခြင်းကနေ တင်းမာခြင်းသို့ ပြီး ...

“သားတစ်ယောက် မွေးထားပြီး မင်း ဒီလို အသည်းငယ်နဲ့ ဖြစ်မလား ... မင်းတို့သားအမိ အစတည်းက မခွဲနိုင်မခွာရက် အနေခွဲကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခုကျမှ ..”

“ပန်း ကို အဖြစ်သည်းပြနေတယ် ထင်လို့လား ကိုကို”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး .. ပြောနေတာ၊ အမူအရာဆိုတာတွေရှိလို့ ရုပ်ရှင်အနုပညာဆိုတာ ဖြစ်လာတာ၊ အထူးသဖြင့် အမူအရာတွေကို ငါ ကောင်းကောင်းနားလည်နေတယ် လို့ သားကို သားလိုပဲ မွေးစမ်းပါ”

“ကိုကိုက ..”

ပန်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲတက်လာကာ စကားလုံးတွေ ထစ်ထစ်ကုန်၏။ အဲဒါ ‘ကိုကိုညီအရင်း’ လို့ ပြောချင်လာသည့် ကို ဖိကိုက်ထားရင်း အနှစ်နှစ်အလလ ထိန်းကျောင်းမွေးမြူခဲ့တဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေ စော်ကားခံလိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု မြည်၏။

တကယ်ဆို သူ့ညီမုန်း မသိဘဲ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး တမင်တကာ တူးဆွ စိန်ခေါ်နေ ဖြစ်သည်။ ဒီလူ မသိတာ မဟုတ်ပါ ..။

သူ့အမေ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ နားလည် နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့သားသမီးအပေါ် ဘယ်လောက် ချစ်ကြ ချစ်တာလည်း သိနေ၏။

သူ့အမေပဲ ပန်း ကိုကျမှ ထိုးနှက်ချင်နေသည်။ မရမက တိုက် ချီးခြားစားနေခဲ့သည်။

အရိပ်လုံးချင်း ဆုံစည်းမှုက ပြင်းထန်သည်။ သူက စိန်ခေါ် မဲ့ရွဲ့ အမေပဲ ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ ခံခက် ကြေကွဲရင်းကနေ ခုန်ခြင်းသို့ ဝပ်စင်းလျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ပန်း တို့ အစတည်းက မရင်းနှီးခဲ့ဘူးပဲ ခုကျမှ ပျာလောင်ခတ်နေရတာတွေလည်း မှန်ပါတယ်။ အခု ကိုကိုအလုပ်ကို မလုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သားငယ် က လုံးဝ ပြန်မလာတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ပန်း ကို အထင်လွဲပြီး နှစ်သလိုနေလို့ ခုမှ စိုးရိမ်နေရတာပါ ကိုကို၊ အဲဒါကြောင့် အခု ဆိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကလပ်ထဲမှာ ပြဿနာ အကြီးအကျယ် မဟာမှာမို့လို့ သွားပါရစေ”

“မရဘူး”

ပန်း က တောင်းပန်ပြီးတာနှင့် သူ့ရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်။ အရိပ် ပန်း ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲ၏။

“ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ ငါ့ရဲ့ပါတနာတွေနဲ့ အထူးပွဲလုပ်ဖို့ ရှိတယ်”

“ကိုကို .. ကိုကိုကို ပန်း တောင်းပန်နေတာပါ”

“မင်းကို ငါက အမိန့်ပေးနေတာ”

အရိပ် မျက်နှာက တင်းနေ၏။

“မင်းရဲ့ ဗာယီရက်စွတွေကို ငါ လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိဘူး...၊ အထူးစဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူး၊ ကောင်တာမှာ ပြန်ထိုင်နေပါ”

“ဟင်အင်း ..”

ပန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးခနဲ လက်သွားကာ ဆုပ်ထုပ်
သည့်လက်ကို အတင်းဖြုတ်ချပစ်ကာ ...

“ဒီနေ့တော့ မရဘူး ကိုကို .. သားငယ် ဆီကို ပန်း လို
ရမယ်”

ကလေးဆန်ဆန်ပဲ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဆိုင်ထဲကို
ကာမှ ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်ရ၏။ ပန်း အတွက် အဝင်အထွက် ဖြစ်

ခွင့်ဟာ တခြားဝန်ထမ်းတွေလို ဆိုင်နောက်ကနေ မဟုတ်ပါ။
ဒါကလည်း အရိပ်ထင် ၏ နှိပ်စက်ခြင်းပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်

“တက္ကစီ ..”
“မအားဘူး ညီမ .. ဧည့်သည် စောင့်နေတာ”

တက္ကစီမျှော်ရင်း စိတ်က ယောက်ယက်ခတ်နေကာ
ဖောင်းအတိုင်း သွားနေရင်း လမ်းဘေးဆင်း၍ တားမိသည်။

အိမ်မှာ ကားရှိပေမယ့် သားငယ် အချိန်မရွေး ပြန်လာ
မောင်းသွားနိုင်အောင် ပန်း သွားတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ကားမယူတာ

အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့၏။
ထို့ပြင် သားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ကားတစ်စီးစီ ထားပြီး

လည်း မနေချင်။ ကားမောင်းတတ်အောင် သင်ထားတာကိုက
ရင် မောင်းနိုင်အောင်သာဖြစ်လျက် မောင်းဖို့ ဝါသနာမပါတော့

ကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနိုင်အောင်လည်း မကြိုးစားမိပေ ..။

သူမ သွားလေရာမှာ အခက်အခဲဖြစ်လာတိုင်း ကားယူ
ကောင်းသားလို တွေးမိသော်လည်း ...

“ဒီမှာ တက္ကစီ ..”
တက္ကစီ မြင်လိုက်သဖြင့် အလှူအယက်တားဖို့ စိတ်ကူးက

တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လမ်းပေါ်ရောက်သွားတာ ခသိလိုက်

“ကျွှီ ..”
“အား!...”

တားက လူကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိပ်
မဟုတ်ဘဲ လူကို ကားက ပွတ်တိုက်လာသဖြင့် ပန်း ထိတ်လန့်

အတင်းပြန်ဆုတ်လိုက်သဖြင့် ဘယ်အရှိန်ကြောင့်မှန်း မသိဘဲ
ပေါ်မှာ အင့်ခနဲ ပစ်လဲသွား၏။

“တိုက်မိကုန်ပြီ”
“ဟိုအမျိုးသမီးက ပြေးဝင်တာ”

“ဘယ်မှမကြည့်ဘဲ အတင်းဖြုတ်ကူးတာ”
ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံသွားသည်။ တိုက်မိသည့်ကားက လွန်

ပြီးမှ တစ်ရစ်ချင်း ပြန်လိမ့်လှာ၏။
“အစ်မ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ညီမလေး ဘယ်ထံသွားလဲ .. ထကြည့်ပါဦး”
လူတွေ ဝိုင်းအုံလာတာကို ရှက်ရှက်နှင့် ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိ

ဒါပေမယ့် ...
“အ ..”

တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် အသံမထွက်အောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို
စိတ်လိုက်မိသည်။

“အစ်မ ဘာဖြစ်သွားလဲ .. ခင်ဗျားက ရုတ်တရက်ကြီး ရှေ့က
ထဲလိုက်တာကိုး .. ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကားသမားက အကောင်းစားတီရှပ်နှင့် လူက ခန့်ခန့်သန့်သန့်ပဲ
တာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့နေပုံက ပန်း ကိုပဲ စိတ်တိုနေသလို

စိတ်မရှည်တာလိုလို ..။
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေလည်း ရှိနေသဖြင့် မတ်တတ်ကုန်

ခင်ခလို တွဲမလို လုပ်နေပြီး ဘာမှလည်း လက်က မပါ။ ထိုစဉ် ...

www.burmeseclassic.com

“ဇာတိပယ်ပေးပါ”

စကားသံနှင့်အတူ မထနိုင်၊ မကြွနိုင်ဖြစ်နေသည့် ပန်း ရဲ့အားဖြင့် ပြောင်လက်နေသည့် အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အဖုံဖုံ၏ ခြေထောက်ပိုင်းက ဝင်လာသည်။

အရိပ် မှန်း ပန်း သိလိုက်သလို တိုက်မိသည့်ကားပိုင်ရှင်ဘယ်လိုထင်သွားသည် မသိ ..။

“အစ်ကိုက သူနဲ့လား .. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် လွန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး သိပါတယ်.. လုံးဝ စလုံးပါ။ အဲဒါ သူပဲ ထိတ်လန့်ပြီး ..

ထိုလူ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။ အရိပ်ဘယ်သူမျှန်နာကိုမှ မကြည့် ..။ ဘာမှလည်း မပြောဘဲ ပန်းကိုယ်လေးကို ငုံ့၍ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ..။

ပုံစံကျအောင် လက်တစ်ချက်ပြင်လိုက်ပြီး နေရာမှ လှည့်လာခဲ့၏။ လူတွေ တအံ့တဩ လိုက်ငေးကျန်ခဲ့သလို ကားသမားလည်း သူ့ကားပေါ် ပြေးတက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်၏။

ပန်း သည် လူစည်ကားသော လမ်းမရဲ့ဘေး ပလက်ဖောင်းမှာ သူ ပွေ့ချီခေါ်လာခဲ့သည့်အတိုင်း ..။

အခန်း (၃၅)

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

လူနစ်ယောက်တည်း ရယ်သံက ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံသံအားလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..။ မျက်လုံးရိုင်းနဲ့ အဲဒီဆိုင်က နတ်သမီးကြောင်း ငါ တစ်ယောက်တည်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ထက် ပိုအပ်တဲ့ကောင်တွေ ပိုတောင် ပြောသေး .. အေ .. ဟား .. ဟား .. နတ်ရက်စက်စက် လှ၊ ပိုးစိုးပက်စက် လှ၊ အကျမလှတဲ့ကောင်တွေ နှမ်းလိုးမှောက်ခုံကျ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“မျက်လုံးရိုင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. ညှို့မျက်လုံးပါ၊ ကိုယ်လုံးက ထယ်ဆက်ဆီ ..။ အသားစိုင်လေးတွေက ဗွဲ့ပါပီ”

“ဟာကွာ .. ဗွဲ့ပါပီ က လှမှမလှတာ”

“ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အသားကို ထိမိရင် ဘာတွေဖြစ်သွားတယ်လဲလား ..”

“တောက် ..”

နီရဲပြုံးရိုင်းနေသည့် သားငယ် မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည် ပြေးပြက်လက်နေကြသည်။ ဖန်ခွက်ကိုင်သည့်လက်က စားပွဲကို ခနဲ ပစ်ဆောင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရယ်မောနေသည့်မျက်နှာတွေ သူ့ လှည့်လာကြ၏။

“ဘာလဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဟေ့ .. ချာတိတ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းရဲ့ဘော်ဒါ မျက်လုံးနဲ့ အကြောင်း ပြောသွားလို့ .. ငါတို့က ထောက်ခံပေးနေတာလေ”

“အေးလေ .. မင်းကောင် ပြန်သွားပြီလား၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရင် ဒီဝိုင်းကို ကူးလာခဲ့လိုက် ..”

စားပွဲချင်းကပ်လျက်မှာ ဗလတောင်တောင့် လူလတ်ဝိုင်း ယောက်က သားငယ် ကို ပန်း ရဲ့သားမှန်း သိကြပုံမပေါ်ပေ။ ဒါမယ့် ခုနတစ်ယောက်နဲ့ သားငယ် ပြဿနာတက်သွားတာကို ကြားကာ တစ်ခုခု ပတ်သက်နေမည်မှန်း သိသောကြောင့် တမင်တမာ ကပ်ရုံနေတာ သိသာလျက် ...

“မျက်နှာမှာ အပူကြောဖြတ်ထားပါလား .. ဟေ့ ..၊ ချာတိတ် တော်တော်တင်းနေတာကွ .. ဟိုမှာ ကြည့်ဦး”

“မင်းကို မပြောဘူးလား .. နေပြော နောက်ကြည့်ပါဆို”

“ဘာလို့ ကြည့်ရမှာလဲကွ .. မျက်လုံးရိုင်းဆိုတဲ့ ဆက်ဆံမယ် ဘားမှာ ဧည့်ခံနေတာ၊ ငါတို့လိုကောင်တွေက ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောရုံ ရှိတာပဲ၊ သူလည်း ခုနက ပြောနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ တိတ်ကြ .. ပါးစပ်တွေ ပိတ် ..”

ဘယ်လိုမှ ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ သားငယ် အာခေါင်ခြစ်အော်သည်။ ထိုနောက် မျက်ရည်တွေ သွန်ချလိုက်သလို ကျလာခဲ့လျက် နေရာမှ ဒယ်မ်းဒယိုင်ထရပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုး၏။

“ခင် .. ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်မပိတ်ရင် ကျုပ် အဆိုးမဆိုးနဲ့ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး တည့်တည့် ထိုးချိန် လိုက်၏။ သုံးယောက်စလုံး ထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်နှာတွေ နှင်လှုပ်၍ တခြားစားပွဲတွေဆီ ရောက်ည့်လိုက်ပုံက ‘ကယ်ပါဦး’ လို့ပဲ အကူအညီတောင်းတော့မလိုလို ..။

အားလုံးမျက်နှာတွေ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြတာ မြင်သည်နှင့် သားငယ် ဒေါသရော အံ့ဩတာပါ ပေါင်းကာ တစ်ယောက်ချင်းဆီထဲ သူ့အကြည့်တွေ မယုံနိုင်စွာ ..။

ဘာလဲ .. ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ..၊ သူ့အရွယ် သူပုံစံက များတဲ့လွှဲ သွောင်ပေစူးလေးနဲ့ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ လူမမယ် တစ်စလေးပုံ ဖြစ်နေလို့လား ..။

တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်လာသည့်ဒေါသက တစ်ချိန်ပြန် ပြန်တက် လျက် ဒီတိုင်း ကိုင်ထားခဲ့သည့်ပုလင်းကို စားပွဲစွန်းနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

“ခွမ်း ..”

ရယ်သံတွေ ခဏတော့ တိတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... တွေ့လား၊ မိုက်ရူးရဲလေးတွေတောင် မထူး နေမထူး ဖြစ်ကုန်အောင် အညှိခံနေရပြီ”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ် ချာတိတ်ရာ .. အေးဆေး ပြန်ထိုင်နေ နင်းပါ”

လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင် ဒေါသကြီးနေသည့်သူ့ကို အသား အစိစိ ပျံ့နေသည့် ခြင်တစ်ကောင်လောက်တောင် ဂရုစိုက်မှုမရှိဘဲ အားလုံးပဲ နေသားတကျ မျက်နှာလွှဲကြ၏။

“တောက် ..”

ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ဘဝပျက်မတုတ် ခင်ကနေရသော နာကျင်မှုများနှင့် သားငယ် အမှားကြီးမှားတော့ဖို့ ခြင်တစ်လှမ်းစာအက္ခရာမှာ အသင့်ရှိနေခဲ့စဉ် ...

“ဒီမှာ ချာတိတ် ..”

သူ့ဘေးကို လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ ဝိုင်းရံလာကြသည်။

“မင်း အရမ်းမူးနေပြီ၊ ပြန်တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဖယ် ..”

“ဟိတ် .. မင်းကို ဆိုင်ထဲမှာ ရမ်းကားဖျက်ဆီးမှုနဲ့ အခု ရဲခေါ်

ဖမ်းလိုက်လို့ ရတယ်နော် ။ မင်းကို လူငယ်တစ်ယောက်မို့ မရက်

ချင်လို့ .. အကြီးအကျယ်တွေ မဖြစ်ခင် ခု ပြန်သွားလိုက်ပါ”

ပြန်သွားခိုင်းပေမယ့် သားငယ် ဆုံးဖြတ်တာကို မစောင့်ပါး

ချထားသည့်ဖုန်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ကောက်ယူပြီး လက်ထဲ ထည့်

သည်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်ဆီ နှာ လူနှစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်

အပြင်ကို ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။

“ဖယ် .. ဖယ်ပါဗျ .. ကျွန်တော် လူရမ်းကား မဟုတ်ဘူး၊ ဟို

တွေ ကျွန်တော့်အမေကို စော်ကားမော်ကား ပြောနေတာ .. ခင်ဗျား

နဲ့ တွေ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ..”

ရုန်းကန်ပါလာရင်း သားငယ် ရဲ့ရွက်ငိုသံက ကလေးဆန်

သည်။ ထို့ပြင် ဖိဆုပ်ထားမိသည့် ဖုန်းကို ဖိနှိပ်ခေါ်လိုက်ရင်း

“မေမေ .. မေမေ .. မေမေ့ကို သား မုန်းတယ် .. မေမေ

အရမ်း မုန်းတယ် ။ ဟီး .. ဟီး ..”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ထဲမှာ ဖုန်းပြောရင်း သားငယ် ရွက်ကြီးတင်

ငိုလေသည်။ တစ်ဖက်မှာ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ပန်း ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး

ဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာ၏။ သားငယ် ရဲ့ ဆူညံငိုကြွေးသံတွေရော

တခြားစကားသံတွေကိုပါ ဒီတိုင်း ကြားနေရကာ ...

“သားငယ် ..”

ကိုယ့်ကို မဟုတ်တော့ဘဲ ဒီတိုင်း ဆူညံသံတွေ ဝင်နေသည့်

ဖုန်းသည် လက်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျသွားခဲ့လျက် ...

“ကိုကို ..”

သူမကို ဒရင်းဘက်ခံပေါ် ချထားခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည့်

နိပ်က တံခါးနားရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ပန်း သည် ပြိုကျ

သမျှကရည်တို့နှင့်မျက်ဝန်းက သူ့ကို စူးငေးစွာ မော့ကြည့်နေလျက်...

“ကိုကို .. ပန်း ကို တမင် ကားနဲ့တိုက်ခိုင်းလိုက်တာတော့ မဟုတ်

ဘူးနော် ..”

အရိပ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲညွတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အေးဆေး

ည့်အမူအရာနှင့် သူမဘက်ကို တည့်တည့်ပြန်လှည့်ရပ်လျက် ...

“အဲဒီလို ထင်စရာ ဖြစ်နေလို့လား ..”

ပန်း က မဖြေဘဲ အရိပ် ၏ ဆင်ငွေ့ရန်ရှောင်စကားကိုပဲ စူးစိုက်

ပြောနေ၏။ အရိပ် သည် သိရခက်သော ခပ်စူးစူးအကြည့်နှင့် ခါးစပ်

လက်နှစ်ဖက် ချိတ်ထားရင်း ...

“မင်း အခု လျှောက်သွားလို့ရရင် သွား .. ဒီထိ ပွေ့လာတာ

ဘာနာနဲ့ မဟုတ်ရင်တောင် အမြင်မတော်လို့ ..”

ပြောပြီး ဒရင်းဘက်ခံအစပ်မှာ ကျနေသည့် ဖုန်းကို ဝှေ့ခနဲ ကြည့်

သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ...

သမင်လိုချင်လို့ တောခြောက်တာပဲ လျှပ်ပန်း ။ လူလုံးပြလို

မလား ။ မင်းရဲ့ ပြေးလမ်းတွေမှန်သမျှ ပိတ်ပစ်ခဲ့တာ ငါ ။။

မင်းရဲ့ လွတ်ရာလမ်းလို့ ထင်စေမယ့် ထွက်ပေါက်တစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ

ကျမှလည်း ငါပဲ ...။

အဲဒီတော့ တရားခံ ရှာမနေနဲ့ .. မင်းရဲ့ကံကြမ္မာက ငါ့လက်ထဲ

အခန်း (၃၆)

“ဆရာ .. ဆရာ့ ထွက်သွားတုန်း မေးလ် ရောက်နေတယ် သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပွင့်ဖတ်လိုက်တော့ စိုင်း ဆီက ဖြစ်နေသလို ထို့ကြောင့် ဖုန်းနဲ့ ပြန်ချိန်းလိုက်ကာ ...

“စိုင်း .. ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ”

“အရေးတော့မကြီးဘူးလေ .. မင်းရဲ့ ဆူး က အရေးတပြောခိုင်းနေလို့၊ သူ လက်ထပ်မှာ မင်း မသိဘူးလား”

“သိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... သူ့စာရင်းထဲမှာ ငါ မရှိသငါလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ လက်ထပ်တာ ဘာအရေးကြီးစရာရှိလို့လဲ လက်ဖွဲ့ပို့လိုက်မယ်ပဲ ပြောလိုက် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သူ လိုချင်တာက မင်းနဲ့ တရားရှင်းလင်းရသေးတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် နောင်ရေးအတွက် ..”

“မပူနဲ့လို့ .. ငါ့မှာ ဘာစာချုပ်မှ မရှိတော့တာ ကြာပြီ၊ အဲဒီစာချုပ် ဖြဲလိုက်ရင် ပြီးပြီ ..”

“ပြီးရောကွာ .. အဲဒီကိစ္စ ထားလိုက်တော့”

“ဒါဆို ဘယ်ကိစ္စကို မထားလိုက်နိုင်တာလဲ ..”

“ငါ အကောင်းပြောမလို့ အရိပ် .. သေချာ နားထောင်၊ မင်းရဲ့ လေး မင်းနဲ့ တွေ့သေးလား”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ငါတောင် အံ့ဩနေတာ၊ လေးက မင်းနဲ့ချည်းပဲ တွေ့နေတာလား၊ လေးလေးရဲ့ သတင်း ဘယ်လိုရနေတာလဲ ..”

သူ ဖုန်းပြောတုန်း မက်ဆေ့ချ်တွေ ဝင်လာသဖြင့် အတွင်းရေးမှူး ပြန်လွှဲနေရင်း ...

“အေး .. ငါ့ရုံးခန်းထဲမှာ၊ ရပါတယ် .. အေးဆေး ပြောလို့ရ ဘာအကြောင်းတွေလဲ ..”

“ငါနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆုံကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ .. အန်ကယ်လ်ထွန်း တနာနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အရမ်းရင်းနှီးတာ၊ သူတို့ ဆုံဖြစ်ကြတိုင်း သတင်းတစ်ခု ရတာပဲ၊ မင်းရယ် .. ငါ့ရယ် .. အယ်လ်ထွန်း ရယ်ကို ဆက်စပ်မသိတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မရင်း ဘာရှိတိုင်း ငါကလည်း စကားစပ်မိလာအောင် ဆွဲယူတော့ ဒီ ကြောင်းပဲ ခဏခဏ ပါလာတာပေါ့၊ ဟိုအရင်တည်းက မင်း .. က ကမ္ဘာပတ်နေတာပဲ .. သူတို့ ဘယ်လို ချိတ်မိတယ်တော့ သိနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ .. မကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူတွေက ဘယ် ထပ် ပိုက်ဆံ ရှာနိုင်ရှာနိုင် ငွေဖြူတိုင်ဖို့အတွက်တော့ အဖြူထည် တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် လုပ်ငန်းတစ်ခု လိုအပ်တယ်မို့လား ..”

“အင်း .. ပြောပါဦး”

“ငါ ပြောချင်တာက ဟိုအရင်တည်းက အန်ကယ်လ်ထွန်း က ချိတ်မကင်းတဲ့လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့တာကိုပဲ၊ နောက်ပိုင်း မီး ခြင်းမှုဖြစ်တော့ အဲဒီပြဿနာအတွက် လက်သည်ပေါ်မှာနီးလို့ဆိုပြီး အဆုံး ပြန်ပြေးလာတာတဲ့၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ဘက်ခံရောင်းနဲ့ ချိတ်မကင်းတဲ့လူတွေပေးဖို့ ဟိုတုန်းက သူ လုပ်ပေးခဲ့တာတွေ ထောက်ပြပြီး

အဖွဲ့ကို အကျပ်ကိုင်စကားတွေ ပြောတာတဲ့၊ ငါကလည်း ကြားရတာပဲ။ ဆင့်ကနေ နားထောင်ရတာဆိုတော့ သိပ်လိပ်ပတ်မလည်ဘူး။ ကြည့်ရတာ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ပါတနာ .. အဲ .. သူ့နာမည်က ကျားရင့်တဲ့ကွာ .. မှတ်ထား၊ အဲဒီ ကျားနက် ကလည်း အန်ကယ်လ်ထွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို အထက်လူက ငြိုငြင်နေပြီလို့ ပြောတာပဲ။ တော့ အန်ကယ်လ်ထွန်းနဲ့ အဲဒီအဖွဲ့ အတွင်းကြေဖြစ်နေတာပဲ။

“နေဦး နိုင်း .. ငါ နားရွပ်နေပြီ၊ လေးလေးနဲ့ ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်ထိုင်တာကို ရှင်းအောင် ဆွဲထုတ်ပြစမ်းပါ။ မင်း ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။”
 “မင်းကလည်း ဝေးနေပြန်ပြီ အရိပ် ရာ .. မီးလောင်မှုဖြစ်တာဟိုကောင်မလေးနဲ့ပဲဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလား .. ဒီအမှုကို သူ့ကိုယ်လျှော်လိုက်တာဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ပြန်လာတော့ သူ ဒီတိုင်း ပြောတာပဲ။”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအမှုအတွက် ဟိုအဖွဲ့မှာ ပြေးကပ်ရတာပဲ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် အရေးကြီးတာ ရှိသေးတယ် ..”

“ဘာလဲ ..”
 “မင်း နှစ်ထပ်ပြန်ဆောက်တုန်းက အခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီခြံကို ဒီတိုင်းပဲ ပြန်ရောင်းပါဆိုပြီး မတန်တဆ ပြောတာပဲ။ အဲဒါတွေက တကယ် ဟိုတယ်လ်ဆောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။”
 “ဘာ!...”

“ငါ သေချာ ဆက်စပ်မပြောဘူးကွာ .. ဒါပေမယ့် မင်း နားလွယ်အောင် ပြောရရင် အဲဒါတွေက အန်ကယ်လ်ထွန်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။”

“နိုင်း .. မင်း အဲဒီလိုတွေးမိစရာ ဘာတွေ ဆက်စပ်ဖို့ ရှိလို့လဲ။ ထင်ပြီး သေချာအောင် စုံစမ်းကြည့်ပါဦး။ ဒါ .. ပေါ့သေးသေးတာပဲ။”

“ဟုတ်ဘူး။”
 “ငါ သိတယ် .. အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောပြနေတာပေါ့။ လောကီအာဆယ် မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ဖို့ပဲ လုပ်ကွာ .. ဒီအဖွဲ့တွေမှာ တစ်ခုခု မှားယွင်းမှုရှိရင် မင်းကောင်မလေးနဲ့လည်း အနည်းနည်းနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့မိသားစု အတွင်းရေးတွေပဲ သိမှာပေါ့၊ အန်ကယ်လ်ထွန်း ဘက်က တစ်ခုခု ရှိနေနိုင်တယ်။”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်ဖြစ်နိုင်မလဲ ..။ မင်း ဆက်စပ်မိလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့ တွေးနေတာထက် မင်း တွေးရင် အဖြေပို ပိုနီးစပ်မှာ ..”
 “ပြောသွားတာကို အားလုံးကြားလိုက်ပါလျက်နှင့်” သိလည်း သိပြီး ဘာကနေ စပြီး အစဆွဲထုတ်ရမှန်း မသိ ..။ အစကနေ အဆုံးထိ နားသူအဖြစ်သာ သိထားခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်က ဒီပြဿနာနဲ့ အသံလို ပြန်ပတ်သက်နေသလဲ ..။

“နိုင်း ပြောသလို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးကို မေမေအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

“နိုင်း ပြောသလို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးကို မေမေအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

“နိုင်း ပြောသလို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးကို မေမေအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

“နိုင်း ပြောသလို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးကို မေမေအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးအသံတုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

'ဓမ္မူတစ်လူ'စံအိမ် သိက္ခာကျ အရှက်ရ မဖြစ်ရအောင် မုန်းနေသည့် လျှပ်ပန်း ကိုတောင် တရားခံမုန်း သိရက်နဲ့ လွှဲသေးတာ ..၊ စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာရင်း သူ့ အပေါ်ထပ် ခေါင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေကို လှမ်းကညာနေမကျတကျ စေ့စောင်းနေရောင်ခြည်ကို သတိထားမိတော့ တစ်ဝက် ညိုတစ်ဝက်နှင့် မိုးသားတက်နေသော ကောင်းကင်ပြင် မော့ကြည့်မိသည်။

မိုးသားတွေ ထူထပ်နေပေမယ့် နေကျဲကျဲပူလာတာလည်း သည်။ ခဏလေးနဲ့ မည်းမှောင်တက်လာပြီး သည်းသည်းမည်းညို ရွာချပြန်သည်။ မိုးနဲ့ နွားသိုး အစိုးမရဆိုပေမယ့် ကံကြမ္မာ အတားလောက်တော့ ကြောက်စရာမကောင်းဘူး ထင်သည်။

ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ မုန်းရခြင်း၊ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်း လောင်ခြင်း လျက် မျက်ဝန်းတို့မှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့ခြင်း ..၊ ပြီးတော့ ငွေ့ရည်ဖွဲ့၍ မရှိသော မျက်ရည်တို့အစား ဟားတိုက် ရယ်ခဲ့ရသေးသည်။

ပြုံးလိုက်တာပေမယ့် မဲ့ရခြင်းသို့ရောက်ကာ မျက်စိတစ်လျှပ်တစ်ပြက်မှာ လူတစ်ယောက်တည်းကနေ ခုနစ်ထွေ သလို ..။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေရယ် .. လေးလေး နဲ့ လျှပ်ပန်း ရအားလုံးဟာ သူ့လောင်သည့် ကန္တာရပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပင် ရှိပုံရိပ်ဟာ တိမ်ညွန့်ဖျားတို့ကြားမှာ ဝိုးတဝါး ယင်လာရင်း အသံသည့်အပြုံးတို့နှင့် ကဝေပျိုတစ်ပါး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး လေးလေးကူမထိမဲ့မြင် မဲ့ပြုံးတို့နှင့် နာကျင်နေသော မျက်နှာ ..။

ပြန်မြင်မိလိုက်တိုင်း ပုံရိပ်တို့၏ ခြားနားခြင်းက သူ့အတွက် ဤသို့သော ခံစားမှုတွေနှင့်သာ ..။

ထို့ကြောင့် 'ခြိမ်းကားခြိမ်း၍ မရွာသော မိုး'လို အားလုံးနဲ့ မလိုအားလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ အရှုံးတွေသာ ရှိခဲ့ရသည့် လေးလေးကို သူ နားလည်ရမည်။

တခြားတစ်နိုင်ငံမှာ သို့လော သို့လော ထင်စရာတွေ ပြောဆိုနေသည့် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒီကမီးလောင်မှုနဲ့ အကာအကွယ် မရှိခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် အထည်ကြီးပျက်ဘဝကို ရောက်သွားရသည့် လူတို့အတွက်များများဟာ လက်ရှိဘဝကို လက်မခံနိုင်ကြသလို တစ်ချိန်က 'ငါက ဘာလဲ'ဆိုသည့် မာန်မာနကိုသာ အရောင်တင်ကြသည့် လေးလေးလည်း ဒီတိုင်းပဲရှိမှာပါ။ စိုင်း ကိုလည်း ရှင်းပြရဦးမည်။

လောလောဆယ် ဘယ်လိုပဲ ရှုပ်ထွေးနေပါစေ တစ်နေ့နေ့မှာ မျက်နှာတရား ပေါ်လာမှာပါ ဆိုတဲ့အကြောင်း ..။

အခန်း (၃၇)

“မျက်လုံးရိုင်းလေး ..”

မောက်စံပေါ် တင်ထားသည့်လက်က နေရာမှာပဲ တုံ့ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘိယာအပြည့်နှင့် ဖန်ခွက်ကို ခြေစွဲ၍ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရီဝေယစ်မူးနေသော မျက်နှာနီတီတီ နှစ်ခု

“လှလိုက်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ အရိုင်းလေးရယ် .. မင်းအမာနကြီးတာ နာမည်ကြီးနေလေ.. ကိုယ်တို့က ပိုစိတ်ဝင်စားလေ

ဟုတ်တယ်ကွာ .. ကော့နက်နေတဲ့ မျက်တောင်ကြီးတွေ လိုက်ပုံများ ကောစောတစ်ချပ်လို ခင်းအိပ်လို့ ရလောက်တယ်။

လေးကြည့်လေ လှလေ .. သိရဲ့လား မျက်လုံးရိုင်း၊ မင်းရဲ့ နှုတ်လေးတွေကိုလည်း အင်တာနက်မှာ တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ တင်ထားတာ

မျက်လုံးရိုင်းလေးတွေကြောင့် ဆိုတာရော သိလား .. မင်း သိရဲ့လား ပန်း တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည့် မျက်ဝန်းလေး

မသိမသာ လွှဲပစ်မိသည်။ မျက်လုံးလွှဲလိုက်ပေမယ့် ထိုမျက်နှာနှစ်အာရုံမှာ အရိပ်လို ပါလာခဲ့၏။

အစ်ယောက်က ဖြူဖြူ .. တစ်ယောက်က မည်းမည်းဖြစ်ကာ ဆက်စလုံးကို ပန်း သိနေသည်။ လူကို သိဖူးတာမဟုတ်ဘဲ ဘာတွေလဲဆိုတာကို သိနေတာ ဖြစ်၏။

ဒီဘက်ကို လှည့်ပါဦး ညီမရဲ့ .. အဟွန်း .. ကိုယ်တို့က မင်းတန်သလို ဆက်ဆံရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဂျာနယ်တိုက်နဲ့ အဂ္ဂတီဟိုတယ်လ်ပိုင်ရှင် .. ကိုရာမ၊ ကိုယ်တို့ လုပ်ငန်းရှင်များအားလုံးအတွက် မပါမပြီး ..”

“ဒီမှာ ရှင့် ..”

“ဟမ် ..”

အယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဖြစ်နေနေ ရီဝေဝေ အနံ့အသက်များနှင့် သော မျက်လုံးတွေက လေးစားနှစ်လိုဖွယ် တစ်စက်မှမရှိ။ ပန်း

အတားကိုဖြတ်၍ မျက်နှာနှစ်ခုစလုံးကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ကာ... “ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအရိပ်ထင် ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှန်းလည်း ကျွန်မ

အယ်၊ အဲဒါကြောင့် ..”

“အို.. နေပါဦး .. နေပါဦးကွာ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က မင်းပဲလို့ ပြော

ပန်း မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေ တခြားလူတချို့ပါ လှမ်းကြည့်နေကြပြီဖြစ်ကာ ဒီကစကားတွေ

ထိုစဉ် ဝိတ်တာကောင်လေးနှစ်ယောက် အနားရောက်လာကာ ခွဲအခက်အခဲအတွက် ကူညီပေးလိုသည့်အမူအရာတွေနဲ့ ပါးစပ်

လိုက်လျှင် ...

“ဟေ့ ဘာလဲ ..”

ရာမ ဆိုသူက စိတ်တိုသည့်မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းဖြစ်သွားကာ

အပြောဖြစ်ခင် မေးဆတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီနားမှာ ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ ..”

“မမ ဘာခိုင်းစရာရှိလဲလို့ပါ”

“မင်းတို့အလုပ်က သူခိုင်းမှာကို မေးဖို့ မဟုတ်ဘူး.. ကက်မာ ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာ မေးရမှာ”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ဒီမှာ ဘာမှမလိုဘူး .. သွားတော့”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ချက်ချင်းတော့ ထွက်မသွားကြပဲ ပန်း ကိုကြည့်၍ သူတို့လည်း မတတ်နိုင်တာမျိုး မျက်နှာတွေ ညိုနီနီနီ။ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ကာရိုက်တာပျက်လောက်အောင် မှားမိခဲ့ရင်သာ ဒီလိုပုံစံတွေဖြစ်တတ်ကြပေမယ့် ဒီဆိုင်အတွက် အရေးကြီးသည့် ကက်စတန်မာလည်း ဟုတ်သလို သူတို့အလောက်နှင့် ခံပြောခံဆိုလည်း မလုပ်ဝံ့ပေ ..။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းငုံ့၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့ကြရသည်။ ပန်းဒီလူတွေကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာထက် ဘာမှ မတွေးပါ...။

နှစ်ယောက်သည် ပန်း ရဲ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတော့ အသဘောကောင်း သည်းခံတတ်သည့် အပြုံးချိုချိုတို့နှင့် ...

“ဒီမှာ အရိုင်းပန်း ..”

သူတို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပန်း ရဲ့နာမည်ထူးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်နေရလျက် ...

“တခြားအကြောင်းအရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ .. ကိုယ်တို့ မင်းကို အရမ်းခင်ချင်ကြတာ၊ ဒီဆိုင်အတွက် ကြော်ငြာဓာတ်ပုံရိုက်လည်း စီစဉ်ထားတယ်၊ ကိုယ်တို့ကသာ နည်းနည်း အနားသပ်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ဆိုင် လုံးဝ ထိုးတက်သွားမှာနော် .. လုံးဝ အိမ်ကွာပါကွာ .. ခင်မင်ကြဖို့ဆိုတာ ခင်ခင်မင်မင်နေကြဖို့ လိုတယ်ပေါ့၊ ဒီမှာ အရိုင်းပန်းလေး .. ကိုယ်တို့နဲ့ ညစာ လိုက်စားပါလား”

“ဘယ်လို ..”

“အို .. ဆောရီး .. ပြောဆိုဆွေးနွေးကြရုံပါ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာနေရတာများတော့ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောဖြစ်သွားတာ ..”

ချက်နှာတွေက နီမြန်းနေသည်။ စကားလုံးတွေက သိက္ခာမဲ့နေသကဲ့သို့ မူးရူးနေသည် ထင်ရလောက်အောင် အရက်သမားလေသံဖြစ်တာလည်း အထင်ကြီးလောက်စရာတော့ မဟုတ်ပေ ..။

ချက်ကွက်ထဲမှာ ပြောသံကြားဖူးတာ ဒီလို သောက်သမျှ မူးတယ်ဆိုလို့ ကြွက်တွင်း’လို့ ခေါ်တယ်ဆိုလား ..။

“ဘယ်လိုလဲ ပြန်ဖြေဦးလေ .. မင်းကို တလေးတစား ဖိတ်သလို နည်းသည်အဖြစ် ကြိုဆိုမယ် .. ဧည့်ခံမယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး .. ကျွန်မ ညစာ ဘာမှမစားဘဲ နေလာတာနည်းနှစ် ရှိပြီ”

“ဟမ်!..”

“ဟ!..”

တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားကြပြီး ချက်ချင်းပဲ တခီခီနဲ့ ပခုံးတွေအောင် ရယ်ကြ၏။

“မနောက်ပါနဲ့ ..”

“ဘာလဲ .. ဘော်ဒီစထရပ်ချာအတွက် ထိန်းသိမ်းနေတာလား”

ပန်း က ဘာမှမဖြေဘဲ နာရီကြည့်သည်။ ယှဉ်လျက်ရှိသည့် နိုင်ငံတစ်ခု ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြသည့်ဖြစ်ကာ ရာမ ဆိုသည့်လူတွေအပေါ် ငြိုငြင်ခံရမှာ စိုးနေကြတာ ..။

“ဘာလဲ .. ပြန်တော့မလို့လား ..။ အစောကြီး ရှိသေးတာနဲ့”
“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါ ကျွန်မ နားတဲ့အချိန်မို့လို့ပါ”

ပန်း က လက်ပ်တောင်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကောင်တာက ထွက်ပြန်သလိုက်သည်နှင့် ရာမ ရဲ့လက်ထဲက ဖန်ခွက်က ပန်း ရဲ့လက်ခံပေါ် ဖိကပ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကာ ...

“မင်းက အရှောင်ကောင်းပေမယ့် ကိုယ်တို့က မင်းရဲ့သဘောကြောင့် ရာမကျွန်ုပ်တို့ပျက်ရတဲ့ သိပိမင်းကြီးလို အရူးအမူး ပြေးတာ၊ ဒီတိုင်းထားခဲ့လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ.. မဟုတ်ဘူးလား ကိုနောင်..”
“ဟုတ်တာပေါ့ .. ညစာ မစားဘဲနေတဲ့သူဆိုရင်လည်း အည မဟုတ်သေးတဲ့အတွက် ဒါလေး အတူမော့ရအောင် .. ရင်နှိုးအထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ပန်း က ဖန်ခွက် ဖိခံထားရသည့်လက်ကို စိုက်ကြည့် နားထောင်နေရင်း သူတို့စကားဆုံးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ...
“ဆောရီးပါ .. ဒီလိုယဉ်ကျေးမှုတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”
“နားလည်ဖို့ မလိုပါဘူးကွ .. ရှေ့ .. မင်းကို ဘယ်မှ မခေါ်ဘူး ဒီမှာပဲ ဒါလေး နည်းနည်းသောက် ..”

အများ၏စူးစိုက်မှုတွေ ပိုမိုလာကာ ဒီလူနှစ်ယောက်၏ ရဲတင်းကို သူမ အလိမ္မာသုံး၍ ရှောင်ထွက်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့မှန်းလည်း နားလည်လိုက်၏။ ထို့ပြင် ...

“ကြည့်ရတာ မင်း ဂရုစိုက်တာ အရိပ်ထင် တစ်ယောက်ပဲ နှိုင်းရတယ်”

ရာမ က စပြောပြီး ကိုနောင် ဆိုသူကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှုပ်ကြည့်သည်။ ကိုနောင် က ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မနာလို မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ .. အရိပ်ထင် က အရမ်းကဲကောင်းသလို အရမ်းလည်း အလိုက်သိတဲ့လူပါ”

ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေကြမှန်း မသိပေမယ့် ဖုန်းထုတ်ပြီး ပြောနေတာတွေ ကြားလိုက်ရတာမှ ...

“ကြည့်ပြောပါဦး အရိပ် ရာ .. ကိုယ်တို့က မင်းလုပ်ငန်းအတွက် အကြီးပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူတွေပါ။ မင်းရဲ့အရိုင်းပန်းက နှိုးခွင့်လေးတောင် မပေးဘူးဆိုပဲ ..”

ပန်းပြောနေရင်း ပန်း မျက်နှာကိုပဲ မလွတ်တမ်းကြည့်နေလျက်...
“အိုခေ .. အိုခေ .. တကယ် ဟုတ်မဟုတ် မေးကြည့်ဦးမယ်”
ပန်း က မျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုနောင် က မျက်ခုံးပင့်သတ်ကာ ...

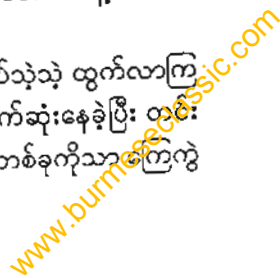
“ကက်စတန်မာကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သူ ပြောပြတာပဲ ဘယ်တု့! ကိုယ်တို့က သူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါတဲ့။ ဘယ်လိုလဲ ..”

ပန်း ရင်ထဲကို မီးစတစ်စ ပစ်ဝင်သွားသလို ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်း နှိုးရှု ပူလောင်သွားခဲ့သည်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ရောက်လာကြတဲ့လူတွေကို က ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးပေးရမှာလဲ၊ ရင်းနှီးကြတယ်ဆိုရင် နှိုးခွင့်လူတွေရဲ့စရိုက် ဘယ်လိုဘယ်သဘောရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူး ..။

နာကျင်ခြင်းဆိုတာ ပန်း တစ်ယောက်တည်း ခံစားဖို့အတွက် အထပ်ထပ်အခါခါ နာကျင်နေရသည့် အခါရာတွေသာ အရာထင်မည်ဆိုလျှင် ...

“ရှေ့ .. လုပ်ပါ .. မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့။ မင်းရဲ့ အရိပ် က ကိုယ်တို့နဲ့ မိတ်ပျက်ရရင် မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြိမ်းမြောက်ရာကျလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်း နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ ထိကပ်အေးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်က ထပ်ညှိချင်လို့”

ပန်း မျက်နှာ နီရဲသွားသလို ရယ်သံတွေ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာကြသည်။ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ အရာအားလုံး ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီး ထင်အင်းမာမာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကိုကို့မျက်နှာတစ်ခုကိုသာ ကြေကွဲ

စွာ မြင်ယောင်နေရင်း ...

“ဖြစ်ပါတယ်”

တုံးတိတိပြော၍ ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ -
“ဟား!... အိုခေ .. အိုခေ .. သန့်နီယူ”

“ဒါမှပေါ့၊ ရော့ .. ဒါလေးပါ နည်းနည်းချ”

သူတို့နှစ်ယောက်အသံမှ လွဲ၍ ရှိသမျှ အသံဗလံတွေအားထုတ်
တိတ်ကျနေခဲ့သည်။ ပန်း သည် ဖန်ခွက်တစ်လုံးစီမှာ လက်တစ်လုံး
လောက် ကျန်တဲ့အထိ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ယူမော့ပစ်လိုက်၏။

တခြားကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းတွေပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီး
ကုန်ကြကာ ...

“မ .. မ ..”

ငယ်တဲ့လူတွေက ‘မမ’ လို့ပဲ ခေါ်ကြတာမို့ ‘မမ’ လို့ တအံ့တကြော်
ခေါ်သံလေးတွေလည်း တိုးသဲ့စွာ ထွက်လာ၏။ ရာမ တို့ နှစ်ယောက်
ကတော့ ပန်း မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ချက်ချင်းကြီး ရဲတွတ်လာတာထက်
အရသာခံပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ဖန်ခွက်ချင်း ထိခတ်၍ အောင်စွဲ
ရယ်မောနေကြ၏။

ပန်း မျက်နှာလေးသည် နီရဲလာလေ လှလာလေ ... ပါးပြင်လေး
နှစ်ဖက်မှာ အရောင်ရင့်လျက် မျက်တောင်ရှည်တွေ ခပ်လေးလေး
မှေးစင်းကျလာတော့ မျက်လုံးမခွာနိုင်အောင် ညှို့နေ၏။

“သီတာဦး ..”

“ရှင် .. မမ”

ပန်း စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခါလာကာ
လူတစ်ကိုယ်လုံး ချားရဟတ်ပေါ်မှာ ရောက်နေရသလို အမြင့်ကြီး
ကနေ ဝှမ်းပြန်ကျတော့မည့် အသည်းအေးခြင်းကြောင့် လက်ဖျားတွေ
ထိ အေးစက်လာ၏။

မြေပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေပေမယ့် ချောက်ထဲကို ပြုတ်ကျတော့မယ့်
အခန်းကို ရောက်လာတာ သီတာဦး ပဲလို့ ထင်လိုက်တာနှင့်
အရ ဖမ်းဆွဲမိသည်။

“မမ ..”

“ဖယ်ပါ .. သူ့ကို မင်း မနိုင်ပါဘူး”

“အို .. နိုင်နိုင်မနိုင်နိုင် ရပါတယ်၊ အခန်းထဲကို တွဲပို့ရမယ့်ဟာ”

“ဖယ်နေစမ်းပါကွာ ..”

နားထဲမှာ အသံတွေ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ပီပီသသ ဝင်လာ
သည့် သူမ ဆုပ်ကိုင်မိတွယ်နေမိသည့် ကိုယ်ဟာ သီတာဦး မဟုတ်
ဘဲ သီလိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်ပြီး ရုန်းမထွက်နိုင်...။
အိမ်ထဲဝင်ခန္ဓာကိုလည်း တွန်းပစ်ဖို့ အင်အားမရှိ ...။

ထိုအချိန်လေးမှာ ဆိုင်ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာကာ
တင်မသွင်းဘဲ ဒီတိုင်း ဆင်းလာတာ အရိပ် ဖြစ်၏။

“ဆရာ ..”

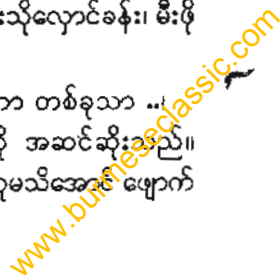
“အစ်ကို လာပြီ ..”

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေး
နှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆိုင်အဝင်ဝကနေ မြင်ကွင်းကို လှမ်း
မြင်လိုက်ကာ အရိပ် မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီဆိုင်ဟာ
အခြားကျယ်ခမ်းနားပေမယ့် ရပ်စထရန်လိုကြီးတော့ မဟုတ်ပေ ...။

ကောင်တာတွေနဲ့ စားသောက်ခန်းဟာ ဒီမျက်နှာစာပဲ တွဲလျက်
ကောင်တာကိုင်းမှာ နားနေခန်းနှစ်ခန်းနဲ့ ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်း၊ မီးဖို
ခန်း .. ဒါပဲ ရှိသည်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် လမ်းဘေးက ဘားစင်တာ တစ်ခုသာ ...။

ထို့ကြောင့် တစ်ခုခု ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်ပြီဆို အဆင်ဆိုးအညံ့
အညံ့ရပ်ဆိုတာ မရှိ၊ ပြဿနာကြီးကြီးငယ်ငယ် လူမသိအောင် ဖျောက်

ဖျက်ဖို့လည်း မလွယ် ...။

ကောင်တာတွေကြားထဲမှာ ဆိုင်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ရာမ နှစ်ယောက် လုံးထွေးနေတာ မြင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့တွေအလယ် ခွေခေါက် ခေါင်းစိုက်နေသည့် ပန်းနုရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို တစ်ခနဲ သိလိုက်သည်။

“သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဟော .. အရိပ် ရောက်လာတာပဲ”

“ကိုယ်တို့ဘီယာ နည်းနည်းစီ မော့ထားကြလို့ပါ”

“တကယ် အရိုင်းလေးပဲကွာ .. မော့လည်း မော့ရဲတယ်၊ ဝင်သွားတာနဲ့ ဂျမ်းစိုင်းအောင် မူးတော့တာပဲ၊ ကြည့်စမ်းကွာ .. ဘယ်လောက်လှသလဲ”

“ခွပ် ..”

“ဟာ!... အရိပ် ..”

“ဝုန်း .. ဒုန်း ..”

ရှေ့ကနေ ကာဆီးပြောသည့် မျက်နှာပြီတီတီကို လက်သီးတစ်ချက်နှင့် လမ်းရှင်းလိုက်ကာ တအံ့တဩရင်ဆိုင်ဖို့ လှည့်လာသည့် ရာမ ရဲ့ဗိုက်ကို အနီးကပ် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ မူးသည့်အရှိန်နှင့် ရာမ ပစ်စလက်ခတ် လဲကျသွားလျှင် ပန်း ရဲ့ကိုယ်လေး ပါမသွားအောင် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ရင်ခွင်ထဲကို သူမတစ်ကိုယ်လုံး ထွေးခနဲ ကျ၏။

ဒေါသတွေ ရှိသမျှ ငယ်ထိပ်မှာ တက်စုနေပြီလား ..။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါသဟာ မီးတောက်တွေဖြစ်ကာ နှလုံးတစ်ခုထဲမှာပဲ စုပြုံ လောင်မြိုက်နေလို့ အရည်ပျော်သွားတော့မှာလား ..။

တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် ပန်း ရဲ့ကိုယ်ကို ဆွဲပွေ့လိုက်တာ အရပ်တစ်ရပ်အတိုင်း ..။ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းနေလို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်

ဒေါသနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေဘုန်း ..။ သစ်ကိုင်းခြောက်မှန်း ..။ မြွေပွေးမှန်း မသိ ဘာမှကို မသိတော့တာ ဖြစ်သည်။

“လျှပ်ပန်း .. ဟိတ် .. ဒီမှာ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း”

“ဟင်!...”

“မင်းကို ပြန်ထူးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး .. တောက် ..”

ဘယ်လိုဆွဲထူလို့မှ မရဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားခြင်းကနေ ထက်လွတ်လိုက်တာနှင့် မွေ့ရာပါးလေး ခင်းထားသည့် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်မှာ ပန်း လဲကျသွားတာ ခွေခနဲ ...။

“လျှပ်ပန်း .. မင်း .. မင်းကို ဒါတွေ တောက် .. မင်း အဲဒီလို

အရတာ ကြိုက်လား ..။ ခုတော့ ဒါတွေလုပ်နေရလို့ ပျော်သွားပြီလား။ ခြားစမ်း .. ဟေ့ ..”

“အာ .. ဘာလဲ .. အရမ်း .. အရမ်းမူးနေလို့ .. ဒေ့ .. အား .. အန်ချင်တယ် ..”

ပြောလို့မဆုံးသေးခင် အန်ချလိုက်တော့ အရိပ် ကျွတ်ခနဲ စုတ်ထပ်ကာ ခေါင်းတွေကိုပါ ခါပစ်၏။

“သီတာ .. သီတာဦး ..”

“ရှင် ..”

“မင်း ဒီမှာ သူ မနိုးမချင်း နေပေးလို့ ဖြစ်မလား”

သီတာဦး အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာပေမယ့် မျက်နှာလေး ထယ်သွား၏။

“စောပါသေးတယ် .. သူ မိုးချုပ်လောက်ဆို နိုးလာမှာပဲ။ အန်ရှင်းရေးတွေခေါ်ပြီး ဒါတွေပါ ရှင်းခိုင်း ..။ ပြီးတော့ မင်း သူ့ကို..”

“ဆရာ ..”

သီတာဦး က လည်ပင်းလေးကုတ်ရင်း အားတုံ့အားနာ မျက်နှာလေးနှင့် ...

“ကျွန်မအဖေနဲ့ မောင်လေးက ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ကတည်း။ သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ပြန်ချိန် သွားချိန်မှန်ခြင်းနဲ့ သက်သေပြနေရတာ။ ဟိုလေ မိုးချုပ်တဲ့အထိတော့ ..”

“အင်း .. နားလည်ပြီ။ ဒါပေမယ့် အခု ငါ့မှာ ရှင်းစရာကောင်းတာ ရှိလို့ပါ။ မိုးမချုပ်ခင် သူ နိုးရင်လည်း နိုးလာမှာပဲ။ မဟုတ်ရင် ခင်လောက် ငါ အမိပြန်ခဲ့မယ် .. ဒါတော့ ကူညီပါ”

သီတာဦး ရဲ့အဖြေက နောင်နေ့နေသည်မို့ သူ အခန်းက ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ရာမ တို့က မပြန်တောင်းမာမှုန်ကုတ်နေသည့် မျက်နှာထားတွေနှင့် ထိပ်ဆုံးထောင့် တစ်ခုမှာ ထိုင်နေကြ၏။

အသားမကျသေးသည့် လဲပြိုမှုတွေက ရှင်းလင်းဆီရှိတာ ထွက်လာတာမြင်တော့ အားလုံး၏စိတ်ဝင်စားမှုတွေက သူ့အပေါ် အတိုင်းမှာ ..

ဒီမှာ အကာအရံနှင့် သီးသန့်စားသောက်ခန်းဆိုတာလည်း တာမို့ သူတို့သုံးယောက် စားပွဲတစ်လုံးထဲမှာ ပြန်ထိုင်ကြတော့ အဆန်း လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ ပြောကြတာတွေကို နားစွင့်နေကြလည်း ...

“မင်း တောင်းပန်တာကို ကိုယ်တို့ စောင့်နေတာ အရိပ်ထဲ ထိုင်လိုက်တာနှင့် ရဲယောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို တစ်စမ်းနှင့် ရာမ က စကားစသည်။ အလွန်အမင်း အေးစက် စူးရှနေမှု မျက်လုံးတွေမှာ ထသတ် ကုတ်ဖိပစ်ချင်အောင် မီးတောက်တွေ လှပေမယ့် တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် မဖြစ်ချင်သည့် လူလိမ္မာအမျက် အထွက် ဆိုတာမျိုး ...”

“ငါတို့က သူများလက်သီးချက်ကို ခံပြီး လူလိမ္မာလုပ်ပြတာ မင်း ထင်လား ..”

“စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုရာမ .. ပြောကြဖို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို ပတ်သက်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားတာ ဒီလိုနည်းနဲ့ ..”

“အရက်ဆိုင်မှာရှိနေတဲ့ ဆက်ဆံဂဲလ်ကို မေတ္တသုတ်ရွတ်ပြီး ဆက်ရမလား ..”

ထိချက်က ပြင်းရှသွားသည်။

မင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား ..။ ဘာဖြစ်သွားလဲ မင်း ..။

အရိပ် ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြေပြစ်အောင် ဘယ်လို ပြန်ပြီး အဖက်ဖက်ရုန်း မသိ။ ထိခိုက်လဲပြုခံထားသည့် မျက်နှာတွေက သူ့ရှေ့မှာ ချိတ်ကွဲလုလု မီးတောင်ဝကြီးတွေလို ..။

“ငါတို့ အခု ပြောချင်တာ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် ဓားကို ဓားလှံကို လှံကို လှံချင်း စီးချင်းထိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ ရိုင်းပျမှုဟာ နားကလေးကြောင့် တစ်ရှူးထိုး လွင့်စင်ထွက်လာတာဆိုရင် မင်းထယ် လုပ်သင့်တာကို စဉ်းစားမိတဲ့အခါ နောင်တရလိမ့်မယ်”

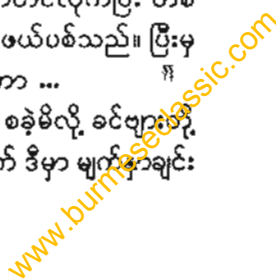
ကိုနောင် က နာကျင်နေဆဲ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ မမိတမိ ခြေဖိနှိပ်နေရင်း အံကြိတ်သံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ငါတို့ဆိုတာ စီးပွားရေးဆက်သွယ်မှုတွေအရ ကင်းလို့ ဖြစ်တဲ့လူတွေ .. ပြောချင်တာက မင်း စီးပွားရေးအတွက် ကောင်းသော အလားအလာတွေနဲ့ ငါတို့က လာခဲ့တာ ..”

“ဒီမှာ ကိုနောင်ချိန် ..”

အရိပ် က စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင်တစ်ဖက်တင်လိုက်ပြီး တစ်လက်နဲ့ စားပွဲပေါ်က တစ်သျှူးဘောက်စ်ကို ဘေးဖယ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ တံတောင်တစ်ဖက် ထပ်တင်၍ ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“အခု ကျွန်တော်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် စခဲ့မိလို့ ခင်ဗျားအတိုင်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုဖို့ ရှိနေပေးတဲ့အတွက် ဒီမှာ မျက်နှာချင်း

ဆိုင်မိကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးကိစ္စ ဆက်လက်ဆွေးနွေးဖို့ တော့ဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကြသည်။ အရိပ် မျက်နှာတွေကို ကြည့်၍ ...

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး”

“မျက်လုံးရိုင်း”

“မဟုတ်ဘူး”

အရိပ် က မျက်နှာကို တင်းလိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုအရှုပ်အထွေးနဲ့မှ လွှဲပြောင်းရယူထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ပါစင်နယ်လ်အတွက် လိုအပ်လို့ ကန် ပြန်ယူထားတာ .. တစ်နှစ် ..”

“ဘာ!...”

အရိပ် က လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်တာကို လက်သီးဆုပ် လုပ်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြုံးမှ ...

“ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို တစ်နှစ်တာ ကိုယ့်လက် ရောက်လာဖို့အတွက်လည်း အဆမတန် ရင်းနှီးခဲ့ရတာ”

“အရမ်းမြတ်လာမှာပဲလို့ တွက်လိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင် ရာမ က ချက်ချင်း ကောက်ချက်ချသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ .. ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆွေးနွေး ဒီလုပ်ငန်းတိုးတက်ဖို့ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စ အကျိုးအကြောင်းတွေ ထပ် ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

ပါးနပ်သူတွေပီပီ ရာမ မျက်နှာမှာ မဲ့ပြုံးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ ပြီးမှ ...

“မင်းအတွက် ဒီလောက်လိုအပ်နေတဲ့ မိန်းမကို ဒီလောက် ရူးသွပ်လောက်အောင် ညှို့နှိုင်းတဲ့မိန်းမ .. ဒါကို မင်း ဘာဖြစ်လို့

ဆိုင်မှာ ထားတဲ့ ဘီးလ်ဘုတ်ဒ်တစ်ခုလို သဘောထားလိုက်တာ

“ဟွန်း .. ဘီးလ်ဘုတ်ဒ်ထောင်ထားတာ .. လူစော်ကားခံဖို့မှ ဘုတ်ဘာဘဲ ကိုရာမ၊ ဒါကို စော်ကားစရာလို့ မြင်တဲ့ အောက်တန်း ကျား အဆင့်အတန်းမရှိသူတွေသာ ခြစ်မယ်၊ ဖျက်မယ်၊ လိုသလို ချွေမယ် ..”

“အရိပ်ထင် ..”

“ပြောပြတာ”

“ဟုတ်တယ် .. ပြောပြလို့ သိသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်း တာဝန်ယူ ရတဲ့ ဒီဆိုင်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုငြိနေမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမ .. အားလုံးရဲ့ နာမည်ကို ငါတို့ ပုံဖော်လို့ ရသေးတယ် .. အဲဒါကော ပြောပြဖို့ မလား”

အရိပ် က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထဖို့ ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် မထဖြစ်ဘဲ ခါးမတ်မတ်ပြင်ကာ လက်ပိုက်ပြီးမှ နောက်ဖို့မှာ ကျောကပ်ထားလိုက်၍ ...

“ကျွန်တော်က ဒီဆိုင်အတွက် တစ်နှစ်ပတ်အတွင်း ပြုဆင်း သွားအောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားနေမှာပဲလို့ ထင်နေပုံရ တယ်”

ရာမ ဖျတ်ခနဲ မျက်ခုံးတွန့်သွားကာ ကိုနောင့် ကို မျက်လုံးစွေ ကြည့်သည်။

အရိပ် က နှစ်ယောက်စလုံးကို အေးစက်သည့် အကြည့်တစ်ချက် ဆွဲကာ ...

“ဒီလို လမ်းဘေးက အရက်ဆိုင်မျိုး .. နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နို့ဆီခွက်လောက် စီးပွားရေးလက်တစ်ဆုပ်စာ

“မင်း .. မမောက်မာနဲ့”

“ပြောရေးရှိလို့ ပြောရတာပါ .. ဒီစကားဝိုင်းကို အပြီးမသတ်
တဲ့ မေးခွန်းအတွက် လိုအပ်လို့ ပြောပေးနေတာ”

အရိပ် လေသံက တစ်ခွန်းမှ ပြန်မမေးရဲလောက်အောင် အေး
မာကျော၍ အမိန့်ဆန်ဆန် ရှိနေခဲ့ပြီး ...

“အဲဒီလို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလောက်ကို နာရီပိုင်းလောက်နဲ့ ဖိဆုပ်
ပစ်နိုင်တယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြန်လိုချင်ရင်လည်း ဖြစ်တယ်
ဒီမှာ ..”

နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို ထောင်ပြန်
“တစ်ချက်နှိပ်ရုံပဲ .. အရိပ်ထင် ဆိုတာ အရိပ်ထင်သမျှ အသံ
သွင်းပေးနိုင်တဲ့သူ ..”

ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်မှာ ‘ဒုန်း’ခနဲ ထုနှက်သံတစ်ချက်နှင့် တစ်
ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းက ကျောပြင်ကို ရိုက်ခတ်၏။

နေပါစေ .. ဒီလောက်တော့ မိုက်ရိုင်းခွင့် ပြုလိုက်မည် ။

အခန်း (၃၈)

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ခေါင်းတွေ ကိုက်နေတာ တဒိန်းဒိန်းမြည်နေသလားတောင် မှတ်
မိလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရေပန်းအောက်မှာ ခေါင်းထိုးခံထားပြီး ရေ
ထက်ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင် သုတ်ပစ်ဖို့ကျ
လက်က လိုသလောက် ခရီးမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမပတ် နာရီခိုင်ခွက်သေးသေးလေးက
နေဆဲ အမြင်အာရုံမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိ။ ညလား .. ညနေ
ပဲ ။ ခြောက်နာရီခွဲပြီးနေတာလား .. ခုနစ်နာရီလား ...။
သီတာဦး ကိုတော့ သူမ နိုးလာပြီးကတည်းက ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ
မည်။

“ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

နားထင်နှစ်ဖက်ကို နှိပ်ထားကာ စားပွဲဘေးမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ထိုင်လိုက်ရသည်။ ရေသုတ်နေသည့် တဘက်ကို ဒီတိုင်း ချထားလိုက်
ဆံပင်တွေ ဖို့ယိုဖားယား ဖရိုဖရဲနှင့် ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း မပြုပြင်

စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက် တင်၊ မျက်နှာမှောက်ချကာ က သူမ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ရာ လူနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ...။

ပြီးတော့ လူတွေ ကြည့်နေကြသည့်ရှေ့မှာပဲ သူမ ဘိယာ တကျိုက်ကျိုက် မော့ပစ်ခဲ့သည်။

ရယ်သံတွေ .. ကျေနပ် သဘောကျနေသည့်အသံတွေ - ပြီးတော့ ..။

သီတာဦး အမှတ်နှင့် သူမ ပုံကျ မှီချပစ်လိုက်သည့် တစ်ခု ...။

“အိုး ဟိုး .. တကယ့် အရိုင်းလေးပါလား .. ဟား .. ဟား ..”

ပန်း တစ်ကိုယ်လုံး ပျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ .. လက်ထဲကို သူမ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ဘာဖြစ်လဲ ..။ ကိုက်ခဲ ခေါင်းကို ထုမတ်လိုက်မိပြီး ကိုက်ခဲခြင်းက မခံရပ်နိုင်အောင် ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်မှာ ဒီတိုင်းရှိနေသည့်ဖုန်းက ထမြည့်ထထ မနေ ဆက်တာပဲဆိုတာ သိလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုင်ဖို့ လက်လှမ်းလို့ မယ့် သူမ ကိုင်မိလိုက်တာ ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ နွေးသည့်လက်တစ်ဖက် အရိပ် က ဖုန်းကောက်ယူလိုက်ကာ သူ့လက်အပေါ်က ထထ လိုက်သလိုရှိသည့် ပန်း ရဲ့လက်ကို လက်ချင်းတိုက် ဖယ်ပစ်လိုက်

ပြီးတော့ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲစွန်းထိ ရွှေ့ချထား

ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ .. ဒီနေရာ ဒီအလုပ် ကောင်းမှန်း သိသွားပြီလား”

“ကိုကို .. ကိုကို ဘာပြောတာလဲ”

“မင်း ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းပဲ ပြောနေတာ”

ဒေါသတွေ မျိုသိပ်ခဲ့ရသမျှ သင်းမျက်နှာကို မြင်လိုက်

ကို ပေါက်ခွဲ ရိုက်ပစ်ချင်တဲ့အထိ ပွက်ပွက်ဆူလာခဲ့၏။

“သောက်တာမပြောနဲ့ ရောင်းတာဝယ်တာတောင် ငရဲကြီးပါ

ဆို ..”

“ဟင်!...”

“ဘာလဲ .. လူရှိန်အောင် ပြောကြည့်တာလား”

“ကိုကို ..”

ပန်း မှာလည်း ဒေါသဖြစ်တတ်တာပဲ ..။ ကိုယ်က ပြောရမယ့်

တွေ သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာလဲ ..။ စိတ်တိုလွန်းလို့

ငိုအော်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ကိုကိုဆိုတဲ့အသံက တိမ်ဝင်သွားကာ

တွေသာ ဆတိုးနှင့် ကိုက်တက်လာ၏။

“အဲဒီလို ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုကို အမိန့်ပေးလိုက်တာ”

“ဘာ!...”

“အဲဒီ လူရမ်းကားတွေကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံရမယ်ဆိုတဲ့

.. ကိုကိုပဲ ပေးတာလေ ..”

“မင်း .. ဘာပြောတယ် ..”

ဝတ်ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီအနီရဲ့အတိုင်း အရိပ် မျက်နှာ တစ်ပြင်

အဝတ်စနီလို ရဲတွတ်သွားသည်။ သူ ဘာပြောခဲ့လို့လဲ ..။ ဖုန်း

မေးလို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားထဲမှာ အဲဒီလိုအမိပ္ပာယ် ဆင်ဆင်

တာတောင် မပါခဲ့ပါ။

သေချာတာတစ်ခုက ဟိုလူတွေ တမင်တကာ လှည့်စားဖို့ ကြိုး

တာပင် ...။

“ပြန်ပြောစမ်း လျှပ်ပန်း .. မင်းကို ငါက အရက်သောက်ခိုင်း

ဟုတ်လား .. ငါ မင်းကို အဲဒီလို ပြောခဲ့တယ်ပေါ့”

“သူတို့ကို ကိုကို ဒီတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်တာ”

“မင်းက အဲဒီလို ဖုန်းတစ်လုံးမြင်လိုက်တာနဲ့ ဘာခိုင်းခိုင်း ရတာ

ဝဲလား ..”

“ဖုန်း မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. ဖုန်းထဲကလာတဲ့ ကိုကိုအမိန့် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပန်း က ဖြစ်ပေးခဲ့တာ”

“တောက် ..”

အနီးဆုံးမှာရှိသည့် စားပွဲခြေထောက်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုတ်ပစ်လိုက်တာ ခုန်းခနဲ ဖြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မှားသွားတာ၊ ငါ့အမိန့်ဆိုပြီး မင်းကို အတော့နဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်ရမှာ ..”

ပန်း က အရိပ် မျက်နှာကို မော့ငေးနေရင်း မျက်နှာက ရှုပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖွဖွလေး သိမ်းဖမ်းနေတာကို ကိုကိုက အဲဒီလိုထိ ဖြစ်စေချင်သေးတာလား။

“တိတ်စမ်း ..”

တားဆီးခြင်းက တစ်ခန်းလုံးကို ဟိန်းထွက်သွားခဲ့ပြီး - “မင်းက ဒီလောက်တောင် အရွံ့သန်တယ်ဆိုတော့ ရှိသေးတာ အခု မင်း မူးပြီးပြီ .. ခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်ဆိုတော့ ပြန်ဖြည့်ရအောင်”

အရိပ် က ဒီအခန်းနဲ့တွဲလျက်ရှိနေသည့် နံရံကပ်စီရိုက်ခြင်း ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် လျှောက်သွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာလက်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားအရက်တစ်လုံး ပါလာပြီး ...

“ပြန်ဖြည့်တယ်ဆိုတာ သိတယ်ပိုလား၊ ရော့ .. သောက်စားပွဲပေါ်ကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ချလိုက်တော့ ပန်း မျက်လုံးက ပုလင်းဆီမှာ ပါသွား၏။ ပြီးတော့ တအံ့တဩ ပြန်မော့ကြည့်တာ”

“ပန်း ခံစားနေရလို့ ဆေးအဖြစ် ပေးနေတာလား .. ဒါမှမဟုတ် ကိုကို အမိန့်ပေးနေတာလား ..”

“ဆေးဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ ..”

“ဒီမှာပဲ လဲကျ လူးလိုမို့နေရရင်တောင် မသောက်ဘူး”

“အမိန့်ပေးနေတာ .. အဲဒါတွေ အကုန်လုံး မျိုချ ..”
ပန်း အသံတိတ်သွားသည်။ လှုပ်ခတ်တုန်ယင်လာသည့် နှုတ်ခမ်း

လေးကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“တစ်စက်မှ မကျန်စေရဘူး .. ကိုကို .. စိတ်ချ”

ပန်း တကယ် ဆွဲယူသည်။ အဖုံးဖွင့်၍ အတိအကျ မျိုချဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ...

“တောက် ..”

“ခွမ်း ..”

လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည့် ပုလင်းက လွင့်ထွက်သွားကာ မင်း မကွဲဘဲ တီဗီဖန်သားပြင်တစ်ခုလုံး မွမ္မကြေ၏။

“လျှပ်ပန်း .. မင်း ရူးနေပြီလား .. မင်း ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား၊ ဘာလဲ .. ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ကိုကိုနော် ..”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို အရပ်တစ်ရပ်လို ဆွဲခါသည်။ ပြီးတော့ ကိုင်ခါက်ပစ်လိုက်တာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲ၏။ ကိုက်နေသည့်

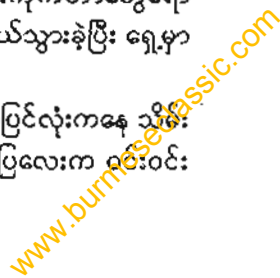
ခေါင်းက ချာချာလည်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆံပင်တွေ ဝါးမျိုသွားသလို ခေါင်းမော့လိုက်တာတောင် မျက်လုံးရှေ့မှာ ဆံပင်တွေကလွဲ၍...

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးနေတာလဲ၊ နို့ကိုပဲ ပန်း ကို ဒီတိုင်းဖြစ်စေချင်တယ်ဆို .. ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခန်း က ဖြစ်ပေးနေတာ”

ခံစားချက်တို့၏ ဖိစီးမှုအောက်မှာ ခေါင်းကိုက်တာတွေရော နှုတ်ခမ်း ထိုင်းရှိုင်းခြင်းတွေပါ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး ရှေ့မှာ

နှုတ်ခမ်း ပြန်ရပ်သည်။

ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကနေ သိမ်းဆွဲဆုတ် နောက်ပိုင်းပစ်လိုက်သဖြင့် မဟာနုပုပြေပြေလေးက ဝုန်းဝင်း

စက်စက်လေး ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ သေးသွယ်နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံး၊ ရွန်းလက်နဲ့ မှောင်နေသည့် မျက်တောင်ကော့တို့၏ အလှက မီးရောင်အောက်ထိန်ထိန်ညှိုးလျက် ..။

“ကိုကို ဘာထပ်ဖြစ်စေချင်တာလဲ .. ပြောပါဦး၊ ဘာလိုနေလို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာလဲ”

“တောက် ..”

“ကိုကို နေဦး ..”

“မင်း .. ဖယ်စမ်း”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပန်း က အတင်းပြန်ဆွဲသည်။ အရိပ် က နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ပန်း ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ကျန်ရစ်၏။

မသွားပါနဲ့ ...။ ပန်း ကို တစ်ခါတည်းပြောသွားပါ ကိုကို၊ ကိုကို အတွက် ဘာမဆို ပေးမယ်လို့ ပန်း က ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..။

မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာ၏။ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကွယ်မတတ် ပြုဆင်းလာသည့် ရေခဲဆံပင်တွေက ရင်ထဲကအပူကြောင့် ထင်သည် .. ရေစက်လက်ကျေခြင်းကနေ စိုထိုင်းထိုင်းဘဝသို့ ပြောင်းနေခဲ့၏။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

ခပ်ဟဟ တံခါးကို အပြင်ကနေ တံခါးခေါက်၍ ...

“မမ .. မမလျှပ်ပန်း ..”

“ဘာလဲ ..”

“မမအိမ်က ဖုန်းဆက်နေတယ် .. လက်ကိုင်ဖုန်း ပိတ်ထားလို့ တဲ့၊ ရှိသေးရင် ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ..”

“ရတယ်.. မကိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်လာတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ပန်း မျက်ရည်တွေကို ခြောက်အောင် သုတ်ပစ်သည်။ ဆံပင်တွေက မလုပ်ချင်တော့သည်မို့ နဖူးကနေ သိမ်း၍ ဘီးကုပ်နဲ့ တင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ရေစိုသလိုရှိနေသည့် မျက်တောင်ဖျားတွေကို တစ်သျှူးသျှူးဆေးဆေးသုတ်ရသည်။ အားလုံး ထည့်လျှိုးပြီး ပခုံးမှာ ဆလင်းဆီချိတ်ပြီးမှ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ခုနစ်နာရီခွဲ ..။

အပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ကားတွေ ဒီဆိုင်ရှေ့မှာမှ ကျပ်ညပ်နေခဲ့၏။ ဒီပါကင်ကို လွန်အောင်သွားပြီး ငှားဖို့တောင် လွယ်ကူပါ့မလား ..။

မျက်ရည်ကြောင့် စိုကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့် မျက်တောင်တွေကို ပန်းနဲ့ မသိမသာ ကပ်ပွတ်မိကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့စဉ်...

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ..”

“ဟင်! ..”

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မှ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်မိသည်။ လှည့်ညှိလိုက်မိမှ လူကို မြင်၏။

ရှုပ်အင်္ကျီရဲရဲ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အများထဲမှာ ဒီလောက်ထင်းနေသည့် လူတစ်ယောက်လုံးကို ဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်လာတဲ့အထိ မမြင်ခဲ့ ..။

အရိပ် က စီးကရက်သောက်ရင်း စကားပြောနေတာ ဖြစ်ကာ ရဲ့လက်ကို တစ်ဖက်က ဖမ်းဆွဲထားပြီးမှ ...

“ကားထဲ သွားနေ”

လို့ လှည့်ပြောကာ စီးကရက်ကို ပစ်ချ၍ ဖိနပ်နဲ့ ဖိနင်းလိုက်၏။

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျမှ အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ဗျာ.. နည်းမယ်”

“ဘယ်သူလဲ .. မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အဟွန်း .. နောက်မှပဲ”

ကျောခိုင်းလာခဲ့ပြီးမှ စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်မိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ဟိုဘက်မှာ အရိပ် က ဝင်ထိုင်ကာ ပန်း ရဲ့ရေထဲကို တစ်စုံတစ်ခု လုံးထွေးကျလာ၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည် ...။

“ဆံပင်တွေ သုတ်ပစ်လိုက် ..”

ပဝါကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကိုင်လည်း မကိုင်ဖြစ်ဘဲ ပန်း ငေါင်ခင်းသည်။ ခုနက အရိပ်ထင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ..၊ ဒေါသတွေဘယ်နားမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလဲ ...။

တရုတ်ရုပ်ပြောင်းလဲနေသည့် ကိုကို့မျက်နှာပေါ်က ရောင်စဉ်ကို လိုက်လို့မမိတော့ပါ။ ကောက်ကျွေးခြင်း၊ ဖြောင့်တန်းခြင်း၊ သရုပ်ပြနေသည့် မျက်နှာထက်က လိုလားခြင်း၊ မလိုလားခြင်းတွေလည်း မဖတ်တတ်တော့ပေ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်း ဟာ ကိုကို့စိတ်နဲ့ ပန်း ရဲ့ကိုယ် ...။

အခန်း (၃၉)

“ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ပါ၊ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“သားငယ် .. မင်း ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်”

“မပြောစေချင်ရင် ရှေ့က ဖယ်ကွာ ..”

“သားငယ် ..”

ကျောင်းစာအုပ်တွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သူ ကြာကြာ ရှိနေချင်။ ဒါပေမယ့် ရှောင်ထွက်သွားခွင့်မပေးဘဲ သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ကာ ခြေ ဖြစ်လျက် ...

“မင်း စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးလား သားငယ် .. အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူးဆိုကတည်းက ကျောင်းကိုလည်း မလာဘူး၊ ငါတို့ကိုလည်း လုံးဝ မဆက်သွယ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းတို့ဆီကို မေမေ ရောက်လာမှာပဲဆိုတာ သိလို့ ငါ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ထားတာ”

နေညီ က မင်းမြတ်ထွတ် ကို ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ထူးလွင် ဆီ မျက်လုံး ထပ်ဝေ့၏။ သုံးယောက်... မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်သလို ခဏငြိမ်သွားခဲ့ပြီးမှ ...

“မင်းအမေ လာတာ နှစ်ခေါက် .. မင်းရဲ့ အန်တီနွေ ဆိုတာ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားပဲ ကျောင်းကိုရော .. အိမ်ကိုရော ..”

“ငါ သွားမယ်”

“သားငယ် .. မင်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘယ်သူတွေ့ ပေါင်းသင်းနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ မသိပေမယ့် မင်း ဘာဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ မသိဘူး မှတ်လို့လား။”

ပြောလိုက်ကာမှ သားငယ် က မျက်နှာကို လည်ပင်းလိမ်မတတ် လှဲ့ပစ်၏။ အားလုံး မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြလျက် ...

“မင်းကို ဆရာ ဦးသန်းအောင် က လေးဆယ်ငါးလမ်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့ .. ပြီးတော့ ..”

နေညီ က စကားမဆက်လျှင် သားငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားကာ အားလုံးဘက်ကို လှည့်၍ ...

“ဘာ!...”

“ဆရာက မင်းကို ဆေးသမား ဖြစ်နေပြီတဲ့”

တည့်တည့်ပြောချလိုက်သဖြင့် သားငယ် နောက်ထပ် မျက်နှာ လှဲ့ပြန်၏။

“အခု ငါတို့လည်း မြင်တယ် .. မင်းမျက်နှာမှာ ဆေးခိုးရိုက်နေပြီ သားငယ် .. နွေအလွန် လယ်ကွင်းပတ်ကြားအက်သလို ဖြစ်တဲ့အထိ မင်း မိုက်နေရင် လူညွန့်တုံးတော့မယ် ..”

“အေး .. တုံးပစေ၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုဖြစ်ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ငါ ဖျော် ဖျော်ကြီး ခြေစုံပစ်ဝင်တာ၊ ငါ့ရဲ့ဘဝကို ချိန်ခွင်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ကတည်းက တစ်ဖက်မှာ ဆတူတဲ့ အလေးအချိန် မရမချင်း လျှာထွက် ရုံဖြစ်ဖြစ် .. လျှာဖောက်ထိုးပဲကျကျ အဲဒီထဲက ငါ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှ

“အဲဒီထုတ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ သားငယ် .. မင်းအမေကို မင်း အထင်လွဲနေတာလား”

“အေးလေကွာ .. အန်တီက အရမ်းလှတဲ့ဥစ္စာ .. ပတ်ဝန်းကျင် ထဲ ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြောကြာတာ ခုမှမှ မဟုတ်ဘဲ .. မင်း ဘာဖြစ်နေ တာလဲ”

မင်းတို့ မသိပါဘူးလို့ ရင်ထဲက ပြောသည့်စကားကို ကိုယ့် ဘာသာ ပြန်ကြားရင်း သားငယ် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်ဆိုင်လာ သည်။ မေမေ့ကို အတွေ့မခံပေမယ့် မေမေ ဘာတွေ လုပ်နေလဲဆိုတာ သူ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြင်ရ ကြားနေရသမျှ သူ့အတွက် သာသာကြည့်နူးဖွယ် ရှိခဲ့သလား ..။

မေမေ ရက်စက်လိုက်တာလို့ တစ်ခါ ရေရွတ်မိတိုင်း ခြေလှမ်း တွေက မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ရှေ့တိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှု ကောင်းမှုဆိုတာ နားလည်နေပေမယ့် မကောင်းတာမှန်သမျှကို ကျူး လွန်ချင်စိတ်တွေပဲ ဖိစီးလာခဲ့၏။ စိတ်တို့သည် မကောင်းတာလုပ် နေရခြင်းကို နာကျင်ရင်း ကျေနပ်နေခဲ့လျက် ...

“များများ မှားပါရစေ .. မေမေ မြန်မြန်သိသွားပါစေ”

စသော ငိုညည်းရင်း တမ်းတသံတွေသည်သာ လက်ခုပ်ဩဘာ သံတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ...

“ငါ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ သိစရာ မလိုဘူး နေညီ .. ဘယ်သူ အကောင်းပြောပြော မပြောပြော လူမသိ သူမသိ ရေပုပ်မြောင်းထဲမှာ ခေါင်းစိုက်သေနေပါစေ ငါ့အတွက် ..”

“ဟား .. မင်း ဒီလောက်တောင် နာကြည်းရမယ့်သူ ရှိနေလို့လား ကွာ .. အဓိပ္ပာယ် မရှိ ..”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် .. မင်းအမေ ငါတို့ကို ပိုက်ဆံတွေ လှူပေး ထားတယ်၊ မင်း ဆက်သွယ်လာရင် ..”

“မလိုပါဘူး .. လူမိုက်အတွက် ဒေဝဒတ်လို ဆရာ အမြဲတမ်း ရှိတယ်။ လိမ္မာအောင် ညွှန်ပြပေးမယ့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ရှားပေးမိရင် ချင်တဲ့လူအတွက် ကမ်းလာမယ့် ဆယ်ချောင်းသော လက်အများကြီးပဲ ..”

“မင်းကွာ .. အဲဒါတွေလည်း သိရက်သားနဲ့ ..”

“ငါက လူမိုက်ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင်ပဲ .. မင်းတို့ ဖယ်ကြကွာ၊ ငါ့မင်းတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲက လုံးဝ ဖယ်လိုက်တော့ ..”

သားငယ် ယတိပြတ်ပြောပြီး ရှောင်ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့တွေ အပြေးတစ်ပိုင်း ပါလာကြပြန်ကာ ...

“မင်း အခု ဘယ်မှာနေတာလဲ .. ဘယ်သူနဲ့လဲ .. အတိအကျ မပြောချင်ရင်လည်း တစ်ခုခု ပြောကွာ ..”

သားငယ် ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ လမ်းဘေးကပ်မောင်းလာအညီ တက္ကစီတစ်စီးကို တားပြီးမှ ...

“ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ပြီး လောကနိဗ္ဗာန်လို စီးမျောသာယာစေနေရာ ..”

သားငယ် ထွက်သွားသည်နှင့် သူတို့တွေ ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်ထွက်ကြကာ တစ်ယောက်က တက္ကစီနံပါတ်နဲ့ ကားအမျိုးအစားကို အဆီစိတ်မှတ်၍ တစ်ယောက်က ဖုန်းထုတ်ဆက်၏။

နေညှိ အသံသည် ကြော့စိတ်တို့နှင့် တုန်ခါနေကာ ...

“အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့ .. ကျွန်တော်တို့ တွေအောင် ရှာနိုင်မှာပဲ ဟူ၍ ...။”

အခန်း (၄၀)

သွားပြီ ...!

ကားထိုးရပ်သွားပြီဆိုမှ ထိတ်လန့်ရမှန်း သိ၏။ လမ်းမှာတည်း ဒီအသံထွက် ဒီအသံထွက် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို သိတော့ သိနေတာဖြစ်နေမှန်း မသိ ...။

သွားစရာကလည်း အရေးကြီးနေသဖြင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့တာ အခု ဒုက္ခရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ .. ဒီတိုင်း တည့်တောက်သွားရင်တော့ လေဆိပ်လမ်းဆုံကို ရောက်မှာ သိသည်။

လောလောဆယ် ကားပျက်သည့်နေရာက အုတ်တံတိုင်းခတ်သည့် အနီရောင်သံတံခါးနှင့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုပဲ ရှိနေကာ အနီးကျင်အနီးအနားမှာ ဘာအဆောက်အဦးမှ မရှိ ...။ လမ်းက

ကုန်းနိမ့်ကုန်းမြင့်တို့နှင့် တစ်လျှောက်လုံး အဆင်မပြေ ...။ သားငယ် ရဲ့သတင်းကြားရတိုင်း လိုက်ကြည့်ရလွန်းလို့ ရန်ကုန်မှာ ရှိသမျှ လမ်းတွေလည်း မရောက်ဘူးတဲ့လမ်း မရှိတော့ဘူးထင်

ဒါပေမယ့် ဘယ်လမ်း ဘယ်ခရီးကိုမှလည်း မှတ်မိ သိရှိတော့ မရှိ...။

“ဒုက္ခပါပဲ ..”

ကားထဲကထွက်၍ ဖုန်းခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးတော့လည်း လိုက်မမိ... ဒီတိုင်း ဖုန်းကိုင်ပြီး လိုင်းမိသည့်နေရာအထိ လျှောက်သွားရနိုင်သော်လည်း နီးနီးလေးနဲ့ မိနိုင်သလို အဝေးကြီးထိ လျှောက်ရရင် ဒုက္ခ ...။

“တောက် ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း ခပ်လှုပ်လှုပ် လျှောက်ကြည့်မိသည်။ လျှောက်ရင်း အုတ်တံတိုင်းကြီးရဲ့ဘေးကို နီးလာတော့ မျက်လုံးက ဖုန်းရိုနေတာမို့ သစ်ကိုင်တစ်ခု၏ အဖျားတစ်ဖက်ကို နင်းကာ တစ်ဖက်ကို ခလုတ်တိုက်၏။ သတိလက်လွတ်ရှိနေစဉ် ကျကျနန တိုက်မိဖို့ ပန်း ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့ကို ခြေလွတ်လတ်ထိုင်ကဆင်းသွား၏။

“အား!...”

တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲ မြောက်တက်သွားကာ တံခါးနဲ့ ဆက်ပြီလို့ ထင်လိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် တံခါးတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး သူမ ပစ်ဝင်သွားတာ ရင်ခွင်တစ်ခုဆီသို့ ...။

ထို့ပြင် ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းလည်း ဘယ်ကို လွတ်သွားမှန်း လိုက်ဘဲ ...

“ဆောရီး .. ဆောရီးပါရှင် .. ကျွန်မ ဖုန်းလှိုင်းမမိလို့ သတိမထားဘဲ လျှောက်လာမိလို့ပါ”

စကားကို ဆုံးအောင် ပြောလိုက်ပြီးမှ ဖုန်းကိုပဲရှာဖို့ စဉ်းစားရာ များသွားတာလည်းရှိကာ တောင်းပန်ရင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်မိသည်။ သို့သော် ...။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထူးခြားသလို ခံစားမိလိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်မိလျှင် ...

“ကိုကို ..”

ပန်း ဘယ်လိုမှကို မထင်ခဲ့ပါ။ မျက်လုံးတွေက အဆောက်အဦး ခြင်္စင်ရသည့် ခြံတံတိုင်းကြီးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ပေ့ပဲကြည့်မိပြန်ကာ...

“ကိုကိုက ..”

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဧည့်သည်လို ထွက်လာတာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် ဘယ်လို မေးရမှန်းလည်း မသိ ...။ အဖြူရောင် စပို့ရှပ် အက်တိုပွပွနှင့် ခရမ်းရင့်ရောင်ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားသော အရိပ်စိပ်စိပ်က ရေချိုးပြီးစ အိမ်နေရင်းပုံစံပုံဖြစ်ကာ ဖြူဝင်း ချောမွေ့နေ၏။ ထို့ပြင် သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းနှင့် ...။

“ဒါ .. ဒါ ကိုကိုအိမ်လားဟင် .. ဒီထဲမှာ အိမ်ရှိလို့လား”

“မင်းက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

လမ်းပေါ်မှာရှိနေသည့် ကားကို လှမ်းကြည့်တော့ ပန်း ကိုယ်တိုင် ခြင်္စင်လှည့်ကြည့်မိကာ ...

“ဒီနေ့ နားရက်ဆိုတော့ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ ပြီးပြတ်အောင် ထုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့လေ ..”

ပြောနေရင်း ဖုံးဖိပြောနေရတာကို စိတ်ကမလုံခြုံစွာ မျက်နှာလှဲ့ ခစ်ခါ၏။ ထိုအခါ မျက်လုံးတို့က ဖုန်းကျနေတဲ့ဆီ ရောက်သွားသဖြင့် အလုပ်ရသွား၏။

ဖုန်းကို သွားကောက်လိုက်ရင်း မလိုအပ်ဘဲ ပွတ်သပ်နေမိတာ ဆက်တော်နဲ့ ပြန်မထဖြစ် ...။ သားငယ် အကြောင်း ပြောမိတိုင်း နီးရိမ်ပေးဖော်မရသည့်ပြင် တစ်ခါမှ စာနာစကား မပြောခဲ့သူဟာ ဒီနေ့ သားငယ် ရဲ့သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားရလို့ တစ်နေကုန် အိမ်မကပ်နိုင်သေးတဲ့အကြောင်းများ ပြောလိုက်မိလျှင် ...။

“ဖုန်းက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. ဖြစ်သွားလားလို့”

“ဒီအချိန်ထိ ဒီနားမှာ .. အိမ်ကို ဘယ်အချိန် ပြန်မှာလဲ”

ပန်း က မပြောလိုသည့်အကြောင်းကို ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး။ နေရာမှ ပြန်ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“နည်းနည်းမိုးချုပ်မှာပေမယ့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားရင် နားနာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို ပြန်ရောက်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခု ဖျက်သွားလို့ ..”

အရိပ် က ဘာမှမပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြက်သွေးရောင်စို့အိနေသည့် ဝတ်စုံကပ်ကပ်လေးနှင့် ပန်း ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက အကျ လှပသည်ဆိုတာထက် ပိုသည်။

အရမ်းဟိုက်ထားသည့် ဖွေးနုတင်းပြည့်သော ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လည်စည်းလိုလို .. ပဝါတင်ထားသလိုလို အနားမြှောက်ကျဲနှင့် အထိသားလေး ပတ်တင်ထားသဖြင့် ခပ်ရိုင်းရိုင်းဝတ်ထားမှန်း သိနေရက်နဲ့ လှနေတာကို ဝေးကြည့်နေချင်၏။

ထို့ပြင် ဆံပင်တွေကို တစ်ဝက် အပေါ်တင်ထားကာ တစ်ဝက်ပေါ်ပေါ်လေး ဖားလျားပြန်ချထား၏။

မျက်နှာမှာတော့ ဘာအရောင်မှ သိပ်မထင်ဘဲ ဖျော့ဖျော့လေးဝင်းနှစ်နေသည်။ သူမကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်သွားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်။ မုန်းစရာကောင်းတဲ့မိန်းမလို့ တွေးနေရင်း မုန်းနေတာကို ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်လာသလိုလို ...။

အရိပ် မျက်နှာကို သိသာစွာ လှဲပစ်လိုက်သည်။ ဒီရှေ့မှာ သူ့ကားရပ်သွားကတည်းက သူ လှမ်းမြင်သည်။ ရေချိုးခန်းဝင်ခါနီး ဖုန်းလာသည်မို့ ရေချိုးပြီးမှ ပြန်ခေါ်မည်ဆိုပြီး ပြီးမှ ဖုန်းပြောရင် ခြံထဲဆင်းထွက်လာတာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ် ခြံတံခါးဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာတာဖြစ်တော့ သိများသိနေလို့လားဆိုပြီး သူလည်း တံခါးဆီလျှောက်လာမိတာ

“ကိုကို .. ဟို .. ကိုကိုက ..”

ဘယ်မှာနေတာလဲလို့ မမေးရဲဘဲ မေးချင်သည့်လိုရင်းက ဟိုထဲသွားလိုက် .. ဟိုချော်သွားလိုက် ...။ ကိုကိုရဲ့နေထိုင်ရေးဟာ ခပ်လူ့စံအိမ်ကြီးနဲ့သာ သက်ဆိုင်တာမို့ သူမ စကားဟလိုက်တာ မှီကိုဒေါသတွေကိုသာ ...။

“ဘာလဲ .. မင်း ဘာမေးချင်တာလဲ၊ ငါ ဘယ်မှာနေတာလဲလား ..”

မန်း မျက်နှာလေးငုံ့သွားတော့ အရိပ် က မဲ့သည်။

“မင်းလက်ချက်နဲ့ ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပြာပုံဖြစ်ကုန်ပြီလို့ ထင်လား ..”

မန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့ အရိပ် က ကြည့်ကာ ...

“ငါက သူ့ဌေး မဟုတ်ဘူး .. စည်းစိမ်ရှင်၊ စည်းစိမ်ရှင်ဆိုတာ ဘာသာမူအားလုံးကို ပိုင်တယ်၊ ပြာကျ ရေမျှောသွားလို့ နေချင်း ခွက်ဆွဲတောင်းစားရတာတွေက ရာစုနှစ်မျှားစွာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်လို့လဲ .. စိတ်ဆင်းရဲသွားလား ..”

ကိုကိုရယ် ..။ ပန်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။ အပြစ်တွေကို ပန်း တကယ် ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဒါတွေဟာ သိသဘောလို့ ကိုကို မှတ်သင့်တာပါ။ အဲဒီလို တမင်တကာဖြစ်စဉ် လုပ်တယ်လို့ ကိုကို ထင်ရက်တယ် ...။

“တော်ကြာ မိုးချုပ်သွားမှာစိုးလို့ ..။ ပန်း ရဲ့ကားကို တစ်ချက်ကြည့်ပေးပါလား ကိုကို ..”

မန်း မျက်နှာ ဖြစ်ပျက်သွားတာတွေကို ကြည့်ပြီး အရိပ် က ဆိုသည်။

“အထဲဝင်လေ.. မင်းရဲ့ကားကို ငါ့ကောင်လေး ပြင်ပေးလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်!...”

အရိပ် က လှည့်ဝင်သွားပြီးမှ ပန်း ဒီတိုင်းရပ်နေတာကြည့်သည်။

“ဘာလဲ .. ဒီမှာပဲ နေတော့မလို့လား”

ပန်း ခေါင်းလေးခါလိုက်ပြီး အနောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့သည်ကို ရောက်မှ သစ်ပင်ကြီးတွေအလယ်မှာ အဖြူရောင်တိုက်ကြွေတစ်လုံး ပုပုဝပ်ဝပ်လေးရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

တစ်ခြံလုံးမှာ ပန်း ရဲ့ကားကို သွားကြည့်ပေးဖို့ ခိုင်းလို့အသက်အစိတ်လောက်နှင့် ဒီရိုင်ဘာပုံပေါက်နေသော ကောင်တစ်ယောက်မှလွဲပြီး နောက်ထပ် တစ်ယောက်မှ မမြင်တော့

အထဲကိုဝင်လာကြတော့လည်း လိုအပ်သည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းအလင်နှင့် သပ်ရပ်ခမ်းနားမှုရှိပေမယ့် စားသောက်စရာကအစ အကို ရယ်ဒီမိတ်တွေချည်း ပြင်ထားတာမို့ ဒီအိမ်မှာ ချက်ပြုတ်

စွမ်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ သိသာနေအိမ်ထဲကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာရင်း မိုန်ဖျော့စွန်းထင်မရှိသော အဖြူစွတ်စွတ်အပေါ်မှာ ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို

တပ်ထားသဖြင့် ပန်းချီကားဆန်အောင် လှနေသော ရိုးရှင်းသည့်လေးကို ပန်း ငေးမောနေမိသည်။

အထဲမှာကျယ်တော့ ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျရှိနေသော်လည်း ရှင်းသန့် လက်တောက်နေ၏။ အခန်းဖွဲ့စည်းပုံလေးကိုလည်း မြင်နေရတာ ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

“ဟိုလှေကားက ခေါင်းမိုးပေါ် တက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် .. ခေါင်းမိုးပေါ်မှာ ဥယျာဉ်လေး လုပ်ထားကိုယ်က ညဘက် ကောင်းကင်ကြည့်ရတာကို ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းမိုးတွေပေါ်မှာ ဒီတိုင်း လုပ်ထားတတ်တာ များတယ်”

ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ်ဆိုဟော့ ကိုကိုမှာ တခြားနေစရာအိမ်တွေ ဘယ်တောင် များနေသလဲ၊ မြို့တိုင်းမှာလား .. ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်နိုင်ငံမှာဖြစ်ဖြစ် ရှိနေသေးတာလား ..။

ကိုကို ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲဆိုတာ မတွေးဖြစ်ဘဲ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ယူထားတာလဲဆိုသည့်အတွေးက အရင်က

“ကော်ဖီသောက်ချင်ရင် ဖျော်စက်ထဲက ယူသောက်လိုက်တော့၊ သွားလာနေရတာ ဗိုက်ဆာမလားလို့ ..”

အရိပ် က လက်ဝဲတော့ပုံကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီးမှ စကားလှည့်ပြောပြီးတော့ ဖုန်းဖွင့်၍ တစ်ယောက်ကိုပြောနေရင်း ဗီရိုတစ်ခုဆီ

တာ ဘာရှာနေမှန်း မသိ ..။

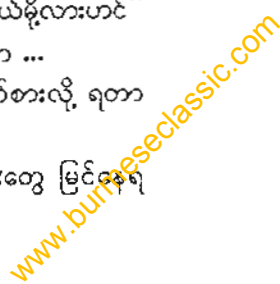
ဒီလောက်တောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်လူက အရက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ချစ် ကြိုးပမ်းနိုင်သေးတာ အံ့ဩစရာပါလား ..။

ပန်း ကြည့်နေတုန်းခဏမှာပဲ ပိုင်တစ်ထပ်ကို ဆွဲချ၍ လက်ဝဲပုံရေမှာ ဖုန်းပြောရင်း မိုးတိုးမတ်တတ်ကနေ အလုပ်လုပ်သွားပြောတာမှာရော .. လက်က လှုပ်ရှားနေသမျှမှာ အမှားအယွင်း

သွားတာမျိုး မမြင်ရပေ ..။

နောက်ဆုံး ဖုန်းချလိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ်ရှုပ်လေသည်။

“ကိုကို ကော်ဖီသောက်ဦးမလား”
“မသောက်ဘူး ..”
“ပန်း က ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်ချင်လို့ .. ဖြစ်တယ်မို့လားဟင်”
အရိပ် က လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ငဲ့သွားကာ ...
“သောက်လေ .. ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ပြုတ်စားလို့ ရတာမို့တယ်”
ပန်း တကယ် ဗိုက်ဆာနေတာမို့ ခေါက်ဆွဲဘူးတွေ မြင်နေရ

သည့် မှန်ကာထားသည့်တစ်ဖက်က မီးဖိုခန်းလေးထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရေခဲအိုး မီးဖွင့်လိုက်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။

“ကားက ဝါယာရိန်းသမားနဲ့ ပြရမှာ အစ်ကိုလေး .. ဆင်ကားက မီးတွေ ပျက်နေတယ်၊ နောက်ပြီး မီးလုံးကြီးတွေက တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားတယ်၊ မိုးဖွားတွေလည်း ကျနေတော့ မိုးသည်းလာတာကြောင့် ကျွန်တော် ကားကို ခြံထဲသွင်းပြီး ရပ်ထားလိုက်တယ် .. ဘာလုပ်လုပ်မလဲ”

“ငါ ကြည့်ဦးမယ် .. မင်း ဒါပဲ သေချာလား ..”

အရိပ် က နေရာမှ ထသွားရင်းမေးတော့ ပန်း ဘာမှမထုတ်တော့ဘဲ အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့မိသည်။

“မသေချာဘူး အစ်ကိုလေး... ဒါပေမယ့် ဝါယာရိန်းမှ ကျွန်တို့ မရတာ၊ တခြား ..”

နှစ်ယောက်စလုံး မိုးစက်မှုန်တွေထဲ ဆင်းလိုက်ကြပြီးမှ လိုက်လာတာကို လှည့်ကြည့်၍ ပြောလက်စတွေ ပြတ်တောက်ထုတ်

“မင်းက ဘာထွက်လုပ်တာလဲ”

မဖြေသေးဘဲ ပန်း က ကားနားထိ သူမပါ ရောက်အောင် ထုတ်မှ ..

“မိုးချုပ်နေပြီ ကိုကို .. ပန်း မပြန်လို့မှ မဖြစ်တာ၊ ထုတ်ပြန်မကောင်းတော့ဘူးဆိုရင် ..”

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ပန်း ကားငှားပြီးတော့ပဲ ..”

“တောက် ..”

အရိပ် တက်ခေါက်ပြီး ဘောနက်ဖွင့်ဖို့ လက်တင်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်သည်။ အချိုးမပြေစွာ ပြောတာတွေကို ကြားနေရင်း ဒေါသက ခါးနှစ်ဖက်ပါ ထောက်လိုက်မိကာ ...

“ဘာကား လာမှာလဲ.. ဒီအချိန်မပြောနဲ့ နေ့ဘက်တောင် ဒီလမ်းအနေ ပါစင်ဂျာမပါဘဲ ဖြတ်သွားတဲ့ကား မရှိဘူး”

အော်ပစ်လိုက်သည့်အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်

“ငမိုး က နားမလည်စွာ ကြည့်နေပေမယ့် ဘာမှလည်း မမေးရဲ .. နှစ်ယောက်က ကိုကိုလို့ ခေါ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ ပိုင်စိုး

“ငမိုးနင်း ဒေါသတွေ ထွက်လို့ ..”

ကိုယ့်ဘာသာ ကြိတ်တွေးနေရင်းနဲ့ပဲ ကားပေါ်မှာ အုပ်ထားသည့် အလပတ်စကို ကပျာကယာ ဖယ်ပေးမိ၏။

“ကိုကိုလည်း ပန်း ကို လိုက်ပို့မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ..”

“မင်းကို ဘယ်သူက လိုက်ပို့ရမှာလဲ”

တည့်တည့်ကြည့်မေးလိုက်တော့ ပန်း ကလည်း တင်းသည်။ “ငမိုးနင်း မမည်သော မျက်နှာလေးကို ငမိုး ဆီကို ဦးတည်လှည့်၍...

“မီး သိပ်မကောင်းပေမယ့် .. မောင်းလို့ရတယ်မို့လားဟင်”

“တောက် ..”

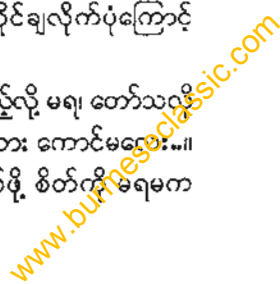
ပြန်ဖြေမလို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပေမယ့် အရိပ် ရဲ့တက်ခေါက်သံကြောင့် ငမိုး မဖြေဖြစ်လိုက် ...။

အရိပ် က နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့၏။ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို သွား .. ဘယ်သူက ပူပင်နေရမှာလဲ .. အနေ

သကြီး ...။ စားပွဲရှေ့ကခုံကို ဒုန်းခနဲ အသံမြည်အောင် ဆွဲရွှေ့ပစ်သည်။ သူ့သား စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဆို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုင်ချလိုက်ပုံကြောင့်

ခေါက်ကွဲသံ တစ်သံလို မြည်ဟီးသွားနိုင်၏။ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ကောင်းလေးထားကြည့်လို့ မရ၊ တော်သလို

“ငမိုးနင်း သိသလိုလို မလိမ့်မီးမလိမ့်မှာရုပ်လေးနဲ့ အလကား ကောင်မလေး...။ ဒေါသနဲ့လူကို ပြန်ခွဲထုတ်ကာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကို မရမက

ပြန်ဆွဲယူနေရ၏။ ထိုစဉ် မိုးစက်သံတွေ ပိုများလာတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ကားထွက်သွားသံ မကြားပေမယ့် သူမ ပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမှန်း သိလိုက်သဖြင့် စီးကရက် မီးညှိပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်မိ၏။ သို့သော် ...

“ကိုကို ..”
“ဟင်!...”

ထူးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ အံ့ဩသွားသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပန်း သည် ရေစိုဆံပင်များနှင့် မိုးမိထားသော ကိုယ်မှာ လေးပိုက်လျက် သူ့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေ၏။

“ဘာလဲ .. မင်း ပြန်ဖို့ ငါ ဘာမှ စီစဉ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါပဲပြောပြီး ရှေ့ပြန်လှည့်သည်။ ပန်း က ရှေ့တိုးဝင်လာသည့် အသံလေးနှင့် ...

“ပန်း ကို ဒီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်ခွင့်ပြုဖို့ပါ”

အရိပ် ထဲမှ ရုတ်တရက် ဘာသံမှ ထွက်မလာဘဲ တော်တော်ကြာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် ပန်း က မီးဖိုခန်းလေးဘက်ကို ဝင်သွားသဖြင့် ဘာမှမပြောဖြစ်ကြပေ ...။

ညက တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် အကျည်းတန်နေသလို လူနှစ်ယောက်ရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အလုပ်လုပ်နေကြတာတောင် သိလှုပ်ရှားသံမှ မထွက်ခဲ့ဘဲ ...

“ကိုကို ..”

ခေါ်သံလေး ထပ်ပေါ်လာပြီး နှာခေါင်းထဲမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နံ့က ဝေ့သွား၏။

“ဒီမှာ ခဏကြာရင် စားလို့ရပြီ သိလား”

စားပွဲပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲဘူး လာချလိုက်တာ သိပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ် ...။

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကြက်အူချောင်းတွေလည်း မကောင်းတော့ သစ်သီးတွေရောပဲ .. ပြီးတော့ ..”

အိုးခွက်ပန်းကန်တွေမှာ ဘာမှ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲထားတာ မရှိတာတော့ ထည့်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ...

“ကိုကို တစ်ခါမှ ချက်မစားဘူးလားဟင် .. ဝယ်ထည့်ထားပြီး ..”

“မစားဖြစ်ဘူး ..”

ဘိုတိုပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် အမေးအမြန်းထူနေတာကိုတော့ ထားမိလိုက်သည်။ ဟိုတုန်းတည်းက ဘယ်သူ့နဲ့မှ စကားမပြောခဲ့ပေမယ့် သူ့နဲ့ကျမှ ပြောတတ်လာပါသည်ဆိုသော ...။

“ကိုကိုတို့က လက်ထပ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ အတူတူမနေ ..”

“လျှပ်ပန်း ..”

“ဟင် ..”

“မင်းကိုယ်မှာ စိုရွံ့နေတယ်မို့လား .. ငါ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစား သွားယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လဲလိုက် ..”

ဆက်မပြောချင်တာလား .. သူမ မိုးမိထားတာကို တကယ်တမ်းထားမိလို့ တိုက်တွန်းတာလား မသိပေမယ့် ပန်း ကလည်း ဆက်မပြောတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ဆံပင်တွေပဲ ရွဲသွားတာပါ။ အင်္ကျီတွေက ..”

“ဆံပင်တွေကို ဒီလောက်စိုနေတာကို မင်းကိုယ်ကို မစိုဘူးလား” စိတ်တိုသွားသည့်မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာကာမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကိုင်လိုက်ရကာ ...

“ရှော့ ..”

ဘယ်က လှမ်းယူထုတ်လိုက်မှန်း မသိသော သော့တွဲလေးတစ်ခု ဖြင့်ခနဲ ကျလာသည်။ ပန်း က သော့ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ...

“ခေါက်ဆွဲ ရလောက်ပြီ ကိုကို ..”
ပိတ်ထားသည့်ဘူးလေးကို ဒီတိုင်း ထပ်တိုးပေးကာ
ထထွက်သွား၏။

“နေ့လယ်တစ်နာရီမို့လား .. ကျွန်တော် သိတယ်”

“... ..”

“ပြောတယ် .. အဲဒါလည်း သိတယ်၊ စိတ်ချပါ”

“... ..”

“အိုခေ .. အိုခေ ..”

ဖုန်းချမလို့ ပြင်ပြီးမှ တစ်ဖက်က စကားမပြတ်သေးသဖြင့်
၍ နားထောင်နေရဆဲ ..၊ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ကာ
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းနားထောင်ရင်း ခြေလှမ်းတွေက အိမ်
ဆီ တလွှားလွှား ပြေးနေသလိုရှိလျက် ဖုန်းကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။

“အဲဒီစာအုပ်ကို ချထားလိုက် ..”

နောက်ကျောက အသံကြောင့် ပန်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည့်
အရိပ် က သူ ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ အနားကို ရောက်ထပ်
ဖြစ်ကာ ...

“မင်း တော်တော် စည်းကမ်းမဲ့ပါလား”

တစ်ပိုင်းထွက်နေသည့် ဓာတ်ပုံကို ပန်း က ကိုင်လိုက်မိ
အရိပ် က စာအုပ်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲယူလိုက်တော့ စာအုပ်ထဲ
ပါသွားပြီး ဓာတ်ပုံကတော့ ကြမ်းပေါ် လျှော့ခနဲ ကျ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ငုံ့ကြည့်မိကြကာ ခဏတဖြုတ် တိတ်ကျသွား
ခဲ့၏။ ပန်း သည် ပုံကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေရာမှ အရိပ် မျက်နှာ
ဆီ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပင့်တက်သွားကာ

“ပန်း က ကိုကိုနီး မှတ်လို့ပါ”

အရိပ် မျက်နှာက အေးစက် ခက်ထန်နေလျက် ...

“အခု မင်းပုံဖြစ်နေတော့ ပျော်သွားလား ..”

“စာအုပ်ထဲက နည်းနည်းပေါ်နေတာမြင်လို့ ယူကြည့်လိုက်တာ..

ကြည့်ရသေးပါဘူး၊ အခု ကိုကို ဆွဲလိုက်မှ ..”

“အေး .. ဘာကြောင့်ပဲမြင်မြင် မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားရတဲ့

ကြောင်းရင်းကို မင်း သိအောင် ပြောမယ် ..”

“သိပြီးသားပါ ကိုကို .. ပန်း ကို ချစ်လွန်းလို့ တစ်မိမိမို့ ထိုင်

ကြည့်နေတာ မဟုတ်မှန်း ..”

“အဲဒီထက် ပိုသေးတယ် လျှပ်ပန်း .. လူသားပီသချင်နေတဲ့

အဲဒီရဲ့စိတ်ကို မင်းနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ ရက်စက်မှုမျိုး ပြန်ပြီးထုတ်လွှတ်ဖို့

မင်းရဲ့မျက်နှာကို လိုအပ်တယ်၊ အသက်သေအောင် .. ဘဝပျက်အောင်

မဟုတ်ဘဲ မင်းရဲ့ဘဝကို ပါးပါးလေးနဲ့ အမှည့်ခြွေခြွေဖို့ မင်းရဲ့ ကဝေ

ဆန်တဲ့မျက်နှာကို မြင်နေရဖို့ လိုလို့ ..”

“ဘာ!...”

ဖုန်း .. ကဝေ ဆိုတာတွေ ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်ထဲမှာ ထည့်မပြော

မိစေနဲ့ ..၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောမိစေနဲ့တဲ့ ..။

ပန်း ရဲ့ဘဝကို အဲဒီလို နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ လုံခြုံစေခဲ့သူ ..။

“ကိုကို ဘာပြောလိုက်တယ် .. ပန်း က .. ပန်း ကို ဟုတ်လား..၊

ကိုကိုကိုယ်တိုင် အဲဒီလို သတ်မှတ်လိုက်တာလား ..”

“ဟား .. မင်း တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ ..၊

အဲဒီလို မင်းကိုယ်မင်း ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ငါ့အိမ်ကို ပြာချခဲ့တာ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကိုသာမကဘူး .. လူတွေ အပြုလိုက်

ဘဝပျက်အောင် ပြုစားခဲ့တဲ့ ကဝေပဲ”

“ကိုကို .. တော်တော့”

ပန်း သည်းမခံနိုင်စွာ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ပစ်ပြီး အော်သည်။

ဒီလို ရင့်သီးမှုတွေကို အရိပ် ဆီကနေ သူမ မကြားချင်ဆုံး ..

“ပန်း ကို တစ်လောကလုံး ဘာပြောနေနေ .. ကိုကို့စကားကြောင့် ပန်း ကို အထင်လွဲပြီး ဘယ်လောက် ရက်စက် ရက်စက်ပန်း နဲ့ ကိုကို့ရဲ့နားလည်မှုဟာ ကိုကို့ရဲ့ငှပ်စိတ်မှာ ရှိနေမှာပဲဆိုတာ ..”

“မရှိဘူး .. မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ နာထင်မှန်းတီးမှုတွေပဲ။ မင်းကို ငါ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ် .. တတိတိ ပြန်နှိပ်စက်ဖို့ စိတ်ကူးတွေ အထမြောက်အောင် ဒေါသရင့်ဘတ်မဆုံတာကို ဘယ်လောက် ထိန်းချုပ်နေရသလဲ။ အဲဒါတွေရော .. မင်း ကြားချင်သေးလား ..”

“မကြားချင်ဘူး .. ယုံလည်း မယုံဘူး။ ပန်း ကို မုန်းတယ်လည်း ကိုကို ပန်း ကို စိုးရိမ်နေတာတွေ .. ပန်း တကယ် ဒုက္ခတွေ့ရင် ကာကွယ်ပေးလိုက်တာတွေ .. အဲဒါတွေ ပန်း သိတယ် ..”

ပန်း သည် ရေတွေ စိုရွှံနေဆဲ ဆံပင်တို့ကို မျက်နှာမော့ ခါစလိုလိုပြီး သူ့မျက်နှာအောက်ထိ ရှေ့တိုးကာ ...

“အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ပန်း ကျေနပ်နေခဲ့တာ ကိုကို့ ..။ ပန်း မကူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် အပြစ်လို့ ထင်နေရင်လည်း ကိုကို ကျေနပ်နိုင်ပါစေဆိုပြီး ထားသလိုနေ စေရာသွား ကိုကို့အတွက် ဘာမဆို မငြင်းနိုင်ခဲ့တာ။ ပန်း လိုချင်တာကလေး .. ပန်း လိုချင်တာ .. ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ပန်း ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကိုကိုက မေတ္တာမပျက်ခဲ့ဘူး ဆိုတာပဲ ..”

“ဟား .. ဟား ..”

အရိပ် က ရယ်ချပစ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံကိုကောက်ဖို့ ပန်း ထလှည့်လိုက်တာနှင့် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲပစ်၍ ...

“ဒီမှာ လျှပ်ပန်း .. မင်း ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တွေ စွတ်ကြီးနေတာလား ..”

ဆုပ်ကိုင်လိုက်လို့ နာကျင်သွားသည့်လက်ပေါ်ကနေ ထပ်ကိုင် ခြိတ်ကာ ပန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်သွား၏။

ရေသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို မရွံ့ခဲ့ဘဲ မိုမောက်ကွေ့ဝိုက်သော လှပသည့် ကောက်ကြောင်းလေးတွေထက်မှာပဲ ပိုပိုသာသာ ရွံ့ကပ်နေသည် ဖြစ်ရာ ခံခက်နာကျင်မှုကြောင့် အသက်ရှူပြင်းလာသည့်အခါ အလှအပအလုံးက အရိုင်းဆန်လာခဲ့သည်။

သူမသည် အရိပ် လက်ကို ဖယ်ချမလို့ ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ဒီတိုင်း ဆုပ်ထားလျက်နှင့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ကိုကို မရူးပါဘူး .. ရူးနေတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ပန်း ပဲ .. ကိုကို့ဆီ အကြင်နာကိုမှ အရူးအမူး တမ်းတ ..”

“တော်စမ်းပါ”

ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ်မှာ လှုပ်ခါသွားသည့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို စိတ်တိုရင်း ချစ်တာ မေတ္တာတွေကို မကြားရဲစွာ သူမ လက်လေးကို ဆွဲခါပစ်၏။

“မတော်ဘူး .. ပြောမှာပဲ။ ကိုကို ရက်စက်သမျှ ပန်း က ဘာကြောင့် သစ်ငှတ်ကြီးလို ခံနေရမှာလဲ။ အဲဒါ ကိုကို့ကို ချစ်လို့ သိလား..”

ပန်း သူ့ရင်ဘတ်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲဆုပ် ထုနှက်ရင်း မျက်စည်တွေ ပြူးဆင်းလာခဲ့ပြီး ...

“ကိုကို ပြန်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် .. ကိုကိုကို ..”

ပန်း ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းခနဲ ရောက်၏။ ပြီးတော့ ထောင့်အတွင်းမှာ စည်းလွတ်ကမ်းလွတ် ရိုက်ပုတ်ဆူညံနေသည့် ရင်ခုန်သံများအတိုင်း .. သူမကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားမိရင်း ..။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ ရိုးသားမည် ထင်ပါ၏။

“အစ်မ .. အထဲမှာ စားသောက်စရာ ဘာမှမရှိလို့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလေး စီစဉ်ခိုင်းခဲ့တာ ..”

“ဪ ..”

ပန်း အပြင်ထွက်လာပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ငမိုး လင်ဗန်းလေးထဲမှာ စားသောက်စရာတွေ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ သယ်ယူလာလျက် ...

“တစ်ခါတလေ အစ်ကိုလေးကလည်း လုပ်ခိုင်းတတ်လို့ .. ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆောင်ထားတာ၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်လေး .. ကော်ဖီလည်း ပါတယ်။ အစ်မ ကြိုက်တာ ပါရဲ့လား .. ကြည့်ပါဦး ..”

ပန်း က ပြန်မထိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ လာတင်ပေးသည့် စားစရာတွေကို ငြိမ်သက်သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ငေးနေခဲ့၏။ ကြည့်ရတာ ငမိုး ကို အိမ်ပေါ်မှာ ဘာမှ ခေါ်မခိုင်းဘူး ထင်သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ချက်ပြုတ်စားပုံ မရ ..

“ဒီမှာ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း အမြဲတမ်း နေတာလား။”

“ဗျာ ..”

ငမိုး က စားစရာတွေကို ဗန်းထဲကနေ တစ်ခုချင်း ယူချလိုက်ပြီး တံပြန်ရပ်ကာ ...

“အစ်ကိုလေးက ဒီကို ခဏခဏ လာပေးမယ့် တစ်ခါတလေပဲ နေတာ။ အဲ .. ခုလိုမျိုး တစ်နေ့ကုန် တစ်ညလုံးနေတာကို ဘာ မိုးချုပ်မှ ရောက်လာရင်တော့ ညဘက် အိပ်တာပဲ။ အစ်ကို အစ်မနဲ့ ဒီမှာ မထင်မှတ်ဘဲဆုံပေးမယ့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း နတ်နေတာ ..”

“အင်း .. ဟုတ်ပါတယ်”

ပန်း ဒါပဲပြောကာ နာရီမြောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တို့ မစားတော့ဘူး .. အဲဒါတွေ ပြန်ယူသွားလိုက်နော် .. ကျနေလို့”

“ဟင်!... မစားတော့ဘူးလား။ အစ်မကို ..”

“နေပါစေ ..”

တို့ကို တစ်ခုခု မှာသွားတာ ရှိလိမ့်မည်။ နေပါစေတော့ .. ဘဝလုံးကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ဖိချေ နှိပ်စက်ပြီးမှ သူ လိုအပ်လုံးလုံး လုပ်ပေးလိုက်လို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ထားပေးတာ ဂုဏ်ယူထိုက်နေပါပြီ ..။

“တားမောင်းလာခဲ့ရင်း နှာခေါင်းထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် လည်ဆွဲ နာကျင် ကျပ်ခဲလာ၏။ သောင်းသောင်းဖျေဖျေ ပြိုဆင်းလာတာ နှက်ရည်မြစ်တွေ လှိုင်းထန်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ဆိုတတ် မရယ်တတ်ခဲ့တဲ့ မီးစနေမ ကို ငိုအောင် ရယ်အောင် နိုင်ခဲ့တာ ကိုကိုရယ်ပါ။ ..”

ပန်း လိုအပ်နေတာလဲ ဟိုတုန်းကနေ ခုချိန်ထိ နောင် ဘယ်
အခါဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း ကိုကိုပါပဲ ကိုကို ...

ခုတော့ ...

“ငါရှိနေတဲ့ နေရာ .. ငါ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို မင်း ရောက်လာ
အဲဒါ မင်းရဲ့ကံတရားပဲ ..”

“မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ကုန်ကြတာ လျှပ်ပန်း .. ဒါပေမယ့်
မှားယွင်းမှု မဟုတ်ဘူး၊ ကံကြမ္မာက ငါ ရသင့်တာကို ရယူခွင့်
လိုက်တဲ့ အမှန်တရား ..”

“ငါ့ကို မမျှော်လင့်နဲ့ .. ခုကစပြီး မင်းကို ငါ ပိုင်ပြီ၊ ငါ့ထံ
မင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိဘူး .. ငါ့မှာ လက်ထပ်ပြီးသားမိန်းမ ရှိတာ
ပဲ ..”

“အများတကာအမြင်မှာ ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုယ်တိုင် ငါက
ယောက်ျားလို့ ပြောချင် ပြော .. ပြောခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွဲ
မယား မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်း သိထားတဲ့အတိုင်း .. အ
ကို ..”

ဟင့်အင်း ...

ပန်း အင့်ခနဲ ရှိုက်မိကာ ကားမောင်းနေရင်း ပခုံးလေးတွေ
နေအောင် ငိုချလိုက်မိသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ် ...! ပန်း ကလည်း ကိုကို
သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဘဝနဲ့ပဲ နေရနေရ ပန်း ကြည်ဖြူနိုင်
သိလား ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုစကားတွေကို ကိုကိုက ပြောတာ
ချင်ဘူး ...။

ပန်း သိခဲ့တဲ့ ကိုကိုက အဲဒီလို ရက်စက် ယုတ်မာနည်း
မတတ်ဘူး ...။ သူများနစ်နာစေမယ့်စကားတွေ ဘယ်တော့မှ
ဘူး ...။

အဲဒါတွေကြောင့် ပန်း ယုံကြည်ခဲ့တာ ...

ပန်း ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူ
ဆိုရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့...။

ရင်ထဲမှာ စကားတွေဆိုရင်း ဘယ်လိုမှ မရတော့တဲ့အဆုံးမှာ
ရပ်လို့ရတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဖြစ်သလို ထိုးရပ်ပြီး အားရပါးရ ငိုချ
လိုက်မိသည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မရိုးမအိနိုင်အောင် စကား
တစ်ခုနက်တွေနဲ့ ရက်စက်စွာ ပစ်ခတ် နှိပ်စက်နေခဲ့ရုံမက ခုတော့
ရဲ့ဘဝကိုပါ ချိုးဖျက် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ...။

“မင်းကို ငါ ခဏတဖြုတ် သာယာသွားမိတာ .. ဆောရီး”

အခန်း (၄၂)

“ဟား!... ဖြစ်ချင်တိုင်းကို ဖြစ်နေတာပဲကွာ ..”

မြင့်ဦး အသံ ကြားလိုက်သဖြင့် ခေါင်းထူဖို့ ကြိုးစားစေမိပေမယ့် နောက်ကျိနေ၏။

“ငါ သိတယ် .. မနက်က ဖုန်းဆက်တော့ ဘယ်မှ မသွားဘူး .. နားမလို့ ဆိုကတည်းက ..”

မြင့်ဦး က တစ်ခန်းလုံး ပြန်ကျနေသည့် စီးကရက်တို့နဲ့ မှော့နေသည့် ပြာခွက်လေးကို တစ်ခုစီ ဖြစ်သလို ကောက်ထည့်ပြီး ကပ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ မလွတ်မလပ်ဘဲ ပြိုနေသည့် ဖန်ခွက်ပုလင်းတွေကို ဟိုတွန်း ဒီရွှေ့နှင့် ...

“မိုးလင်းကတည်းက ပြန်ရောက်နေတာလား ... ဘယ်တုန်းလဲ .. မင်း အဲဒီအိမ် သွားပြီဆိုရင် အပန်းဖြေတာဆို .. ဘယ်မှာ ဟိုမှာ မချဘဲနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာမှ .. ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ..”

“မြင့်ဦး ..”

“ပြော ..”

အရိပ် မျက်နှာမော့၍ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ခုံပေါ်ကနေ အိပ်ရာပြောင်းထိုင်သည်။ နီရဲနေသည့် မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ... မဟုတ်နိုင်လောက်ပါ။ .. မြင့်ဦး က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသည်။ အရိပ် အံ့ကြိတ်လိုက်တာကို မြင်မှ ...

“မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အရိပ် .. ကြည့်ရတာ အလုပ်ကိစ္စပျက်နိုင်ဘူး၊ ပြော .. ဟိုကောင်မလေးကိစ္စပဲမို့လား .. ငါ မင်းတို့ကြောင်း မနေ့ကမှ သေချာ သိရတာ၊ စိုင်းနဲ့ အွန်လိုင်းမှာ အကြာတွေ့လိုက်လို့ ..”

အရိပ် က နဖူးကနေ ပွတ်သပ် ဖိကပ်ထားသည့်လက်နှင့် ဆံပင်ထဲထဲ ထိုးသိပ်ပစ်ရင်း ...

“ငါ အရမ်းမှားသွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ ..”

“လျှပ်ပန်း ..”

မြင့်ဦး အသံ တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ ပြောသားပဲ .. ပြဿနာတစ်ခုကို ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး .. ငါ မိုက်ရိုင်းခဲ့တာ၊ ငါ့အဖေက ဘာကောင်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး .. ငါ သူ့ကို ဇော်ကားမယ်”

“ဘာ!...”

“ပြီးတော့ .. ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ပြောခဲ့တယ် ..”

“ဟား!... မင်းကွာ ..”

“ငါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖျော့ညှဲသွားမှာ စိုးတယ် မြင့်ဦး .. ငါ့ညီနွယ်ထားတာတွေ မဖြစ်မြောက်နိုင်ဘဲ သူ့ရဲ့ သနားစရာမျက်လုံးတွေမှာ ကျရှုံးသွားမှာ စိုးတယ် .. နားလည်ပေးလိုက်မိမှာ ကြောက်

တယ် .. အဲဒီကြားထဲက ငါ သူ့ကို ..
“ဒီလိုလုပ်ဖို့ မင်း တကယ် ကြံစည်ခဲ့တာပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. လုံးဝ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ ..”

အရိပ် အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်လှဲချလိုက်သည်။

မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည်။ နဖူးပေါ်မှာ လက်တင်၍ ကျိခနဲအံ့ကြား

“သူ ငါ့ဆီကို ရောက်လာတာ ..”

လို့ အစချီ၍ မျက်လုံးတွေမှိတ်ထားရင်း ပြောနေပုံက အိပ်ရာ

ခံထားသူ ဝန်ခံနေတာနှင့် တူ၏။ ယောက်ျားချင်းမို့ စိတ်ထဲ

အတိုင်း ပြောနေခဲ့တာဖြစ်လျက် ...

“သူ့ကို ငါ ဂရုစားချေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့ကို

ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလောက်အောင် မူးမိုက် ယစ်မူးသွားခဲ့တာ

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သလို စက္ကန့် မိနစ်တွေကို

မသိတော့တာမျိုး ..”

မြင့်ဦး ခုကျမှ ထိုင်ဖို့ သတိရကာ အရိပ် ထိုင်နေခဲ့သည်။

ရှေ့က ခုံမှာ လေးတွဲစွာ ထိုင်ချမိ၏။

“ငါ အရမ်းကြောက်သွားတယ် မြင့်ဦး ရာ .. ငါ့ရင်ခွန်သံတွေ

ပြန်ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မေမေနဲ့ ငါ့ညီလေးမျက်နှာကို ပြောပြ

တယ် .. ငါ့ရဲ့ ချောက်ချားမှုတွေအတိုင်း သူ့ကို ရင့်ရင့်သီးသီး

ပြောပစ်ခဲ့တယ် .. တကယ်တော့ ငါ့စိတ်ကို ငါ ကာကွယ်ပြီး

ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ရုန်းထွက်လိုက်တာ ..”

ပြောနေရင်း မှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ မျက်

ကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်ဆင်းသွားခဲ့၏။

“သူ့ကို .. ငါ ..”

“မင်း သူ့ကို ချစ်နေတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ အဲဒီလို မဖြစ်ရဘူး .. သူနဲ့ငါဟာ အဲ

နှင့်မရှိတဲ့လူတွေဆိုတာ ကံကြမ္မာက ကြက်ခြေခတ်ခဲ့တာ ..”

“မင်းကိုယ်မင်း ကြက်ခြေခတ်နေတာလို့ ငါတော့ ထင်တာပဲ”

မျက်တောင်ဖျားတို့ထိ စိုစွတ်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့ ပွင့်လာကာ

အိပ်ရာထဲက မှေးစင်းကြည့်သည်။

“မင်းတို့ ပထမဆုံး ဆုံခဲ့ကြတာရော.. အခု နောက်ထပ် ပြန်တွေ့

တာရော .. မင်းပဲ တွေးကြည့်ပါဦး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆုံခဲ့ကြပုံ

က တခြားလူတွေနဲ့ တူသလား .. ငါက စိုင်း ပြန်ပြောမှ သိရတဲ့

ပုံပါ။ ဒါပေမယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေမို့လို့ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့တာ ..”

မြင့်ဦး ပြောသမျှကို အရိပ် က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ မျက်တောင်

တွေ မှေးစင်းကြည့်နေလျက်နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ နေ၏။

“အဲဒီတုန်းက မင်းမှာ အမေရီသေးပေမယ့် ကိုယ်က ပြန်ပြီး

အင်ရှောက်နေရတာမို့လား .. ပြောရရင် မင်းလည်း သူ့လို မိဘမဲ့

မင်း သူ့ထက် အသက်ပိုကြီးတာရှိရင် ရှိမယ် .. လူကြီး မဟုတ်

ဘူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံရမှာပဲ။ လူပျိုပေါက်စနဲ့ အပျိုဖြန်းကလေး

တွေကြပြီး ခဏအတွင်းမှာ ခိုင်မာစွာ တွယ်မိကြတဲ့ သံယောဇဉ် ..။

မျက်နှာကို ငါက အရိပ်ထဲကလူပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး သူ့ဘဝလေးကို

အစ်ကိုလို .. မိဘလို .. ညှာတာ ကာကွယ်ခဲ့တယ် ..”

“အဲဒါတွေပြောနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..။ ငါ သူ့ကို မှားယွင်းစွာ

အားမဲ့မိတဲ့ သနားစာနာမှုတွေ .. အခု ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. မရှိတော့ဘူး။ ဟိုတုန်းက ရိုးသားခဲ့ကြတာလေ..

အတိုင်း ဆက်သွားမိခဲ့ကြရင်တောင် ရိုးသားစွာ ရှိနေနိုင်သေးတယ်။

အခုက သွားပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြတော့ .. အားလုံးက ပြောင်းလဲနေပြီ။

အဲဒီတုန်းကလို ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ .. မင်း သူ့ကို ..”

“မြင့်ဦး ..”

အရိပ် ခုတင်ပေါ်က ဆတ်ခနဲ ကျုံးထကာ အံ့ကြိတ်သံနှင့် တား

သည်။ မြင့်ဦး က ခေါင်းခါ၏။

“အဲဒါကို မင်း နားထောင်နိုင်စွမ်းကို မရှိတာ အရိပ် ကို မင်း ဟိုတုန်းက ရင်ဖွင့်ခဲ့တာတွေရော .. ကောင်မလေးနဲ့ ပြန်ပုံမှန်သမားတွေက ကနီးတဲ့လူတွေထက် ကြည့်ရဆိုးတယ်ကွ .. မိန်းမ မင်း မဖြစ်စေနဲ့”

“အဲဒါ ပြန်စဉ်းစားကြည့် ..”
အရိပ် ကိုယ့်မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ဖိပွတ်ပစ်သွားပြီး
“ငါ့မှာ အပြစ်ရှိနေပြီလို့ ခံစားနေရတယ် .. အဲဒါကို အပြစ်မရှိအောင် လည်း ဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကြောင့် ငါ့မိသားစု ဘဝပျက်ခဲ့တာ အတွက် ..”

“အဲဒီအတွက် မင်း ခုလို လုပ်လိုက်တာလား .. သူ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်လို့ရော .. သတ်မှတ်လိုက်ပြီလား ..”

အရိပ် ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။
“ငါ အဲဒီလောက် မယုတ်မာဘူး ..”

“ရှင်းနေတာပဲ အရိပ် ရာ .. မင်း သူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ခုန်ပြီး တော်တော် မြင့်ဦး”

သူ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသည် တင်ပုံနှင့် မတူတော့ဘဲ အရက်ရှိန်ကြောင့် နီရဲ ရိဝေနေကာ ...

“အဲဒါတစ်ခုကို ချန်လှပ်ပြီး ပြောစမ်းပါ”
“ဟုတ်ပြီကွာ .. မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ..၊ ပြောနိုင်ရင် ပြောပြ”

“မသိတော့ဘူး”
“မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဝေဝါးကုန်ပြီမို့လား ..၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ မပြောတော့ဘူး .. မင်းဟာမင်း ပေါ်လာအောင် စဉ်းစား

မြင့်ဦး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“သတိမမူ ဝူမမြင်ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ တစ်ခါတလေ နှုတ်သမားတွေက ကနီးတဲ့လူတွေထက် ကြည့်ရဆိုးတယ်ကွ .. မိန်းမ မင်း မဖြစ်စေနဲ့”

“အမြဲတမ်း ပျော်နေတတ်သူက တည်တည်တံ့တံ့ကြီး ပြောနေပြန် အရိပ် မျက်လုံးတွေက မြင့်ဦး မျက်နှာဆီမှာ ကပ်ငြိနေခဲ့၏။

“မြင့်ဦး က စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသေးသည့် ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်တွေကို ကြည့်ကြည့်၍ ...

“အေးပေါ့ .. ရက်စက်စွာ နင်းချေ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ပျော်နေကြီး ခေါင်းစိုက် အောင်ပွဲခံပေါ့ .. ပျော်လွန်းလို့ ငိုတာလို့ပဲ ငါ ခံလိုက်ပါ့မယ်”

“မင်း ငါ့ဆီလာတာ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”
“မင်းရဲ့ကောင်လေး အပေအတေလေး ဖြစ်နေတာ အံ့ဩလို့ပါ။

သူ့ကို တွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ .. ကလပ်ထဲမှာချည်းပဲ၊ ဟိုတစ်ခါ ချွတ်တုန်းကထက် အများကြီး ကဲလာတာ ..၊ ငွေတွေ သုံးလိုက်တာ သည်းကွာ .. ဒါနဲ့ သူ့အမေက ဒါတွေ ဘာမှ မသိဘူးလား ..”

အရိပ် မျက်နှာမှာ ခုနကနဲ့ ခြားနားကာ ခက်ထန်သည့် မျက်ဝန်းများ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ...

“အဲဒါတွေက ငါ့အတွက် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသား ရှိနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ကံကြမ္မာပဲ မြင့်ဦး .. ငါလုပ်ယူရတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ့အိမ်ထဲမှာ မိန်းမဘူးလို့ ယုံကြည်လာတာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာတွေ ငါ့လက်ထဲကို အလိုလို ရောက်လာတာကြောင့်ပဲ ..”

“မင်းကို ဒီကောင်လေးက တကယ့်ဆရာကြီးလို ထင်နေတာပဲ၊ အခု သူ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေမှာ မင်းပဲ ဆရာကြီးဆိုတာရော မသိဘူးဘူး ..”

အရိပ် က ခေါင်းခါပြပြီး ဘာမှမဖြေ...။

“သူ့အမေနဲ့အဆင်မပြော့ဆိုတော့ သူ သုံးစွဲနေတဲ့ငွေတွေ

“ငါ အားလုံး ဖန်ဆင်းပေးထားတာ”

“မင်း ရက်စက်လွန်းတယ် အရိပ် ..”

သိပြီးသားတွေကို တမင်တကာ ဝန်ခံချက်ယူနေတာမှန်း

မနဲ ပြောချလိုက်မှ အရိပ် က သိသည်။

“ဒီချာတိတ်ကို မင်း ပြတုန်းက ငါ အမှတ်တမဲ့ပါ။ ခု တော်

အဖြစ်ဆိုးနေတာ မြင်လိုက်ရမှ အံ့ဩသွားတာ ..။ စားစရာ နေ

စီးဖို့ကား။ သုံးဖို့ငွေ နောက်ဆုံး အနီးကပ် ကူညီပေးဖို့ မင်းရဲ့ လူ

ယောက် အချိန်ပြည့် ထားပေးထားတယ်”

မြင့်ဦး က စားပွဲကို နောက်ပြန်မိုလိုက်ကာ ဝီစကီပုလင်း

လှမ်းဆွဲ၍ ဘေးမှာ ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်ချသည်။ ပြီးတော့ ပုလင်း

အကြာကြီး ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ လက်ပြန်ပိုက်၍ ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို မင်း ဖြိုဖျက်ချလိုက်တာ.. အဆော

အဦးတစ်ခုကို ဖျက်ချသလိုပဲနော် ..”

“လွယ်တယ်လို့ မင်း ထင်သလား ..”

“ဘယ်လွယ်မလဲ .. မင်းလို ချမ်းသာတဲ့ကောင်မှ ရမှာ။ တ

ယောက်တည်းနေပြီး တိုက်တာ ခြံဝင်းတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင်

ပိုင်တာ.. ကားတွေ ထည်လဲစီးနိုင်တာ..။ ပြီးတော့ သနားညာတာရမှ

မသိလောက်အောင် အငြိုးကြီးသလောက် ရက်စက်နိုင်တာရော

အရိပ် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ ခုလို အခြေအနေထိ အကောင်အထည်ဖော်လာဖို့ ငါ

လွယ်လွယ်ကူကူ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“ထင်လို့ပါ အရိပ် ရာ .. လွယ်လွန်းလို့ မင်းကိုယ်မင်း မာ

တက်ပြီး ဇွတ်တိုးလုပ်နေတာတွေပါ။ တကယ်က မင်း ထင်နေသလို

ရသင့်တာတွေ သူ့အလိုအလျောက် ကံကြမ္မာက ထည့်ပေးနေတာ

အတိတ်ဘူး။ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ်မှာ မင်း လိုတိုင်းရနေတာ..

အခါမှာ မင်း အခွင့်အရေးတွေ ရနေတာပါ”

သူငယ်ချင်းတွေမို့ မြင့်ဦး က အားမနာတမ်း ဝေဖန်သည်။

“ငါက မင်း စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ချင်

ပြောပြတာပါ။ မင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ငါ မအိခဲ

အသို ဝင်လည်း မပါချင်ဘူး။ ခုကိစ္စက ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း မကောင်းဘူး။

အရာလည်း မကောင်းနိုင်မယ့်ကိစ္စ ..”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မြင့်ဦး က အသံလာတဲ့ဆီ လှမ်း

ကြည့်သည်။ အရိပ် က မလှုပ်တာမြင်မှ သူပဲ ဖုန်းကို သွားယူပေးကာ..

“ငါ ပြန်မယ် .. ဖုန်းပြောပြီး မင်း အစီအစဉ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင်

လှမ်းဆက်လိုက်။ ငါ ရှေ့မှာ ငါးမိနစ် စောင့်မယ်”

အရိပ် ခေါင်းတွေ ဝေနေတာကို ဆံပင်တွေ ဖွလိုက်၊ ပြန်ဖိလိုက်

အမျိုးမျိုး ဖြေရှင်းရင်း ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ပြော .. မောင်မောင်”

“... ..”

“ငွေတောင်းရင် ပေးလိုက်လေ”

“... ..”

“အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး မောင်မောင် .. တောင်းသလောက်

မလိုက်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်လာရင် လုံးဝ ပေး

တွေ့ဖို့ပဲ သတိထား ..။ နောက်ပြီး ဆေးထိုးအပ် လုံးဝ မသုံးစေနဲ့”

ဖြစ်စေချင်တာက အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေဖို့ မဟုတ် ...။

အတေးတွေလည်း ရှိခဲ့ကြတော့ ညည်းအဖေနဲ့ အမေ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် စွန့်စွန့်စားစား ပုန်းခိုနေခဲ့ကြပေမယ့် အိမ်ကလူကြီးတွေ သိသွားကြတဲ့အချိန်မှာ ညည်းအဖေလည်း သေသက်တဲ့ဒဏ်ရာရပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့တယ်။ လပိုင်းအတွင်းမှာ သေတယ်။ ညည်းရဲ့အသက်ကိုပါ ရန်ရှာတော့မှာ သိလို့ ညည်းအမေ ငါ့လက်ထဲ ထည့်လွှတ်လိုက်တာပေါ့။”

ဒီလောက်ထိ ရန်ငြိုးထားကြတာမျိုး ပန်း မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ကြုံညည်း မကြုံဘူးခဲ့တာမို့ မယုံနိုင် ... ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ နားလည်လှောင်ခဲ့ပေ ...။

“ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ငါကတော့ အပေအတေပေပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ချင်း အရမ်းခင်ကြတာတော့ အချိုးတူပဲ။ ညည်းအဖေက ငါ့ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သန့်စင်သန့်စင်သွားတဲ့နောက်မှာ ငါ့မှာလည်း ကြေးမြီတွေနဲ့ မွန်းကျပ်နေပြီ။ ငါ့အလောက် ညည်း မစားရဘဲ မစိုး တို့ လူလည်ကျနေတာတွေကို သိလိုက်ရတော့ ညည်းကို မထောက်ပံ့တော့ဘဲ တစ်နေရာ ပြောင်းအိပ်စိုက်ကူးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ လူမသိသူမသိ ငါ ထောင်ချောက်ပဲ” တဲ့ ...။

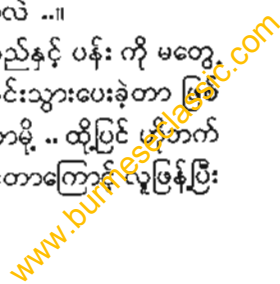
ဦးလေး ဦးသက်လွင် ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်နေနေ သူက ဘာမှမဆိုင်ဘဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ။ မိခင်ရင်းကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်သမီး တစ်ယောက်လုံးကို အပျိုရွယ်လေးဖြစ်တဲ့အထိ ဟခြားမှာထားပြီး ထောက်ပံ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို နားလည်ပေးရမှာလဲ ...။

ဦးသက်လွင် က ထောင်က ထွက်လာသည်နှင့် ပန်း ကို မတွေ့ဘူးလျှင် .. အဘိုးအဘွားတွေရှိတဲ့ဆီ သတင်းသွားပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သမီးရှင်ပီပီ သမီးကလည်း မရှိတော့တာမို့ .. ထိုပြင် ဟိုဘက်က အဘိုးအဘွားတွေသိလျှင် မြေးလုလာမှာစိုးတာကြောင့် လူဖြစ်ပြီး

အခန်း (၄၃)

‘နင် မသွားလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး’ဆိုလို့ ကိုယ်ပါမှ ပြီးမှာပဲ။ လည်း သိနေလို့သာ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒီခြံ ဒီမြေမှာ ခြေချလိုက်တာနဲ့ ဦးတောက်ထိန် ဒေါ်သန့်စင် တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးအဖြစ် အများရှေ့မှာ ခြေလှမ်းဝင်သလို ဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားပေ။ လျှပ်ပန်း မှာ ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာသည့် အဘိုးအဘွားတွေ ခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး၏ သမီးလှ ရတနာလေးအဖြစ် လူလောကထဲကို တခမ်းတနား ရောက်လာခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသည်။ ဒါတွေကို ပန်း နဲ့ သားငယ် တို့ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်မှာ ဦးလေး ဦးသက်လွင် နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆိုလို သိခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဆင်းရဲတဲ့လူနဲ့ သဘောမတူတာမျိုးဆိုရင်တောင် အချိန်တစ်ရက် ခွင့်လွှတ် ချစ်ခင်လာနိုင်သေးတယ်။ အခုဟာက စီးပွားပြိုင်ဘက်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ ညည်းရဲ့ ဘိုးဘေးတွေလက်ထက်တည်းက လူမှုရေး

တိတ်တိတ် ကြိတ်ရှာနေကြသည်။

ဦးသက်လွင် နဲ့တွေ့တော့ ဒါတွေကို သိရပေမယ့် သူမ ဝမ်းနည်းနေတာကို မမြင်ရဘူး။

ဒါပေမယ့် လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးအတိုင်းအတာကိုတော့ လက်ခံခဲ့သည်။ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ဖို့ အားလုံး ပြည့်စုံလောက်တဲ့အထိ အနေတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့၏။

နောက်ထပ် ဘာတွေထပ်ပေးပေး ဘယ်သူလာခေါ်ခေါ်လုံးဝ မလိုက် ... အားကိုးကြင်နာဟန်လည်း မပြခဲ့ဘဲ အမွေ လွှဲပြောင်းတဲ့လူတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် သေဆုံးကုန်တဲ့အထိ အဘိုးအဘွားတွေ လိုစီစဉ်ခဲ့သည်။ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်။ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားသိလည်း မသိ ...။

ဒီနေ့က တကယ်ကို မလာမဖြစ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ ...

“ဒီဘက်ကို ကျွဲထားတာ ငါးပေလောက်ကို ရှိတာ ကြည့်ပါနော်။ ပန်း ... ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ခြံခတ်မထားဘူးဆိုမယ့် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာ အသိသာကြီး ...”

မနေ့က ဒေါသထွက်နေသည်။ ပန်း က အမြင့်ကြီး တက်ကြွပြီးသည့် အဆောက်အအုံနှင့် အလုပ်သမားတွေ တက်ညီလက်ညီ လှုပ်ရှားနေကြတာကို လက်ပိုက်လေး မော့ငေးနေ၏။

အနားမှာ ရှေ့နေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ခြံစောင့်နှစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

“ငါကတော့ ဒီနေ့ တရား စွဲကိုစွဲမှာ ... ဘယ်နှယ် ပိုင်ရှင်မထီမဲ့မြင်နဲ့ စော်စော်ကားကား ... ပြီးခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးတုန်းက တစ်နေ့လယ်လုံး လာစောင့်တယ် မလာဘူး ... ဖုန်းဆက်တော့ တစ်ခုမှ အားတယ် မရှိဘူး ... နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး မအားဘဲ မအားလွန်းတဲ့ ဖုန်း ...”

မနေ့က ဆီမန်းမန်းသလို ရေရွတ်လို့ မပြီးနိုင် ...။ ရှေ့နေက ကျွန်ုပ်တို့မြေကို မြေတိုင်းဦးစီးအရာရှိက တိုင်းတာနေတဲ့အတိုင်းမှာ လိုက်မှတ်နေ၏။

မနေ့ သတ်ရမှ ပြန်ခဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ပန်း က ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ နေရာသစ်တစ်ခုကို လေ့လာ အကဲခတ်နေတာမျိုးထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားမှုမျိုး မရှိသည့်ပုံဖို့ ...

“ပန်း .. နင့်ကိစ္စဆိုတာရော ခေါင်းထဲမှာ ရှိရဲ့လား ... ဒီတိုက်က ဒီခြံမြေကို နင့်နာမည်နဲ့ သေချာ လွှဲပြောင်းပေးထားတာနော် ... သည်းပဲ ဒေါသဖြစ်နေလို့ မရဘူး၊ ငါ့လက်မှတ်တင်ပြီး တရားစွဲလို့ ... မရဘူး ... ဒီနေ့ ခေါ်ထားတာမှ ရောက်မလာရင် ဒီပိုင်ရှင်ဆိုက် ...”

“မနေ့ ရယ် .. သူ့ကိုယ်တိုင် ရောက်မလာလို့ ကိုယ်က ဒေါသထွက်နေတာကိုး၊ သူ ရောက်လာလို့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့ရင် လည်ပေးသင့်ရင် ပေးရမှာပဲပေါ့။”

“ဘာရယ် ..”

“တကယ်လို့ ပန်း ဒီမှာ တစ်နေ့နေ့ လာနေဖြစ်ရင် ခြံချင်းကပ် ချိတ် နေရမယ့်သူတွေ၊ မတွေ့ကြခင်တည်းက အဆင်မပြေဖြစ်နေကြတာ မကောင်းပါဘူး။”

မနေ့ မျက်လုံးပွားနှင့် ကြည့်၏။ ဒီသဘောရှိမှဖြင့် ဒီမှာ ဒေါသထွက် ဖြစ်နေရတာကို ‘မဖြစ်နဲ့ဦး .. ခွင့်လွှတ်ဖို့ ရှိနေသေးတယ်’ လို့ ချောင်းလေးဘာလေး ခေါက်ပါလား ...။

ခုတော့ အကြောင်းမကြား ဘာမကြား တစ်ယောက်တည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ...။ ဒီမှာတော့ အရူးဖြစ်လို့ ...။

ပန်း ကလည်း မနေ့ မျက်လုံးပွားကြည့်နေတာကို သဘောပေါက်တာ ...။

“မနေ့ ပဲ ကြည့်ဦးလေ .. သူများခြံထဲကို ဒီလောက်ထိ ကျူး

www.burmeseclassic.com

ကျော်ဆောက်ထားဘာ၊ ခုပဲ လေးလွှာရှိနေပြီ .. သူ ဘယ်လိုပြန်
မလဲ ..၊ ဒီလိုလူက ပန်း တို့ကို မထိမဲ့မြင်နေပါ့မလား ..၊ သူ
မလာတာ တခြားကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ပန်း ဒီ
ဒီခြံကို လုံးဝ မမက်ဘူး။

“ဘာ!...”

ကြားရပြန်ပြီ ..၊ အထူးဆန်း တစ်မျိုး ..။

“ပန်း ရယ် .. သားသမီးဝတ္တရားထဲမှာပဲ ကြည့်ပါဦး၊ မိဘ
အနစ်ဆိုတာ ..”

“ပန်း ကိုယ် ပန်း ဘယ်သူ့ကို အမေခေါ်ရမှန်းတောင် မသိခဲ့
မနေ့ ..၊ အမေလို့လည်း ဒီနေ့ထိ မခေါ်ခဲ့ရဘူး၊ သားသမီးဝတ္တ
ဘယ်လိုကျေရမှာလဲ ..၊ လူလောဘအရ ရရင်တော့ ယူမှာပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား၊ ပေးလို့ ယူထားလိုက်တာပဲ ရှိတယ်၊ ငါ့မိဘ
အမွေရတယ်လို့ ပန်း တစ်ခါမှ ပီတိစိတ် မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါတွေကို လာ
ကြဟော့လို့ အော်ဟစ်ခေါ်ပေးပစ်တဲ့အထိ စိတ်မထားတတ်နိုင်သေး
မယ့် လောဘသက္ကာယနဲ့ သိမ်းကျုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူးဆို
ပန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေတယ်”

“ဒါဆို နင် အခု ..”

“မနေ့ ပဲ ပန်း လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုလို့လေ .. ပန်း ကိုယ်တို့
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုဘက်က အဆင်မပြေစရာတစ်ခုခု ပြော
ညှိနှိုင်းလာရင် ကျေနပ်ပေးလိုက်မှာပဲ၊ ဥပမာ ဒီ ငါးပေလေးကို
သူ့ကို ရောင်းပါဆိုရင် ..”

“ပန်း ရယ် ..”

ပြောလို့မှ မဆုံးသေးခင် ဟိုဘက်က ပိုင်ရှင်ရောက်လာပါပြီ
အကြောင်းကြားလာခဲ့၏။ ပန်း က သူတို့ရှေ့ကို လျှောက်သွားကာ
“ဟိုဘက်က ဘာမှန်း မသိသေးဘဲ ပန်း က ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေ

တောင်းပြီး စောင့်နေတာမျိုး မဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ပန်း ကပဲ သွားတွေ့ပါ
“ ကျွန်မတို့ လိုအပ်သလိုပဲ စီစဉ်သွားကြတာပေါ့ ” တဲ့ ..။

မနေ့ တို့ ဒီဘက်မှာပဲ ကျွန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ပန်း က ဒီဘက်ကနေ ဟိုဘက် အဆောက်အအုံရှေ့က ယာယီ
ထိုင်ခန်းလေးထဲကို အကြောင်းလာကြားသည့် ကောင်လေးတစ်
ဘက်နဲ့ပဲ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“သူဌေး .. ဟိုဘက်က ခြံပိုင်ရှင် လိုက်လာပါတယ်”

ကောင်လေးက လှမ်းပြောပြီး တံခါးရွက်ကို သူပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်
အထဲရောက်သည်နှင့် စားပွဲဘက်ကို တစ်စုံတစ်ခု လှည့်ယူလိုက်
အရိပ် ကို တွေ့လိုက်ရကာ ...

“ဆောရီးဗျာ .. ကျွန်တော်က ခုပဲ လာမလို့ ..”

ပြောရင်း ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ပန်း နဲ့ သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်
သွား၏။ ဆုံလိုက်ကြတိုင်း မထင်မှတ် မမျှော်လင့်ခဲ့ကြဘဲ အကြိမ်
အခါ ဖြစ်ခဲ့ကြလျက် ...

“မင်းလား ..”

မပြည့်စုံသည့် ဝါကျတစ်ခုက မေးခွန်းအဖြစ် ထွက်လာ၏။ ပန်း
ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ကိုကို ဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

ကိုကိုကိုမြင်တိုင်း လွမ်းဆွတ်ငေးမောနေလိုခြင်းတွေက ဒီနေ့မှာ
အတတ်ခဲ့ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိတာနှင့် ဖျင်းခနဲ ပူထူသွားသည်
ခွက်ရွံခြင်း ..။

ပန်း ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်သည်။ အရိပ် က လက်ကိုဖမ်း
လိုက်ကာ ...

“အခု တွေ့ကြတာ အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မလိုတော့ပါဘူး”

ပန်း က လက်ကို ရုန်းမရတော့ ခါချသည်။ အရိပ် က မလွှဲသူမဘေးမှာ နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ မင်းရဲ့ခြံမှန်း လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး .. အဲဒါတော့ မင်း ဖြစ်မယ်။ အလုပ်ကိစ္စမှာ လူမှုရေးနဲ့ မရောတတ်တာ ငါအကျွန်ုပ်တို့ ...

“ပန်း သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ပန်း ကလည်း ကိုကို ဟုတ်တရား မဟုတ်ဟုတ် ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ရအောင် ပြဿနာရှာဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အခု ကိုကို ဖြစ်နေတော့ ဘာမှမှ ပြောဖို့ မလိုတော့တာနဲ့ ...

“နေဦး ..”

ထွက်သွားဖို့ပြင်ပေမယ့် အရိပ် က လက်ကိုဆွဲထားသဖြင့် ထွက်ကသာ လှည့်နေပြီး လက်က ကျန်ရစ်၏။

“မင်းကို ပြောစရာ ရှိတယ်”

အရိပ် က လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကာ သူက တံခါးဘက်ထဲ ပိတ်ရပ်နေလိုက်ပြီး ...

“မင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်လို အတုံ့အလှည့်တွေပဲ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ ဟိုညက ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်ဘက်က ..”

“ထားလိုက်ပါ ကိုကို .. အရစ်ကျ ကြွေးဆပ်နေရတဲ့လူလို ချစ်ရဲ့ဘက်က ပေးဆပ်နေသူမျှ ကိုကိုဘက်မှာ တစ်ရစ်ချင်း ပြောကျသွားမယ်ဆိုရင် ပန်း ကျေနပ်တယ်”

ပန်း မျက်ဝန်းမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လေးဖြစ်လာတော့ အမျက်နာလှပစ်မိသည်။ မျက်ရည်မလွယ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကို သူ မမြင်ချင် ...

“အဲဒါ ကိုကိုက အတုံ့အလှည့်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ရယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အတွက် ကိုကို ကျေနပ်ဖို့ပါ။ ပန်း ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ လိပ်ပြာသန့်တယ်။ ကိုကိုကို ပန်း ဘာဖြစ်ဖြစ် အပြစ်မမြင်နိုင်အောင် ပေးဆပ်ချင်နေတာက ..”

“မင်းနဲ့ကိုယ် အမြင်ချင်း ဘယ်တူနိုင်မလဲ လျှပ်ပန်း ..။ မင်းက ပန်းနဲ့ ငါက တရားလို”

“ပန်း စကားဆုံးအောင် ပြောပါရစေ ကိုကို ..”

ဒီစကားကို ရောက်လာတိုင်း ဘယ်တော့မှ ရှေ့ဆက်ခွင့် မရခဲ့ဘူး။ အဖြစ်က ပန်း ရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ နာကျင်သည့်အပြုံးတို့ကို ဖြစ်စေခဲ့တာကို ...

“အချစ်ဆိုတဲ့စကား ကိုကို မကြားချင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ အဲဒီလောက်လည်း သိက္ခာမမဲ့သေးပါဘူး ကိုကို .. ကိုကိုအပေါ်မှာ ပန်း ဘက်က မရိုးသားစိတ် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဲဒါ ကျေးဇူးရှင်မို့လို့လေးစား အထင်ကြီးလွန်းတဲ့စိတ်ပါ။ တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့မရတဲ့ သူ့ သွားပြန်တာတွေကို ကျေးဇူးလို့ အမျိုးမျိုး သတ်မှတ်ကြပေမယ့် ပန်း အပေါ်မှာ တင်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုကျေးဇူးက ပန်း ဘယ်သူ့ဆီကမှ မရနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးမျိုး ..။ ဘယ်သူကမှ လက်ကမ်းပေးမှာမဟုတ်တဲ့ နိုင်ထဲကနေ ပန်း ရခဲ့တဲ့လက်တစ်ဖက်က ကိုကိုလက်တစ်ဖက်ပါ”

ပန်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကုန်မှ မျက်နှာက ငုံ့ချပြီး အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။

“အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်လို့ ကိုကို ဘယ်လိုထင်မိသလဲ .. ဘာကြောင့်ပဲ တုံ့ပြန်တုံ့ပြန် ပန်း ကျေနပ်တယ်။ ကိုကို မကြားချင်တဲ့စကားမျိုးကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် စမပြောဘဲ ပန်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး ကိုကို။ ခဏဖြစ်ဖြစ် .. ထာဝရဖြစ်သွားသွား ..”

ပန်း က မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်ရင်း စကားအဆုံးသတ်နှင့်အတူ ကိုကို ကွေ့ရှောင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“မင်း ပေးဆပ်နေတာတွေက သိပ်သန့်စင်နေတယ်ဆိုတော့ ငါက တစ်ဖက်သတ် ဆိုးနေတာပေါ့။ မင်း ဘာမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ပြောတာ ဒါနဲ့ဆိုရင် တစ်ခါ နှစ်ခါ မကတော့ဘူးနော် လျှပ်ပန်း ..။

ကန်ရေပြင်ထဲကို ကျောက်ခဲလေးတွေ တစ်လုံးချင်း ပစ်ထည့်နေမင်းရဲ့ရှောင်လွှဲချက်ကို တစ်ခုချင်းထည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ငိုကြွေးစားနေတာလား ..၊ မရဘူး ..”

“ဟုန်း ..”

ပန်း က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ သူ့မျက်နှာကို အေးစက်စက်မော့ကြည့်သည်။

“ကန်ရေပြင်က ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ရေထဲ ကျသွားတဲ့ ကျောက်ခဲလေးတွေက ကန်ရေပြင်အထက်ထိ တက်လာမှ အောက်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ပို့ချနေပြီဆိုတာ လူတွေမှာ၊ ကိုကိုရင်ဘတ်ထဲမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်၊ မြင်ကြားနေရက်နဲ့ တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ရက်နဲ့တောင် ကျောက်ခဲပို့ချသလို မဆုံမကန်ဖြစ်တဲ့အထိ ဘာမှ မသိသေးဘူးဆိုရင် ပန်းနဲ့ ပို့ချမှုတွေ အရာမထင်တာ ဝမ်းနည်းဖို့ မရှိပါဘူး။”

သူ့ရဲ့ ပန်းတစ်ဖက်ကို တိုးတိုက်၍ ခွတ်ထွက်သွားသည်။ အနှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့လျက် မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်လေသည်။ ဒါတွေဟာ တကယ်တမ်း ပို့ချမှုတွေဆိုရင် သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေမလဲ ...။

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့တာ မှားနေလို့လား ..၊ ပန်း ရဲ့ ပို့ချမှုတွေ မှားနေတာလား ..။

တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မှားနေရမည်။

အခန်း (၄၄)

ငါ မှားပြီလား ..။

လက်ထဲရောက်လာသည့် တစ်တန်းသွားစိန်ကုံးကို ကတုန်ဆင် ဖိဆုပ်စားမိရင်း ထွက်ပြေးဖို့လည်း သတိမရ ..၊ ငွေလိုချင်လို့ လောဘစိတ်တွေလည်း တဒင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။

“ဟာ! ... မပြေးသေးဘူးလား .. ဟောကောင် မြန်မြန်လစ်တော့၊ လိုက်ရင် ငါတို့ ပစ္စည်း ပြန်ထားခဲ့ရလိမ့်မယ်”

လှေကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာသည့် မောင်မောင် က စိန်ကုံးစားသည့် သူ့လက်ကိုပါ စုသိမ်း တွန်းလိုက်ရင်း စိတ်မရှည်သည့် စိန်ကုံးကို ဆွဲယူ၍ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ငါ့အဒေါ်ပစ္စည်း မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒီကနေလွတ်ရင် ပြီးတာ မြန်မြန်သွား ..”

“ငါ ကားကို ရှေ့မှာ ရပ်ထားခဲ့တာ”

“အဲဒါကြောင့် ငါ နေခဲ့မယ် ပြောတာပေါ့၊ သွား .. မြန်မြန် အရောက်နေကြပြီတဲ့၊ ဖုန်းရတာ ကြာလှပြီ .. တော်ကြာ အထူးမှာ မှားမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကိုမောင် .. ကျွန်တော် ..”

“ကဲ .. သွားပါဆိုကွာ ..”

သူ နောက်ဖေးဘက်ကနေ ပတ်ပြေးလာခဲ့မိသည်။ တစ်ဘက်တစ်ကိုယ် မိဘပစ္စည်းကိုတောင် ဒီလို ခိုးယူမသုံးဘူးခဲဘဲ ခုကျော့ပြာချ၍ အသက်ဆက်နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ..။

“ဟာ!... နောက်ဖေးက လူတစ်ယောက် ပြေးသွားတယ်၊ ထိုလိုက်စမ်း ..”

နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်ဆိုတာကို ရှာမတွေ့လို့ ဗျာတုန်း လူရိပ်တွေ မြင်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြန့်ကားထွက်သလို နှစ်ဆ သုံးဆ ကြီးသွား၏။

နေ့လယ်ခင်းကြီး ဖောက်ထွင်းမှု ဖြစ်သွားသည်ဆိုရင် သွားကိုမောင် ဘာလုပ်နေလဲ ..။ ကိုမောင် ထွက်လိုက်လာသလို ဆုတောင်းပေးမယ့်လည်း မပြည့်ခဲ့ ..။

“ဟိုဘက်ကို ပြေးတာ .. လိုက် .. လိုက် ..”

လူတွေ ပြေးလွှားလာသံ နီးလာသည်။ ကံကောင်းထောက်မလွယ်ပေါက်ဆိုတာကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ထိုအပေါက်ဆီပြေးအိတ်ကို လက်နဲ့ ပြန်စမ်းမိ၏။

ဒီပစ္စည်းနဲ့အတူ လူကိုမိသွားရင် မလွယ် ..။ ပြီးတော့ ဒီဒီနားမှာ ပြန်တွေ့သွားရင် သူ့နောက်ကို ဆက်လိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘဲ ထို့ကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် စိန်ကုံးကို ထုတ်၍ လက်ဖြင့် ပစ်ချထားခဲ့သည်။

“ပြေးပြီ .. အပြင်ရောက်တော့မယ် .. ဟိုမှာ ..”

“ဘာကောင်လဲကွ .. သူ့ခိုးဖျိုး .. အဲဒီမှာ ထွက်ပြေးပြီ၊ ဖမ်းကြတာ .. သွားပြီ .. မင်း သေပြီ သားငယ် ..။

အတွေ့အကြုံမရှိဘူးသည့် ကြောက်ရွံ့မှုက လူကို လေဟုန်နီ

ပြေးနေမိမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိတော့တဲ့ ..။

“အား!...”

ခလုတ်တိုက်မိလိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ဟပ်ထိုးလဲမတတ် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် သူ့ရဲ့ဘေးကို ရောက်လာသည့် ကားတစ်စီးနှင့်အတူ..။

“ဟိတ် .. မြန်မြန်တက် ..”

“အစ်ကို ..”

လမိုက်ညမှာ နေသာသလို ရင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန် နွေးထွေးသည်။ ထိတ်လန့်မောပန်းနေသည့်ကြားက သွားအဖွေးသားပေါ်တွင် ရယ်လိုက်မိတာလည်း ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တူမလား မသိ ..။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ..”

“ကျွန်တော် ..”

ကားပေါ် လုံးဝ ရောက်နေကာမှ ငါ ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ ပြန်သတိရ၏။ ထိုအခါ မိုးပြာရောင်ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ရှင်းသန့် မြေနေသည့် အရိပ် မျက်နှာကို သိမ်ငယ်စိတ်နှင့် ငေးခနဲ ကြည့်သည်။ အရိပ် က ကားမောင်းနေရင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ငါ ရိပ်မိနေတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် မင်း ဘဝပျက်နေပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ..”

ဝန်ခံမလို ပြင်ထားသည့် ‘ကျွန်တော်’ ပေါင်းများစွာဟာ လည်ချောင်းမှာပဲ ပျော်ကျ ပျောက်ကွယ်၏။ အရိပ် ကပဲ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲက ကြည့်၍ ..

“ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ .. မင်းတစ်ယောက်ပဲ လွတ်လာတာ ..”

“ဟင်!...”

အစ်ကို သိနေတာလားဆိုသည့် အံ့ဩသည့်အကြည့်ဖြင့်
အရိပ် က နှုတ်ခမ်းမဲ့သလို ပြုံးလိုက်ကာ ...

“မင်းဖြစ်လာတဲ့ပုံ မြင်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်၊ အံ့ဩတာပဲ ...
မင်းလိုအရွယ်လေးတွေ စပြီး စည်းကမ်းမဲ့လာကြတာ၊ ကိုယ့်
မိသားစုထဲမှာပဲ ဖြစ်တတ်ကြတာ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းက နေခင်းကြောင့်
တောင်ကြီး ...”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို .. ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် မဟုတ်တာ
လုပ်မိခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

“လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒါ မင်း ကျူးလွန်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
နောက်ဆက်တွဲကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းနဲ့ အဖော်လိုက်
ရုံပါ၊ သူငယ်ချင်းက သူ့အဒေါ်ဆီက ..”

ပြောပြလိုက်ပြီးမှ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စိတ်နှင့် သားငယ် မျက်လုံး
လေး ငုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်ပြည့်
သော မျက်လုံးတွေနှင့် ပြန်မော့လာကာ ...

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် .. သူလည်း ခုလောက်ဆို
ပြောလက်စနှင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ မျက်နှာမှာ ချောက်ချက်
တွေ ဖြစ်လာလျက် ...

“ကျွန်တော့်အိတ်လေး ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ”
“ဘယ်ကားလဲ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ပေးမောင်းခဲ့တဲ့ ကား ..၊ အဲဒီအိတ်ထဲမှာ
တော့ ကျောင်းသားကတ် ..”

ဆက်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အနေတာကို အရိပ် က
မျက် ကင်းမဲ့သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“အခု မင်းအမေဆီ လိုက်ပို့ရမလား”

“ဟာ!... မဖြစ်ဘူး ..၊ အစ်ကို .. ကျွန်တော် မေမေနဲ့ အဆင်မပြေ
ဒါတွေ လုံးဝ သွားမပြောပါနဲ့ .. တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ .. ဒါဆို မင်း အခု ဆင်းတော့ ..”
“ဗျာ!...”

“မင်းအတွက် ဘေးကင်းတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီပဲ၊ ဘယ်ထိ
ခိုက်ချင်လို့လဲ”

အရိပ် မျက်နှာကို အထင်ကြီးခြင်း၊ ဓယ တောင်းပန်ခြင်း စသည့်
သိမ်ငယ်မှုများစွာနှင့် ကြည့်ကာ ...

“အစ်ကို .. ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသွားပြီလား”
“ဟွန်း ..”

အရိပ် က စတီယာရင်ပေါ် လက်တင်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်သည်။
“မင်းက အထင်သေးခံရမှာ ကြောက်နေသေးတာလား”

“ကျွန်တော်က ..”
“ဆင်းတော့ ..”

သားငယ် မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို သူ
ဘာမှ ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ ခွေးပြေး ပြေးခဲ့ရတာပါ။ သူများပစ္စည်း
ယူခဲ့တဲ့သတ္တိလည်း မရှိခဲ့တာတွေ ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ ...။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းမထက်မှာ ခြေစုံရပ်မိတာနှင့် လျှော
နဲ့ ပြေးထွက်သွားသည့် ကားကို နာကျင်စွာ ငေးမောနေမိသည်။

ခန့်တည်ချောမွေ့သော အရိပ် ရဲ့ ပင်ကိုစတိုင်လ် ..၊ လူငယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြီးပွားအောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် အရည်
အချင်းကောင်းများနှင့် အရိပ်ထင် ...။

ထိုလူဟာ မကြာသေးမီသောကာလများတုန်းက သူနဲ့ စားပွဲတစ်
ပွဲတည်း ထိုင်ကာ ချစ်ခင်နှေးနှေးမူများနှင့် အရေးပေး ဖော်ရွေခဲ့ဖူး
သည်။

သူကိုယ်တိုင် ဒီလိုလူကို အထင်ကြီး အားကျလွန်းလို့ သူ့လိုကြီးကြီးစားချင်ခဲ့တာပါ ..။ ခုတော့ အားလုံး ပျက်စီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မျက်တောင်ဖျားတို့ မှေးကြည့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသွားသော နှုတ်တို့က မင်းလိုကောင်ရွပ်လေးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာ ရှက်မိတယ် လို့ သွားခဲ့သလို ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲကျန်ရစ်၏။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ဝေးကွာကျန်သည့် ခပ်ချောင်ချောင် ရှည်ရှည် ချာတိတ်ရဲ့ပုံကို မမြင်ရတော့တဲ့အထိ စိုက်ကြည့်နေမိအရိပ် မျက်နှာမှာ နီတစ်လှည့် ဖြူတစ်လှည့်နှင့် ကောက်တွေကြောင့် တွေ့လည်း မညီညွတ်တော့ပေ ...။

ပြီးတော့ ကားမောင်းနေရင်း နားကျပ်တပ်လိုက်ကာ ...

“တွေ့တယ် .. ပြီးသွားပြီ”

“... ..”

“ကားထဲမှာ သူ့အိတ် ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါ ငါ့ဆီလာပေး”

“... ..”

“မင်း ပီပီရီရီနေ .. ငွေကို အရင်ထက် နည်းနည်း လျှော့ပေးလိုက်၊ အားလုံး အရင်လိုပဲ ထားဦး”

“... ..”

“ဟိုကောင်တွေ နောက်ထပ် ကျူးလွန်ဖို့တွေ ဖြစ်လာရင် ပါမသွားအောင် မင်း ထိန်းထား ..”

နားကျပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး စေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းဆန့်သွားသည်။ စိတ်ကူးတွေအားလုံး လက်တွေ့မှာ အံဝင်ဝင်ကျ နေခဲ့ပေမယ့် သူ မပျော်ပါလား ...။

အခန်း (၄၅)

မနက်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲကို ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ ညပိုင်းမှာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ၊ ဆီရည်တူချင်းမို့ မနက်နဲ့ ည စည်ကားသိုက်မြိုက်ပုံချင်းကတော့ တူတူပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ညပိုင်း ဧည့်ခံပွဲကိုတော့ မတက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သားငယ် ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖုန်းဆက်တာ လိုက်ပြီးမှ ...

“အန်တီ .. ‘စိန်မျက်ခြယ်’ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို လာခဲ့ပါဦးနား ..။ အဲဒီ စိန်မျက်ခြယ်က မြေးအငယ်ဆုံးက ဆယ်တန်း သုံးနှစ်ကျပြီး အပြင်မှာ လေနေတာ၊ အဲဒီကောင်က သားငယ် ကို သူနဲ့ ခြင်းပူးအောင် လုပ်ထားတာလို့ သတင်း အတိအကျ ရထားတယ်။ အဲဒီကို သားငယ် လာလောက်တယ်” တဲ့ ...။

သူတို့တွေ သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ မြေးအငယ်ဆုံးဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပန်း စုံခမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ပစ္စည်းတွေ ခဏခဏ လို အိမ် သိပ်မကပ်ရဲဘူးလို့ ကြားရ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆက်တွဲ ကြားရတာတွေက မကောင်းပါ။ သား...
လောက်တော့ မမှိုက်လောက်ဘူးဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်သေးသေး...
နဲ့ ဒီပွဲကို လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

စားပွဲမှာ စထိုင်ကတည်းက စားစရာတွေကိုလည်း မမြင်...
လူတွေကိုလည်း ဂရုမထားမိဘဲ သူမ ရှာဖွေနေမိတာက နေ့...
လူငယ်လေးတွေ ..၊ ဖုန်းထပ်ခေါ်တာလည်း မရ၊ သူတို့ပြောတဲ့...
သားငယ် ရောက်လာပါ့မလားဆိုတာလည်း မသေချာဘဲ ...

“လူ သတိထားမိဦးမယ် ပန်း ရယ် .. လည်ပင်းကြီးပါ...
ထွက်နေအောင် မရှာပါနဲ့ .. အလိုလိုကမှ မျက်လုံးတွေရှိသမျှ...
မှာချည်းပဲ ..”

မန္တေ သတိပေးမှ လည်ပင်းကို မသိမသာ ပြန်ချရသည်။ ပြင်...
မိတာကတော့ ဒီပွဲမှာမှ လှချင်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ဆိုးမ .. နန်း...
လို့ တစ်သက်လုံး အပြောခံလာခဲ့ရသမျှ အလှပြင်တာကို ဝါသနာ...
ပါခဲ့ရတာဖြစ်ကာ လှချင်နေတာလည်း ဝါသနာပဲ ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းပြာရောင် အပျော့သား ကိုယ်ကျပ်လက်ရှည်လေးကို...
တစ်ခြမ်းနဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာပဲ အပြည့်ထားကာ ကျန်သည့်...
တစ်ခြမ်းနဲ့ လက်ခုံပေါ်ထိကာ အပါးသားလေးနဲ့ တစ်ဖက်စီ ဖြစ်...
ထို့ပြင် စိမ်းပြာရောင် အပါးသားလေးက အတွင်းသားအရောင်အတိုင်း...
ရှိနေလျက် သစ်ရွက်ရှည်ပုံလေးတွေ စီးကွင့်ထိုးထားသဖြင့် အသား...
ပေါ်မှာပဲ ပြုံးပြက်လက်နေသလိုလို ...။

ဆံပင်ရှည်တွေကို တစ်ဖက်စောင်း ပွပွလေးထုံး၍ ဆံစေ့...
တချို့ကို ပါးပါးလေး ပြန်ချထားသည်။ ပြားကပ်ထားသည့် တစ်...
ဆံပင်တွေက ဆံပင်နဲ့ပဲ ပန်းပွင့်ပုံ ပြန်ဖော်ပြီး ကပ်ထားတော့ သူမ...
အလှမှာ ရိုင်းတာယဉ်တာတွေ ရှုပ်ထွေးလျက် ကြည့်လာသည့် မျက်...
ကတော့ ရုတ်တရက် ခွာနိုင်မှာမဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

ပန်း အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်ချင်သည်။ ဖြစ်အောင်လည်း ပြင်ထားခဲ့...
ယုံ မှန်တင်ခုံရှေ့က ခွာလိုက်တာနှင့် သားဇောက်က ကိုယ့်ကို...
လာတိုင်း ခဲ့ပစ်ချင်သည့် အရွတ်ဆန်သည့်စိတ်တွေပါ မပျက်လွင့်...
ခဲ့သည်။ ခုလို အနေခက်ပြီဆိုတော့မှ ဒီလောက်ထိ ပြင်လာမိတာ...
ပြီမှန်း သတိရသည်။

သူမ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ သူ့ထက်ငါ အလှ၊ ဓနတွေ အပြိုင်...
နိုင် ကြားဖို့မဟုတ် ..၊ သားငယ် ကို တွေ့ရဖို့ ဖြစ်၏။

“မန္တေ .. နေ့ညီ တို့က မလာဘဲနဲ့ ပန်း ကို ချိန်းတာထင်တယ်”
“အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် .. သူတို့က နင်နဲ့ ဒီမှာဆုံမယ်လို့ ပြောတာ...
မဟုတ်တာ၊ သားငယ် ကို တွေ့နိုင်တယ်.. သွားလိုက်ပါလို့ပဲ ပြော...
ဒီလူတွေနဲ့ သူတို့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့”

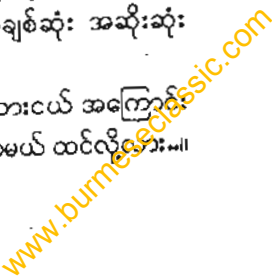
“ဒါဆို သားငယ် ကို ပန်း ကပဲ ရှာရတော့မှာပေါ့”
“ဪ .. နေစမ်းပါဦး .. ဆန္ဒကလည်း စောလိုက်တာ ..”

စည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို ဖြစ်ပျက်နေ...
တာ သူမနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မျက်နှာတစ်စုံ တစ်နေရာဆီကနေ...
ချိန် အကဲခတ်နေကြတာကို နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ပေ ...။

အစွန်းဆုံး စားပွဲပိုင်းမှာ သတို့သား၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံးနှင့်အတူ...
သားယောက် ထိုင်နေကြသည့်ထဲမှာ အရိပ်ထင် ...။

သူမ ဝင်လာကတည်းက သူ မြင်နေခဲ့တာဖြစ်ကာ တစ်ခုခုကို...
လောတကြီး ရှာဖွေနေမှန်းလည်း သိနေ၏။ တစ်ဆက်တည်း သိ...
တက်တာက သားငယ် နဲ့ တွဲဖက်ဖြစ်နေကြသည့် သုံးယောက်ထဲမှာ...
ကို ဆိုသော ကောင်လေးသည် ဒီအိမ်က အချစ်ဆုံး အဆိုးဆုံး...
ချိန်ပျက်နဲ့ ကောင်လေး ..။

ပန်း လိုက်ရှာနေတာ ဒီကောင်လေးဆီမှာ သားငယ် အကြောင်း...
မလိုလား .. ဒါမှမဟုတ် သားငယ် ဒီရောက်လာမယ် ထင်လို့လား...။

“ကြည့်လှချေလား ဆရာကြီးရဲ့ .. ဘာလဲ .. သူ့ကို ခင်ချင်လို့
ကိုကြည့်စင် က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကပ်မေးသည်။ ပြီးတော့
“အဲဒီတစ်ယောက် အခုတစ်လော ဟော့ထိ ဖြစ်နေတယ် သိ
ဖြစ်လောက်စရာပဲနော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုရိပ် ကသာ ကြည့်နေနိုင်တာ .. ကျွန်
စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘူး”

အရိပ် က သူမထံမှ မျက်လုံးမခွာဘဲ ပြုံးလိုက်ကာ ...
“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ပြောပါဦး”

“မသိဘူး .. ခူးတုန်လာသလိုလို ထွက်ပြေးချင်သလိုလို
မျက်လုံးက တစ်ခုခုဆီ အရောက်ပို့နေသလိုပဲ။ ခင်ဗျား မသိလို့
‘ဖရိုက်ဒေးဘား’ က ‘မျက်လုံးရိုင်း’ ဖြစ်သွားတာ သူပဲ ..။ သူ့ဆိုင်
သွားမှ အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် ခမ်းနားသွားတာ ..”

အရိပ် နှုတ်ခမ်းမှာ လျှို့ဝှက်သည့်အပြုံးတစ်ချက် ထင်
သည်။ တော်ရုံ မရင်းနှီးတဲ့လူက သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို သိလိုက်ကြ
မထင် ..။ နေပါစေ .. ဒါ သူ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ..။

“ဒါပေမယ့် အဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ဆက်ဆံလေဒီ ဆို
လောက်ပဲနော် .. အညှီအဟောက်မပါဘဲ နားမည်ကျော်တာ ..”

“လင်းရန်အောင် .. မင်း သိပ်မကြည့်ရဲလို့ပဲနော် .. အတွန်
အမာခံပရိသတ် ထင်တယ်”

ကိုကြည့်စင် က ဝင်နောက်ပြီး လင်းရန်အောင် ပခုံးကို ဖြန့်
လှမ်းရိုက်သည်။ သူက ဒီည စည်ခံပွဲလုပ်သည့် သတို့သမီး သိရီအောင်
၏အစ်ကိုဖြစ်ကာ လူပျိုကြီးလည်း ဖြစ်၏။

မောင်နှမလေးယောက်ရှိကာ လူပျိုကြီးနှစ်ယောက် ပါသည်
လည်း ကြား၏။

ဘယ်သူက အကြီးမှန်း .. အငယ်မှန်းလည်း မသိသလို ဇင်ကို

သည့် ချာတိတ်က ဘယ်သူ့သားမှန်းလည်း မသိပေ။ ထို့ပြင် ..။
ဘိုးဘွားမိဘနှင့် ဦးကြီးဦးလေးတွေ ဝိုင်းရံနေပြီး ဒီကောင်လေး
စိမ်းသွားခဲ့တာလည်း အံ့ဩဖွယ်ပင်။ အရိပ် ခေါင်းထဲမှာ ရယ်မော
ချက် ရှိရင်းနဲ့ပဲ တွေးစရာတွေနဲ့ လည်ပတ်နေသလို၊ မျက်လုံးနဲ့
ဘိုးလည်း မပြတ် အလုပ်ပေးနေခဲ့၏။

အရင်းနှီးဆုံးလူနှစ်ယောက်ကို အလှမ်းကွာသည့် စားပွဲတစ်လုံးစီ
မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကနေ
ကြည့် စူးစိုက်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံက ဦးမြတ်ထွန်း ဖြစ်သည်။
ဒီနေ့ သူ ဒီကိုရောက်လာဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘယ်
မထင်မှတ် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘဲ လာတွေ့နေရတာ သုံးပွင့်ဆိုင်ပါလား..။

အရိပ်ထင် နဲ့ လျှပ်ပန်း ..။
သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့နေကြပြီကို သိသည်။ သူထင်ခဲ့တဲ့
အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည့် ဆိုဦးတော့ .. တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဘူး
သည့်လူတွေအတိုင်း ဒီလိုနေကြဖို့ မရှိပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..။

ဆွဲငင်မလား .. တွန်းကန်မလား .. ဒါပဲရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့လဲ..။
တော်ပါပြီ ..။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်မယ်လို့ ထားခဲ့ပြီးပေ
သည့် မျက်စိအောက် ရောက်လာတော့လည်း မသိခဲ့ဘူးသလို ကျော်
ဘူးမသွားနိုင် ..။ အံ့ဖွဲ့ခဲ့သည့် ရင်ထဲက ရန်စမီးက ပြာဖုံးနေသည့်
ခဲလို ယပ်ခတ်ပေးလိုက်တာမျိုး ..။

“ကဲ .. ဘာတွေ အာရုံစားနေတာလဲ ကိုမြတ်ထွန်း .. အေးဆေး
လို့ရအောင် ဒီမှာ သီးသန့်ဝိုင်း လုပ်ထားတာကို ..”

“မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရာ .. အန်ကယ်လ်ထွန်း က မြန်မာပြည်ကို
သွန်သည်လို့ ခဏလေး .. ခဏလေးပဲ ရောက်ရတာ ငေးချင်ရာ ငေး
သွားချင်ရာ တွေးပါစေ”

ဝရန်တာမှာပဲ စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်းလုပ်ကာ သတို့သမီးရဲ့

www.burmeseclassic.com

အစ်ကိုတွေက ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ တခြားမိတ်ဆွေတွေကို သီးသန့်...
စိစဉ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သူတို့ချင်း ဆက်နွယ်မှု...
သည့် လုပ်ငန်းတွေအတွက် အနားယူရင်း ဆွေးနွေးဖို့ နှစ်လမ်း...
သဘော ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဦးမြတ်ထွန်း သည် သည်းကြီးမည်...
စူးစိုက်နေတာကို ဦးသောင်းမြတ်ဇင် က သတိထားမိသွားသည်။
“ဟိုမှာ ပြုံးပြက်လက်နေတဲ့ စိမ်းပြာရောင်လေးလား .. ကို...
ထွန်း က ဒီလိုလည်း ရှိ .. ဟင်!...”

ဦးသောင်းမြတ်ဇင် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ပန်း ကို သေချာ စူးစိုက်...
ကြည့်မိရင်း ...

“ဇင်မင်းထွတ် .. ဟိုတစ်ယောက်က မင်းပြောတဲ့တစ်ယောက်...
မို့လား .. ငါ မှတ်မိနေတယ်” -
“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

စားပွဲမှာ အကျအနထိုင်နေသည့် ဇင်မင်းထွတ် က ချက်ချင်း...
ထလာပြီး ဧည့်ခံပွဲကို ငုံ့ကြည့်သည်။
“ဟုတ်တယ် .. အရိုင်းပန်း၊ သီရိ နဲ့ ခင်ကြတာ ထင်တယ် ..
ကြည့်စမ်း .. ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ သိရတာလဲ”

ခပ်ထွေထွေ မျက်နှာက ရယ်မြူးရိပ်များနှင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်...
သွားတာလည်း မပုံးနိုင် .. မဖိနိုင် ..။

“မင်းနဲ့ ငြိလို့လား .. အရိုင်းပန်းလေးလို့ ပြောရလောက်အောင်...
လည်း မလန်းတော့ပါဘူးကွာ .. အဲဒါ ကလေးတစ်ယောက်အမေပဲ...
သူ့သားတောင် လူပျိုဖားဖား ဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ .. အန်ကယ်လ်ထွန်း မနောက်နဲ့နော် .. အရိုင်းပန်း...
ဒီလိုပဲ အမျိုးမျိုး နာမည်ပျက်နေကြတာ၊ ကျွန်တော်က ကြည့်တာ...
မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီထဲမှာ အန်ကယ်လ်ထွန်း ပါသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုမြတ်ထွန်း၊ အဲဒီကောင် အရူးထနေတာ၊ တစ်...
ထူး ဒီမိန်းကလေးပုံတွေချည်းပဲ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဦးမြတ်ထွန်း က အပိုင်သိနေသည့် အောင်မြင်မှုနှင့် ခန့်ညားစွာ...
သည်။ ပြီးတော့ ကောက်ကျစ်လျှို့ဝှက်သည့် မျက်လုံးတို့ကို ပန်း...
ခွာ၍ ဇင်မင်းထွတ် ဘက်ကို ရင်ဆိုင်လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမိန်းကလေး အပျိုဖော်မဝင်ခင်တည်းက ငါတို့နဲ့ အရမ်း...
နဲ့ဘာဆိုရင်ရော ငါ ပြောမှာတွေကို မင်း ယုံလား ..”

“ဟင်!...”

ရိုနေတဲ့လူတွေပါ စိတ်ဝင်တစား ထလာကြပြီး ဧည့်ခံပွဲကို ငုံ့...
ကြည့်၏။ ဦးမြတ်ထွန်း က တဟင်းဟင်းရယ်သံနှင့် လက်ပိုက်...
လိုက်တာ စရာကြီးလို့ .. ပြီးတော့ ...

“ယောက်ျားလေးမျက်လုံးဆိုတာ အမြင်စူးရတယ်ကွ .. ငါတို့...
ကို ကျားလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း ကျားက ကိုယ်တိုင် အမဲရှာ...
ပုပ်ပွစာကို မစားဘူး၊ နွားလို့ပဲ ပြောပြောကွာ .. ကောက်ရိုးလှည်း...
ဆွဲမလား .. ကုန်စည်လှည်းကို ဆွဲမလား .. အဟွန်း ..”

ဦးမြတ်ထွန်း က ဇင်မင်းထွတ် မျက်နှာကြီး နီတီတီဖြစ်လာတာ...
နှစ်သိမ့်သည်မဲ့ပြုံးနှင့် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ကောက်ရိုးလှည်းက ပေါ့ပါးပေမယ့် ငါတို့က နွားတွေမှ...
တတ်တာ၊ တန်ရာတန်ဖိုးဆိုတာ သိရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ..။
ဆွေရင်းတွေမို့လို့ နှုတ်၏စောင်မခြင်းနဲ့ ပြောပြတာ .. ရိုင်းသွား...
တော့ ဆောရီးပဲ၊ လက်လီ ဝယ်စားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊
ဆွေ စိုက်ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဟွန်း .. ဟွန်း .. လူပျိုကြီး...
နေပြန်ပြီ၊ ပြောရခက်လိုက်တာ ..”

ဦးမြတ်ထွန်း က ပြောနေရင်း အောက်ကို မသိမသာ ငုံ့ကြည့်

သည်။ ထိုစဉ်မှာ အရိပ် က ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်နေတာ မြင်လိုက်သလို တင်းခနဲ အံကြိတ်၏။ ပြီးမှ ဒီဘက် ပြန်လှည့်၍ ...

“မင်းကို ဒီထက်သေချာအောင် ပြောပြနိုင်သေးတယ် ဇင်ထွတ် ... ဒါပေမယ့် ယောက်ျားက သူများမကောင်းကြောင်း တစ်ခုခု ပြောရင် အတင်းဖြစ်မယ်၊ အကျည်းတန်တယ်”

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဒီမိန်းကလေး ဒီလောက် လှနေတာကို မြင်ဖူးစတည်းက စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လန့်သွားတာ နောက်ပြီး သူက အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ..”

“ဟာ!... ကိုကိုကြီးကလည်း .. ဟုတ်ပေမယ့် သူက ..”
“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဦးမြတ်ထွန်း ရယ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ဇင်မင်းထွတ် က သူ့လျှောက်ရယ်လွန်းသည်လို့ ထင်သည် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လာတော့ တကယ်က ဦးမြတ်ထွန်း မျက်လုံးတွေ ရောက်နေတာ တစ်နေရာမှာ ဖြစ်သည်။

ထိုင်နေရင်းကနေ ထရပ်လိုက်သည့် ပန်း ၏အမူအရာက ပြန်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုဆိုတာ တပ်အပ်သိလိုက်သည်နှင့် ...

“ဟား .. ဟား .. ငါ့ကို အထင်မလွဲနဲ့ ဇင်မင်းထွတ် ... မင်းလက်တွေပြမယ် .. ယုံလား”

ဦးမြတ်ထွန်း က ဒါပဲပြော၍ ရယ်နေကာ အားရကျေနပ်နေသည့်ရင်ထဲမှာ စကားတွေ ဆက်ပြောနေခဲ့၏။ ဒီနေ့ ငါ့အတွက် ငါ့ဥတု သာယာနေပါလား ...။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးခွင့်မသာဘဲ တိုက်တံခါးဝထိ ရောက်လာသည့် ပန်း ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်ပူလောင်မှုများနှင့် ဖြစ်၏။ ဒီနေ့နောက်ကျအောင် စောင့်ပြီး ထိုင်ကြည့်ရအောင် .. သွားမမေးပါနဲ့ .. မနေ့ အတန်တန်တားနေတာကို ခေါင်းခါပြီး သူမ ထွက်

သည်။ နေညီ တို့ဆီက ဖုန်းလေးတစ်ချက်နှင့် မျှော်လင့်နေရပေမယ့် အဘယ်တော့ မမေးသင့်ဘူးဆိုတာ မသိလို့ မဟုတ်ပါ။

ဒီက ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း မေးဖို့က ကိုယ့်သားရဲ့ ခြေအနေကို ပြန်မေးလာလျှင် ...

“ညီမ ..”
“ဟင် ..”

တိုက်ထဲကို ရှာဖွေနေမိစဉ် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အိမ်အကူပုံစံ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် သူမနောက်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ ဖြင့် လှည့်ကြည့်မိကာ ...

“ဪ .. ဟိုလေ .. တစ်ခုလောက် မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”
“ဘာလဲ .. ပြောပါ ..”

အထဲကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း လူရိပ်တွေ မြင်ရပေမယ့် အပြင် ထဲမှာ ထွက်မလာ ..၊ ထို့ကြောင့် အနားရောက်လာသည့်လူကိုပဲ ချီဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီအိမ်က မြေးအငယ်ဆုံးလေးလေ ..”
“ဪ .. ဇင်ကိုကိုလင်း ..”

ပန်း နာမည် မသိပေမယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။
“သူက သားရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဟို သူ့အဒေါ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲဆိုတော့ ဒီအချိန် အိမ်မှာများရှိနေသလားလို့ ..”

“ဪ .. ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ ညီမရဲ့သားက ..”
“သားက အဆောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေတာပါ။ အဲ့ဒါ ..”
“သိပြီ .. သိပြီ ..၊ ခဏလေး စောင့်နော် ..”

အနားမှာ တခြားလူမရှိတော့လည်း ရှိတဲ့လူကို သေချာပြောပြနေ သည့်အဖြစ်ပါ။ သူမ ထထွက်သွားကတည်းက အရိပ် လှမ်းမြင်လိုက် သည်။ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူထတာမဟုတ်ဘဲ မနေ့ ကျန်ခဲ့တာ မြင်ရ

သဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးမှ လက်ပြန်ချ၍ သေချာကြည့်နေပြီး ပြန်ဖို့မဟုတ်ဘဲ ပန်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်ဘက်ကို သွားတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ စူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စကားပြောနေသည်။ အမျိုးသမီး ပြန်လာပြီး ခေါ်တော့ ပန်း အထဲကို ဝင်သွား၏။

အရိပ် ခြေလှမ်းတွေ ကားကို ကျောခိုင်း၍ ဧည့်ခံပွဲဘက်သို့ လှမ်းချင်း စတင်ရှေ့လျား၏။ ထို့နောက် ဧည့်ခံပွဲအဝင်လမ်း သော ဘေးလမ်းကြောက ပတ်၍ လျှောက်ခဲ့ရင်း သူ စဉ်းစား

သားငယ် အတွက်နဲ့ ပန်း ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်သွားတာမှန် သိသည်။ ဇင်ကို ဆိုသော ကောင်လေးဆီကနေ သားငယ် အကြောင်း စုံစမ်းဖို့အပြင် တခြားဖြစ်ဖို့ မရှိပေ ...။

ဒီကောင်လေး ဆိုးလွန်းလို့ အိမ်ကို လုံးဝ ပြန်လာမခံဘူးဟု ဟိုရက်ပိုင်းတွေမှာတည်းက သူ ကြားထားပြီးသား...။ ဒါ သိပ်မပေမယ့် မမှားနိုင်ပါ။ ပန်း ကို အထဲခေါ်သွင်းသွားတာ ဘာအတွက် ပန်း ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဝင်သွားတာလဲ ...။

ပန်းပင်တွေရဲ့တစ်ဖက် မှောင်ရိပ်စပ်စပ်မှာ ခဏရပ်ကာ ပင့်ကြည့်မိသည်။ ဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရကောင်းမလား မဟုတ် လှည့်ပြန်ရမလား ...။

ပန်း ကို သူ ဘားစင်တာမှာ ထိုင်ခိုင်းခဲ့သည့်ပြဿနာကြောင့် သူမအတွက် ထိခိုက်နစ်နာဖွယ်တွေ ရှိလာခဲ့ပြန်တာ ပြန်တွေးမိမဆိုင်သလို ကျောခိုင်း လှည့်ပြန်သွားဖို့အတွက် စိတ်က မပြတ်ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီတိုင်းနေလိုက်လို့ ကိုကြည့်ဇင် တို့ တစ်ယောက်ယောက် သွားရင်ရော ...၊ ပြန်မယ်လို့ နှုတ်ဆက် ထထွက်ခဲ့ပြီးမှ ...
“ဟင်!...”

ကိုကြည့်ဇင် ကို တွေးလိုက်မိတာနှင့် မျက်လုံးတို့က အပေါ်ထပ် နီတာဆီ ရောက်သွားမိ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုတွေ ဒီလိုညာတောင် မဆုံဖြစ်ကြဘူးလား’ မေးတုန်းက ‘ဟိုပေါ်မှာ ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ ကိုယ်က လိုင်းပူးလို ငှား’လို့ ကိုကြည့်ဇင် မော့ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

သူတောင် လှမ်းကြည့်မိခဲ့သေးသည်။ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေကို ခုရတာ သတိရကာ ခု တစ်ယောက်မှ ရှိမနေသည့်အဖြစ်ကြောင့်...
“တောက် ..”

အရိပ် ဖျတ်ခနဲ တွေးမိ၏။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ...။ သူ့ခြေတွေ တွေဝေခြင်းမဲ့စွာ ကျဲထွက်သွား၏။ ကိုကြည့်ဇင် တို့လူစုက သောက်တစ်မျိုးစီ လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကိုင်နေကြပေမယ့် နာမည် ခဲ့တဲ့ တချို့ကိစ္စတွေ ရှိသည်။

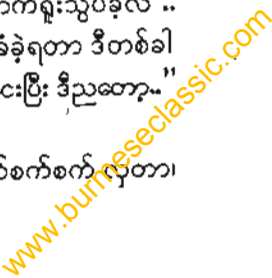
အပြင်မှာ ဧည့်ခံပွဲနဲ့မို့ အထဲမှာ လူမရှိဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အရိပ် နာရမှန်း မသိတော့ဘဲ အထဲထိ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

ထူးဆန်းစွာပင် လှေကားအောက် ထမင်းစားခန်းမှစ၍ လမ်း ညှိုးလေးထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်တာ...။ ပန်း ဘယ်အခန်းမှာ ရှိနေမှန်း တပ်အပ် နေသလိုပင် ...။ ထိုစဉ် သူ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
“မင်းက ကိုယ့်ကျမှကွာ .. မရက်စက်ချင်ပါနဲ့ ..”

“ရှင် ရှေ့ကို မတိုးနဲ့နော် .. ကျွန်မ ဒေါသမဖြစ်တတ်အောင် ခဲ့တာ ...၊ လာပုတ်မနို့နဲ့ ..”

“အရိုင်းပန်း ရာ .. မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ရူးသွပ်ခဲ့လဲ .. နည်းမှ မသနားဘူးလား။ အမြဲတမ်း ခါထုတ်ခံခဲ့ရတာ ဒီတစ်ခါ မရတော့ဘူး။ မင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်မှိန်မှိန်ငေးပြီး ဒီညတော့...”

“ဟုတ်လား .. ကျွန်မ သိပ်လှသလား ..”
“ဟုတ်တယ်.. အရမ်း.. အရမ်းကွာ.. ပက်ပက်စက်စက် ကိုတာ။”

မင်း ပြေးဖို့ အင်အားမရှိတော့ဘဲ ဘာလုပ်ဖို့ အမုန်းခံမှာလဲ .. လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက် မင်း လုံးဝ မခံနိုင်ဘဲပေရဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မ ချောင်ပိတ်မိနေပြီ၊ ယူပါ .. ရှင် .. တယ်ဆိုတဲ့မျက်နှာမှာ ရှင် ဘာကိုအကြိုက်ဆုံးလဲ.. တစ်မိတ်မိတ် ပန်း ဘယ်မှာလဲ ..၊ အသံတွေကို ကြားနေရပြီး အခန်း

လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာမှ မတွေ့ ..၊ အရိပ် ပျာယာခတ်သွား ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လုံးထောင့်မှာ လှေကားစွန်းတစ် သတိထားမိသွား၏။

နောက်ဖေး သံလှေကားထိပ်မှာ ..၊

သိလိုက်ပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်း နောက်ကျသွား၏။ တုတ်တံတံ ဝီခေါ်ပြီး ပြေးဝင်လာ၏။ မှောင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် တုတ်ချက်ကို မြှော့ပါး ရှောင်လိုက်တာတောင် ကျောကော့သွားအောင် အထူး ထိမိခြင်းက ပြင်းထန်သည်။ နောက်ထပ်ရိုက်ချက်ကို သူ မှန်း မို့ ငုံ့ရှောင်လိုက်ရင်း လက်ရင်းထဲကို ကိုယ်တခြမ်းစောင်း လှုပ် လိုက်၏။

ထိုအခါ တုတ်သမား၏ ရင်ဝကိုပါ လက်ပြန်တံတောင် ထိ လိုက်နိုင်ကာ နောက်က ပြေးကန်သူ၏ ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင် မိသည့် တုတ်နဲ့ပဲ သိမ်းရိုက်ပစ်လိုက်၏။

တစ်ချက်တည်းနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကုန်းကွသွားကာ တရက် ဘယ်လိုမှ မတ်မတ်စန့်စန့် ပြန်ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ ၏။ သူ့အတွက် အရေးကြီးနေတာက ပန်း ရဲ့အခြေအနေ

အရိပ် လှေကားပေါ် ပြေးတက်သွားမိလျှင် နောက်ဖေးအ တံခါးတစ်ချပ်က ပွင့်နေကာ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ထောင့်မှာ ကျောက်ပိမိနေသော ပန်း သည် ရုန်းလည်းမရုန်း လည်း မလှုပ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့လျက် မျက်လုံး

သက်လက် စူးရဲနေ၏။ သူ့ကို ကျောပေးနေသည့်လူသည် နောက် ခြေတစ်လှမ်း ပိုင်ထွက်လာလျှင် ..

“မလုပ်နဲ့ ..”

အရိပ် အသံပေးကာ ထိုလူ့အင်္ကျီဂုတ်ပိုးစကို ဆောင့်ဆွဲ တွန်း ၏။

“ပန်း .. ဟေ့ ..”

ပန်း သည် သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်တောင် တွေ မှေးစင်းသွားခဲ့လျက် ..

“အား!...”

စိုက်ခနဲ ယိုင်သွား၏။ ပန်း ကို ဆွဲဖမ်းထားလိုက်ကာ နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်လျှင် ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် ထိုလူသည် ..

“အား .. နာလိုက်တာ .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ဘယ်သူလဲ၊ လုပ် .. ပါဦး .. ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကိုကြီးလား .. လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ .. ခေါင်းတွေ ဘာဖြစ်တာလဲ .. လုပ်ကြပါဦး”

ပန်း ကို တစ်ဖက်က တွဲထားရင်း လှေကားက ပြန်ဆင်းခဲ့ပေ သည့် အိမ်ထဲက မဖြတ်တော့ဘဲ ခြံထဲကနေ ပတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ခံပွဲက လူတစ်ယောက်တလေ လှမ်းမြင်ကြတာ ရှိသော်လည်း မှာ အသောက်အစားပါသွားလို့ မူးနေသူကို တွဲခေါ်သွားတာလိုလို။

“ဟေ့ .. ဒီမှာ .. ဘယ်လိုလဲ ..၊ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ဦး”

“ဟင်!...”

နားထင်နှစ်ဖက်ကို နှိပ်ရင်း ပန်း က ရှုံ့မဲ့နေဆဲ ..၊ သူမ သတိ မှတ်တဲ့အထိ မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ သူ အချိန်မီရဲ့လား ..၊ ဟိုလူ ဘယ်လို

ပြန်ကျန်ခဲ့ပြီလဲ ..။

ကားကို ခြံထဲက အမြန်ဆုံး လွတ်အောင် မောင်းထွက်ခဲ့ပြီးမှ အနောက်ဘက် ဆိုသည့်တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ပြီမှန်း သတိရသည်။ ဒါပေမယ့်

မတတ်နိုင်..။

“ကိုကို ..”

ပန်း ကောင်းကောင်း သတိရလာကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဆေး
သည်နှင့် ကားကို ဘေးချပြီး ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“လျှပ်ပန်း ..”

“ပန်း ကို ကားနဲ့ တစ်ခါတည်း တင်ခေါ်လာတာလား၊ မအေး

“မသိဘူး... မင်း ငါ မေးတာကိုပဲ ဖြေ၊ မင်း ဟိုကောင်ကို

မလို့လား .. ဟုတ်လား၊ အခု ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ .. ဘာဖြစ်သွားနိုင်
မင်းကို အဲ့ဒါတွေ မလုပ်ဖို့ .. ကျွတ်!..”

ဟိုတုန်းက စကားတွေပြောပြီး ဆူပူမာန်မဲဖို့က သူ့ကိုယ်
ဟိုတုန်းက အရိပ်ထင် အဖြစ်မခံနိုင်သည်မို့ ...

“အဲဒီထဲထိ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ..။ မင်းကိုယ်မင်း ‘ငါ့ကို ထိခဲ့
ထိကြည့်’ ဆိုတဲ့မာနနဲ့ .. ဟုတ်လား ..”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. သားငယ် တို့ အထဲမှာရှိတယ်ဆိုလို့
လိုက်သွားတာ၊ အဲဒီကကောင်လေးနဲ့ သားငယ် တွဲနေတာ သတင်းရဖို့
ဒီပွဲကို လာဖို့ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကြားလို့ ..”

“မင်္ဂလာပွဲတက်ဖို့ လာတဲ့လူက မလွယ်ပေါက်လှေကားထိပ်မှာ
မှောင်ရိပ်ခိုနေမှာလား ... မှောင်ရိပ်ခိုနေရအောင် မင့်ရဲ့သား အဖြစ်ဆို
နေရင်ရော ဒီပွဲကို ဘာလာလုပ်မှာလဲ ..။ နည်းနည်းမှ မင်း မတွေးဘူး
လား ..”

“တွေးနေချိန် မရလို့ပေါ့ ကိုကို ..။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ဒီလောက
ယုတ်မာနိုင်မလားလို့လည်း မတွေးမိလို့ပေါ့၊ ပန်း ကိုကိုကို ကတိ
ခဲ့ပြီးတည်းက အရာအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ခဲ့တာ သိလား ..။ မွေး
တိုင်း ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ဒီနေ့ထိ အသားလွတ် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ နေခဲ့တာ
ဒါပေမယ့် ဒေါသ လုံးဝ ကင်းစင်တဲ့အထိ ပန်း သမာဓိ မခိုင်သေးဘူး

“ဟိုတို့ ‘ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း’ ဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိခဲ့
ပန်း ဘဝအတွက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့ မကြိုးစားရတော့ဘူးလား..။

“အဲထဲမှာ ဘယ်သူသေစေ ဘယ်သူရှင်စေဆိုတာ မပါဘူး၊ အဓိကက
နဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့ ..”

“ကောင်းပြီ ..”

အရိပ် မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ဒေါသတွေအစား တည်
နှစ်မှုတွေ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားကာ ...

“သွားမယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကားကို လမ်းကြောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး တစ်ခွန်း
ထပ်မပြောတော့ဘဲ မောင်းထွက်ခဲ့၏။

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုကို .. ပန်း အဲဒီဘက်ကို ပြန်ရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် .. နောက်ဆိုရင် မင်း ပြန်ရမှာ ဒီဘက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်

တာမှာ”

ပန်း ကိုကိုမျက်နှာကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်မိ၏။ ကိုကို
ဘာလုပ်တာလဲ ..။

အခန်း (၄၆)

“ဘာလဲ ကိုကို ..”
“မင်း ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ..”
“ဘယ်လို ..”

စာချုပ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်ပေမယ့် ပန်း က ထရပ်လိုက် တော့ နှစ်ယောက်သည် ထောင့်မှန်ကျပုံစံ ရင်ဆိုင်ရပ်မိကြကာ အရိုက် က လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ပန်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝေခနဲ ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“မင်း ဒီပုံစံနဲ့ အမြဲနေနေပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ လွတ်မြောက်ခွင့် အတွက်ပါဆိုရင် မင်း လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် တစ်ယောက်ယောက် က အမြဲတမ်း ဒုက္ခတွေ့နေမှာပဲ”

“မိန်းကလေးလှလှမြင်တိုင်း တော်သလင်းခွေးတွေလို သိက္ခာမဲ့စွာ ချဉ်းကပ်နေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေကတော့ အပြစ်မဲ့စွာခံရရှာတယ်ဆို”

“မင်း ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ..၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တာ မင်း လူသတ် သမားဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါဆို ဘာလဲ ..၊ ကိုကို ပြောပါ .. ပြောလိုက်ပါ ကိုကို၊ ပန်း ဒီထက် ဘာဖြစ်စေချင်သေးလို့လဲ”

ပန်း ကိုကိုရှေ့ကို ထပ်တိုးသွားမိသည်။ ကိုကိုမျက်နှာအောက်မှာ နှစ်လုံးချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ခေါင်းမောဝင်၏။

“ပန်း ရဲ့သားလေး ပန်း ကို အမျိုးမျိုး အထင်လွဲ နာကျင်ပြီး ခု အရက်သမားဖြစ်နေပြီလား .. ဘိန်းစားဖြစ်နေပြီလား .. ဒါမှ ဘုရား လူမိုက်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ထောင်ထဲရောက်နေပြီလား၊ ဘယ် ဘာမှ ပြန်မဆံ့နိုင်တော့တဲ့လမ်းဆုံးမှာ ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနဲ့..”

ပြောနေရင်း ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာခဲ့သည်။ အဲ့ဒါ ဖြစ်တိုင်းလေးပါ ကိုကို ..၊ ပန်း ဘဝနဲ့ရင်းပြီး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ငါ့အလိုချစ်ရတဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။

ဆိုနှင့်ကျပ်ခဲ့သွားသည့် ရင်ထဲမှာ စကားလုံးပေါင်းများစွာ အသံ ထုတ် ဖြစ်နေရင်း ပန်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လာခဲ့သည်။

စကားတွေကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်သည့် နာကျင်မှုက ငါ့အဖယ် ဒုက္ခတွေ့မှာကို စိုးရိမ်လာလေ .. ထုထည် ကြီးမာလေ ...။

ဘဝဆိုတာ စာလုံးလေးနှစ်လုံးနဲ့ ဖြစ်တည်ခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာ ဆိုတာ လက်တစ်ဆုပ်စာမကဘူး ကိုကို ..၊ အဲဒီ မသိနိုင် မမြင်နိုင်တာ တွေ

အများကြီးနဲ့ အပြောကျယ်တဲ့ ကံကြမ္မာ ဝဲဂယက်ထဲမှာ ငါ ခင်တာပဲ မှန်တယ်၊ ငါသိတာနဲ့တင် ပြည့်စုံပြီလို့ ကိုကို ယုံကြည်ပြီး အတ္တကြီးခဲ့တာ ...။ အဲ့ဒီအတ္တတွေ ကိုကို ကိုယ်တိုင် ခွာချလိုက်တဲ့

အိမ်နဲ့ မရောက်မချင်း ..၊
“လျှပ်ပန်း ..”

အံကြိတ် မျက်နှာလွှဲပစ်သည့် ပန်း ကို အရိပ် က စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အော်သည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကာမှ ...

“မင်း ပြောချင်တာ ဘာလဲ ..၊ ပြောလို ပြီးပြီလား။”

“ပန်း ပြောချင်တာအားလုံးက ပန်း က ကိုကို့အတွက် ဆိုတာပဲပါ။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ထိတော့ ပန်း မလုပ်နိုင်ဘူး .. ပန်း အထင်လွဲပြီး သားငယ် ထွက်သွားခဲ့တာ၊ ကိုကို ခိုင်းနေတာမှန်း ပေမယ့် အဲဒီဘားမှာ အလုပ်လုပ်နေသရွေ့ ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ .. ပန်း အဲဒါကိုတောင် ..”

“တခြားအကြောင်းတွေလည်း ရှိနိုင်သေးတာပဲ လျှပ်ပန်း၊ တစ်ယောက်က သားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ခံစားချက်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမရှိဘူး။ ဒါ အမှန်ဆိုရင်လည်း မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်တာတောင် မကျေနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့တိုင် နားလည်နေလို့ပေါ့”

“ကျေးဇူးဆိုတာ မသိတတ်တဲ့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. မကောင်းမှုကျူးလွန်ရဲတဲ့လူကလည်း ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ ပန်း ကို ကိုကို မမှန်းဘူး။ ဥပမာလည်း မထားနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နာကြည်းချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဝန်ပိုးပန်း ကို အပြီးထားနေတာ၊ တယောတစ်ဖက် ဓားတစ်ဖက်နဲ့ တိုက်ပန်း ကို နှိပ်စက်နေတာ၊ ပန်း ကလည်း ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေ .. ပန်း အများကြီး ရယူခဲ့တဲ့ ကိုကိုရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပန်း ပြောခွင့်မရတဲ့ အမှန်တရားတွေကို မျှီသိပ်ပြီး ခုလို ကိုကိုပြောယုတ္တိမရှိတဲ့ အလုပ်တွေ ပန်း လုပ်နေခဲ့တာ”

အရိပ် မျက်နှာကြီး ပြိုကျမလို နီရဲညိုမှောင်သွားသည်။ မျက်လှဲပစ်လိုက်ပေမယ့် လှုပ်ရှားနေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချောက်ချက်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

ဖွေးထိန်နေသော ပြာလဲ့တောက်ပသည့် မီးဆိုင်းကြီးအောက်မှာ သူ မျက်နှာလှဲပစ်ပေမယ့် ပန်း က စူးစိုက်လိုက်ကြည့်နေခဲ့လျက် “ပန်း ဘာမှမသိဘူး ကိုကို .. ပန်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီအမှုကို ထူး

ဆိုတဲ့တရားခံ ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ ပန်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ပန်း မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှလည်း သက်သေမပြနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့မှာ သက်သေနဲ့တကွ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ပြောနေတော့ လျှပ်ပန်း၊ မင်းကို ငါ တစ်ကနေ ပြန်စပြီး မမှန်းချင်ဘူး - မင်း ပြောခဲ့သလို မှန်တယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း ငါ့မှာ နှိပ်စက် တွေဝေမှုတွေ ရှိနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကြောင့် မင်းကို မှန်းတယ် ..”

ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်မှာ လက်တွေ ထည့်နှစ်ရင်း ပန်း နဲ့ မျက်နှာကြီးတို့ကမတတ် ရှေ့ကပ်၍ မျက်နှာငုံကာ ...

“ဟိုတုန်းက ငါ သတ်မှတ်တဲ့ အဖြူရောင်စက်ဝိုင်းထဲမှာ မင်းပဲ နှိပ်ပန်း။ အပြစ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်သမျှ မှင်နီသားလို့ ဖြစ်လာခဲ့ရင် မင်းကို အမြဲတမ်း ဘေးဖယ်ထားခဲ့တာ ..”

“မှန်ပါသည် .. ဒါတွေ အခု ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ” လို့ ပြောနေတာမျိုး၊ မျက်နှာကြီးကို မော့ငေးရင်း ပန်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေသာ ဖြူတက်လာခဲ့၏။

တစ်ယောက်သည် ငိုကြွေး ခယနေခဲ့လျက် တစ်ယောက်၏နှုတ်မှာ မဲ့ပြုံးတို့နှင့် ..။

“ငါ အဲဒါတွေကို မေ့လိုက်ပြီ ..။ အခု မင်းကို နောက်ထပ် အတားဖို့ စဉ်းစားလိုက်တာက မင်းကိုမြင်ရင် အမျိုးမျိုးသောနည်းတွေနဲ့ ရယူဖို့ ကြိုးစားကြတဲ့ လက်ရှိပဋိပက္ခတွေကလွတ်အောင် မင်းကို လက်ထပ်မယ် ..”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကို .. ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတွေ ထပ်တင်နေဖို့လို့ တော်ပါပြီ”

“ငါ ပေးနေတာ လိုချင်လား .. မလိုချင်ဘူးလား မေးနေတာပဲဟုတ်ဘူး”

“ပန်း မှ မလိုချင်တာ ကိုကို၊ ကိုကိုမှာ မိန်းမရှိတယ် .. မိန်းမမှာ သားလူပျို ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမျက်နှာတွေကို ကျော်လွှားပြီး တစ်ကဘာကို ယူရမှာလဲ”

“မင်း ခုလိုတွေ ဖြစ်ပျက်နေတာကျတော့ မင်းရဲ့ သားလူပျိုက ဂုဏ်ကျက်သရေ တိုးသွားသလား”

“ဒါက ကိုကို ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ .. ပန်း ဘဝ ဘာဖြစ်ဖြစ်လို့ ကိုကိုကို ပြောပြီးသား၊ ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းပြီးမှ မျက်နှာသုတ်ပေးရုံလောက်နဲ့ ပန်း မပြုံးနိုင်ဘူး၊ အရိုးကွဲအောင်ရိုက်မှ အသက်စွဲအောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား မှန်တယ်ဆိုရင် ပန်း က မှားနေတဲ့သူပန်း နားလည်ကျေနပ်ပေးနိုင်တာ မျက်ရည်သုတ်ပေးမယ့်လက် မဟုတ်ဘူး .. ကြင်နာတဲ့အကြည့်တစ်ချက်ပဲ ..”

နားစိုက်ထောင်နေသည့် အရိပ် မျက်နှာ တင်းသွားသည်။
“မင်း လိုချင်တာလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ မင်း ဖြစ်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်ခွင့်မပြုဘူး၊ မင်းဘက်က ဘယ်လိုရှိရှိ လျှပ်ပန်း ..၊ အခု မင်း ငါ့ရဲ့လိုအပ်ချက်က လက်ထပ်ထားဖို့ပဲ”

“ကိုကိုမှာ ဇနီးရှိနေရက်နဲ့ ပန်း ကို .. ဟုတ်လား .. ပြောပါဦးအဲ့ဒါ ပန်း အတွက် လိုအပ်လို့ လုပ်ရမှာလား၊ ကိုကိုရဲ့ အဆုံးအမ တုံ့ပြန်မှုထဲက တစ်ခုလား ..”

“အဟွန်း .. ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် မင်းရင်ထဲမှာ ကြိုက်တဲ့အကနဲ့ သိမ်းလို့ရတယ်၊ ငါ စိတ်ဝင်စားတာတစ်ခုပဲ .. အဲဒါ မင်း အမြဲတမ်း စိတ်ဆင်းရဲနေဖို့ ..”

“ကောင်းပါပြီ .. ကိုကို ပျော်ပါစေ”

အခန်း (၄၇)

“အဟွန်း ..”
ဖုန်း နားထောင်ရင်း စီးကရက်တစ်စိုက်နှင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။
ပြီးတော့ မီးခိုးဖြူတို့ကို ခပ်လွန့်လွန့် မှုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် .. နာမည်တူလူတိုင်း ပေးခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘မျက်လုံးရိုင်း’ ကို ဆက်သုံးခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ကိုချမ်း တို့ လုပ်ခွင့်ရှိတယ် ထင်ရင် လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ”

သူ့နှုတ်ခမ်းက မဲ့ပြုံးကို စားပွဲမှာထိုင်ရင်း မြင့်ဦး က လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းဘောင်ကို ပခုံးနဲ့ ခပ်နွဲ့နွဲ့မှီရင်း စီးကရက်ပြာခြွေလိုက်သည့်လက်ကို မျက်လုံးတွေ ထပ်ပါ သွားပြန်သည်။ ဖုန်း ပိတ်ပြီး စားပွဲ ပြန်ထိုင်တဲ့အထိ မလွှဲမိဘဲ ...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ .. နာမည်သုံးတာပဲဟာကို”

“မရဘူး .. ဒီနာမည်က လူကို ထိခိုက်နေတာ ..”

အရိုင်းပန်းလေး ..၊ မျက်လုံးရိုင်းလေး ..၊ အထူးထူးသော ဝမ်းစားခြင်းများနှင့် မျက်လုံးရိုင်းက နာမည်ကျော်သွားခဲ့တာမို့ သူ့ ဇာတ်မခံနိုင်။

www.burmeseclassic.com

တကယ်က မျက်လုံးရိုင်းဟာ ဆိုင်နာမည်ကျော်တာမှ ...
ဘဲ ...။

“အဲဒါ မင်း လုပ်ခဲ့တာပဲခိုလား...။ ဟွန်း... တကယ် ဖြစ်လာ...
လည်း မင်း လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပဲလေ... အဲဒီခုကွတွေ ဟိုကောင်...
ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ ပုဆိုးကောက်ချိန်မရအောင် ရှင်းရတော့မှ...
ဒေါသလိုလို ရယ်စရာလိုလိုနှင့် မြင့်ဦး က မဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နာမည်တူတတ်တာ မင်း တရားခွဲလို့ မရဘူး...
အရိပ်...။ နောက်ပြီး ဒီနာမည် မင်းကိုယ်တိုင် တပ်ခဲ့တာကို”

“ဟွန်း .. မင်း ကြည့်နေလိုက်လေ .. ငါ ခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ...
သူ ဆက်လုပ်ရဲမလားဆိုတာ ..”

အရိပ် က စီးကရက်ရွိုက်လိုက်။ မထိတထိပြုံးလိုက်နှင့် -
“ဥပဒေဆိုတာ အားကိုးရှာတဲ့လူတွေအတွက် အမြဲတမ်း လ...
ကိုင်ထားစရာပေမယ့် ငါ့အတွက် မလိုဘူး။ တစ်ခုခုကို စမိပြီဆိုရင်
အဲဒါကို အဆုံးသတ်ဖို့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိပြီးသား ..”

အရိပ် ဆိုတဲ့ကောင် ပညာရေးတစ်ဖက်နဲ့ စီးပွားရေးလောက...
မလည်မဝယ်လေး ရောက်လာလို့ပါလား ...။ သူများတွေလို လှေကား...
ထောင်ပြီးသားကို တက်လာရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်လာ...
လိုက်မလဲ...။ ယောက်ျားချင်းတောင် ပြန်ပြီး အထင်ကြီး အားကျမိသည်။

“မင်းကို တကယ်ကို အထင်ကြီးမိတယ် အရိပ် ..။ တစ်ခုပဲ...
တယ်... လျှပ်ပန်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ မင်း မှား...
တာတွေ အများကြီးပဲနော် .. အဲဒါ မမေ့နဲ့ ..။ ပြီးခဲ့တာတွေကို...
ပြန်စဉ်းစား .. အခု မင်းပဲ ခေါင်းစားနေရတာတွေလေ။ လက်ထပ်...
လိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြပြီ။ အဲဒါကရော ဘာလဲ ..။ မင်းကိုယ်မင်း...
သူ့ကို အငယ်အနှောင်းပုံစံထားပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင်
နှိပ်စက်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပေမယ့် မင်း ထင်သလို ဖြစ်မလာရင် ..”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ..”

“ကောင်မလေးက အရမ်းလှနေလို့ပေါ့ကွ .. ပြီးတော့ မင်းကို...
လမ်းနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းကလည်း ..”

“မြင့်ဦး .. မင်း ငါ့ကို အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း...
တယ်ပြောရတာ မပင်ပန်းဘူးလား”

“ဘာလို့ ပင်ပန်းရမှာလဲ...။ မင်းအကြောင်း အားလုံးသိရမှ မင်း...
နဲ့ စိတ်ဝင်စားပြီး မြန်မာပြည်မှာ နေရတာ ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာ”

“ဪ .. ဪ ..”

အရိပ် က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စီးကရက်ကို ဖိချေပစ်သည်။

“ဒါဆို ငါ့ကို မင်း ကျေးဇူးတင်သင့်တာပေါ့”

“ဘာလို့ တင်ရမှာလဲ ..။ မင်းဆီရောက်လာတိုင်း အကုသိုလ်...
များပြီး ပြန်ရတာ၊ မင်းက ပြန်လျှော်သင့်တာ”

မြင့်ဦး ပြောပုံကြောင့် အရိပ် က ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ရယ်သည်။

ဒါကိုလည်း အလွတ်မပေးဘဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်မိကာမှ ရယ်ချည်းပဲနေတယ်။ မင်း ခုတစ်လော...
သန်းနေသလိုပဲ။ လျှပ်ပန်း ကို လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ...
ဖြစ်နေပုံပဲ”

အရိပ် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ‘ခွေးသူခိုး’ဟု ခပ်တိုး...
တိုးဆဲသံနှင့် တစ်ဖက်လှည့် ရယ်သည်။

“တွေ့လား .. ရုပ်ကြီးက၊ မုန်းလွန်းလို့ ရဲတွတ်နေတာ၊ ဟွန်း...
အရိပ် .. အရိပ် .. မင်း အဲဒီကောင်မလေးကိုသာ ညာပါကွာ .. မင်း...
မျက်နှာမှာ အမုန်းတွေ တစ်ပေစာလောက်ရှိရင်တောင် အချစ်တွေက...
တစ်ဧကလောက် ပြန်ပြောနေတာ ဘေးလူတွေ အကုန်လုံး သိတယ်။
လို့ချင်လို့ ယူရင် ယူတယ်ပေါ့။ ရန်ပြီးရှိလို့ တုံ့ပြန်မယ့်လူက သားတစ်...
ယောက် အမေကို ..”

“မင်း တော်တော့ .. မတော်ရင် လက်သီးစာမိတော့မယ်”
“မိပါစေ .. ပြောချင်တာ ပြောရရင် ပြီးတာပဲ၊ သူ့ကို က
အမေတစ်ယောက်လိုသာ သိထားတာ၊ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်
မတူဘူး၊ မင်းက ပိုသိမှာပါ .. ဘယ်လိုနေလဲ ..”

“ဟား!... ဒီကောင်...”

လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ ရွယ်ပြီးမှ ဆံပင်တွေ ဖွပ်စရင်း မျက်နှာ
၏။ ပြီးတော့ တည်ကြည်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ငါ မသိတော့ဘူး .. တကယ်ဆို အဲဒီလောက်ထိဖြစ်ဖို့
မရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲ ဖြစ်သွားတာ၊ ငါ ဝန်ခံပါတယ် .. သူ့ကို လက်
လိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားသလိုလို.. ချမ်းသာသွားသလိုလို -

“ဖြစ်မှာပေါ့ .. မင်းက ကိုယ်တိုင် သရဲလုပ်ခြောက်ပြီး ကြောက်
လို့ အော်ငိုတော့လည်း ပြေးချော့ချင်တာကိုး၊ နောက်ပြီး မင်း
လူပျိုပဲ၊ ဒီလောက်လှပြီး သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ..”

“ဒီလို မဖြစ်ချင်ခဲ့ဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ တားထားလို့ မရဘူးကွ .. အချိန်တန်မှ လိုသ
ဖွင့်ထုတ်လို့လည်း မရဘူး၊ မင်း သူ့ကို နာကြည်းနေခဲ့တာ မလွန်
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာရင်လည်း ခွင့်လွှ
လိုက်ပါကွာ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟန်ဆောင်တာ ပိုဆင်းရဲပါတ
တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ .. သူက ကလေးအမေဖြစ်နေလို့ မင်း ရင်ခံ
တာဆိုရင်တော့ ဒါက မင်းကိစ္စလေ ..”

အရိပ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ မဆိုင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပျော့ပျောင်းညင်သာ
အတွက် ငါ့အသိစိတ်က ခွင့်မပြုဘူး၊ ငါ သူ့နဲ့ ပြန်ဆုံပြီးတည်း
ဒေါသတွေ .. မကျေနပ်တာတွေနဲ့ လုံးထွေးရင်း ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ
အဲဒီကြားထဲက ပြန်ပြန်ကြားနေရတာ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်

“ငါ ပြောသလို နှလုံးသားက ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်း နာခံလိုက်ရင်
လုံး ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ”

“မဖြစ်ဘူး မြင့်ဦး .. ငါ့အမေနဲ့ ငါ့ညီလေးအတွက် ငါ သစ္စာမဲ့
ဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ မင်း အခု လက်ထပ်ယူပြီး
အက်တဲ့နည်းနဲ့ တုံ့ပြန်တာ အရမ်းတရားလွန်တယ်နော်..၊ ပြောရရင်
အောက်တန်းကျတာပဲ၊ နောက်ပြီး မင်း သူ့သားကို လမ်းလှည့်ပို့နေတာ
လား၊ ကောင်လေးကိုရော ဘယ်ထိ အရောက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ
- ပြောပါဦး”

“ထောင်ကျသွားတဲ့အထိ ..”

မြင့်ဦး ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူ
ပျက်ခဲ့ရတာလည်း သက်သေတွေနဲ့တကွ ရှိခဲ့တာကို သိပြီးသားမို့
ဘယ်လို ဖျန်ဖြေပြောပေးရမှန်း မသိတော့ပေ ..။

“တော်တော်တော့ နက်ရှိုင်းလာပြီ အရိပ် .. အခု သူ့သားကို
လုပ်ထားတာ သူ မသိသေးဘူး၊ သူ သိသွားခဲ့ရင် မင်းတို့အိမ်ထောင်
အရော ..”

“အိမ်ထောင်ရေးလို့ မသတ်မှတ်နိုင်အောင် ငါ ကြိုးစားနေတာ
အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ သားငယ် ထောင်ကျသွားတဲ့နေ့ သူ့ကို အသိပေးမယ်၊
အောက်နေမှာ သူ့နဲ့ငါ ပြီးပြီ”

“အဲလိုပြီးသွားကြရင် မင်းတို့တွေ စိတ်ချမ်းသာသွားကြမှာလား”
အရိပ် ဘာမှမဖြေဘဲ မေးရိုးနှစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲ လှုပ်ခတ်သွား
ထိုစဉ် သူ့အိတ်ထဲက ဖုန်း မြည်လာကာ ...
“ဘာ!...”

ဖုန်းထုတ်ပြီး နားထောင်လိုက်တာနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား
တာ မြင့်ဦး နားစွင့်နေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

“မျက်လုံးကွယ်သွားတယ် .. ဟုတ်လား .. ပြီးတော့...”

“... ..”

“အင်း .. အင်း .. ရပြီ .. အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့
သေချာလား ..”

“... ..”

သူ ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် မြင့်ဦး က မေးသည်။

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဇင်မင်းထွတ် ဆိုတဲ့လူပါ .. ဆေးရုံရောက်သွားတယ်။
မေး ကြည့်တာ”

“မင်း အသိလား .. နေပါဦး .. ဒီနာမည် ငါ သိပါတယ်။ သူ
ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မျက်လုံးကွယ်သွားတယ်ဆိုတော့ ..”

“မသိသေးဘူး”

ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်ရင်း ထိုညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြော
ယောင်မိသည်။ ပြီးတော့ တလက်လက် စူးစိုက်နေသည့် ပန်း
မျက်လုံးအစုံ .. ပြီးတော့ အော်ဟစ် ညည်းညူသံတွေ ..၊
ခက်ပါလား ..။

အခန်း (၄၈)

“ဇာလေးတောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမောင်.. ကျွန်တော်တို့က..”

“မဖြစ်လို့ပါ သားငယ် ရာ .. မင်း အဲဒီ ဇင်ကို ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့
သွားတိုင်း ငါ့မှာ ရင်မနေရတယ်။ သူ့ဦးလေးတွေက ငါ့သူဌေးနဲ့
ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ .. မင်းနဲ့ သူဌေးလည်း သိနေတာပဲကွာ .. ဒါတွေ
သိသွားရင် ငါ မလွယ်ဘူး”

မောင်မောင် က ညည်းညူသလိုပြောရင်း လိုသည့်ပိုက်ဆံကို
ညည်း ထုတ်ပေးသည်။ အနားကနေ တော်တော်နဲ့ မခွာဘဲ စိုးရိမ်သည့်
ညည်းနာနှင့် ..။

“ငါတို့အားလုံး ဒီအဆင့်လောက်နဲ့တောင် လူရာမဝင် ဖြစ်ကုန်
မင်းလည်း မင်းအမေဆီ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး။ ငါရော ဘာထူးလဲ..။
သွားတို့က ချမ်းသာပေမယ့် ငါ့ကို လိုသလောက် ထုတ်ပေးတယ်
မင်္ဂလာလို့လား ..။ အခု သူဌေးဆီမှာ စီးပွားရေးပညာ ကျွမ်းကျင်အောင်
ပြီး သေချာ အပ်နှံထားတာ .. ငါ ပျော်အောင်လို့ ခုလို အလှုပ်ပယ်

သုံးစွဲဖို့ စီစဉ်ပေးထားတာက ငါ့အဒေါ်ရယ် .. အဘွား လုံးဝ အဘွားက တင်းကျပ်လွန်းလို့ အဒေါ်က တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ငါ့အထောက်ပံ့နေတာ ..

“မင်းက ချမ်းသာပေမယ့် သုံးစွဲခွင့် မရှိသလို ငါလည်း တစ်လုပ်စာပဲ ရှိတာပါ။ ငါ့အဘွားဘက်က အမွေတွေရဖို့ ရှိတာပဲ မေမေက လုံးဝ လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့အမေ့ကို ကူညီချင်ခဲ့တာ၊ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာတော့ ..

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ .. ငါတို့တွေက အကြောင်းမျိုးနဲ့ နှံ့နစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အစတည်းက မကောင်းမှန်း တာကို လူကယ်ရာမရှာတဲ့အပြင် မြန်မြန်နစ်အောင် ခုန်တက်ဖို့ နေရင် ပိုဆိုးမှာ .. ဇင်ကို တို့က ဒါတွေကို အဆင့်လွန်တဲ့အထိ နေကြတာကွ”

သားငယ် က မောင်မောင် မျက်နှာကို မယုံသလို ပြန်ပြောသည်။ မောင်မောင် က သူ့ထက်တော့ အသက်ကြီးတာ သေးသည်။ ဒါပေမယ့် အရပ်ပုကာ ကိုယ်လုံးက သေးသေးလေးစွဲ ထိုက်လို့ ခေါ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းလို ပြောမိဆိုမိတဲ့အခါတွေလည်း ဖြစ်တတ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမောင် က သူ့အတွက် သိကြားမင်း ဖမ်းပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လိုပါ ..။

“မင်း ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား ..”

“အင်း ..”

“ငါ့သူဌေးက စီးပွားရေးလောကမှာ ခံပြထားရတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကွ .. ငါသာ ဒီလိုလူဖြစ်နေမှန်းသိရင် လုံးဝ ခွင့်လှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အစ်ကိုက ကိုမောင် ကို နည်းနည်းမှ သံသယ မဝင်ဘူး။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်တာ ခံလိုက်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ

အကုန်ပြောပြ ဝန်ခံလိုက်ချင်အောင် ထက်မြက်စူးရှသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး မေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်မောင် မင်းခါပြကာ ...

“လွတ်အောင်တော့ ရှောင်ရတာပေါ့ .. ငါ့မျက်နှာကလည်း သိပ် အဆင့် မပေါ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်တော်ရော ..”

မျက်ကွင်းညိုတွေဖြစ်လျက် ဖြူဖျော့နေသည့်မျက်နှာကို ကြည့်မောင်မောင် မလုံမလဲ မျက်နှာလှဲမိ၏။

“မျက်ကွင်းတွေတော့ ညိုနေတယ်၊ မင်းလည်း လျှော့သုံးကွာ.. က ငါ့ထက် ပိုသုံးတာကိုး၊ ငါက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မင်းက အားနည်းတိုင်း အဲဒီကောင်တွေပဲ ..”

“ဇင်ကို နဲ့က တစ်ခါတလေပါ .. သူက ရေလျှံတဲ့လူနဲ့ပဲ တွဲတာ၊ လေးတစ်ယောက် မျက်လုံးကန်းသွားလို့ဆိုပြီး မလာတာကောင်မလေး .. ဒီနေ့မှ ပြန်ရောက်လာတာ”

“အေး .. အဲဒါ မင်း သူနဲ့ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ငါလည်း ဘယ်မှ မသွားလို့မရဘူး၊ ရော့ .. ငါ ဒီနေ့ ယူလာတာ ဒါ အကုန်ပဲ”

လက်ထဲကို မသိမသာ ထည့်ပေးပြီး မောင်မောင် က နေရာမှ နုတ်သည်။

“မင်း ဒီမှာ ဆက်တိုင်မနေနဲ့..၊ ဇင်ကို တို့ ရောက်လာရင် ငြင်းရတယ်မို့မယ်”

“အင်းပါ ..”

မောင်မောင် ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်မချပါ။ ဆရာ သေချာထားတာက အလွန်အကျွံ ဆေးသုံးစွဲတဲ့အထိ မဖြစ်စေဖို့ ..၊ နောက်မှာ ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားချက်မလာသေးပေမယ့် ငွေအားတော့ အလျှပ်ပယ် ပေးထားလျက်ပင် ..။

ဒီကောင်လေးအတွက် နေစရာတိုက်ခန်းနှင့် စီးဖို့ကားနှင့် တော့ ငွေ လိုသလောက် ထုတ်ပေးဖို့ကို အခြေအနေအရ ပြောပြ ဖြင့် လည်သလို လုပ်သွားဖို့ သေချာမှာသည်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ ...။

သားငယ် ရင်ထဲမှာလည်း တစ်ခုခုတော့ ထိရုံနေခဲ့ပြီဖြစ် မောင်မောင် သူ့ငွေက အရိပ်ထင် မှန်း သူ သိခဲ့ရတာ မကြာသေး ထို့ကြောင့် အရိပ် ကနေတစ်ဆင့် မေမေ သိသွားမလားလို့ တွေး မိသည်။ မောင်မောင် စကားကို နားထောင်နေခဲ့တာလည်း သူ တိုင် စိုးရိမ်လာလို့ပဲ ဖြစ်၏။

သူ့ဘဝကို သူ ဘယ်လို ဆက်လက်မောင်းနှင်ရမလဲဆိုတာ မသေချာတော့ပါ။ လောလောဆယ် သေချာနေတာက သူဟာ သမားလုံးလုံး ဖြစ်နေခဲ့သည့်ပြင် အရက်တွေကိုလည်း နှစ်သက် ခဲ့ပြီ။

“ဟား .. ကိုယ့်လူက တယ်ဟုတ်ပါလား”

တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်သည့်အသံကို ကြားသည်။ လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ထိုလူကြီးကို သူ မသိ ...။

“မင်းက ကျောင်းသားပေါက်စအရွယ်လေးနဲ့ တော်တော် စုံနေတာပဲကွ ..”

ထပ်ပြောပြီး သူ့ဟာသူ ခုံဆွဲထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မြန်မာဘာသာ လို့ ရေးထားသည့် ပုလင်းကို ဆွဲယူကြည့်ပြီး ဒေါက်ခနဲ ပြန်ချစ်

“ဘီယာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝီစကီဖြစ်ဖြစ် အရက်ပါပဲကွာ .. အင်း မင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ များနေပုံပဲ”

“ဦးလေးကို ကျွန်တော် မသိပါလား”

“ဟုတ်လား ..”

သူက ဦးမြတ်ထွန်း ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်

ဆက်ဖို့လာတာ မဟုတ် ...။

“မင်းကို ကျွပ်က သိနေရင် လုံလောက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် က လျှပ်ပန်း ရဲ့သား .. မင်းအမေက မျက်လုံးရိုင်း ..”

“ဘာဗျ ..”

ခပ်မှေးမှေး ရိုဝေနေသည့် မျက်လုံးတွေ စူးခနဲ ဝင်းလက်သွား သည်။ စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပုတ်၍ လက်ထောက် ပြုပြီး ထဲရပ်ဖို့ ပြင်၏။ ဒါပေမယ့် မထလိုက်နိုင်ဘဲ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ကျ၍ ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ .. ခင်ဗျား .. တောက် ..”

“လူကြီးတစ်ယောက်ကို တက်မခေါက်ရဘူးဆိုတာ မင်းအမေ သင်မထားဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် .. အရက်သမားတွေကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံဖို့ သင်မထားဘူး”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

တခြားစားပွဲကလူတွေ သတိထားမိကုန်အောင် ဦးမြတ်ထွန်း ရယ်၍ ...

“ကျလည်း ကျပါကွာ .. လောလောဆယ် ငါက အရက်ဆိုင်ထဲ ခေါင်းစိုက်နေတဲ့ကောင်ကို စကားလာပြောတာလေ၊ မင်းက မူးနေ တာပါကွ .. ငါ မမူးဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော်က မူးနေတာ၊ ဒါပေမယ့် အရက်ဆိုင် ထဲမှာ အရက်သမားတစ်ယောက်က ဂါရဝေါစတရား မရှိတာကို လာ ခဲ့ရုံနေတာရော ဦးလေး မကြောင်လွန်းဘူးလား ..။ အရက်သမား ဖြစ်ဖြစ် .. အရူးဖြစ်ဖြစ် ဒေါသထွက်အောင် စရင် ဒေါသထွက်မှာပဲ။ သူများမကြိုက်တာ မပြောမိဖို့ ခင်ဗျားလည်း ဆင်ခြင်”

“မှန်တယ် .. မင်း ကြိုက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမြတ်ထွန်း က ဖြူဖြူနုနု မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
“မျက်လုံးရိုင်း က ..”

“ဦးလေး .. ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဒီထက် မရိုင်းချင်ဘူးနော်”

“မင်းအမေကို ငါက မကောင်းစွတ်ချပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး
မင်း မသိသေးဘူးထင်တာ ပြောချင်လို့”

သားငယ် ဖန်ခွက်ကို ကျိုးကြေမတတ် ဖိဆုပ်ကာ အံ့ကြိတ်ထွက်
လျက် ဦးမြတ်ထွန်း ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ
အနက် ရုပ်အင်္ကျီအပြာကွက်နှင့် ဆံပင်တွေ အပြောင်သိမ်း ဖြီးထွား
သည့် မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးက ခန့်ခန့်ညားညားပါ။

ဒီလူကြီး မျက်လုံးရိုင်းမှာများ မေမေနဲ့ ..

တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်လာသည်။ ရှက်ခြင်းဆိုသည့်
ယောက်ျားမာနက သားဆိုသောအဖြစ်ထဲကနေ နုတ်ထွက် ပျောက်
ကွယ်သွားချင်မိတဲ့အထိ ... ဦးမြတ်ထွန်း က သားငယ် အံ့ကြိတ်ထွက်
တာကို ကြည့်၍ ...

“မင်းရဲ့အမေကို မျက်လုံးရိုင်း ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူး တပ်ပေးလိုက်တာ
ဘယ်သူလဲ သိလား ..”

ဦးမြတ်ထွန်း နဲ့ သားငယ် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။

“အဲဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် .. အရိပ်ထင် ပဲ”

“ဘာ!... အရိပ်ထင် .. အရိပ်ထင် .. အဲဒီဆိုင် ပိုင်ရှင် ..”

“ဪ .. ဪ .. ဒါတောင် မသိရှာဘူးပဲ ..”

ဦးမြတ်ထွန်း ကိုယ်တိုင် အံ့ဩသွားသည့်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထား
လိုက်ရင်း ...

“မင်းရဲ့အမေရဲ့ အစွမ်းထက်ဆုံး လက်နက်က သူ့ရဲ့မျက်လုံးပဲ။
သိပ်လှလွန်းလို့ တင်စားနေကြတာလို့ အားလုံးက ထင်ပေမယ့်
တကယ်ကို ရိုင်းစိုင်းလွန်းတဲ့ မျက်လုံး .. လူကို သေစေနိုင်တဲ့မျက်လုံး ..”

မင်းရဲ့အမေက လူကို သေအောင် ပြုစားနိုင်တဲ့ မှော်ကဝေ ..”

“ခင်ဗျား ..”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက် ကောင်လေး ..”

သားငယ် ဝုန်းခနဲ ထဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် လက်ကောက်ဝတ်
အစ်ဖက်ကို ဖက်ခနဲ ဖိဆုပ်ထားခြင်း ခံလိုက်ရတာ

“ကျုပ် ပြောနေတာ တစ်ခုမှ အပိုမပါဘူး၊ မင်းရဲ့အမေကို ကြိုး
တိုင် ခြယ်လှယ်နေတာ အရိပ်ထင် ..၊ သူ့ဘဝရဲ့အရိပ်သခင်ဟာ အရိပ်
ထင် ပဲ ..၊ ဒါပေမယ့် အရိပ်ထင် ကတော့ မင်းအမေကို သူ့ရဲ့ စားကြွင်း
အကျန်တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားခဲ့တာ ..၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ဘေးမှာ
အသိလို့ အသုံးချဖို့ ထားခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်ထိ လက်မထပ်ခဲ့တာပေါ့၊
မင်းအမေဟာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ မာန်မာန ထောင်လွှားခဲ့ပြီး အရိပ်
ထင် နဲ့ပတ်သက်ရင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိုးကျွေးထားခဲ့တာ၊ သူ့ဘဝ
အင်မကဘူး .. အားလုံး ဘာဖြစ်နေနေ အရိပ်ထင် ကျေနပ်အောင်ပဲ
ချ ကြိုးစားတယ် .. မင်း ဘာမှမသိခဲ့ဘူးမို့လား၊ ငါက ပြောပြတာ..၊
မင်း နားစွင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့ .. နောက်တစ်ခုက အမေမျက်လုံးတွေနဲ့
သူ့ဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ပြီးပြီလဲလို့ မေးကြည့် ..”

“ခင်ဗျား .. မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ယုံတာ မယုံတာ မင်းအပိုင်းပါ၊

ဒါက မသိသေးတာကို သိအောင် ထောက်ပြတာ ..”

ဦးမြတ်ထွန်း ထထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်း နာကြည်း
ခြင်းတွေက ဟိုတုန်းကအတိုင်း ပြန်ရှိနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမရ
အောင်နေ၏။

မေ့ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ လျှပ်ပန်း ရဲ့သား ဆိုတဲ့မျက်နှာကို
ပြင်လိုက်ရမှ စောစီးစွာ ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရသည့် ကိုယ့်သားရဲ့မျက်နှာ
အားကို ပြေးမြင်မိသည်။

သူ ခံခဲ့ရတုန်းကတော့ သားတစ်ယောက်လုံး သေဆုံးခဲ့ရတာ တောင် သနားမယ့်သူ မရှိ ... ငါ့ဆွေ ငါ့မျိုးပါလားလို့ နာကျင်ခံစား ပေးဖော် မရ ...။

လျှပ်ပန်း ဆိုတဲ့ ပိန်းကလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ထိပါးမခံခဲ့ဘူး အရိပ်ထင် ...။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ သေတဲ့အထိ ဖြစ်တာကိုလည်း သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ မအေတစ်ယောက်လုံးက ဒီပိန်းကလေးကို မုန်းပါသည်ဆိုတာလည်း ဂရုမစိုက်စွာ နေခဲ့သည်။

အဲဒီ ခွင့်လွှတ်နားလည်ခြင်းတွေက ခုချိန်ထိဆိုတော့ မလွန်လွန်ဘူးလား ...။ သူ့ မကြာခင် နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားရဟော့မှာ ဖြစ်သည်။ ဒီကို ရောက်လာခိုက်လေးမှာ အတိတ်က ဒီလူတွေနဲ့မှ အရင်တုန်းက အတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဆုံနေရတာလဲ ...။

ဇင်မင်းထွတ် မျက်လုံးကွယ်သွားခဲ့သည့်အဖြစ်က ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ပဲ တွန်းပို့ခဲ့တာမို့ အကြောင်းအရာတွေက အသစ်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သလို ပူလောင်နေသည်။

တကယ်ဆို ဒီမျက်လုံး ဘာလို့ ကွယ်သွားတာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် သူ သိနေသည်။ ပြောပြန်ရင်လည်း သူသာ အရှုံးဖြစ်တော့မည်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ သူ လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ဒီလူသုံးယောက်ဟာ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေလို တုတ်တပြစ် ဓားတပြက် မဖြစ်ကြရင်တောင် ...။

အခန်း (၄၉)

“မမအေး .. မမအေး .. သော့ခတ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဟွတ်.. အဟွတ် .. အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား ..”

မီးတွေ လောင်နေတာ ဟီးဟီးထနေသည်။ မီးတောက်တွေ ပတ်သည်ရံလျက် မီးခိုးတွေ ပြာမှုိုင်းနေသည့်ကြားမှာ မအေးမိုး ကို နီးနီးလေးကျမှ မြင်ရ၏။

“ဂျောက် ..”

မအေးမိုး လက်ထဲ ဂျောက်ခနဲ လွတ်ကျသံနှင့်အတူ ချောက်ချားသည့်မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်လာလျက် ...

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. အဟွတ် .. မရှိဘူး”

“ဟင်!... အထဲမှာ မရှိဘူးလား .. တံခါးကို ထုနေတယ်လေ ..”

အဟွတ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါ တံခါးဖွင့်နေတာ မရလို့” မအေးမိုး ပြန်ငဲ့ကောက်လိုက်တော့ သော့တွဲတစ်တွဲ ...

“အမလေး .. ပူလိုက်တာ ..”

“ပေး .. ပေး .. ကျွန်မကို သော့ ..”

ပန်း လက်ထဲ သော့ရောက်လာတော့ မီးတန်းတွေ ပြုတ်ကျလာ သဖြင့် မီးဖွားတွေ လူပေါ်ထိ လွင့်စင်လာကြသည်။

“လာပါဦး .. ကယ်ပါဦး .. အပြင်မှာ ဘယ်သူလဲ ..”

တံခါးဖွင့်လိုက်ပေမယ့် အထဲမှာ မီးတောက်တွေက ရှိနှင့်ပြီးဖြစ် ကာ နောက်ဘက်တံခါးတစ်ချပ်လုံး အခန်းထဲကို ဝုန်းခနဲ ပြိုကျ၏။

“အား!... ပူတယ် .. ဟီး .. ဟီး ..”

“သား .. သားငယ်လေး .. လာကြပါဦး .. သားကြီးရေ ..”

“မေမေကြီး .. ကျွန်မ အသံ ကြားရလား၊ ကြားရင် ဒီကိုလာ-”

“ဟင်!... လျှပ်ပန်း လား .. အမလေး ငါတို့ကို ကယ်ပါဦး။

ငါ့မှာ ရှိသမျှ ပုံပေးပါမယ် .. ငါ့ကို ဘယ်ပါ၊ ငါ့ကို မဟုတ်ဘူး - ငါ့သားလေး ပူလှပါပြီ .. ကယ်ပါဦး ..”

တဝုန်းဝုန်း ပြိုကျနေသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေရော မီးခိုးတွေပါ လှိုက်လောင်နေသဖြင့် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် လှမ်းမြင်သွားလိုက်၊ ပြန် ကွယ်သွားလိုက်။ ပန်း ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့တစ်ပတ်လှိုက်ကုန်နေအောင် ဆွဲထုံးပစ်လိုက်ကာ မီးပါးသည့်ကြားထဲကနေ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“မောင်လေး ..”

“မမ ..”

“ရှော့ပါ .. ရှော့ပါ .. ငါ့သားလေးကို ခေါ်ပေးပါ”

“လာပါ မေမေကြီး .. ကျွန်မ နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ၊ နည်းနည်း တော့ လောင်မှာပဲ”

ပန်း ကလေးကိုပိုက်၍ ပြေးပေါက်ဆီ လှည့်တော့ မီးတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ၏။ တိုက်ကြီးက အလုပ်ဝတ်ထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးလို ကြီးမား ခမ်းနားသဖြင့် အထဲမှာ ပြာပုံဖြစ်မှပဲ လူတွေ သိကုန်ကြမယ့်အဖြစ်ကို ပန်း တွေးမိလိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သလိုတော့ အဖြစ် မခံနိုင်သည့်စိတ်နှင့် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်မှာ မီးတောက်တွေ

ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ဖြစ်နေပြီမို့ သူမ မကြာခင် မီးသွေးတုံးဘဝ ရောက်ရတော့မည်။ ကလေးကို မီးဖွားမစင်အောင် အုပ်စီးဖက်ထား လျက် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကြီးစားသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“အား!...”

စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံကို ကြားသည်။ သူများ အော်လိုက် တာလား .. ကိုယ့်အသံလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ မေ့နေခဲ့၏။ မီးလွတ်ရာ ကို ရောက်ခဲ့သော်လည်း သူမ ဘယ်ဘက်အရပ်မျက်နှာမှာ တုံ့ခနဲ လဲသည်ကို မသိခဲ့ ..။ သေချာတာတစ်ခုက သူမနောက်မှာ မေမေကြီး ပါမလာခဲ့ခြင်း ..။ မျက်လုံးတွေ သေချာဖွင့်လိုက်နိုင်လျှင် မီးသတ်ကား သံတွေ ဆူညံနေကာ အိမ်မှာ မီးတောက်တွေကို မြင်နေရဆဲ ..။

“မောင်လေး .. မောင်လေး .. လရိပ် ..”

“ပန်း .. ပန်း ရေ .. ဟဲ့ .. ဪ .. ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင်!...”

ပန်း မျက်လုံးတွေ တကယ်ပွင့်လာတော့ သူမရှေ့မှာ မီးလောင် ပြင်နှင့် ညဉ့်ယံမဟုတ် ..။

“အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီလား.. ရော.. ရေလေးဘာလေး သောက်ဦး”

မန္တေ က ကိုယ်တိုင် ရေထည့်ပေးပြီး အနားမှာရပ်၍ ...

“နေ့ခင်းကြောင်တောင် ပန်း ရယ် .. နင်ကတော့ သားငယ် သာ အနားမှာရှိရင် အဲဒီမောင်လေးဆိုတာ ခဏ ခဏ ကြားနေရတာ နဲ့ပဲ နင်ကတော့ အားလုံး ပေါ်ကုန်မှာပဲ၊ ထန်းရည်မူးမှ ကျွဲခိုးပေါ်တာ မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်ကြောင့်ပဲ တစ်သက်လုံး ဖုံးခဲ့သမျှ ပေါ်မှာ ..”

ပန်း လက်တွေ ကိုက်ခဲ နာကျင်နေတာကို ကွေးချိဆန့်ချိလုပ်ပြီး ချွေးတွေစိုနေသည့် လည်ပင်းကိုပါ ပွတ်သပ်ပစ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မန္တေ ရယ် .. ပန်း အဲဒါကို တွေးပြီး အိမ်ထဲကို တိုင်း အိပ်မက် တန်းမက်တာပဲ၊ မက်လိုက်ရင်လည်း အဲဒီအဖြစ်တွေ

ထဲကို ပြန်ပြန်ရောက်သွားတယ် ..”

“ပြောပါဦး .. မောင်လေးလို အတင်းခေါ်နေတာက ..”

“ဟိုတစ်ခါလိုပါပဲ .. သားငယ် ကို အတင်းဖက်ထားမိလို့ ခွန်

ကျပ်ပြီး သေသွားပြီလား .. ပန်း မသိဘဲ တစ်နေရာရာကို မီးခွဲလိုက်

သလားလို့ အတင်းခေါ်နေမိတာ၊ အဲဒီတုန်းက ပန်း ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့

အထိ ကလေးက သတိမှမရတာ ..”

“အင်း ..”

မနေ့ က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၍ ပန်း ရေသောက်နေတာထိ

ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ...

“နင့်ဖုန်းက မြည်နေလို့ ငါ ကိုင်လိုက်တယ်၊ အရိပ်ထင် ဆီက-

“ဟင်!...”

“နင်တို့ ချိန်းထားတယ်ဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကမ္ဘာထဲထိ ပန်း မလိုက်ချင်လို့

“သူက ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်တာလဲ”

ပန်း က မဖြေချင်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် စားပွဲရှေ့ကနေ ထရပ်

လိုက်ကာ ...

“သူ့အလုပ်တွေ ခိုင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကြောင့် မဟုတ်

ဘူး မနေ့ .. ရုံးက မိန်းကလေးတွေက အရမ်းကြည့်တာ၊ ကိုကို့ထံ

တော်တော် အထင်တကြီး ရှိကြတဲ့ပုံ၊ ပြီးတော့ ‘လူပျိုကြီးက တွေ့တာ

လည်း ရှယ်ပဲ’ လို့ မကြားတကြား ပြောတယ်”

“လူပျိုကြီး ဟုတ်လား ..”

“အင်း .. သူက နိုင်ငံခြားမှာ လက်ထပ်ထားတာကို ဒီမှာ လုံး

မပြောခဲ့ဘူးတဲ့ပုံပဲ၊ ပန်း ကို တခြားလူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်လည်း

“ဆက်ပြောလေ .. ဘာလို့ ရပ်ပစ်တာလဲ”

“သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်မှ မပြောဘူး၊ သူများက ဟိုထိ

ဒီလို ထင်ကြေးပေးကြတာလည်း မငြင်းဘူး၊ ပန်း ကို ဘယ်လိုနေရာ

မှာ ထားတာပါဆိုတာ ရက်ရက်စက်စက်တော့ မပြောပေမယ့် မျက်လုံး

တွေ၊ သူ့အပြုံးတွေနဲ့ သရုပ်ဖော်သွားတာမျိုး”

ပန်း က အိပ်ရာပေါ်မှာတင်ထားသည့် ဆလင်းဘက်ခံကို လှမ်း

သူ့၍ ဖွင့်စစ်နေရင်း ...

“အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကို မသွားချင်လို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်

နေလိုက်တာ၊ မှေးခနဲ ပျော်သွားတာနဲ့ အိပ်မက်က နှိပ်စက်ပြန်ရော..”

“နည်းနည်းပါးပါး အကောင်းဘက်က မြင်ကြည့်ပါလား ပန်း

ရယ် .. ဘာဖြစ်ဖြစ် နင် သူ့ကို လိုက်လျောနေရတာပဲမို့လား၊ သူ့ကို

အားလုံးက လူပျိုလို့ပဲသိထားကြတာ ကောင်းသလို သူ့ကိုယ်သူ လူအို

ဆိုပြီး နင်ကို တမင်နှိပ်စက်ချင်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သားငယ်

နဲ့ ဒီကိစ္စရောက်လာတုန်းကလည်း အိမ်ထောင်မရှိပါဘူးလို့ ပြောတယ်

မို့လား ..၊ နင့်မျက်နှာ မြင်လိုက်မှ ချက်ချင်းကြီး မိန်းမရှိသွားတာ

မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ..”

“ဘာကိုပဲညာညာ ဒီလိုကိစ္စကိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ပွန်းပဲ့

မပြီး မညာပါဘူး မနေ့ ရယ်.. သူ လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုတာ တကယ်

ပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ပန်း ခံစားမိနေတယ်”

ကိုကို့အကြောင်းဆို အကောင်းဘက်က တွေးမိတိုင်း ကိုယ်သာ

အောင် စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ များပါပြီ။ ဒါကြောင့်

ဘာဖြစ်ဖြစ် အဆိုးဆုံးထိသာ သူ့မ တွေးထားခဲ့သည်။

“မင်းကို စောင့်နေတာ မိနစ်နှစ်ဆယ် ရှိသွားပြီ”

လူကို မြင်လိုက်တာနှင့် မာကျောသောမျက်နှာကနေ လာသည့်

အသံထွက်ကလည်း မညင်သာ ..

“ပန်း ငါးမိနစ်လောက်ပဲ နောက်ကျတာပါ၊ မျက်လုံးရိုင်စကို

ခင်လိုက်လို့ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

ကားပါကင်နေရာမှာ တခြားဝန်ထမ်းတချို့ လှမ်းကြည့်ကြတာ သူ့လေသံကို လျှော့၍ ပန်း ရဲ့လက်ကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ရေတံခွန်ငယ်လေးနဲ့ပန်တင့်နေသော နားနေဆောင်လေးထဲထိ ရောက်လာမှ လွှတ်လိုက်ကာ ...

“မင်းကို ‘မျက်လုံးရိုင်း’ ဘယ်သူ သွားခိုင်းလို့လဲ၊ ဘာလဲ.. သိပ် သွားချင်နေတာလား”

“ကိုကိုက ဘယ်ကို လာရမယ်လို့ ပြောလို့လား ..”

“မင်းကို ဒီအချိန် ဒီနေရာကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ခေါ်ထားပြီးပြီ၊ ဒီကိုပဲ ခေါ်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား၊ လျှပ်ပန်း .. ခေါ်သက်သက် ငါ့ကို ရွံလိုက်တာမို့လား ..”

“အို .. ပန်း .. အဲဒါမျိုးတွေ မတတ်ဘူး”

“ငါကတော့ တတ်နေတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ဒီမှာ ..”

ခရမ်းရောင်လက်လက်လေးနှင့် ပန်းခရမ်းရောင်သမ်းနေသည့် မျက်နှာလေး မော့သွားအောင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်မိရင်း -

“မင်းကို ဟိုအရင်တုန်းက စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့စိတ်နဲ့ စေတနာလေး နည်းနည်းထားပြီး အဲဒီကိစ္စတွေထဲက ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တာ ငါ့ရဲ့ဒါရိုက်ရှင်က ပြောင်းသွားပေမယ့် မင်းက ဒါကိုပဲ စွဲလမ်း ပျော်နေတာလား ..”

ပန်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိပိတ်ထား၏။ ထိုစဉ် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အရိပ် မြည်သံလေး ပေးလာသည့် ဖုန်း ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်လျှင် ...

“ဆရာ .. သားငယ် ဒီမနက် လုံးဝ ရောက်မလာဘူး၊ ခုလဲ ဒါတိုင်းဆို ညနေပိုင်းကျမှ ထွက်တာ များတယ်”

“မင်း ဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား ..”

“ကားတောင် ယူမသွားဘူး ဆရာ၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်ဘူး၊ ဆရာ ဟို .. ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ဆက်နေတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်ချင်လို့တဲ့၊ သားငယ် လဲ မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ ခဏလောက် ..”

“လာလည်ချင်ရင် လိပ်စာပေးပြီး ခေါ်လိုက်ပေါ့ကွ၊ ဒီနေ့ အပြီး ဆတ် လုပ်စရာ ရှိတယ်၊ ချာတိတ် လာအောင် မင်း စောင့်၊ ပြင်စရာရှိတာ ကြိုပြင်ထား .. ပြီးရင် ရဲကို ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ..”

“ဆရာ .. ဆရာအိမ်မှာဆိုတော့ ..”

“အဲဒီကိစ္စ မင်း ပူဖိုမလိုပါဘူး .. ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ် ..”

ဖုန်းပိတ်ပြီးတာနှင့် အလုပ်စားပွဲနား ရောက်နေသည့် ပန်း ဆီသူ လျှောက်လာကာ ...

“မင်းကို ဒီအလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပန်းကို တို့ပြီးပြောကာ နောက်ထဲကို ဖုန်းကိုင်သည့်လက်နဲ့ ဆွန်ပြရင်း ...

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားတွေ ထည့်ထားတယ်၊ အသီးအရွက်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒီနေ့လယ်စာ အပြင်ထွက်မစားချင်လို့ .. အဲဒါတွေ သွားချက်ပေး ..”

“ဟင်!... တစ်နာရီခွဲတော့မယ်.. ကိုကို နေ့လယ်စာမစားရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် ..”

စိုးရိမ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကို မမြင်မိအောင် လှဲနေလိုက်ရသည်။ နှာတံကော့ကော့ မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် ဝင်းစက်နုပွတ်နေသည့် ပါးပြင်လေးတွေကအစ အချိန်တိုင်း ဖျောက်မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိ ...။

မနက်တည်းက ကော်ဖီနဲ့ မုန့် တစ်ခုပဲ စားဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း တငေးငေး တတွေးတွေး ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း သူပဲ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ သူမနဲ့သူ နောက်ဆုံး ဖြစ်သွားနိုင်သလို သူမရဲ့ အိမ်ထောင် မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာလည်း အသက်ပျောက်နိုင်သေးသည်။ ကြောင့် သူမရဲ့ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို အငြိုးအတေးခွဲစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းချင်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ ယစ်မှူးချင်၏။ သို့သော် တွေ့လိုက်တာနှင့် ပြောဖြစ်တာ မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းတွေ ...။

“ကိုကို ရော့ .. ဒါလေး အဆာပြေစားထားနှင့်နော် .. နေခြင်းစားတော့ အစာအိမ်လည်း ထိမယ်၊ အဆာလွန်ရင်လည်း ချက်ပြုတ်ထားရပြီး သိပ်စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏလေးပဲ ကြာလိုက်သည်ထင်၏။ နှာခေါင်းထဲမှာ ပေါင်မုန့်ကြော်နဲ့ ဝေခနဲ ရောက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်လုံးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခြမ်းတည်းပေါ်မှာ ကြက်ဥဟတ်ဖရိုက်ဖရိုက် ဒီတိုင်း တင်ထားတာ ဖြစ်၏။

“ဆီမပါဘူး ကိုကို ..။ ကြက်ဥတွဲရုံလေး အပေါ်မီးနဲ့ အပူထပ်ပေးရုံ လုပ်ထားတာ၊ ကော်ဖီနဲ့ဆို ရင်ခွဲသွားမှာစိုးလို့”

ဘေးမှာ အအေးဘူးလေးနဲ့ ဖန်ခွက်လည်း ပါသည်။ သူပဲ ရှင်းပြပြီး ရှေ့မှာ ချပေးသွားသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင်မဟုတ်သည့် မီးခင်းထားသောနေရာကို ပြန်ရောက်သွား၏။ တစ်ခါတလေ လိုအပ်လျှင် သုံးဖို့ ဒီထဲမှာလည်း ရှိသင့်သလောက်တော့ စုံလင်အောင် ထည့်ထားတာပါ။ စားစရာကိုတော့ အစီအစဉ်ရှိမှ ရေခဲသေတ္တာထဲ ဝယ်ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ ဒီနေ့က သူမနဲ့အတူ အချိန်ဖြုန်းချင်လို့ ...။

အရိပ် ပေါင်မုန့်ကြော်ကို တစ်ဝက်လောက်ပဲစားပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲနေလိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ ခုချိန်မှာ ပန်း နဲ့ သူ တကယ်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ရင် ...။

ချက်ပြုတ်နေသည့် လှုပ်ရှားသံတို့ကို နားစွင့်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်း

ပြုံးယောင်သမ်း၏။ ပြီးတော့ ပြုံးရာမှ ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ... မင်းနဲ့ငါက ဆုံမှတ်မရှိတဲ့ ကောက်ကွေ့ကြောင်းတွေပဲ လျှပ်ပန်း၊ မြိုင်တွေ မဆုံနိုင်တာ မထူးဆန်းပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါ အနီးဆုံးကနေ ဆုံးဖြတ်သွားကြရင် အားလုံး အံ့ဩကုန်လိမ့်မယ် ...။

ကိုယ်လက် မလှုပ်ရှားရပါပဲ စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် မျက်လုံးတွေ ခပ်လှုပ်ရှားကျ အိပ်ပျော်သွားလိုက်မှန်း မသိ ...။

“ကိုကို .. ကိုကို ..”

“ဟင်!...”

“ထ .. မျက်နှာသစ်လုံက် .. ထမင်းစားလို့ ရပြီ”

သူ့ပခုံးကို လှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် ရှေ့ကိုဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ရည်တို့ ချွေးပျံ့သောရနံ့တစ်မျိုးနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ခွဲခနဲ လွန်ခနဲ ...။ ကိုယ်ကို ခြိတ်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့ ကိုယ်သင်းနဲ့နဲ့ ပုံရိပ်ခဏလေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သည့် တပ်မက်စိတ်တို့နှင့် သူ ...။

“အမေ!...”

ပန်း ရဲ့လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ပုံခနဲပြန်လာသည့် သူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပြီး...

“မင်းကို .. ကိုယ် ..”

စကားတို့ကို ရှေ့မဆက်ဖြစ်သော်လည်း အဆီးအတားမဲ့သော မိန်းမတို့က အရာအားလုံးကို မော့လျော့လျက် ခရီးနှင့်ကြလေသည်။ အတို ပွေ့ပိုက်နမ်းရှိုက်မိတိုင်း တလှုပ်လှုပ် အေးငြိမ်နေသော ယစ်မှူးက မုသား မပါခဲ့ပေ ...။

ပန်း ကို သူ သနား ကြင်နာခဲ့သည်။ နားလည် ခွင့်လွှတ်ခဲ့၏။ အတီး နားကြည်းသွားခဲ့တာတောင် မြတ်နိုးချင်မိခဲ့သော ...။

“ပန်း ကို လွှတ်ပါ ကိုကို ..”

လူးလွန် ရုန်းဖယ်ရင်း ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စလေးတွေ

www.burmeseclassic.com

ခိုတွဲလာခဲ့၏။ ကိုယ်မပိုင်သော အနမ်းတွေနဲ့ မေ့မှားချင်လာတိုင်း အတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မမေ့ဖို့ သတိထားနေရသည်။

ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး လျှပ်ပန်း ... အဲဒါ နင့်ကို နာကျင်အောင် အနမ်းတွေ၊ တန်ဖိုးမဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ သူ့ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်နဲ့ ...။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ...”

ငုံ့ထားသည့် မျက်နှာလေးကို အတင်းအကျပ် ဆွဲလှည့်မိရင် နီးနီးကပ်ကပ်လေး ငေးမိ၏။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လှဲမချမိအောင် လက်လေးထောက်၍ ပြန်ကျုံးထဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ပန်း ရဲ့လက်လေးတွေကို သူ့ကို ပြန်ဖက်ပြီး ရင်ဘတ်ချင်း ထပ်ထပ် သည့်ပုံ ဖြစ်အောင် ဆွဲယူပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပန်း ရဲ့ဆံထဲမှာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ခွေငိုက် ပုံကျလာကာ ...

“ဟင့်အင်း ...”

ရှက်သွေးကြွယ်နေသည့် အပျိုရိုင်းလေးနဲ့တူသော ပါးမိုးရဲ့ ချစ်ရယ် တွေကို စိုက်ကြည့်တော့ ပန်း က ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစား၏။

“မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ထားတာလေ ...”

“ဒါပေမယ့် ...”

“နောက်ထပ် မင်းဆီက ကိုယ် ဘာမှ အဓမ္မ မယူခဲ့သေးဘူး။ မရှောင်သာ မတိမ်းသာလို့ မှားယွင်းကုန်ကြတာမျိုးကို ပြန် သန်းလိုက်နိုင်ပေမယ့် ချစ်သူတွေလို ယစ်မှူးကြဖို့က ကိုယ်တို့ တစ်ဖက်သတ် ရူးရတဲ့သူမို့ ကိုကိုအပြုံးတွေကို ရှက်မိပါ၏။

နောက်ထပ် ကိုကိုအနမ်းတွေမှာ မှေးမှိတ် ရင်ခုန်ဖို့လည်း မဖြစ်ပါ။

“မင်း ကိုယ့်ကို ခံပြင်းနာကြည်းတဲ့စကားမျိုးတွေ မကြားရအောင် ထွက်လာတယ်မို့လား။ မင်းကို တမင်ဒုက္ခပေးချင်တာလို့လည်း မပြောပြီးသား။ ဘယ်လိုလဲ... သတ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်မလာဘူးထင်တာပဲ။”

ပန်း မျက်နှာလေး တင်းသွားပြီး ဆတ်ခနဲ ကျုံးထတော့ အရိပ် အတင်းဆွဲဖက်ထားကာ ...

“စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေ ..”

“စိတ်ထဲရှိတာ ပြောရရင်တော့ .. ခင်ဗျားကို အခု သတ်ပစ်ချင်တာပဲ။”

ဟင်!...

သိလိုက်ခြင်းနှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ သားငယ် တံခါးဝမှာ ခြေချ ခါးထောက်လျက် ...

“သိပ်အဆင်ပြေနေတယ် ဟုတ်လား ...”

အသံတွေ တုန်ခါနေခဲ့လျက် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“သားငယ် ..”

နှစ်ယောက်ရဲ့အလယ်မှာ ဘယ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို နားထောင်ရမှန်း မသိတာက ပန်း ဖြစ်နေသည်။

သားငယ် ကို အိမ်ကထွက်သွားပြီးမှ ပထမဆုံး မြင်ရတာမို့ အလယ် မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တအံ့တဩဖြစ်ရင် ဆိုနှင့်ကြေကွဲခြင်းက မဖြစ်တဲ့ပါ၏။ ပြီးတော့ အရိပ် နဲ့ သားငယ် ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီး

ဆွဲ ဆက်သွယ်ချက်တွေ ရှိနေသလဲ ...။

သားငယ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ...။ ကိုယ့်ဆီပြန်လာချင်တာ မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုဖြစ်နေကြမှာကိုလည်း ကြိုသိနေပုံမျိုးနှင့် သားငယ် မျက်ဝန်း

ထဲ မျက်ရည်တွေက ဘယ်လို မျက်ရည်တွေလဲ ...။

ပန်း ဘာမှမသိဘဲ ဘာဝင်ပြောရမှန်းလည်း မသိပေ ...။

ကြည့်လိုက်တော့ အရိပ် သည် တည်ငြိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် နေရာ ထရပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကာ ...

“မင်း ကိုယ့်ဆီ လာတာလား ...။ မင်းအမေဆီကိုလား။”

“ခင်ဗျားတို့ ညားနေကြပြီပဲ။ တစ်ယောက်ဆီကို လာရောက် ယောက်စလုံးနဲ့ တွေ့မှာ သိပြီသား”

“သားငယ် ..”

ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် နားထဲမှာ ရှိန်းခနဲ ပူထူသွားသည့် ကြောင့် တအား အော်ပစ်လိုက်ပေမယ့် သားငယ် ရဲ့ရှူးစိုက်မှုဟာ ဘက်မှာ မဟုတ်ဘဲ ..

“ခင်ဗျားကို .. ခင်ဗျား .. ဗျာ ..”

စကားစပြီးမှ ငိုချင်နေသည့် ကလေးလို နှုတ်ခမ်းတွေပါ သွားလျက် အသံလည်း ပျောက်၏။ အရိပ် ၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွင် ကုတ်သွား၏။ စူးရဲသောမျက်လုံးတို့က မျက်ရည်တွေ ပိတ်လွှဲနေ ဖြစ်နေသော သားငယ် ရဲ့မျက်ဝန်းတို့ပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့ပြီး ...

“ခု .. မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ သားငယ် ..”

တည်ငြိမ်သည့်မေးခွန်းနှင့် ရှေ့ကို နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း လှေထွက်လာသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်လိုက် ဖိုက်ကြည့်လိုက်ပုံက သူ အလွန်အမင်း အားကျ အထင်ကြီးခဲ့ရသလို စတိုင်လ်ပဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဒါတွေ အားလုံးဟာ ခုချိန်မှာတော့ ..

“ပြောပါ .. လက်ရှိအခြေအနေကို တားဆီးချင်တာလား..။ မင်းကိုယ် ဆွေမျိုးတော်သွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ဆီက တစ်ခုခုကို တောင်းချင်တာလား .. ဘာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တောင်းဆိုချင်တာ .. ဒါပေမယ့် ..”

သားငယ် က မျက်ရည်ကျလာတာကိုတော့ ရှက်ပုံပေါ်ကာ လှမောင်နဲ့ ပင့်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် လိုချင်တာက တောင်းမှာမဟုတ်ဘူး.. သိချင်တာပဲ ပြောလက်စနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သားငယ် နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်စဉ်မှာ ဘာပြောတော့မလဲ ..”

တာကိုပါ နားလည်သွားခဲ့လျက် ...

“သားငယ် .. နေဦး ..”

ပန်း က သားငယ် ဘေးကို ကပ်ပို့ကြိုးစား၏။ အရိပ် ကို ဒါတွေ ချားပြောလျှင် အရိပ် ထံမှ တုံ့ပြန်ပြောလိုက်မှာတွေကို သားငယ် ကြားစေချင်ပါ။ သို့သော် သားငယ် က သူမအနားကပ်မှာကို ရှောင်လိုက်ရင်း အရိပ် နဲ့သာ ပိုမို နီးကပ်သွားခဲ့ပြီး ...

“အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် အရမ်း.. အရမ်းကို ခင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် အမေကို ဘာဖြစ်လို့ .. ဘာဖြစ်လို့ .. ခုလို ..”

“သားငယ် .. တိတ်စမ်း ..”

“မေမေ ဖယ်နေပါ .. မေမေ သားကြောင့် အများကြီး ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ.. သား ခွဲတယ်။ အရိပ်ထင် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကလည်း လူယုတ်စွာ မဟုတ်ဘူး .. အဲ့ဒါ .. အဲ့ဒါကို သား ယုံကြည်တယ်။ တစ်ခုကိုပဲ သိချင်တာပါ”

သားငယ် သည် ရှိုက်သံနှင့် ရောထွေးသော စကားလုံးတွေကို အစီအစဉ်ကျအောင် မကြိုးစားနိုင်တော့ဘဲ ...

“မေမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထားခဲ့တာလဲ ..။ ကျွန်တော့်အမေက ဘာချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေလို့ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ ..”

သားငယ် ရဲ့မေးခွန်းတိုင်းဟာ အရိပ် ၏ မျက်နှာပေါ်ကို ရောင်စုံဆေးမှုန့်တွေနဲ့ တစ်မျိုးချင်း ဆွတ်ဖျန်းနေသလို ရှိနေခဲ့လျက် ...

“ကျွန်တော် ချစ်တဲ့လူတွေက ..”

သားငယ် က ဆက်မပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော် ချစ်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကို အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူး ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ ..။ ပြောပြစမ်းပါ .. မေမေ့နဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလဲ ..။ ဘယ်တုန်းတည်းကလဲ ..။ ဘယ်လိုတွေလဲ ..”

www.burmeseclassic.com

ပြောပြစမ်းပါ ..”

သားငယ် အော်ဟစ်ရင်း ဆံပင်တွေကိုပါ ပွပစ်၏။ ထိုစဉ် တံခါးကို ဒရောသောပါးရောက်လာကြသည့် ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပေမယ့် ရှေ့တိုးရမလို .. နောက်ပြန်လှည့်မလို ရှိနေဆဲ ..။

“မင်း သိချင်ရင် မင်းအမေကို မေးကြည့်လေ .. လျှပ်ပန်း အရိပ် မျက်နှာက လိုတာထက် ပိုမိုတင်းမာနေကာ ပန်း ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်၍ ...

“မင်း ပြန်လိုက်သွား ..”

“ခင်ဗျား ..”

သားငယ် မျက်နှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားခဲ့ပြီး လက်ညှိုးတစ်ဖက် ဆန့်ထွက်လာ၏။

“ခင်ဗျားက .. အဲဒီလိုလူကြီးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းအမေနဲ့ ငါ လက်ထပ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ရုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တောက် ..”

ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာပုံရှိသော အော်တိုမစ်တစ် မောင်းပြန်စားလေ့တစ်ချောင်း လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားကို .. သတ်ပစ်မယ်”

“မလုပ်နဲ့ ..”

ပန်း မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။ လက်ခနဲ မြင်လိုက်တာနှင့် သူမသည် အရိပ် ကို လှည့်ဖက်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်ကာ-

“အား!...”

“လျှပ်ပန်း ..”

“မေမေ ..”

ဘယ်သူမှ တားချိန် ဆွဲချိန် မရလိုက်ဘဲ ပန်း သည် အရိပ် နှင်ထဲကနေ ပျော့ခွေ ညွတ်ကျသွားခဲ့လျက် ...

“ခွေးသူခိုးလေး ..”

အရိပ် ၏လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်စွာ ဖြောင်းခနဲ ကျ၏။

“ဟိတ် .. ဆွဲထုတ်သွားစမ်း ဒီကောင်ကို ..၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခြံပြင် ဆုတ်ထားလိုက် ..”

ရိုက်ချက်တစ်ချက်တည်းနှင့် သတိလစ် မေ့မြောသွားသည့် သားငယ် လက်ထဲက ပြေကျလာသည့် ဓားကို အရိပ် က ခြေထောက် ထဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဓားသည် အသားထဲကို စိုက်နှစ်ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်သော်လည်း ပန်း ရဲ့ကျောပြင်မှာ သွေးတို့ဖြင့် ချင်းချင်းနီလျက်...

“ဒေါက်တာ သိန်းထိုက် ကို ဖုန်းဆက်လိုက်စမ်း၊ မင်းတို့ ပါးစပ် ဆွဲ ပိတ်ပြီး လုပ် ..”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကာ သူတို့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား ခြင်း၏။ လျှပ်ပန်း သည် သတိမလစ်အောင် ကြိုးစားနေသလိုရှိပေမယ့် ကြာခင်မှာပဲ မေ့မြောသွားခဲ့၏။

“လျှပ်ပန်း .. ဟိတ် .. ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား ..၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. စိတ်တင်းထားနော် ..”

ပန်း ကို သူ ခုတင်ပေါ်ချမလို ပြင်ပြီးမှ ဒဏ်ရာပေါ်ကို ပဝါနဲ့ နှိပ်ပိတ်ထားပေးရသဖြင့် လက်ကို ဖယ်လိုက်ရမှာစိုးကာ ဒီတိုင်းပဲ ဆွဲထုတ်ထားမိသည်။

ပြီးတော့ ..၊ နဖူးဆံစလေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိလျက် ...

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့.. ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရယ် ..၊ ကိုယ့် အတွက် မင်း မရှိလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

အခန်း (၂၀)

“မင်း သက်သာရဲ့လား ..”

“အင်း ..”

ပန်း မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့နေတာကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း လက်ဖေးလေးကို ဖျစ်ညှစ် ကိုင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၍ ...

“မင်း စားချင်တာ စားလို့ရအောင် စားစရာတွေ အစုံ ယူထားပို့ခိုင်းထားတယ်”

“ဟင့်အင်း ..”

“နည်းနည်းတော့ စားရမှာပေါ့ .. ဒဏ်ရာက နက်ပေမယ့် အေးကြီးတဲ့ ထိရှမှုတွေ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ သွေးထွက်လွန်လို့ မင်း အရမ်းခဲလို့မရတာ .. အားရှိအောင် တစ်ခုခုတော့ စားမှပေါ့”

“ကိုကို ..”

“ဟင် ..”

“ပန်း ရဲ့သား ..”

“အဲဒါတွေ ဘာမှမပြောနဲ့ဦးကွာ .. လောလောဆယ် မင်း အရေးကြီးတယ်၊ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကိုယ် အဖေ့လောက်ထိ သွေးပျက်သွားခဲ့လဲ သိလား ..”

ပန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ငေးစိုက်နေရင်း ရီပေပျော့ကျသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ရောင်တို့နှင့် စုံလက်လက်လေး ဖြစ်လာသည်။

“ကိုကိုရှေ့ကနေ အသေခံပြီး ကာကွယ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုပြီး တော့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

အရိပ် မျက်နှာမှာ ပြောရခက်သည့် အမူအရာတွေ တရှုပ်ရှုပ်ပြေးနေလျက် ..၊ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲ စေ့၏။

“မင်းကို ချစ်လို့ဖြစ်စေ၊ မုန်းလို့ဖြစ်စေ ဘာအတွက်နဲ့မှ ကိုယ် စွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး .. အဲဒါ သေချာသွားတာ”

သူသည် ပန်း မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း --

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. မင်းကို ချစ်ခွင့်မရှိပေမယ့် ကိုယ် ချစ်တယ်၊ မုန်းစရာကောင်းတဲ့မိန်းမလို့ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိရင်း တိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်တယ်လို့ပဲ အော်နေတယ် ..”

သူ ပန်း ရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထပ်ဆုပ်ထားလျက် လက်သုံးဖက်စလုံးကို မျက်နှာရှေ့မှာပဲ ထိကပ်ထားခဲ့ပြီး--

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်”

မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားရင်း 'တကယ်ပါ .. ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်' လို့ အထပ်ထပ် ပြောနေပြီးမှ ...

“ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားကို မင်း မေ့လိုက်ပါ”

သူ မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်သည့်အချိန်မှာ ပန်း ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ လှပစွာ ပြုံးနေခဲ့လျက် ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်း ကျေနပ်တယ်”

လို့ ပြောလေသည်။ မျက်ဝန်းတို့ ဆုံစည်းနေခဲ့ရင်း အရိပ် သည် သူမ လက်ဖဝါးလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိကပ် နှမ်း၏။ ပန်း ရဲ့ မျက်ဝန်း ထောင့်မှ အပျော်လွန်မျက်ရည်လေးတစ်စက်က ထိုအနမ်းတစ်ပွင့်၏ ရင်ခွန်သံကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းလား ...

တကယ်ဆို တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ရတာ ဒီစကား တစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်၏။ သူမ ပြောပြပါတော့မည် ... သားငယ် ရဲ့ ဓားချက်နဲ့ ကိုကိုကို အသေမခံနိုင်တာဟာ သားငယ် ဟာ ကိုကိုရဲ့ညီလေး ဖြစ်နေ လို့ပါ ဆိုတဲ့အကြောင်း ...။

“မင်း ကိုယ့်ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက်ရော .. မင်း မရှိလို့ မဖြစ်တာ ကိုယ့်အတွက်ရော.. အဲဒီလို ရှိမဖြစ်တာတွေကြောင့် အပြစ် တစ်ခြမ်းကို ချေလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့သားကတော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. သားငယ် က ..”
“ခဏလေး ..”

ဖုန်းမြည်သံ နှောင့်ယှက်လိုက်သဖြင့် သူ ဖုန်းကိုင်ပြီး ထရပ်လိုက် ကာ အပြင်ကို လျှောက်ထွက်ခဲ့ရင်း ...

“ပြော ..”
“... ..”

“ဟုတ်တယ်.. သူ ဒီနေ့ အိပ်ချိန်လောက်မှပြန်လာမယ်ထင်တယ်”
“... ..”

“သူ ရောက်လာတဲ့အချိန် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် .. ဟုတ်တယ်- နောက်နေ့ မကူးစေနဲ့ ..”
“... ..”

“ရတယ် .. ငါ ဒေါ်စာဥ ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဟိုတယ်လဲ စာတွေ မဖြစ်လို့ .. ဒါပဲ”

သားငယ် .. မင်းကို ဓားထိုးလုပ်ကြံမှုနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လွတ်ရက်မန့်

အောင် ငါ လုပ်ခိုင်းသေးတယ်ဆိုတာ မင်း သိရတော့မယ် ...။

အပြစ်တစ်ခုကို အေးဆေးစွာ စွန့်လွှတ်လိုက်တာက သားငယ် အပေါ် သူ တကယ်တမ်း ဘယ်လိုမှ ငြိုးမယ်ဖွဲ့၍မရခြင်းကြောင့်ဖြစ် ကာ အမြန်ဆုံး လက်စသတ် စီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာက ကြာလေ ဝေဝါး လာလေဖြစ်သည့် သံယောဇဉ်၏ ညံ့သက်ခြင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်...။

ထို့ကြောင့် ပန်း ကို သူ မြတ်နိုးယုယလိုသည့်အတွက် မေမေနဲ့ ညီလေးအတွဲတစ် ဘစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန် တာဝန်ကျေပြီး ဖြစ်ချင်၏။

ငါ လက်လွတ်ချင်တာက ပန်း ဖြစ်နေပြီး ဖိဆုပ် ချေမှုပစ်ရမယ့် လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ မင်း ဖြစ်နေတာကတော့ မင်းရဲ့ကံတရားပဲ သား ငယ် ...။ အဲဒါကြောင့် ငါ့အမေနဲ့ ညီလေးအတွက် မင်းဆီက တစ်ဝက် လောက်တော့ ပြန်ရမှ ဖြစ်မယ် ...။

ရင်ထဲက စကားသံတွေကို ပြန်နားထောင်ရင်း သူ့မျက်နှာမှာ ချစ်ခြင်းနှင့် နာကျင်မှုတွေ ရောထွေးနေခဲ့၏။ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာ သည့် ခြေလှမ်းတွေပါ တစ်လှမ်းချင်း နှေးကွေးနေခဲ့ပြီး ...

“လူနာ အိပ်နေလား မသိဘူး ..၊ လူနာရှင် ဘယ်များရောက်သွား လဲဟင် .. ကျွန်မက လူနာအိမ်က စားစရာလာဖို့ပေးတဲ့ လူကြုံပြီ၊ ထားခဲ့ရမလား .. စောင့်နေရဦးမလား မသိလို့”

သူ့ကို ကျောပေး၍ အခန်းတံခါးဝမှာ ဟိုဘက်က လူနာရှင်တစ် ယောက်ကိုမေးနေသည့် အမျိုးသမီး..၊ ကိုယ့်ကိုမေးတာလားလို့ တွေးမိ ဆဲမယ့် မသိသည့်လူနို့ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အခန်းထဲလှည့်ဝင်လိုက်လျှင်...

“ဟိုမောင်လေး ထင်တယ် .. ဒီမှာ ..”

အရိပ် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည့် မျက်နှာနှင့် နီးကပ်စွာ ဆုံမိသွားခဲ့၏။

“ဟင်!... ခင်ဗျား ..”

“သူဌေးလေး .. မောင်လေး .. အရိပ်ထင် နော် ..”

ဆွဲခြင်းကြီးနှစ်ဖက်နှင့် လှည့်လာပြီးမှ ဘေးမှာပဲ ဒီတိုင်း ချထားလိုက်ကာ ...

“အစ်မရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲက မောင်လေးဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလို့ မထင်မိဘူး .. မေးလည်း မမေးမိခဲ့ဘူးလေ၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာတောင် ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အဆင်မပြေလို့သာ မောင်မောင့် ထို့အကူအညီတောင်းရတာ ..”

“ဪ .. ကျေးဇူးပဲ”

အနားမှာ ရပ်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို လှည့်ပြောလိုက်ပြီးမှ ဆွဲခြင်းတွေကို သူပဲ ကောက်၍ အထဲသွင်းထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပန်း ကို အသံမပေးတော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာကာ ...

“ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရအောင် ..၊ မအေးမိုး က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“မောင်မောင့် ကို ရှာရင်းနဲ့ အိမ်ကို ရောက်သွားတာ၊ သူဌေးအိမ်နဲ့ မောင်မောင် နေတဲ့နေရာ တစ်နေရာဆီမှန်း သိမှမသိတာ ..၊ အဲဒါနဲ့ မောင်မောင် က သူဌေးနားမှာရှိမှာလို့ အိမ်က အဒေါ်ကြီး ပြောတာနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း သိပ်ပြီး မသွားလာဖူးဘူးလို့လည်း ပြောတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်မပဲ သယ်သွားပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ..”

“ကျွန်တော်လည်း မအေးမိုး နဲ့ မောင်မောင် ပတ်သက်နေမယ်မှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ အထဲမှာ ဘယ်သူလဲ သိလား ..”

“ဟင် ..”

မအေးမိုး က လူနာခန်းထဲကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ “မောင်မောင် ဖုန်းဆက်တုန်းက ပြောတယ်လေ .. သူဌေးက လက်ထပ်ပြီးပြီတဲ့၊ မောင်လေးရဲ့ ဇနီးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. လျှပ်ပန်း ..”

“ဟင်!... ဘာ!...”

အေးမိုး ပုံစံက သူမ အရမ်းကြောက်ရွံ့သည့် ပိုးကောင်တစ်ကောင် ကိုယ်ပေါ်ခုန်တက်လာသလို တုန်ခနဲ နောက်တွန့်သွား၏။

“မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးနှင့် ...”

“လျှပ်ပန်း .. ပန်း .. ဟုတ်လား ..”

အရိပ် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် .. သူ အပြစ်တွေလုပ်ထားမှန်း သိပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို ..”

ဘာဆက်ပြောမှာလဲဆိုသည့် မျက်လုံးအစုံက ပြူးထွက်လာကာ မိုး နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။

“သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တယ် ..၊ အဲဒါက အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားတုန်းတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်တာမှာ မှန်းအပြီးတွေ ဘာမှမပါဘူးဆိုတာလည်း သေချာနေတော့ ..”

“နေပါဦး .. ဘုရား .. ဘုရား .. ကံကြမ္မာကလည်း ဆန်းလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားတတာလဲ မအေးမိုး .. ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓသာယာအယူမှာ ရန်ငြိုးကလဲ့စားက ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်ပါတယ် .. မဟုတ်တာက .. ဟိုဟာ .. အဲဒါက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ ..”

“ဘာလဲ ..”

သူ ထပ်မေးလိုက်တော့ အေးမိုး ခေါင်းကြီးငုံ့၍ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ခင် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးတို့ သူ့ဆီ နှစ်ကြည့်လာကာ ...

“အစ်မ အပြစ်ပါ မောင်လေးရယ် .. အစ်မ ငွေမက်မိတာပါ”

“ဘယ်လို!...”

“တကယ်တော့လေ .. တကယ်တော့ ..”

စိတ်ကောင်းလေးဝင်ပြီး ပြောပြလိုက်တော့မို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ပြောဖို့သတ္တိကမရှိ ဖြစ်နေခဲ့ရဘူး။

“မအေးမိုး ..”

“အမလေး!...”

အရိပ် က လက်တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆောင့် လိုက်သဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။

“တကယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိခဲ့သလဲ .. ခင်ဗျား ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး .. အားလုံး ပြောစမ်းပါ။”

အရိပ် က လျှင်သည်။ အေးမိုး စကားဟာလိုက်တာနှင့် ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်မှုတွေရှိနေပြီဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ပြီးဖြစ်တာပဲ။

“မီးလောင်မှုကို ပန်း တကယ် မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးမို့လား။”

“ဟင့်အင်း ..”

“တောက် ..”

သူ တက်ခေါက်လိုက်တိုင်း အေးမိုး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်အထိ “အစ်မ ပြောပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ .. ငါ့ကိုတော့ ထောင်စွဲပေးပါနဲ့နော် .. ငါ့ကို သူများ ခိုင်း ..”

“လေးလေး ခိုင်းတာမို့လား။”

“ဟင်!...”

တပ်အပ်မေးချလိုက်တာ မှန်သွားပြီမှန်း သိတော့ ရင်ထဲမှာ နှလုံးခုန်နှုတ် ဂျှဂျ နာကျင်သွားသည်။ မအေးမိုး ကို အိမ်မှာ အဆင်ပြေအောင် ခရီးထွက်ခါနီးမှာ သေချာမှာခဲ့သည်။ လေးလေးနဲ့ မအေးမိုး ပဲ အကပ်ဆုံး ကျန်ခဲ့သူတွေမို့ ဒီလိုကြံစည်မှုကို မအေးမိုး လို မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ကြံစည်တာ မဖြစ်နိုင်တော့ နောက်တစ်ယောက်လေးလေးအပြင် တခြားလူ မရှိ ...။

“ဟုတ်တယ် .. ငါကလေး မောင်လေး ခရီးသွားနီးမှ ရောင့်ရောင့်ရောင့် အိမ်နဲ့လည်း မရင်းနီးတော့ ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး၊ တကယ်တော့

သံပါဟယ် ..”

“ဘာတွေ ခိုင်းတာလဲ .. ပြောပါ .. ဆက်ပြောပါ”

မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ကားနေအောင် အံကြိတ်ထားသည့် အရိပ် မျက်နှာကို အေးမိုး သေချာတောင် မကြည့်ရဲခဲ့ဘဲ ...

“သူ .. သူက ငါ့ကို အရင်ဆုံး သိမ်းပိုက်ပြီးမှ သူ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ စည်းရုံးတာ ..”

“တောက် ..”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်ရင်း အရိပ် ကော်ရစ်ဒါနဲ့ရံကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထု၏။ ဒီလိုတွေ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ မတွေးဘဲ လေးလေးသာ ခွင့်လွှတ်သည်။ ခံနိုင်သူကြီးလို့ သူ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်သတ် နားလည်ပေးမိတာလဲ ..။ သူ့သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးထားခဲ့သည့် အဖေတစ်ယောက် ရင်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့များ ငြိမ်းချမ်းခဲ့ပြီလို့ တွက်ထိုက်မိတာလဲ..။ ခုတော့ .. သွားပြီ ..။

“သူ .. သူက မမကြီးကို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲလို့ မေးနေတုန်း ငါက မြင်သွားလို့ အဲဒီနည်းနဲ့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တာ၊ မမကြီးဆီက ပစ္စည်းတွေရရင် အိမ် မီးလောင်သွားပြီး ပန်း က လုပ်ကြံတာလို့ လှူချပြီး ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေမယ် .. အားလုံး စီစဉ်ပြီးတော့ ..”

အေးမိုး က ပြောနေရင်းမှ မရဲတရဲ မော့ကြည့်လာတာ ...

“မမကြီးက ငါက မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားတာ၊ ဒီခြံကြီးတစ်ခြံလုံး လိုက်တုား .. ဒီအိမ်ကြီးကို အမြစ်က ဖြိုမှ နှင် ရမှာလို့ ပြောတယ်၊ ပြောပြီး တွေ့ကရာတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြေးတော့ လျှပ်စစ်မိန်းခလုတ်ကနေ ဘာတွေ ထပေါက်မှန်း မသိဘူး၊ နောက်ကျတော့ အစ်ကိုကြီး... အဲ- ဦးထွန်း က ဒေါသထွက်လာတာနဲ့ မီးရှို့သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။”

“လူယုတ်မာကြီး ..”

“သူ ဘာလုပ်လိုက်မှန်းတောင် အစ်မ မသိပါဘူး မောင်ရယ်.. တကယ်ပါ .. လျှပ်စစ်က စလောင်တာ တကယ်ဟုတ်တယ် သူ ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ မီးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ထတောက်တော့မှ အဲဒီအခန်း သော့ခတ်ပိတ်လိုက်လို့ ခိုင်းတယ် တကယ်တော့ သူ အဲဒီကတည်းက ငါ့ကိုပါ သေအောင်ကြံတာပါ ပန်း ရောက်လာလို့ အခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာ ..”

“ပန်း ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“သူ့အိပ်ခန်းထဲကနေ လှမ်းမြင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ပန်း နဲ့ မမကြီး အဲဒီမတိုင်ခင်နေ့တွေက ရန်တွေဖြစ် ပစ်ပေါက်ကြတဲ့အထိဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတာလည်း ဦးထွန်း ပဲ၊ ပန်း ကို ဒုက္ခရောက်စေရမယ်၊ သူ့ကို အမြဲတမ်းမယုံကြည်တဲ့ မောင်လေးနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး မသဘာဝစေ ကျွေးလာခဲ့တဲ့ မရိုးကိုရော မျိုးတုံးပစ်မယ်လို့ သူ အမြဲ ကြိမ်းဝါးနေတာ အဲဒီညက ပန်း ရောက်လာပြီး ကယ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့တောင် မနည်း ကိုယ်လွတ်ရန်ပြေးကြရတာ.. ငါတောင်မှ သူ့ မီးထဲပါသွားပြီထင်တာ၊ ဦးထွန်း ပြောမှ မသေသေးမှန်း သိတယ်..”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ချင်း ဘယ်လို ဆက်ပြီး အဆင်ပြေနေကြ တာလဲ ..”

“သူက ပန်း ကို လွှဲချချင်ပေမယ့် ရဲက တကယ်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ လုပ်ကြံမှုဆိုတာ ပေါ်သွားမှာစိုးတယ်လေ ..၊ ငါကလည်း မသေတော့ မယုံရဲဘူးနေမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ပန်း နဲ့ နင် အထင်လွဲပြီး တစ်သက်လုံး ရန်သူတွေဖြစ်သွားအောင် ငါ့ကို ထပ်လုပ်ခိုင်းတာ၊ နင် ရောက်မလာ ခင် သူ လာပြီး ငါ့ကို ဒီလိုပြော.. ဒီလိုငို ဆိုတာတွေ နှုတ်တိုက် ချင် သွားတာပေါ့၊ ဒါမျိုးက ကာယကံရှင်မဟုတ်ဘဲ ဘေးလူတွေက ပြော တာ ပိုထိရောက်တယ်တဲ့ ..”

တော်ပါပေတယ် လေးလေး ..၊ ခင်ဗျားကိုပဲ ဆရာ ဒေါ်ခင်နုတို့

အရိပ် ကျိခနဲ အံ့ကြိတ်မိသည်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားမှာပဲ သေချာ တွေ့ရဖူးတဲ့ မြန်မာပြည်မှာတော့ စဉ်သည်လို ..။

“ပန်း ကို ‘စမ္မူတစ်လူ’ စံအိမ်ကြီးနား ပြန်မကပ်ရဲအောင် မီးရှို့တဲ့ အားခံဖြစ်အောင် ပြောတာတွေ၊ မောင်လေးက ဘယ်လောက်ထိ ခံစားချေဖို့ စိုင်းပြင်းနေတာတွေ သူပဲ ပြော၊ သူပဲ လုပ်တတ်ပါ သ်၊ ငါလေ .. သူ ထောက်ပံ့တဲ့ မဝရေစာလေး စားပြီး ပန်း လိုပဲ အိပ်လျှော့ခံထားရတဲ့သူပါဟယ် ..၊ ရဲက မီးလောင်မှုကို လိုက်နေ တဲ့ မောင်လေးက အရမ်းလည်တာ .. ငါက သူနဲ့အတူ ပြစ်မှုကျူး သွားတာမို့လို့ ရှောင်နေရမယ် .. ဘာညာ ..”

“ပြီးတော့ရော .. အခု ခင်ဗျား ဘာလို့ ထွက်လာတာလဲ”

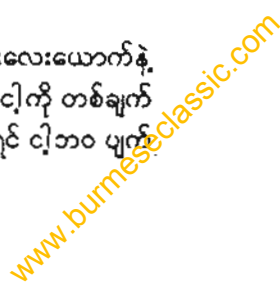
“သူ ဘာမှ မပေးတာ ကြာပြီလေ ..၊ မီးလောင်မှုဖြစ်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ မီးထဲပါအောင် လုပ်ခဲ့တာလို့ သူ့ပါးစပ်က ပြောတဲ့အကြောင်း ကို ငါ့မောင်လေးက ပြန်ပြောတော့ ဒေါသဖြစ်တာပေါ့၊ ငါ့ကို ခိုင်း မိသွားတာ သူက လူကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်၊ သူများမိသားစုကိုလည်း..”

“တော်တော့ .. မအေးမိုး .. ကျန်တာတွေ မကြားချင်တော့ဘူး”

“မောင်လေးရယ် .. ငါက ဘာမှမပြောဘဲ နေပေးခဲ့မိတာပါ၊ အပြစ်တွေကို တကယ် မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး၊ ခုလည်း ဒီလူကြီးရဲ့ အိမ်မှာ မှုတ်ခံလိုက်ရတာပဲ၊ သူ့သတင်းရလို့ ငါ လိုက်လာတာကို တော့ ဘာလုပ်သွားလဲ .. သိလား ..”

အေးမိုး က ဘေးဘိကိုတော့ အကဲခတ်ပါသေးသည်။ ပြီးမှ ငါ့မှာနဲ့ ငါ့ကို ငိုပစ်လိုက်ရင်း ..

“ငါ့ကို အိမ်တစ်အိမ်မှာ ချိန်းပြီး ယောက်ျားလေးယောက်နဲ့ ခံစားခဲ့တာ .. အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်က ငါ့ကို တစ်ချက် တစ်ခွက် ခံစားစိတ်ဝင်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့လို့.. မဟုတ်ရင် ငါ့ဘဝ ဖျက် ခုလည်း ငါ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ..”

“မရှာနဲ့ .. မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်!...”

အေးမိုးက အံ့သြဟန်နှင့် တစ်ခုခုမေးဖို့ ပြင်လိုက်သေး...
အရိပ်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျား သွားတော့ မအေးမိုး”

“ဟင်!...”

“အတိတ်ကပြဿနာတွေကို ပြီးခဲ့ပြီလို့ ခင်ဗျား ထင်လား”

“ဟင့်အင်း .. မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လေ .. ငါက ..”

“ကျူးလွန်တဲ့သူက တရားခံပေမယ့် ခင်ဗျားကြောင့် ဘာတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ .. ခင်ဗျား သိလား ..”

ယောင်နုနု ခေါင်းခါလိုက်တာကို အရိပ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ရှုမျက်နှာလွှဲကာ ...

“မသိရင်လည်း သွားတော့ .. နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်နဲ့ သွား..၊ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားတဲ့အချိန် ရှေ့မှာ ခင်ဗျား ရှိနေရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမလဲဆိုတာ မသေချာဘူး”

တန့်န့် ခံစားနေသည့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ဆုံးမရင်း မျက်ထဲမှ ကိုမှိတ်ပစ်မိသည်။ ဒေါသတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတိုင်း သူ ပြုမူမှုအကျင့်တစ်ခုက မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်တတ်ခြင်း ...။

ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ အေးမိုး မရှိတော့ပေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတစ်ခုဟာ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲမှာ ဒီလောက်ထိ အဆုံးအစမဲ့ ပျက်စီး လောင်ကျွမ်းသွားနိုင်သလောက် အဖြေရှိနေပေမယ့် သူ မယုံနိုင် ..၊ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်သည့်နောက် ...။

အခန်း (၅၁)

“ဘာဗျ!..”

“ဟ .. ဖြည်းဖြည်း ပြောစမ်းပါ၊ ဖုန်းပြောတာ ဒယ်အိုးဆရာတော်ရှေ့ ရောက်နေရတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်းကလည်း ဆရာတော်ရှေ့ ရောက်တယ် ပြောနေပြန်ပြီ၊ အဲဒီလိုကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်နေလဲ ပြန်ကြည့် ..၊ တန်ရာတန်ရာ ပြော..”

သူတို့ချင်း လက်တုံ့၍ မျက်ကြောစင်းနေတာတွေ မပျောက်ပျက်ဘဲ ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ သားငယ် ကတော့ မူးယစ်ဆေးတာတွေလည်း ကုန်ပါပြီ။

နားငြီးမခံသူတွေရှေ့ကနေ ဖုန်းကိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်နားထဲ သွားလိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ..၊ အခု လေယာဉ်ပေါ်မှာလား”
“လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဖုန်းပြောလို့ မရဘူးလေ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..”

အရမ်းကို နုနယ်ပါလား ချာတိတ်ရာ .. အဲဒါကြောင့် ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

စိတ်မကောင်းတာ၊ ဒီမှာ လူဆိုးဆိုတာ လူကောင်းထက် တော်ကြီးပဲကွာ၊ ငါ လေယာဉ်ပေါ် ပြေးထိုင်ပြီးမှ မင်းကို ဖုန်းဆက်ရတယ်။ ထင်နေသလား .. မလိုဘူး၊ ချာတိတ် .. ငါ့ကိုယ်ငါ ခုချက်ချင်း ငါ့ယောင်ဖျောက်လို့ ရသလို မင်းရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလည်း အထင် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောပြတာက မလိုလားအပ်တာတွေ ရှင်းမနေချင်လို့ ..

“ခင်ဗျား ပြောသလို .. ဒါတွေ ..”

“မင်း မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်သူဆိုတာထက် မင်းတို့သားအမိကို ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်နေတဲ့ နောက်ကွယ်ကလေး မင်း သိဖို့ လိုအပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..၊ စဉ်းစားကြည့်လေ .. မင်း ဖြစ်နေတာတွေနဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို.. ဟွန်း.. ဒီကောင်က ခန့်မလို့ မရလောက်အောင် ချမ်းသာတယ်၊ မယုံနိုင်လောက်အောင် တယ်၊ သူ လိုတာ တစ်ခုပဲ ..”

အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခပ်ညှင်းညှင်းရယ်သံနှင့်

“သူ ငါ့ကို ယုံကြည်စွာ မေ့လျော့နေတာပဲ၊ ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ချလိုက်ပြီး ရယ်သံ တလွင်လွင် ပျောက်ကွယ်သွားမှ ဖုန်းချ၏။ သားငယ် ဖုန်းကိုင်ရင်း လက်တွေ တဆင့် ဆတ် တုန်လာသည်။ ချိုးပွဲချ ငိုရမှာလား ..၊ ပျော်ရမှာလား .. ဘာမှန်း မသိသေးဘဲ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင် .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. ရော .. ဒါပဲ ကျန်တစ်ဆေးလိပ်ကို အငမ်းမရ ယူမိပေမယ့် သူ တကယ် ပြောပြမိတာက နောက်ထပ်ပစ္စည်း ဘယ်လိုရနိုင်မလဲဆိုတာ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ..”

“အဲ့ဒါတွေ ငါ့ကို လူကြီးတစ်ယောက် ပြောသွားတာ ..”

သူ ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ ဇင်ကို အပါအဝင် ကျန်တဲ့သုံးယောက်

ငါ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြ၏။ နှစ်ယောက်က ပြန်၍ ပက်လက်လှန် မိန်းမောနေကြပြီး ဇင်ကို နဲ့ ဇော်ဇော် ကတော့ သေချာ စဉ်းစားပေး ဆော်ရတာ ...

“မင်းက ငါ့ကို မယုံဘူးလား .. မယုံရင် ကိုမောင် ရှိတာပဲကွာ၊ သူ့ရဲ့သူဌေး ဘယ်သူလဲ မေးလိုက်ပေါ့ .. မင်း တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဘူး ခို့လား ..”

“ရှာမနေနဲ့ .. ကိုမောင် အပြင်ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ”

ဇော်ဇော် က ဝင်ဖြေတော့ ဇင်ကို က မဲ့ကာ ...

“ဒါဆို မကြာခင် ပြန်လာမှာပဲ၊ ဒီတိုက်ခန်းက အရိပ်ထင် ရဲ့ ဆိုက်ခန်း ဟုတ်မဟုတ် မေးကြည့်လိုက်.. ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့”

“ဘာပြီးတာလဲ ..”

သားငယ် မေးလိုက်တာကို ဇင်ကို က စိတ်မရှည်သလိုကြည့်ပြီး မီးကရက်ကို မီးသတ်လိုက်တာ တယုတယ ..။

“သူ မင်းအတွက် နေဖို့၊ စားဖို့၊ သုံးဖို့ ငွေတွေပါ အလှူပယ် ဆေးထားတာလေ၊ မင်း ဖုန်းပေါင်ထားတယ်ဆိုတာတောင် ပြန်ရွေးပေး လိုက်သေးတယ်၊ အခု ငါတို့တောင် မင်းနဲ့ ကပ်ဖွာနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“အေးလေ .. ဘိန်းစားချင်း တစ်ဖူးပိုရှုနေရတာ မင်းပဲ”

“ဒါဆို အရိပ်ထင် က ငါ့ကိုတော့ စောင့်ရှောက်ထားတာပဲ”

“ဘာ!...”

“မေမေ့ကိုတောင်မှ အခု သူပဲ ဂရုစိုက်ပြီး ဆေးကု ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဇင်ကို တို့ ပတ်ချွန်ပဲခူး ရယ်ချလိုက်တော့ သားငယ် က နားမလည် သည့်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေတာကို လူတစ်ခု နဲ့ ပွတ်တိုက်သုတ်ပစ်၍ ...

“မင်းတို့က ..”

“ဘာရယ်တာလဲလို့ မေးမလို့လား သားငယ် ရာ .. မင်း အဲဒါကြောင့် ဒီလူလက်ထဲက ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်သွားတာ၊ ဒေါသကြီးနေတဲ့လက်ထဲ ဓားထည့်ပေးလိုက်တာ စေတနာလား .. မင်း ဘီလူးရုပ်နေတာကို အစွယ်ပါမှ ပြည့်စုံမှာဆိုပြီး သူက အစွယ်ထည့်ပေးတာပဲ အဆင်းကို ဘီးတပ်ပေးတာ၊ ဟား!... ငတုံးပဲကွာ .. ပြောပြရတာ ဥပမာတွေတောင် ကုန်နေပြီ”

“မပြောနဲ့တော့လေကွာ .. ငါတို့တောင် သူနဲ့ ကပ်ဖွာနေရတာတို့ ဇော်ဇော် က တဟ်ဟ်ရယ်ရင်း သူ့ပခုံးကို မမိုတမီ လှမ်းပုတ်၍ ..”
“လာစမ်းပါ .. ထိုင်စမ်းပါ သားငယ် ရာ .. ဒေါသတွေ နောက်မှာ ထားလိုက်၊ ငါတို့အလုပ်က ဒေါသကင်းလေ နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးလေ လောကနိဗ္ဗာန်လေ .. ရတာလေးနဲ့ ချမ်းသာအောင် နေ၊ အေးဆေးခံစားနေစမ်းပါကွာ ..”
“တောက် ..”
“ဟ ..”

သားငယ် က သူ့လက်ကို ခါချပစ်ကာ တက်ခေါက်လိုက်တော့ ဇော်ဇော် မျက်လုံးပြူးနှင့် ကြည့်သည်။ သားငယ် မျက်နှာက တရိပ်ရိပ်နီရဲလာခဲ့ပြီး လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်မှာ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထလာခဲ့၏။
“လူယုတ်မာကြီး .. ငါ့ကို ဘိန်းစား သူခိုးဖြစ်အောင် သူ လိုက်လုပ်နေတာ ..”

“သိသွားရှာပြီ ..”
“ငင်ကို က ခေါင်းစိုက်နေရင်း မကြားတကြား ပြော၏။
“ကိုမောင် ဆိုတဲ့လူနဲ့ အနီးကပ်ထားပြီး ဖျက်ဆီးခိုင်းတာ၊ ဒါကြောင့် ဟိုလူက ငါ့ကို လိုချင်တာပေးပြီး သူ့ကျတော့ ရှောင်ရှောင်သွားတာ ..”
“အမှန်ပေါ့ ..”

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်က ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့ မေမေ နှစ်ယောက်စလုံး နေရာတာလဲ၊ သူတို့ ဘယ်လိုအပြီးတွေပဲ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ ငါ့ကို ခုလို အကွက်ကျကျ ပုံအော ဖျက်ဆီးတဲ့အထိ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်တာလဲ”

“ဟား .. မျက်ရည်တွေ ကျနေလိုက်တာကွာ .. ယောက်ျားပဲကွ၊ လက်သီးဆုပ်မလား .. လက်ဝါးဖြန့်မလား ကြိုက်တာ ရွေးလိုက်ပေါ့။ ငါတို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြော ..”

သားငယ် က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တစ်အိမ်လုံးကို မော့ကြည့်ရင်း အသက် တစ်ဝကြီး ရှိုက်သွင်းလိုက်ကာ ...
“ကိုမောင် .. ကိုမောင် အခု ထွက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ..”

“ဟား!... နားကွဲပါပြီကွာ ..”
စည်းစိမ်ယစ်နေကြသူတွေ ရှုံ့နဲ့ ကျူးထလာကြသည်။ ထိုအခါ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ လက်တို့ မေးကြ၏။

“ကိုမောင် .. ကိုမောင် .. ခင်ဗျားကို မေးမလို့နော် .. ခင်ဗျား ပြောရဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ပြောလိုက် ခင်ဗျားရဲ့သူဌေးကို သားငယ် ဆိုတဲ့ကောင် ဘိန်းစားလုံးလုံးဖြစ်ပြီလို့ .. ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ .. ဘာတွေ ပေးဖို့ ရှိသေးလဲ ..”

“သားငယ် မင်း လည်ချောင်းတွေ ကွဲကုန်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့လည်း အဲဒါတွေနဲ့ နိုင်တယ်ကွ”
“ဟုတ်တယ် .. တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာအောင် လုပ်တဲ့ နည်း ရှိတယ်၊ လွယ်လွယ်လေး ..”

“ခွမ်း ..”
လေးပေခွဲရှည်သည့် ရှိုးကော်စကြီးတစ်ခုလုံး ခွေးခြေပုလေးတစ်ခုလုံး ပစ်ဝင်သွားသည့်အရှိန်နှင့် မွမ္မကြေလေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် မှန်တွေ ရှိသမျှ ..
“ဝုန်း ..”

“ခွမ်း ..”

သားငယ် သူတို့တွေ သောင်းကျန်းသမျှကို ရုပ်ကြည့်ရင်း မှုတ်တုတ်
တွေတွေကျနေခဲ့၏။

ဘာတွေလဲ ...၊ ဘာအပြိုးတွေလဲ .. ဒီလူကိုမှ သူ ဘာဖြစ်
မြင်မြင်ချင်း ခင်တွယ်မိခဲ့တာလဲ ...။

သူကတော့ ကိုယ့်ကိုမြင်မှ ရန်သူဟောင်းပါလားဆိုပြီး ကွယ်
မှာ မှဲပြုံးတွေနဲ့ ကြံစည်နေခဲ့သည်။

ရက်ရက်စက်စက် အရိပ်ထင် .. ခင်ဗျား ...။

အခန်း (၅၂)

“နင် တော်တော် ကောင်းနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. သားငယ် ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါ မနေ့ ရယ် ..
ကော်ဆော့ချ်ဆိုရင်တော့ သူ ဖတ်ဖြစ်မှာပါ။ အရမ်း အရေးကြီးတဲ့စကား
ပြောဖို့ ရှိတယ် .. အိမ်ကို ခဏပြန်လာပါလို့ ပန်း က သူ ဖြစ်စေချင်
သလို ဖြစ်စေမှာပါလို့နော် .. မနေ့ ဘက်က ကြိုးစားကြည့်ပေးပါ။
ပန်း ကို သူ မဆက်သွယ်ဘူး။”

ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေချထိုင်ရင်း ပန်း က တောင်းဆိုနေသည်။

“သူ့ကြောင့် ပန်း သွေးထွက်သံယို ဖြစ်သွားတာကို လန့်ပြီး
ရှောင်နေတာ ထင်တယ်”

“နင် ဘာမှ အကြီးအကျယ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဲဒီနောက်နေ့တည်း
က သူ သိပါတယ် ပန်း ရယ် .. ငါ့ဆီကို သူ ဖုန်းဆက်တာပဲဟာ ..”

“ဟုတ်လား .. ပန်း ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“နင် ကောင်းကောင်း မကျန်းမာသေးလို့ပေါ့၊ ပြောလည်း
ဘာထူးမှာလဲ ..၊ သားငယ် က သူ့အတွေးနဲ့သူ့ အစတည်းက လမ်းမှာ
လိုက်နေခဲ့တာ၊ နင်က တလွဲတွေ ထပ်လုပ်တော့ ..”

“ပန်း က ဘာတလွဲလုပ်မိလို့လဲ ..”

“ဪ... နင် ခုချိန်ထိ အရိပ်ထင် ကို သူ့ရဲ့ညီလေးဟာ သားငယ် ပါပဲလို့ မပြောခဲ့သေးဘူးလေ .. နင်ပဲ သူ့အချစ်ကို ဒီတိုင်းနဲ့ ရယူချင်တာ၊ သူ့အချစ်ကိုရမှ ဒါကို ဖွင့်ပြောမှာဆို .. နင် ဒဏ်ရာရတဲ့နေ့တည်းက သူက အရမ်းချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီမို့လား .. နင် ပြန်ပြောပြတည်းက ဒီကိစ္စတွေ ဖွင့်ပြောတော့မှာပဲလို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ..”

ပန်း က ယဲ့ယဲ့လေးပြုံး၍ ဖြန့်ချထားသည့်ဆံပင်တွေကို ရင်ဘတ်ပေါ် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို မင်းသမီးတစ်ပါးထံ မဟာဆန်ဆန် သိမ်မွေ့စွာ ပွတ်သပ်ကိုင်နေရင်း ...

“ဟုတ်တယ် .. ပန်း ဒဏ်ရာရလိုက်တာနဲ့ သူ့အချစ်တွေ ပွင့်အံ့လာခဲ့တယ်၊ အခု ပန်း မှာ အပြစ်မရှိဟော့ဘူးဆိုတာ သူ နားလည်သွားပြီတဲ့ .. အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ရင်းနဲ့ သားငယ် ကို တလွဲကြံစည်မိသလို ဖြစ်တာတွေအတွက်လည်း သူ မှားပါတယ်တဲ့ ..”

“အဲဒါတွေ သူ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”
“ပန်း လည်း မသိဘူး .. သူ ပန်း ကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်တာထဲတော့ အရမ်း ကြေကွဲခံစားနေရပုံပဲ၊ ပန်း ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပြီး စောင့်ရှောက်သွားမယ်တဲ့”

“သားငယ် ကိုရောလား .. သူက သားငယ် ကို ဘာတွေ ကြံစည်ခဲ့လို့လဲ ..”

“အဲဒါတွေလည်း သူ ဘာမှ သေချာမပြောသေးဘူး၊ သူမှာ အပြစ်တွေ အများကြီးရှိနေပြီလို့ ပြောပြီး အံ့ကြိတ်နေတာပဲ၊ ပန်း ကို တောင်းပန်ရတာတောင် သူ့ဘက်က သိမ်ငယ်ပါတယ်တဲ့ ..”

“အဲဒါများ ပန်း ရယ် .. သားငယ် ကို နင် ဒီအရွယ်ထိ ဘယ်လိုမွေးမြူထားခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ပြောပြလိုက်ရင် ..”

“ပြောမှာပေါ့ .. ပန်း လည်း သူ့ကို တောင်းပန်ရဦးမှာပဲလေ..”

သားငယ် ကို စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်တော့ ပုံမဖော်နိုင်ခဲ့ဘူးမို့လား ..”

“အဲဒီလိုလူဆိုလေးဖြစ်လာအောင် သူပဲ လုပ်တာလားမှ မသိတာ..”
“ဘယ်လို!..”

ပန်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့မှ မနေ့ က စကားကို လျော့ချပစ်ကာ ပန်း ဆေးသောက်ဖို့ ဖန်ခွက်ထဲကို ရေထည့်ရင်း အလုပ်ရှာကာ...

“ဪ .. သူ တလွဲကြံစည်မိတယ်ဆိုတာ သတိရလို့ ပြောပြတာပါ၊ ဘာဖြစ်လဲဟာ သားငယ် လည်း အစက သူနဲ့ ခင်တာပဲ.. သားငယ် ရဲ့ကာရိုက်တာကို သူ သိမှာပါ”

“အဲဒါကြောင့် ပန်း သေချာပြောပြချင်လို့ မျိုသိပ်ထားခဲ့တာ၊ ဒီနေ့တော့ ..”

“ဟင် .. ဒီနေ့ ပြောတော့မှာလား”

“အင်း .. ဒီနေ့ ဆေးရုံကဆင်းရင် ပန်းခြံမှာ အေးဆေး ထိုင်ချင်သေးတယ်လို့ပြောပြီး အဲဒီမှာ သွားထိုင်ရင်း ပြောပြမယ်၊ သားငယ် ကို တွေ့အောင်ရှာပေးပါလို့ .. ပန်း က တောင်းဆိုဖို့မလိုဘဲ သူ့ညီလေး ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အရမ်းတွေ့ချင်ပြီး အဲဒီအခါကျမှ သူ အပြေးအလွှားရှာမှာ ..”

“ဟုတ်ရဲ့လား ပန်း ရယ် .. နင့်ကို ဓားနဲ့ထိုးမှုနဲ့ သားငယ် ကို အချုပ်ထဲတွေ ဘာတွေများ ထည့်ပစ်လိုက်ပြီလား မသိဘူး၊ သားငယ် ဒီနေ့ထိ နင့်ဆီ ရောက်မလာတဲ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ ..”

“ဟာ .. ကိုကို အဲလိုလုပ်ထားရင် ပန်း ကို ဖုံးကွယ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီနေ့တည်းက သူ အရေးမယူချင်လို့ ဒီတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့ဟာ ..”

“မသိဘူးလေ .. သူ့မျက်နှာကြီးက တင်းနေသေးတော့ ကင်ပြောသလို နင့်အပေါ် နားလည်သွားပြီဆိုတာ သိပ်ခံစားရဖို့ မရဘူး၊

တစ်ခုခု အကြိတ်အခဲ ရှိနေသေးသလိုပဲ”

“ဟင့်အင်း .. အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပန်း သိတယ်။ ပြဿနာရဲ့ အဓိကတရားခံက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံကိုကို အဲဒါကို ခံရခက်နေတာ”

“ဒါဆို နင်တို့ရဲ့ မီးလောင်မှုက လုပ်ကြံမှုပေါ့ .. ဒီလိုလား”

“အဲဒီပုံစံမျိုး ပြောသွားတာပဲ .. ပန်း မသိဘူး၊ သူ အရမ်းခံစားနေရမှန်းသိလို့ မေးလည်း မမေးရဲဘူး၊ ပန်း ကိုယ်တိုင် ဘာမှမသိတဲ့ အဖြစ်ကို သူ မယုံနိုင် ဖြစ်သွားတာ .. အဲဒါကြောင့် ပန်း ကို ခေယယတောင်းပန်နေတာ ထင်တယ်။ တကယ်ဆို ကိုကို့ဆီက ပန်း ဘာမှ ထပ်မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ချွေးသိပ်နိုင်တယ်”

“မန္တ ရောက်နေတာလား ..”

စကားပြောလိုပြီးနေကာမှ အရိပ် ဝင်လာသည်။ ဘောင်းဘီရှည် အဖြူ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူဆွတ်ဆွတ်ပေါ်မှာ ဆင်စွယ်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပွဲတစ်ခုက ပြန်လာတာမျိုးဖြစ်ကာ မသွားရသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

အထူးသဖြင့် ဝင်းမှန်နေသည့်မျက်နှာသည် ဆံပင်တွေ သိမ်းလှန်ပြီးထားသဖြင့် ထင်းနေသော နှာတံကြောင့် ပိုချောနေ၏။ မတိုမရှည် ဆံပင်တွေကို နားနောက်စပ်တွေထိ သိမ်းထားသော်လည်း ဂုတ်ဖိုးအစပ်နားမှာ ရှည်နေသည့် ဆံစတချို့က အင်္ကျီကော်လံတွေ ဖုံးအောင် ခွေဝိုက်ကျနေတာလည်း ရှိသည်။

ယောက်ျားပီသ၍ ထင်းနေအောင် ချောသည့် အရိပ်ထင် ဆိုသူသည် လျှပ်ပန်း ကို ကလေးအမေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ မြတ်နိုးကြင်နာနေပါသည်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩထိုက်သည် ထင်၏။

အရိပ် ဝင်လာတာကို မျက်လုံးမလွှဲတမ်းကြည့်၍ မန္တ က အံ့ဩနေတာကို မဖုံးနိုင် ...။

“သူ ဒီနေ့ ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဟုတ်တယ် .. သိလို့လာတာလေ၊ သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးရင်..”

“ဘယ်ကိုလဲ ..၊ လျှပ်ပန်း ကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမှာ”

“ရှင်!..”

မန္တ မရှင်းမလင်းဖြစ်သွားပေမယ့် အရိပ် က ပြန်ရှင်းမပြဘဲ

နဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ...

“မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား .. ဒဏ်ရာကို ပြောတာ”

“ပြေပါတယ် .. ဟိုလေ ..”

“ခဏလေး .. ဖုန်းဝင်နေလို့ ..”

သူ့ကို ပန်း တစ်ခုခု အရေးကြီးတာပြောဖို့ရှိတိုင်း ဖုန်းဝင်လာ

တတ်တာလည်း တိုက်ဆိုင်တာပဲ ထင်သည်။ မြည်သံ မကြားလိုက်ပေ

မည် သူ ထုတ်ယူလိုက်တော့ စခရင်နီလင်းနေသည့်ဖုန်းက တစ်

ထက်ယောက် ခေါ်နေမှန်း အချက်ပြနေလျက် ..။

“ဟလို .. ပြော ..”

“ဟိုကောင်လေး ဂြိုဟ်မွှေနေတယ် ဆရာ”

“ဘာ!..”

“မောင်မောင် ခေါ်ခေါ်လာတဲ့ သားငယ် ဆိုတဲ့ ကောင်လေး..”

အခန်းကပ်လျက်မှာ သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီရုံးခွဲလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ဒါပေ

မည် အလယ်မှာ ကစားကွင်းတစ်ကွင်း ခြားနေတာမို့ သိပ်တော့

မဝင်နေတာ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင် အဆင်ပြေသလို

လျှပ်ပန်းကလေးလားလားနှင့် ရနေတာလည်း ပါ၏။

“အခု မောင်မောင် ဘယ်မှာလဲ ..၊ သားငယ် က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“မောင်မောင် ကို ဝိုင်းထိုးထားကြတာ သတိလစ်နေပြီ၊ အဲဒီ

အခန်းလုံးလည်း ပရိဘောဂတွေကအစ ရိုက်ခွဲပျက်ဆီးထားတာ

ကြည့်မှန်နေတာပဲ”

“တောက် ..”

ကိုယ်လျှော့တော့ သူက တင်း ..။ ကိုယ်နုတော့ သူက သည်။ ပန်း ရဲ့မျက်နှာကို ထောက်သင့်မှန်း သိပေမယ့် စော်ကြမ်းဆိုသည့် မာနက ဖျင်းခနဲ ရှိန်းခနဲ ခေါင်းထောင်၏။

“နေပါဦး .. ဘာကိစ္စ အဲဒီလိုတွေ လုပ်ကြတာလဲ၊ မင်း ကူးသွားတာလား”

“မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာတာ ..။ ဒဏ်ရာတွေ မြင်မယ့် ဘူး ဆရာ .. ဘာမှကို မပြောနိုင်ဘဲ သတိတန်းလစ်သွားတယ်။ ကြောင့် ကျွန်တော် ရဲ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ..။ ဒီကောင်တွေ တစ်ခါကလည်း မူးယစ်ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲက အနဲ့ရထားတာ”

“အဲဒီထဲမှာ ဇင်ကို ပါနေသလား”

“ငါးယောက်တောင်ဆိုတော့ ပါမှာပေါ့၊ ဒီကောင်ကို မြင် ငါးယောက်လုံး ကြွမှာပဲ၊ ပူမနေနဲ့ ဆရာ .. သူ့စရိတ်နဲ့သူ ကြွ”

“ခွမ်း .. ချလွမ်း ..”

ဖုန်းထဲမှာ ပြင်းထန်သော ကွဲရှသံကြီး စူးစူးဝါးဝါး ဝင်လာ

“ဟာ!... သွားပြီ .. သွားပြီ ဆရာ၊ မောင်မောင် ထွက်ပြေး တာ မြင်လို့ ဒီဘက်ကိုပါ လှမ်းထုနေပြီ၊ ကျွန်တော် ရဲ တိုင် တော့မယ်”

ဟိုဘက်က ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် အရိပ် မျက်နှာ ဒီဘက် လာ၏။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပြည့်လျှမ်းသော ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းကိုမြင် သူ့ မျက်နှာ တစ်ချက်တော့ ပျက်သွားပေမယ့် ...

“မင်းရဲ့သား ကိုယ့်အိမ်ကို ဖျက်ဆီးပြီး စိန်ခေါ်နေတယ်”

“ဘယ်လို!..”

“ကိုယ့်ရုံးက ကောင်လေးကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် နှိပ် ထားတယ်တဲ့ ..”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကို ..။ သားငယ် အဲဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတွေ လုပ်တတ်ပါဘူး”

အရိပ် မျက်နှာက တင်းသွားတာမဟုတ်ပေမယ့် အေးစက်စက် သွားကာ ...

“မင်းရဲ့မျက်စိအောက်မှာ ကောင်းနေမှာပေါ့၊ အခု သူ့ရဲ့ပတ်ဝန်း ကို မင်း ဘာမှ မသိဘူးမို့လား ..”

“ကိုကိုကတော့ သိနေသလိုပါလား ..”

“သိတယ်.. ဒါပေမယ့် သူ တော်တာတွေ၊ ကိုယ်ကောင်းတာတွေ အကွက်ရွှေပြီး သင်ပုန်းချေဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး လျှပ်ပန်း..။

“ရဲ့သားကို ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ပေမယ့် ရုံးကကောင်လေးတွေ တော့ ရဲလက် အပ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်!..”

ပန်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ဒဏ်ရာက မချိမဆုံ နာကျင် သူတို့ ခွေခနဲ ပြန်ကျသွား၏။

“ပန်း ..”

“လျှပ်ပန်း .. လာ .. ကိုယ့်ကို မှီလိုက် ..”

မနေ့ ရဲ့ လက်ထဲကနေ ပန်း ကို ပွေ့ယူလိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ညင်သာဆုံး ချသိပ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ပူရတာလဲ ..။ မင်းရဲ့သား ကလေး မဟုတ်တာ၊ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ ရပ်ချင်လို့ပဲ မင်းရင်ခွင်ထဲ

ခွဲထွက်နေခဲ့တာမို့လား ..။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ မလိမ္မာရင် ကြတာပဲ၊ မိုက်ရဲပြီဆိုရင်လည်း မိုက်တဲ့အပြစ်ကို ခံရမှ လိမ္မာဖို့

တော်ရတာ၊ မင့်သား လူမိုက်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တာမှန်ရင် ချစ်ဆင်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကိုကိုရယ် ..”

ပန်း တစောင်းလေး လှဲနေရင်းကနေ ခေါင်းအုံးစွန်းကို တစ်ဖက်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ဖိဆုပ်ထားမိ၏။ ပြီးတော့ ဆိုနင်းခံစားချက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်

“သားငယ် က မဆိုးပါဘူး .. တကယ်တော့ သူက ကိုတို့ကို ကိုယ် သူ့ကို ဒုက္ခပေးဘူး .. ရပြီလား၊ အခု ဆရာဝန် ခေါ်လိုက်မယ်၊ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာ သွေးထွက်နေပြီ ထင်တယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ကိုကို ..”
ပန်း ခေါင်းခါလျက် အင့်ခနဲ ရှိုက်မိ၏။ မျက်ရည်စက်တို့ မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ ဆံစများထဲသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီးကျ တုန်ကြပြီး ...

“သားငယ် ကို သွားခေါ်ပေးပါ .. ကိုကိုအိမ်ဆိုတော့ ကျေနပ်ပေးရင် ရမှာပဲ၊ သားငယ် ဆီ အချိန်နဲ့ သွားပေးပါနော် ..”
ခက်ပါလား ..။ ဟိုမှာ သူတို့ သုံးစွဲထားသည့် စီးကရုတ်ပစ္စည်းအစအနတွေနဲ့ မိသွားမှာကို ဘယ်လို ပြန်ဆွဲထုတ်ရမလဲ။ အရိပ် အကျပ်ရိုက်သွား၏။ ဒေါသအလျောက် စိတ်လက်လှုပ်လိုက်မိတာ မှားသွားပြီလားလို့ တွေးမိကာ ပန်း ရဲ့ မျက်ရည် နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဘယ်လို ချောမော့ရမှန်း သို့သော် ...

“မနွေ .. ဒေါက်တာဆီ မြန်မြန် ပြေးပေးပါ”
“အင်း ..”

မနွေ က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေရာက အပြေးအလွှား ထွက်သွား၏။ အရိပ် က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဒါဆို အခုပဲ ကိုယ် သွားလိုက်မယ် .. တစ်ခုရှိတာက အမှန်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ရှင်းဖို့ ဖြည့်ဖို့ ခက်တယ်၊ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ပါ။ အရိပ် စိတ်လေးလံစွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် ...

“ကြိုးစားပါ ကိုကို .. သားငယ် က ပန်း ရဲ့သား မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းနဲ့ ဘာမှကို မတော်စပ်တဲ့ ..”

ဟင်!...

အရိပ် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“သားငယ် က ကိုကိုညီလေး .. လရိပ်လင်း ..”

ဘာ!...

‘ဘာ ..’ တစ်ခွန်းသည် နှုတ်ခမ်းသာ လှုပ်သွားပြီး အသံမထွက်ခဲ့။ အရိပ် တစ်ကိုယ်လုံး ပန်း ဘက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာ၏။ ပြီးတော့ ...

“မင်း .. မင်း .. ဘာပြောလိုက်တာလဲ .. မင်း ညီလေးအကြောင်း ဘာလိုက်တာလား ..၊ ပန်း ပြန်ပြောစမ်း ..”

“ပန်း တမင် မပြောဘဲထားလိုက်တော့တာ ..၊ မီးလောင်ပြင်ထဲ

ပန်း ကယ်ထုတ်လာခဲ့တုန်းက မေမေကြီးလည်း အတူပါပါ မယ်၊ ဒါပေမယ့် မီးလွတ်ရာရောက်တော့ မေမေကြီး ပါမလာတော့ မောင်လေးကို အပူဟပ်မှာစိုးလို့ အတင်းပွေ့ပိုက်ပြီး လွတ်အောင် ပြေးရတဲ့အချိန်မှာ မေမေကြီးကို သေချာ တွဲမခေါ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ပန်း ခွင့်လွှတ်ပါ .. ပန်း အဲဒါတွေကို ပြောပြဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ..”

“မင်း”

အရိပ် ၏ တုန်ခါအက်ရှသော စကားသံကြောင့် ပန်း ဆက်မပြော နှိပ်တော့ပေ ..။

“မင်း .. မင်း .. ရက်စက်လိုက်တာ ..”

နောက်ထပ် ဆွဲအနေနဲ့ပြီး အရိပ် ဘာမှ ထပ်ပြောဖို့ မကြိုးစား တော့ဘဲ ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်ကိုယ်ကို တံခါးဘောင်နဲ့ ကပ်မိလိုက်ရ သည်။ ထို့နောက် တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ဖုန်းထုတ်ယူကာ ...
“မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်ဘူး ..”

လရောင်ကျားရင့်

ဖုန်းခေါ်လို မရတော့ခြင်းသည် သူ့အတွက် ကမ္ဘာပျက်ကြီး ဖြစ်ကာ ကယောင်ချောက်ချားပြောရင်း ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက် မလုပ်နဲ့ ...။ ရဲတွေ မလာစေနဲ့ ...။ သားငယ် က ငါ့ညီသား ကားထဲ ဝင်ထိုင်ခြင်း၊ မောင်းထွက်ခဲ့ခြင်းတို့ဟာ ကိုယ် သော တခြားတစ်ယောက်က လုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ သူ့အသိစိတ် လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေ၏။

ကိုယ့်ရဲ့ညီအရင်းတစ်ယောက်လုံးကို မယားခိုးဖြစ်အောင် လုပ်ကြံခဲ့သည်။ ဆေးသမား သူခိုးလေးအဖြစ်နဲ့ နာမည်ပျက်တွေ ကျန်ရစ်အောင် ကြံစည်သမျှလည်း အောင်မြင်ခဲ့၏။

ခု ထပ်ပြီး ကျူးကျော်ရမ်းကားမှု၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်မှု၊ လူရိုက်မှု၊ ဆေးသုံးစွဲမှု စသဖြင့်သော အမှုတွေနဲ့ သားငယ် အဖို့လည်း သေချာနေခဲ့ပြန်ပြီ ...။

ဘဝဆုံးသွားနိုင်သည့် ဒီအမှုတွေထဲကနေ သားငယ် ထွဲဆွဲထုတ်နိုင်ပါ့မလား ...။

ခေါင်းသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်နေပြီ ထင်

အခန်း (၅၃)

“တော်ပြီ မပစ်နဲ့တော့ သားငယ် .. အဲဒီဘက်ကကောင်တွေ နေတာ ဘာလဲဆိုတာ ငါ သိပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တော်ကြာ မင်းရဲ့ဘိုးတော်က ထွက်မလာဘဲ ရောက်လာရင် အခက် ..”

“မင်းတို့က ခုမှ ကြောက်နေတာလား ..”

“မကြောက်လို့ မရဘူး .. ရဲတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ လုံး ထွက်ကြစမ်း”

“ဟမ်!...”

ဒီစကားသံ သူတို့အုပ်စုထဲကမဟုတ်မှန်း သိလိုက်တာနှင့် မျက်နှာ သူ့ဘက်ကို လှည့်လာကြ၏။

“ခင်ဗျား”

“အရိပ်ထင် ..”

“ဟား .. ဟား .. ရောက်လာပြီကွ၊ သားငယ် .. လုပ်လိုက်စမ်း၊

အသလားလို့ ..”

သူ့ဆီကို ပြေးဝင်လာတာ သားငယ် ...။

“နေဦး .. မင်းနဲ့ ..”

“မရဘူး .. ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ စောင့်နေတာ ..”

ခွပ်ခနဲ မီးပွင့်သွားသည်။ မျက်နှာလည်သွားပေမယ့် သူ ထားနေတာမို့ သားငယ် ရဲ့ အပေါ်ထပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကို အမိအဖိုက်လိုက်သည်။ ဘာမှပါမလာခဲ့ဘဲ နောက်အိတ်တစ်ဖက်ကို လိုက်တော့ ပစ္စည်းအတိုအစကို မိမိရရ ကိုင်မိသည်။

ဒါပေမယ့် လက်ထဲမှာ ပါလာဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်နှာလက်သီးချက်ပေါင်းများစွာ ပွတ်ကပ် ရှုပ်ထိတာတွေ မိုးရွာသလိုပင် သူ့စိတ်က ပစ္စည်းနဲ့လူကို မိသွားမှာ စိုးရိမ်တာပဲ ကြီးစိုးသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေပေမယ့် လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ပေ ..။

“သားငယ် .. မင်း ဖယ်စမ်း ..”

စားပွဲခုံပေါ်မှာ သူ မြင်နေရသည်။ စီးကရက်တို့တွေရယ် .. ပစ္စည်းအစအနတွေရယ် .. ဒီအတိုင်း ..။

“မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေကို ရှင်း ..”

“ခင်ဗျားကြီးနဲ့ပဲ ရှင်းဖို့ ရှိတာ ..။ လုပ်ပါ .. ပြန်ထိုးစမ်းတိုင်း ခင်ဗျား တော်တာ သိပါတယ်”

အရိပ် ရဲ့လက်ပြန်တစ်ချက်မှာ သူ သတိလစ်ခဲ့တာကို မမှေ့နိုင် ထို့ကြောင့် သားငယ် က ရင်ဆိုင်ထိုးကြိတ်ဖို့သာ ကြိုးစားလျက် အဲဒါက သားငယ် ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ် ရှေ့တက်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူ စားပွဲပေါ်ကဟာတွေကို ရှင်းရမည်။ ဒါတွေနဲ့အတူ သားငယ်ကို မိသွားလို့ မဖြစ် ..။ သို့သော် သားငယ် နဲ့လုံးထွေးနေသည့် သူ့ဖခင်ကို တို့က လက်တည့်စမ်းကြ၏။

“ခင်ဗျား ဗလကြီးနဲ့ ကြည့်မကောင်းပါဘူး .. ဒီမှာ ကျုပ်တို့ကြည့် ..”

“ဖယ်စမ်း ..”

“ဖြောင်း ..”

“အံ့မာ ..”

လေးယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် အရိပ်အတွက် ဇောက်ပဲနေတာ ဒီကောင်လေးတွေကို အနိုင်တိုက်နိုင်ဖို့ ထုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးတွေ နှောင့်ယှက်နေသရွေ့ သူ ဘာမှလုပ်ခွင့်မရနိုင်တာကိုလည်း မမှေ့မနပ်ခဲ့၏။

“ဒုတ် ..”

“ခွပ် ..”

ခေါင်းမှာ မီးပွင့်သွားလိုက်။ ကျောကော့သွားလိုက်နှင့် အရိပ်အညွှန်ဆီရောက်အောင် သွားကာ အတိုအထွာအားလုံးကို ဖြစ်သလို အိမ်ကျိုးယူသည်။ ဖြန့်ခင်းထားသည့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လုံးထွေးကိုင်အိမ်ကြမ်းပေါ်မှာ အိုးတခြား ပန်းပင်တခြား လိမ့်နေသည့် တရုတ်အိုးအိုးရှည်ကြီးထဲ ဖြစ်သလို ထိုးထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်းအိမ်နေတာမျိုး အတွင်းထောင့်တစ်နေရာထိ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ လာလုပ်နေတာလဲ .. ဒီတိုင်းပဲ ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်တာ”

“မလုပ်နဲ့”

“ဒုတ် ..”

“အား!...”

ပန်း မျက်လုံးတွေ မိုက်ခနဲ ပြာသွားသည်။ သူမ အော်လိုက်ပေမယ့် မမိတော့ဘဲ သားငယ် ရဲ့ရိုက်ချက်က အရိပ် ခေါင်းပေါ်ကို တည့်မတ်စွာ ကျ၏။ ဒါပေမယ့် သူမ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် အရှိန်နည်းသွားသဖြင့် အရိပ် စိုက်ခနဲ လဲကျသွားပေမယ့် သတိမလစ်သေး ..။

လူငယ်တွေရဲ့ ခြေကြိုခြေကြားမှာ သွေးသံရဲ့ရဲနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည့် အရိပ် ၏အဖြစ်ကြောင့် နဂိုကတည်းက မထွက်ခွင့်

မာသေးသည့် ပန်း ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ပြာမိုက်လာခဲ့၏။
 သူမ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ပါလျက်နှင့် ခဏလေး ပြတ်ထွက်
 သည့်အဖြစ်ကြောင့် ...
 “လူမိုက် .. လူရမ်းကား ..”
 ပန်း တအား အော်ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် အသံက ထေး
 သာသာပဲ ရှိ၏။ လက်ညှိုးထိုးထားသော်လည်း ထိုလက်က တုန်ထွက်
 လျက် မငြိမ်မသက် ရှိနေကာ ...
 “အဲ့ဒါ.. နင့်အစ်ကို အရင်း .. နင်က ငါနဲ့ ဘာမှမတော်တော်
 သူ့ရဲ့ ညီအရင်း .. သိရဲ့လား ..”
 သားငယ် ကိုင်းထားသည့် သစ်သားတုတ် လွတ်ကျသွားသည်။
 “ညီမို့လို့ သည်းခံနေတာကို နင် တော်လှပြီ ထင်နေသလား
 လူရမ်းကားရဲ့ ..”
 ပန်း တရိပ်ရိပ် မူးဝေလာကာ နေရာမှာတင် ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ခွေကျသွားခဲ့၏။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ကြောင်ငေးနေကြစဉ် -
 “ဟိုကောင်တွေ .. မင်းတို့မှာ အမှုဟောင်းတွေ ရှိတယ်၊ မြန်မြန်
 ထွက်ကြစမ်း .. သွား .. ရဲတွေ လာနေပြီ”
 ဇင်ကို တို့ အခြေအနေကို တွက်မိလိုက်ပေမယ့် မှန်ချပ်က
 လှမ်းမြင်လိုက်ရတာက လမ်းပေါ်နေက ဒီဘက်ကို ဖွဲ့ဆင်းလာနေသည့်
 ရဲကားတစ်စီး ..။
 သူတို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားကြတာ မြင်သည်နှင့်
 အရိပ် က အိတ်ထဲက သော့တွဲတစ်တွဲ ထုတ်ယူ၍ ပစ်ချပေးလိုက်ကာ-
 “နောက်ပေါက်က ဆင်း.. ကစားကွင်းနောက်မှာ အက်စ်အီးတစ်စီး
 ရှိတယ်၊ နောက်လမ်းအတိုင်းပဲ မောင်းပြီး လစ်တော့ .. မြန်မြန်သွား”
 ဒါပဲပြောကာ အာရုံတွေ ဝေဝါးနေသည့်အဖြစ်ကို အနိုင်နိုင်
 အားတင်းနေရ၏။ ပန်း ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ..။

သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ညီ ရပ်နေတာလား ...။
 မပီပီးတဝါး ပုံရိပ်တွေထဲမှာ ထွက်ပြေးသွားကြတာရော .. ညီ
 တိုင်းရပ်ကျန်နေခဲ့တာ အားလုံးက အရိပ်ထင်နေပေမယ့် မငြိမ်မသက်
 ခုန်ပေါက်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သတိမလစ်သေးခင်မှာ ရဲတွေကို
 သူ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး ပြောဖို့ ပြင်ဆင်၍ ...
 “လူငယ်တွေ ရန်စပါလာကြလို့ အိမ်ထိ လာသောင်းကျန်းသွား
 တာပါ၊ နေပါစေ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သားရဲ့ ပါစင်နယ်လ်မို့လို့
 နိသားစုအတွင်းရေးပါ၊ ဘယ်သူတွေမှန်းလည်း မသိလိုက်ဘူး ..။
 အကြီးအကျယ်တွေလည်း မဖြစ်ချင်လို့ အမှု မလုပ်ချင်ပါဘူး”
 ဒီစကားတွေကို သားငယ် ရှေ့ရေးအတွက် သူ အားတင်း ပြော
 ခဲ့သည်။ လူဆိုးလူပေလေးတွေကို သားငယ် ရဲ့နောင်ရေးတစ်ခုအတွက်
 သူ ကူညီ ကာကွယ်ပေးခဲ့၏။
 အရိပ် ပြောသွားတာတွေကို ကြားသိ နားလည်ရင်း ဒါတွေဟာ
 ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ လက်ညှိုးထိုးရမှန်းလည်း မသိဘဲ မဟန်နိုင်တော့
 သည့် ပန်း ရဲ့ကိုယ်လေး ကြမ်းပြင်ထက်သို့ တအိအိ ခွေကျသွား၏။
 သူ့ကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ အသီးသီးရခဲ့ကြကာ သူ့အတွက် ပြီးဆုံး
 အောင် ကာကွယ်သွားကြသည့်အဖြစ်ကြောင့် လူသုံးယောက်တည်း
 ကျန်ခဲ့သည့်အခန်းထဲမှာ သားငယ် တစ်ယောက်သာ မတ်တတ်ရပ်
 ကျန်ခဲ့ပြီး အသားဆတ်ဆတ်တုန်လေသည်။
 “မေမေ ..”
 မပီမသခေါ်သံနှင့်အတူ မေမေကို ပြေးပွေ့ရင်း အရိပ် ကို ငိုနေ
 လျက်နှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။
 “အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေ ..”

အခန်း (၅၄)

“မင်း သိရဲ့လား .. စကားလေး မပို့တပီနဲ့ သူ့ကို မင်းက ကိုကို လို့ ခေါ်တာလေ .. ဒီပြင်စကားတွေကို ပီအောင်ပြောပြီး ကိုကို လို့ ခေါ်တာကျမှ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ခေါ်သံလေး ..”

ပြောနေဆဲမှာ မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ တစ်စိတ်စိတ် ဆင်းကျနေသည့် မျက်ရည်စက်တို့က တစ်နေရာတည်းကနေ ဖြတ်သန်းနေခြင်းကြောင့် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ရေစိုကွက်ကြီး ဖြစ်လောက်အောင် ကျယ်ပြန့်လာ ခဲ့၏။

“မေမေ ခုမှ သတိပြန်ရလာတာ .. ခဏနားလိုက်ပါဦး မေမေ ရာ .. သား တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့ .. တကယ်လို့ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ ငါ သေသွားခဲ့ ရင် .. ဒါမှမဟုတ် မင်းအစ်ကို သတိ ပြန်လည်မလာတော့ဘူးဆိုရင် မင်း ဒါတွေကို သိလာရင်လည်း ဘာမှ မထူးတော့ဘူး”

“မေမေရာ ..”

သားငယ် မျက်နှာကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထိကပ်ထားရင်း ရှိုက်ခို ချင်တာကို ထိန်းချုပ်နေမိသည်။

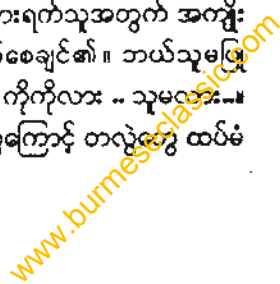
ရှိုက်သံမဲ့ကျသည့် မျက်ရည်က ရင်ကို ဘယ်လောက်ထိ လောင် ခြိုက်စေသလဲဆိုတာ ဘယ်သူ သိမှာလဲ .. အားလုံးဟာ သူ့ကြောင့် ..

“ငါ မြင်မြင်ချင်း လေးစားခဲ့တာ သူပဲ .. ငါ့ဘဝမှာ ချစ်ခင် ဆွယ်တာစရာလူတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့တာလည်း သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါ မင်းကို သူ့ညီလေးဖို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့ ငိုဖို့ကို လို့ ခေါ်သံလေးကို နားဝင်ချို့လွန်းလို့ ကိုကိုလို့ ငါကိုယ်တိုင် ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာ .. ငါ့ဘဝရဲ့ အစစအရာရာအတွက် အရိပ်ထင် ဆိုတဲ့ သူဟာ အရိပ်စစ်တစ်ခုပဲ သားငယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ကျေးဇူး ဆပ်ချင်ခဲ့သလဲ .. ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ခဲ့သလဲဆိုရင် ငါ့ဘဝရဲ့ အချိန်စင်ဆိုတဲ့ အလှပဆုံးအချိန်တွေကို ကလေးအမေတစ်ယောက် အဖြစ် ရင်းနှီးပေးဆပ်ထားခဲ့တာ သိရဲ့လား ..”

ရှိုက်၍မရသော မျက်ရည်စက်တို့ကို အတားအဆီးမဲ့ လွှတ်ပေး ထားမိရင်း အရိပ်ထင် သေဆုံးသွားပါပြီဆိုသည့် သတင်း ဘယ်အချိန် နားထဲရောက်လာမလဲဆိုတာကို သူမ စောင့်နေခဲ့၏။

ဒီသတင်းကို ကြားသည့်အချိန်မှာ သူမမှာ မျက်ရည်တွေ ကုန်ခန်း နေပါစေ .. ခြောက်သွေ့ကွဲအက်သော နှလုံးသားဒဏ်ရာကို မျက်လုံး ဆွေ မှိတ်၍ မိမိကိုယ်တိုင် နာကြည်းစွာ ဒဏ်ခတ်ခြင်းဖြင့် နှလုံးကွဲ၍ သေပါစေ ..။

အားလုံးအတွက် ပြင်ဆင်၍ .. ဇော်ကားရက်သူအတွက် အကျိုး အကြောင်းတွေကိုတော့ နားလည် ကျန်ရစ်စေချင်၏။ ဘယ်သူမဖြူ မိမိအမှုဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်မလဲ .. ကိုကိုလား .. သူမလား .. သူမတို့၏ လွဲမှားသောအတ္တအပြိုးတွေကြောင့် တလွဲတော့ ထပ်မံ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် သားငယ် ဖြစ်မလား ..။

သားငယ် ကို 'စော်ကားရက်သူ' လို့ ပုဒ်မတပ်ပေးခဲ့တာပဲ သူမ နောက်ထပ် မှားယွင်းခဲ့သည်လား ...

ဘာဆိုဘာမှ အဖြေမရှိပါ။ သူမ သိနေတာတစ်ခုက သူမ မျက်နှာနှစ်လုံး ပြန်ဖွင့်လာနိုင်သည့်အချိန်မှာ အရိပ်ထင် သတိပြန်မရသေးတီ ဆိုသည့် သတင်းဆိုးကြောင့် သူမရဲ့ရှင်သန်ခြင်းဟာ အရိပ်ထင် နှစ်သေခြင်းရှင်ခြင်း နှစ်ရပ်မှာသာ အဓိက မူတည်နေခြင်း ...။

"သားငယ် .."
"ဗျာ .."

သားငယ် ရဲ့ ကလေးဆန်စွာ ငိုသံပါလေးနှင့် ထူးသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ ဒဏ်ရာတစ်ခု ထပ်ဖြစ်၏။

"မငိုနဲ့ .. မင်းရဲ့အစ်ကိုကို သူ မသေခင် မင်း တောင်းပန်ခွင့် ရအောင် ကြိုးစား .. သူ .. သူက မင်းတို့သားအမိကို ငါက လုပ်ကြံ ရက်တယ်လို့ တစ်လျှောက်လုံးထင်ပြီး မင်းတို့အတွက်နဲ့ .. ငါ့ကို မုန်းတာမဟုတ်ဘဲ နှိပ်စက်ကလူပြုဖို့ ကြိုးစားတာ၊ မင်းကို ငါ့သားလို့ ထင်ပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ညီလေးအတွက် .."

"မေမေ တော်ပါတော့ဗျာ .. သား အဲဒီလောက် အသည်းမမာပါ ဘူး၊ အပြီးလည်း မကြီးပါဘူး။ အစ်ကိုကို ဘယ်တုန်းက ဘာကိစ္စတွေ ကိုမှ ထည့်မတွက်ဘဲ သား ပြန်ချစ်နိုင်ပါတယ်။ အစ်ကို သတိရလာရင် သား ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ် .. မေမေ မငိုပါနဲ့ မေမေရယ် .."

'မင်း တောင်းပန်ခွင့် ရစေချင်ပါတယ်' လို့ အသံတိတ်ပြောမိရင်း ပန်း နှုတ်ခမ်းလေး မှဲခနဲ ဖြစ်၏။ ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ်လို့ ထင်သလို နှိပ်စက်ခဲ့ကြသည့် အတွင်းကြောဒဏ်ရာတွေနဲ့ သူ အသက်ပြန်ရှင်ဦးမှာ တဲ့လား ...။

ဒါကြောင့် သူမ အငိုတိတ်လို့ မဖြစ်...၊ နှလုံးကွဲ၍ တုံးခနဲ လဲကျ ဖို့ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီရင်မည်။

ကိုကိုကို သူမ အသက်လောက် ချစ်ပါ၏။

"တကယ်တော့ မင်းရယ် .. ငါရယ် .. ကိုကိုရယ် .. ငါတို့ သုံး ယောက်ဟာ မဆုံစည်းသင့်တဲ့လူတွေပါ"

"မဟုတ်ဘူး မေမေ .. သား နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်တယ်။ အခု အမှန်အတိုင်း သိပြီးတဲ့အထိ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ချစ်တယ်..၊ အစ်ကိုကို သားအစ်ကိုမှန်း မသိခင်တည်းက ချစ်ခဲ့ရတာ မေမေ သိပါ တယ်။ အဲဒါ ဆုံစည်းသင့်တဲ့ ရေစက်တွေပါ"

"ဆုံစည်းခွင့်ရှိကြတယ်ဆိုပြီး ဆုံနိုင်ခွင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် ငါ မခံနိုင်ဘူး သားငယ် .. အဲဒီလောက်ထိ ကိုကိုကို ငါ ချစ်တယ်။ ငါ့ဘဝထက် ပိုချစ်ခဲ့တာ၊ သူ မရှိတော့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့တင် ငါ့ သေသွားနိုင်လို့ .. သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စောင့်နေ တာ .."

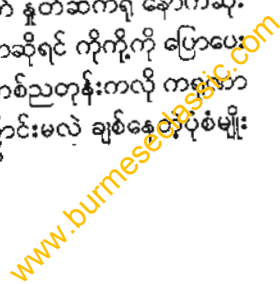
"အစ်ကိုကို သမားတော်ကြီးတွေ ကြိုးစား ကုသနေကြပါတယ်။ အစ်ကို သတိပြန်ရလာမှာပါ မေမေရာ .. အစ်ကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား ရင် သေလောက်အောင် ခံစားရမှာက သားရယ်ပါ .. သားကြောင့်.."

ပန်း က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး သားငယ် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

"မင်း ဆေးဖြတ်ပါ့မယ်လို့ ငါ့ကို ကတိပေး .."

"ပေးပါ့မယ် မေမေ .. သား ဖြစ်အောင်ကို လုပ်မှာပါ။ ကတိ ပေးပါတယ် .. မေမေ မငိုပါနဲ့နော်။ အစ်ကိုက .."

"သူ သတိပြန်ရလာခဲ့ရင် .. ဒါမှမဟုတ် နှုတ်ဆက်ရုံ နောက်ဆုံး ထွက်သက်လေးနဲ့ ခဏလေး ပြန်နိုးလာခဲ့တာဆိုရင် ကိုကိုကို ပြောပေး ပါ.. ပန်း က ကိုကိုရဲ့အချစ်ကို ဟိုးအရင် မိုးတစ်ညတုန်းကလို ကရုဏာ မျိုးနဲ့ ဒီအတိုင်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီး မပြောင်းမလဲ ချစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး နဲ့ပဲ လိုချင်ခဲ့တဲ့ အတ္တတစ်ခုက လွဲရင် .."

“မေမေ ..”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ပြန်ဆုံပါစေဆိုတော့ ပြန်ချင်တဲ့ အငြိုးအတေးမျိုး နည်းနည်းလေးမှ မရှိခဲ့ပါဘူးလို့ ..”

“လူနာ သတိရလာပြီ .. လူနာရှင် လာတွေ့လို့ ရပါပြီ ..”

“ဗျာ!..”

သားငယ် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ဖို့ပြင်လျှင် ပန်း က လက်ကိုတင်းကွပ် သွားအောင် ဖိဆုပ်ထားလျက် ..

“သိလစား .. အဲဒီအတိုင်း ပြောပေး ..”

အခန်း (၅၅)

“ကိုကို .. အဲ .. မဟုတ်ဘူး .. မေမေက ဒီလိုခေါ်တာဆိုတော့ အစ်ကိုပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကို ညီလေးကို ခွင့်လွှတ်တယ်နော်..”

စူးရဲနေသည့်အကြည့်တွေ ချက်ချင်း ဖျော့ကျသွား၏။ ပြီးတော့ ဖွဲလိုက်တာလား .. ပြုံးလိုက်တာလား မသိဘဲ နှုတ်ခမ်းအစုံ ခပ်လွန်လွန် လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။

လက်မောင်း လက်ဖျံတွေကအစ မေးသိုင်းပတ်တီးအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပေမယ့် အရိပ်ထင် မျက်နှာက တည်ငြိမ်ခန့်ညားနေဆဲ ..။

စတွေ့တုန်းကလို သွေးအေး တည်ငြိမ်သော မာနကြီးတတ်သော မတည်မပြုံးမျက်နှာအတိုင်း ရှိနေပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့အတွက် အကြင်နာတွေကို မြင်နေရသည်။

ဒါ သူပဲ စိတ်ထင်နေတာလား ..။

လရောင်ကျားရင့်

ပြုံးယောင်သမ်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်နေဆဲ မျက်နှာကို အားမလှ အားမရ ဖြစ်မိရင်း ဘေးမှာ ရှိနေသေးသည့် ပါမောက္ခကို အားတိုး တကြီး လှည့်ကြည့်မိကာ ...

“ဒေါက်တာ .. အစ်ကို စိတ်ချရပြီမို့လားဟင် .. အစ်ကို စကား မပြောနိုင်သေးတာလား ..”

ဒေါက်တာက ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ပြုံးလိုက်လျှင် သားငယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူ့လက်တစ်ဖက်ပေါ်ကို အနိုင် ၏လက်တစ်ဖက် ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ သိလိုက်ရပြီး ...

“အစ်ကို ..”

“အဆင်ပြေပါတယ် ..”

ဆိုသည့် ခပ်တိုးတိုးဖြေသံဟာ သူ့အတွက် တစ်ဘဝလုံးစာ ငြိမ်းချမ်းမှုပေးတော့မည့် အရိပ်မိုးတစ်ခုနယ် ..။ ပြီးတော့ ...

“ညီလေး .. ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား ..”

“ကိုကြီးရာ ..”

ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲ၍လည်း ငိုချင်ပြန်၏။

ဟုတ်တာပေါ့ .. သူ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ကိုကြီးနဲ့ အသက် အရမ်းကွာမှာပဲ။ ပြန်တွေ့ကြသည့်အချိန်မှာသာ အသက်မသိဘဲ ပခုံးချင်း ယှဉ်ကြည့်ပြီး နုပျိုချောမွေ့နေတဲ့ ကိုကြီးကို သူ အစ်ကိုလို့ ခေါ်ခဲ့မိသည်။

မေမေကိုတောင် မေမေလို့ ခေါ်ခဲ့ရသေးတာ .. ကိုကြီးကို ဖေဖေ လို့တောင် ခေါ်ရဦးမှာမို့လား ...။ ကိုကြီး သူ့ကိုယ်သူ ‘ကိုကြီး’လို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားသံကို နှစ်သက်မြတ်နိုးလို့ မဆုံး ...။

ထို့ကြောင့် ဆေးနဲ့တွေ့နဲ့ ကိုကြီးလက်ကို မြတ်နိုးမဝစွာ နမ်းရှိုက် မိကာ ...

“ကိုကြီးကို သားက ဖေဖေလို့တောင် ခေါ်သင့်တာကို၊ တာတွေ

မေးနေတာလဲ ကိုကြီးရာ .. ကိုကြီးကို သားက မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့တာ ပါ။ သားက ယုံကြည် ချစ်ခင်ခဲ့ရသလောက် ရက်စက်လိုက်တာဆိုပြီး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ သား အမှားတွေ လုပ်ခဲ့မိတာ။ ကိုကြီးကို သား ရှိမို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ကြရင်လည်း တောင်းပန်ဦးမှာပါ။ အဲဒါတွေ သားတို့ မေ့လိုက်ရအောင်နော် .. ကိုကြီး နော်။ သားက မေမေကို ‘ကိုကြီး’လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့မှ ကြည်ဖြူချင်တာ။ ကိုကြီးကို မြင်ကတည်းက မေမေနဲ့ ကိုကြီးကို စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲ တွဲကြည့်နေ ခဲ့တာ ..”

သားငယ် က အပျော်လွန်ကာ မျက်ရည်တွေကျရင်း အရိပ် ရဲ့ လက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ ထိကပ်ထားလျက် ပြောလို့ မဆုံးနိုင် ...။

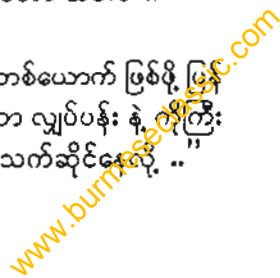
“အခု .. သားဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပြီ။ မေမေကို မေမေလိုပဲ ခေါ်ချင် ပေမယ့် ကိုကြီးကို ခုမှ ကိုကြီးလို့ ခေါ်ခွင့်ရတာမို့လို့ ဖေဖေလို့ မခေါ် ချင်ဘူး။ နောက်ပြီး သားရဲ့ တူ၊ တူမလေးတွေ ရှိလာရင်လည်း သားက ဖေဖေ မေမေလို့ ခေါ်နေရင် ဆွေမျိုးစပ်ရ ခက်ဦးမှာ .. အဲဒါကြောင့် မမကြီးလို့ ပြောင်းခေါ်မယ်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ အကျင့်ရသွားမှာပါ။ ကိုကြီး ကြိုက်တယ်မို့လားဟင် ..”

မေးလိုက်သည့်အချိန်မှာ အရိပ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေနေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သားငယ် စကားသံ ရပ်တန့်သွား၏။ အရိပ် က ခန့်ညားသည့်အပြုံးနှင့် သွားတွေပေါ်အောင် ရယ် သည်။

“တစ်ခု လိုသေးတယ် .. ကိုကြီး လိုချင်တာ အဲဒါပဲ ..”

“ဗျာ!...”

“မင်း ဆေးဖြတ်ပြီး လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ပြန် ကြိုးစားရမယ် .. မင်းရဲ့ အဲဒီလိုပြောင်းလဲမှုဟာ လျှပ်ပန်း နဲ့ ကိုကြီး တို့ရဲ့ ချမ်းသာစွာ ရှင်သန်ခွင့်နဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်နေလို့ ..”

သားငယ် က ဘာမှမမေးဘဲ ငေးကြည့်နေ၏။

“ကိုကြီးတို့ မှားခဲ့ကြတယ် .. အဲဒါတွေထဲမှာမှ ကိုကြီးက အရှက်အနာမရှိဆုံးလူပဲ။ မင်းဘက်က မှားယွင်းမှုတွေကို ဆက်မြင်နေရမယ်ဆိုရင် ဒီအမှားတွေဟာ ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့ ..”

“တော်ပါတော့ ကိုကြီး .. သား ပြင်မှာပါ။ မေမေ့ကိုလည်း ကတိပေးထားပါတယ်။ လွယ်လွယ် ကတိပေးတာလို့ ထင်ရပေမယ့် ခိုင်မာတယ်ဆိုတာ သား အလုပ်နဲ့ သက်သေပြမှာပါ ..”

သားငယ် မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြုံးကာ ...

“သား မေမေ့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်။ မေမေကလေး .. ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ ပြန်မရှင်နိုင်ဘူးလို့ပဲ စွဲလမ်းနေတာ ..”

အတူတူ သေပွဲဝင်ချင်ပါသည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောဆိုသတိရမှ မေမေ့ဆီကို အရင်ဆုံး သူ သွားပြီး သတင်းပေးသင့်တာ သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီစကားကို မပြောဖြစ်တော့ဘဲ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“အရေးကြီးတယ် ကိုကြီး .. သား ခုပဲ သွားမှဖြစ်မှာ ..”

သားငယ် မေမေ့အခန်းဆီ သုတ်ခြေတင် ပြေးသည်။ မေမေ့က တလွဲတွေ့တွေးပြီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလား ...။

ကြောက်စရာကောင်းအောင် ချစ်တတ်လွန်းသည့် မေမေ့ရဲ့ ကို ပထမဆုံး သူ မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်ဟာ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်မှု ရရှိ ဖြစ်လာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါရစေ...။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆုံးရှုံးရဘဲ သာယာသော ကမ္ဘာကြီးမှာ လှပစွာ သော မိသားစုဘဝလေးနဲ့ နေခွင့်ရပါရစေ ...။

“မေမေ”

မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကျ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် သူ အလန်တင်

ခါလိုက်သံဟာ မိုးခြိမ်းသံလို မြည်ဟီးသွားသလား မသိ ...။

“သူ့ဒဏ်ရာကို သေချာ ပြန်လုပ်ပေးထားပါတယ်”

သန့်စင်ခန်းထဲက ထွက်လာသည့် သူနာပြုဆရာမလေးက အံ့သြသလို ကြည့်ရင်း .. ပြောရင်းနဲ့ ‘ဒီလောက် အော်ဟစ်နေရသလား’ နို့လည်း အပြစ်တင်ချင်ပုံ ပေါ်ကာ ...

“လူနာက အရမ်းအားနည်းနေတာ .. နားပါစေ ..”

“ဗျာ!...”

သားငယ် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ပန်းနို့လက်ဖဝါးလေးကို ဖိဆုပ်လိုက်မိရင်း ...

“မဖြစ်ဘူး .. အဲဒီလို မရဘူး .. မေမေ .. မေမေ့ ..”

တစ်ခုခု တားဆီးရန် သူနာပြုဆရာမ အနားကပ်လာသည့်အချိန် အပန်း မျက်တောင်ကော့တွေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာခဲ့ပြီး ...

“ပြော .. ငါ နားထောင်ဖို့ စောင့်နေတာ”

“မေမေ .. မေမေ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး .. ကိုကြီး သတိရလာပြီ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးတဲ့ မေမေ၊ ဆရာမကို မေးကြည့်ပါ .. နော် ဆရာမ .. ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကိုကြီး ကောင်းကောင်း သတိရလာပြီလေ .. အခန်းနံပါတ် သရိုးက အရိပ်ထင် ..”

သူ အားကိုးတကြီး တုန်ယင်စွာ မေးသည်၊ ဖြေသံကို မေမေ့သည် မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်လျက် နားစွင့်နေတာကို သိသည်။

ဒါပေမယ့် ဆရာမက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဆောရီးပါရှင် .. ကျွန်မက ဒီမနက် ခြောက်နာရီကမှ ဂျူတီဆင်တာမို့လို့ မသိပါဘူး”

“ဟာဗျာ .. ဆရာမက ဆရာမပဲ ..”

သိရမှာပေါ့လို့ အပြစ်မတင်ရသေးမီ သူမက ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

“မေမေ .. တကယ်ပါ ကိုကြီး ..”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေတာလဲ .. ဒီကနေ နှစ်ခန်းကျော်မှာ ဆို ..”

“မေမေရာ .. သား ကိုကြီးကို တောင်းပန်နေတာပါ။ ကိုကြီးက ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့ ..။ မေမေ သားကိုတောင်းတဲ့ ကတိမျိုး ကိုကြီးက ထပ်တောင်းတယ်။ သား အဲဒီကတိတွေပေးပြီး မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဝန်ချ တောင်းပန်နေတာ ..။ အဲဒါကြောင့် ခဏ ကြာသွားတာပါ။”

ပန်း က မျက်တောင်မခတ် ငေးနေဆဲ ..။ ပြီးမှ ..

“ငါ အသက်ရှည်အောင် မင်း ညှာလိုက်တာဆိုရင် ငါ မင်းထံ ကျေးဇူးတင်မယ် ထင်နေသလား ..”

“မထင်ပါဘူး .. မေမေ့ကို သား ညှာလည်း မညှာရက်ပါဘူး။ မေမေတို့ရဲ့အချစ်ကို သား နားလည်ပါပြီ မေမေရယ် .. မေမေ မထီ ရင်လေ ..”

သားငယ် တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ သူ့ အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်၍ ပန်း လက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

“မေမေ ပြောခိုင်းတာတွေ သား ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး .. မေမေ ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက် ..”

သားငယ် ပြေးထွက်သွားပြန်၏။ ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်း ပန်း လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ မျက်ရည်တွေက တရစ်ရစ် ပြည့်တက်လာ၏။ မျက်ရည်တွေ မကုန်ခန်းသေးဘူးဆိုတော့ ကိုတို့ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲပေါ့ ..။

ချစ်လို့ .. လွမ်းလို့ ကျရမယ့် မျက်ရည်တွေ ပန်း ရဲ့မျက်ဝန်းထဲ မှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ပန်း ကိုကို့ကို ချစ်ခွင့်လွမ်းခွင့်တွေ ရှိနေ သေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား ..။

ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် မယုံနိုင်ပေ။ သူမဟာ ကိုကို့အချစ်တွေကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပြီး ပျော်ရွှင် သာယာမှုတွေနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ကို ဘယ်သောအခါမှ မရနိုင်သည့်သူလို့ တပ်အပ်တွက်လိုက်ကာမှ ..

နဲ့.. ပြန်လာပါ အိပ်မက်လေး .. ငါ လိုနေပါတယ် မင်းအချစ်များ - ငါ့ရဲ့ အချစ်က မင်းအတွက် အဆုံးပဲ ..

.. အဝေးထွက်မသွားပါနဲ့ .. အိပ်ပြန်ချိန်မှာ ရွာတဲ့ ဝိုး .. အရှေ့အနောက် သွန်းပြီးနေဆဲ .. ငါ့ရဲ့အချစ်က ..

.. မင်းအတွက် အဆုံးပဲ .. အဝေးထွက်မသွားပါနဲ့ - နဲ့ မျက်ခနဲ လင်းလာသည့် ဖုန်းဆီမှ သီချင်းသံလေးကြောင့် ပန်း ရင်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။

ဒီသီချင်းလေး သူမ နှစ်သက်မှန်း သိလို့ သားငယ် သူ့ဖုန်းထဲ ထည့်ထားတာ ဖြစ်မည်။

နဲ့.. မင်းဆက်က နားမလည်ဘူး - ရင်နာတယ် ချစ်သူလေး - ဒီရင်ခွင် - ကို အနိုင်ယူလိုက် ..

.. အရှုံးပေးထားတဲ့ ကိုယ့်အချစ်များ .. တနာပါကွယ် မင်းလေး .. ဒီမှာ ငါလိုနေတာ မင်းအချစ်များ .. လား ..

ဘာတွေမှားလဲ ပြောဦး - .. ငါလေ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ အကုန်ယူပါ - နဲ့

ဖုန်းသံ တစ်ချက်ပြတ်ကျသွားပြီးမှ နောက်ထပ် မြည်လာပြန် သည်။

ပန်း လက်ချောင်းလေး တစ်နှိပ်ကို တုန်ယင်စွာ အားစိုက်နေရာ လျက် နားမှာ ကပ်လိုက်လျှင် ..

“ချာတိတ် ..” ကိုကို့အသံ ..။

ပန်း တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ကြွ လွင့်တက်သွားပြီလား မသိ၊
ဖုန်းကို ဖိဆုပ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းလေးပါ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

သူမ ဒီနေ့မှစ၍ 'မီးစနေ' ခေါ် 'မီးစ'မ၏ ကံဆိုးလွန်းခြင်း
သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ ...။

“ကိုကို ..”

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား ..”

“ကိုကိုရောဟင် .. ကိုကို ပြောပါ .. ခု ပြောနေတာ ပန်း သိပ်
ချစ်တဲ့ ကိုကိုလား ..”

ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး တိုးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ မေမေ .. လို့
ခေါ်သံနှင့်အတူ သားငယ် တစ်ခုခု ဝင်ပြောလိုက်သည့်အသံလည်း
ပါ၏။ ပန်း ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။

သွားတန်းလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးရင်း အသံထွက် ရယ်မိခြင်း
သို့ ဖြစ်လျက် ...။

“ပန်း ပျော်လိုက်တာ .. ကိုကိုကိုလေ .. ပန်း သိပ်ချစ်တယ်
သိလား ..”

“အင်း ..”

“ကိုကို ပန်း ကို ပထမဆုံး တွေ့ဖို့ ချိန်းတုန်းက ကိုကိုရဲ့ညီလေး
ကို ပန်း ဘယ်လို စောင့်ရှောက်မွေးမြူထားတာတွေ၊ ကိုကိုကို အဲဒီ
လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာတွေ အားလုံး ပြောပြတော့မလို့ လာခဲ့
တာ ..။ အဲဒါ ကိုကို ဖုန်းပြောနေတာကို ကြားရပြီး ..”

“ရပြီ ချာတိတ် .. ကိုယ် လိပ်ပတ်လည်ပြီ၊ ကိုယ်လည်း မင်း
အပေါ်မှာ ..”

“ကိုကို တမင်ရက်စက်နေတာကို ပန်း ခံစားမိနေပါတယ် ကိုကို၊
အဲဒါကြောင့်လေ ကိုကိုအချစ်ကို ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ပြန်ရချင်တဲ့
ဘဝအဆိပ်တွေ တက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါလေးကိုပဲ ဆက်ပြီး ခွင့်လွှတ်

ပေးပါ ကိုကိုရယ် .. ပန်း လေ သားငယ် ကို ကိုကိုနဲ့ ဒီလိုတွေဆုံအဖို့
လုံးဝ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး .. သိလည်း မသိခဲ့ပါဘူး ..”

“ချာတိတ် ..”

“ပြောပါ ကိုကို ..”

“ကိုယ့်ကို အရင်လို ချစ်သေးလား ..”

“ပန်း ဘဝနဲ့ထပ်တူ .. အသက်လောက်ကို မြတ်နိုး အားကိုးခဲ့
တာပါ။ ခုရော နောက် ထာဝရအထိ ..”

“ဒါဆို အဲဒီအချစ်တွေနဲ့ပဲ ရှေ့ဆက်ကြမယ် .. ကျွန်ခွဲတာ
အားလုံးကို မေ့လိုက်ရအောင် ..”

“ကိုကိုရယ် ..”

“မင့်သား ရယ်နေတယ်ကွ .. သူ့အမေကို ရည်းစားကော့ ပြော
နေရတာ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူတယ် ..”

ပန်း ရယ်လိုက်တိုင်း ကျောထဲက အောင့်လာတတ်ပေမယ့်
တအား ရယ်နေမိသည်။

မျက်ရည်စိုသွားပြီဆို ခြောက်နိုင်ခဲ့သည့် မျက်တောင်ရှည်တို့က
သူ့ရဲ့ စိုဖတ်ဖတ်ရိုက်ခတ်မှုတွေနဲ့ 'ခုတော့ မငိုပြန်ဘူးလား' လို့
သလိုပင် ...။

မကြာခင် သားငယ် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ --

“ဟာ!... မေမေ မျက်ရည်တောင် မခြောက်သေးဘူး ရယ်နုနုပြီး
ကိုကြီး လုပ်ပါ .. ဆက်ပြော .. သား လက်ကြဲကြီးနဲ့ နားပိတ်ထား
မယ်”

ပန်း နဲ့ ဖုန်းနားကို နားနဲ့ တကယ်ကပ်နေပြီး ဆော်ပြောလိုက်
တော့ အငိုပ် အသံ တန်းဝင်လာ၏။

“ဒါဆို တစ်က ပြန်စမေးမှ ဖြစ်မယ် ..။ ချာတိတ် .. ကိုယ့်ကို
ထာဝရ နှောင့်ယှက်ခွင့် ပြုပါ”

လရောင်ကျူးရင့်

“နောင်ယုက်စေချင်လွန်းလို့ပါ ကိုကို ..”

“ဟား!... စူပါတော့လင်ကီ ဝဲကွာ ..”

‘ဝှတ်ဒ်တယ်’လို့ မြောက်ခနဲ ခုန်ပစ်လိုက်ပြီး အော်ကာ သားငယ်
လက် ‘မ’ ထောင်ပြသေးသည်။

ပြီးတော့ သတိထားမိသေးသည်။

ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရဲနေသော မေမေ့ ပါးပြင်လေးတစ်ဖက်ကို မြင်
လိုက်ရတာ အချစ်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ နားလည်သွားခဲ့ခြင်းကို
ဖြစ်စေလျက် ...၊

‘အချစ်ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိ’ဆိုတာ အဲဒါပါ မေမေ ...။

လရောင်ကျူးရင့်